

Haruki Murakami, *IQ84*
Copyright © 2010 by Haruki Murakami

All rights reserved

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

MURAKAMI, HARUKI

1Q84 / Haruki Murakami; trad, de Iuliana Oprina și Florin Oprina. —
Iași: Polirom, 2011 – 3 vol.

ISBN 978-973-46-2005-0

Voi. 3:*1Q84*. — 2012. — ISBN: 978-973-46-2395-2

I. Oprina, Iuliana (trad.)

II. Oprina, Florin (trad.)

821.521-94=135.1

HARUKI MURAKAMI

1Q84

III

**Traducere din limba japoneză și note
de Iuliana Oprina și Florin Oprina**

**POLIROM
2012**

Cuprins

Capitolul 1	Ceva îl sâcâia	5
Capitolul 2	Singură, dar nu însingurată	19
Capitolul 3	Erau cu toții jivine îmbrăcate	30
Capitolul 4	Briciul lui Occam.....	41
Capitolul 5	Oricât v-ați ascunde	52
Capitolul 6	Degetele când mă pișcă.....	59
Capitolul 7	Mă îndrept spre tine	75
Capitolul 8	Ușa asta nu-i rea deloc	87
Capitolul 9	Până nu se blochează ieșirea	98
Capitolul 10	Adunând dovezi clare	111
Capitolul 11	Lumea asta nu numai că nu are logică, dar e și lipsită de bunătate	125

Capitolul 12	Încep să se slăbească legile lumii	136
Capitolul 13	Asta înseamnă să ajungi înapoi la zero?	146
Capitolul 14	Mica mea făptură	158
Capitolul 15	Un secret pe care nu-l putea destăinui	167
Capitolul 16	O mașinărie eficientă, răbdătoare și insensibilă	180
Capitolul 17	Am doar doi ochi	194
Capitolul 18	Locul în care sângerezi dacă te înțepi cu acul	203
Capitolul 19	Ce poate el și alții nu	221
Capitolul 20	Ca parte din metamorfoza mea	236
Capitolul 21	Într-un locșor din minte	250
Capitolul 22	În ochii aceștia se citește milă	269
Capitolul 23	Exista sigur o lumină	279
Capitolul 24	Să plec din orașul pisicilor.....	284
Capitolul 25	Rece sau nu, Dumnezeu va fi prezent.....	290
Capitolul 26	Ce romantic!	305
Capitolul 27	Poate lumea asta nu e de ajuns	315
Capitolul 28	O parte din sufletul său	326
Capitolul 29	Nu mai dau drumul acestei mâini	336
Capitolul 30	Dacă nu cumva mă înșel	339
Capitolul 31	Ca un bob de fasole în teacă	343

octombrie-decembrie

Capitolul 1

Ceva îl sâcâia

— V-aș ruga să nu fumați, domnule Ushikawa, spuse bărbatul scund.

Ushikawa aruncă o privire scurtă către interlocutorul așezat de partea cealaltă a biroului, apoi se uită la țigara Seven Stars, neaprinșă, pe care o ținea între degete.

— Nu vă supărați, adăugă bărbatul politicos.

Ushikawa arboră o expresie nedumerită, de parcă nici nu înțelegea cum de-i apăruse țigara între degete.

— Ah, pardon! Sigur că nu. Bineînțeles că n-o aprind. Nici nu mi-am dat seama ce fac, mi s-au mișcat mâinile singure.

Fără să-l slăbească din priviri pe Ushikawa, bărbatul dădu din cap cu o mișcare aproape imperceptibilă. Ushikawa puse țigara la loc în sertar.

Celălalt bărbat, înalt și cu părul prins în coadă, stătea în picioare în dreptul ușii, sprijinindu-se foarte ușor de toc. Îl privea pe Ushikawa cu aerul că se uită la o pată de pe un perete. Niște tipi foarte dubioși, amândoi, își spuse Ushikawa. Se întâlnea cu ei a treia oară, dar, de oricâte ori i-ar fi văzut, nervozitatea nu-i dispărea.

Se aflau în camera de lucru a lui Ushikawa, o încăpere nu foarte spațioasă. De partea cealaltă a biroului, ședea cheliosul cel scund. El era cel care vorbea. Pletosul nu scotea niciun cuvânt. Ca una din statuile care păzesc intrarea unui templu, stătea perfect nemișcat, privindu-l fix pe Ushikawa.

— Se fac trei săptămâni, spuse Cheliosul.

Ushikawa luă calendarul de birou și verifică data notată în el, apoi încuviință.

— Așa e. De când ne-am întâlnit data trecută azi se fac fix trei săptămâni.

— În tot acest răstimp, nu am primit niciun raport de la dumneavoastră. Cred că v-am spus și data trecută, suntem într-o luptă cu timpul. Nu putem irosi nicio clipă, domule Ushikawa.

— Înțeleg foarte bine, spuse Ushikawa, care, în locul țigării, se juca în mână cu bricheta sa aurie. Nu e timp de zăbavă, am înțeles cât se poate de clar.

Cheliosul aștepta ca Ushikawa să continue.

— Numai că nu vreau să vă dau informațiile cu țârâita. Nu-mi place să zic puțin de-aici, puțin de-acolo, spuse Ushikawa. Prefer să am o imagine completă, în care lucrurile se leagă și care se bazează pe dovezi clare. Dacă povestea e doar pe jumate închegată, nu e exclus ca asta să ne aducă neazuri nedorite. Poate că nu vă convine ce spun, domnule Onda, dar așa lucrez eu.

Chelul pe nume Onda îl privi cu ochi reci pe Ushikawa. Era clar că bărbatul nu-l plăcea deloc, dar asta nu-l deranja pe Ushikawa în mod deosebit. De când se știa pe lume nu ținea minte să fi lăsat impresie bună cuiva. Era pentru el o situație obișnuită. Acasă nu-l plăcuseră nici părinții, nici frații, iar la școală nici profesorii sau colegii. Nu-l iubiseră nici nevasta sau copiii. Dimpotrivă, dacă cineva ar fi avut sentimente calde pentru el, s-ar fi simțit stingher. Invers, însă, era obișnuit.

— Domnule Ushikawa, am vrea să vă respectăm metodele de lucru. Și adevărul este că vi le-am respectat până acum. De data asta, însă, lucrurile stau altfel. Din păcate nu ne permitem să așteptăm până când strângeți toate informațiile.

— Chiar dacă spuneți asta, domnule Onda, nici până acum nu ați așteptat în liniște să vă contactez, fără să faceți nimic, zise Ushikawa. În paralel cu investigațiile mele, ați întreprins și dumneavoastră diverse acțiuni. Am dreptate?

Onda nu răspunse. Buzele sale rămaseră lipite într-o linie orizontală și nici pe chipul său nu se înregistră vreo schimbare, însă Ushikawa simți că nimerise drept la țintă. Întreaga lor organizație încercase în aceste trei săptămâni să dea de urma femeii, probabil pe alte căi decât Ushikawa. Nu avuseseră însă niciun rezultat concret. De aceea se trezise acum în față cu acești doi indivizi scârbavnici.

— Știți cum se zice, că pe drumul șerpilor cu șerpi te întâlnești, spuse Ushikawa desfăcându-și larg palmele, de parcă destăinuia cine știe ce secret interesant. Și să nu ne ascundem după deget, eu sunt șarpele acela. Vedeți bine că nu arăt grozav, dar să știți că am nas bun. Pot să iau o urmă și să mă

țin după ea până la capăt. Dar asta e, fiind eu șarpe, nu pot să lucrez decât în felul și în ritmul meu. Înțeleg că timpul ne presează, dar vă rog să mai așteptați puțin. Dacă nu aveți încă puțină răbdare, s-ar putea să rămânem cu mâinile goale.

Onda privi răbdător cum Ushikawa învârte bricheta în palme. Apoi își ridică privirile și spuse:

— Nu puteți totuși să ne dați detaliile pe care le aveți până acum? Vă înțeleg situația, dar dacă nu ne întoarcem cu niște rezultate concrete, cei de sus nu vor fi satisfăcuți. Și noi suntem într-o poziție dificilă. În plus, nici dumneavoastră nu sunteți într-o situație tocmai comodă.

Și lor li se suflă în ceafă, își spuse Ushikawa. Erau excepțional de pricepuți la luptă și de aceea fuseseră promovați drept gorilele personale ale Liderului. Cu toate acestea, Liderul fusese asasinat chiar sub ochii lor. E adevărat că pe de altă parte nu exista nicio dovadă că fusese ucis. Câțiva doctori din interiorul sectei examinaseră cadavrul, dar nu găsiseră nimic care să arate a rană. În incinta sectei însă nu aveau la dispoziție decât aparatură simplă, iar timpul le era foarte limitat. Poate că o autopsie medico-legală completă ar fi scos la iveală ceva, dar acum era deja prea târziu. Înlăturaseră deja cadavrul în mare secret, în interiorul sectei.

În orice caz, deoarece nu reușiseră să-l apere pe Lider, cei doi erau într-o poziție delicată. Li se dăduse însărcinarea să o găsească pe femeia dispărută. Ordinul fusese să o scoată și din gaură de șarpe, dar ei încă nu reușiseră să-i ia urma. Erau pricepuți în probleme de securitate și de apărare, dar nu aveau cunoștințele necesare pentru a găsi pe cineva care se făcuse nevăzut.

— Am înțeles, zise Ushikawa. Hai să vă povestesc atunci ce am reușit să aflu până acum. Încă nu e nimic complet, dar niște informații parțiale tot vă pot oferi.

Onda se uită cu privirea încordată o vreme. Apoi încuviință:

— E în regulă. Mai avem și noi câteva date pe care poate că le-ați aflat deja și dumneavoastră sau poate că încă nu. Putem să ne completăm reciproc informațiile.

Ushikawa lăsa bricheta și își împreună degetele pe birou.

— Tânăra pe nume Aomame a fost chemată în apartamentul din hotelul Okura pentru o ședință de *stretching* cu Liderul. Asta s-a întâmplat la începutul lui septembrie, în noaptea în care a fost furtuna aceea teribilă în oraș. Și-a făcut treaba într-o cameră separată, timp de o oră, apoi a plecat, lăsându-l pe Lider adormit. V-a rugat să-l lăsați să se odihnească vreo două

ore, iar dumneavoastră ați făcut după cum vi s-a cerut. Numai că Liderul nu dormea, ci era mort. Nu prezenta niciun fel de rană. Părea să fie vorba de un infarct. Însă imediat după povestea aceasta, femeia s-a făcut nevăzută. Își golise deja apartamentul și îl părăsise. A doua zi, la clubul sportiv a ajuns și demisia ei. Totul fusese planificat. În situația asta, nu se poate vorbi de un simplu accident. Nu putem decât să ajungem la concluzia că această Aomame l-a omorât cu premeditare pe Lider.

Onda încuviință. Până aici nu avea nimic de obiectat.

— Misiunea dumneavoastră este să scoateți adevărul la lumină, iar pentru asta aveți nevoie să o găsiți pe această femeie.

— Trebuie să aflăm dacă această Aomame într-adevăr i-a provocat moartea, iar în cazul în care așa s-a întâmplat, din ce motiv.

Ushikawa își privi cele zece degete de la mâini, împreunate pe birou, de parcă vedea ceva cu totul neobișnuit. Apoi își ridică ochii spre interlocutor.

— I-ați verificat deja legăturile de familie. Așa-i? Toată lumea din familia ei este membră ferventă a Bisericii Martorilor. Părinții ei încă se ocupă cu ardoare de prozelitism. Fratele mai mare al lui Aomame, care are treizeci și patru de ani, muncește la sediul central, din Odawara. E căsătorit și are doi copii. Soția sa e și ea membră a Bisericii Martorilor. Din întreaga ei familie, doar Aomame s-a desprins de această sectă. Și-a renegat credința, ar spune ei, și a tăiat orice legătură cu familia. De aproape douăzeci de ani nu a mai avut niciun fel de legătură cu ei. E de negândit că familia ei ar ascunde-o pe fugară. De la vârsta de unsprezece ani, femeia aceasta a tăiat legătura cu familia și s-a descurcat prin forțe proprii. O vreme a avut grijă de ea un unchi, dar cam de când a intrat la liceu a fost, practic, independentă. Asta-i mare lucru. E o femeie cu un spirit puternic.

Cheliosul nu spunea nimic. Pesemne aveau și ei deja informațiile acestea.

— Nu pare plauzibil ca Biserica Martorilor să fie implicată în incidentul de față. Biserica Martorilor e cunoscută pentru pacifism și nonviolență. E imposibil ca organizația lor să încerce să-l asasineze pe Lider. Cred că sunteți de acord și dumneavoastră?

Onda încuviință:

— Biserica Martorilor nu are niciun amestec în povestea asta. Știm și noi. Am discutat și cu fratele ei mai mare. Doar ca să fim cât se poate de siguri. Dar nu știa nimic.

— Și ca să fiți cât se poate de siguri, i-ați smuls cumva și unghiile? zise Ushikawa.

Onda ignoră întrebarea.

— Era o glumă. O glumă proastă, nu vă uitați atât de fioros la mine. În orice caz, individul nu știa absolut nimic despre acțiunile ei sau despre locul în care se ascunde Aomame, spuse Ushikawa. Eu sunt pacifist până în măduva oaselor, așa că nu fac nimic brutal, dar am aflat și eu lucrul ăsta. Aomame nu are niciun fel de legătură nici cu Biserica Martorilor și nici cu familia ei. Cu toate astea, nu putem crede că a făcut singură ce a făcut.

O asemenea acțiune dificilă nu e posibilă de unul singur. Lucrurile au fost aranjate cu pricepere, iar ea a urmat cu sânge rece niște pași prestabiliți. Chiar și modul în care s-a făcut nevăzută e un adevărat miracol. Pentru așa ceva e nevoie de bani și de ajutor din afară. În spatele lui Aomame se află o persoană sau o organizație care a dorit neapărat asasinarea Liderului, dintr-un anume motiv. A pregătit totul în scopul acesta. În privința asta bănuiesc că suntem de acord?

— În mare parte, încuviință Onda.

— Numai că nu avem nicio idee despre ce fel de organizație ar putea fi vorba, spuse Ushikawa. Desigur, ați investigat și relațiile ei personale?

Onda încuviință tăcut.

— Dar uite că ea nu are niciun fel de relație care să merite menționată, spuse Ushikawa. Nu are nici prieteni, ba chiar nici iubit, din câte se pare. Sigur că are colegi de muncă, dar odată ce pleacă de la serviciu, dispare orice fel de legătură personală. Cel puțin, eu nu am reușit să găsesc niciun fel de urmă că Aomame ar întreține vreo relație apropiată cu cineva. Cum se face asta? Doar e tânără și sănătoasă și nici nu arată tocmai rău.

Ushikawa se uită către Pletos, care stătea în dreptul ușii. Acesta nu-și modificase câtuși de puțin nici poziția și nici expresia de pe chip. De la bun început nu i se citise nimic pe față și nici nu părea că o să se schimbe ceva. Ushikawa se întrebă dacă bărbatul avea un nume. Nu l-ar fi mirat deloc să nu aibă.

— Dumneavoastră sunteți singurii care au văzut-o pe Aomame la față, spuse Ushikawa. Ce credeți? Ați observat ceva aparte la ea?

Onda clătină ușor din cap.

— După cum spuneți, este o tânără care are farmecul ei. Dar nu se poate spune că e o frumusețe care să atragă privirile oamenilor. E tăcută și calmă. Aș spune că are destulă încredere în propriile sale talente. Totuși, în afară de asta n-am observat nimic care să-mi atragă atenția. Aspectul ei nu prea-ți lasă nicio impresie. Nici nu-mi pot aminti în amănunt trăsăturile feței ei. De-

a dreptul neobișnuit.

Ushikawa mai aruncă o privire către Pletosul din cadrul ușii. Poate că voia să spună ceva. Pletosul însă nu dădea niciun semn că ar deschide gura.

Ushikawa se uită la Chelios.

— Desigur, ați verificat și cu cine a vorbit Aomame la telefon în ultimele luni, nu?

Onda clătină din cap.

— Nu am ajuns încă până acolo.

— Vă sfătuiesc s-o faceți. Trebuie să încercați neapărat, spuse Ushikawa zâmbind. Oamenii primesc și dau tot felul de telefoane. Ajunge numai să verifici cu cine vorbește cineva ca să-ți dai seama de îndată ce fel de viață duce. Iar Aomame nu e o excepție. Nu e ușor să faci rost de desfășurătorul convorbirilor cuiva, dar nu e nici imposibil. Și asta fiindcă, deh, pe drumul șerpilor dai de șerpi, orice-ați zice.

Tăcut, Onda așteaptă continuarea.

— Ei bine, din desfășurătorul convorbirilor ei telefonice am aflat și eu câte ceva. E destul de neobișnuit pentru o femeie, dar se pare că lui Aomame nu-i place prea tare să vorbească la telefon. Pe listă existau puține convorbiri, și alea scurte. Când și când avea o discuție mai lungă, dar astea nu erau decât excepții, în cea mai mare parte, vorbea cu cei de la serviciu, dar munca ei era în mare parte de liber-profesionistă, așadar avea și clienți personali. Negocia și stabilea programul cu aceștia, fără să mai treacă pe la recepția clubului de fitness. Multe dintre convorbirile ei erau de asemenea natură. Nimic dubios în asta.

Ushikawa își privi din diverse unghiuri degetele pătate de nicotină și se gândi la o țigară. Mental, își aprinse una și trase un fum. Apoi îl expiră.

— Numai că am descoperit două excepții. Mai întâi, că a sunat în două rânduri la poliție. Dar nu la 110, ci la biroul de circulație al secției de poliție din Shinjuku. La rândul ei, a primit de câteva ori apeluri de acolo. Aomame nu șofează, iar polițiștii nu iau lecții particulare la un club de lux. Trebuie să fie vorba, deci, de o cunoștință personală de la secție. Nu știi cine. Încă un lucru care mi-a dat de gândit – e vorba de altceva acum: a primit câteva telefoane de la cineva cu un număr necunoscut și a purtat conversații lungi. Ea nu suna niciodată. Nu am reușit cu niciun chip să dau de numărul ăsta. Sigur că există oameni cu numere de telefon ascunse, al căror nume nu apare înregistrat. Dar dacă-ți pui mintea, poți să le dai de urmă. Numai că în cazul ăsta, oricât am încercat, n-am reușit să aflu niciun nume. E o ușă încuiată.

Oamenii de rând nu pot face asta.

— Adică e vorba de cineva care are mijloacele de a face lucruri ieșite din comun.

— Întocmai. Fără îndoială că la mijloc e implicat un profesionist.

— Încă un șarpe, spuse Onda.

Ushikawa se frecă în creștetul chel și diform cu palma și rânji.

— Exact. Încă un șarpe. Și încă unul destul de puternic.

— Cel puțin am aflat că în povestea asta sunt implicați niște profesioniști, spuse Onda.

— Așa e. Aomame are legături cu o organizație. Și nu e vorba de o organizație de amatori, care să se ocupe de lucrurile acestea în timpul liber.

Onda își închise ochii pe jumătate și se uită o vreme la Ushikawa, pe sub pleoape. Apoi se răsuci cu spatele și schimbă o privire cu Pletosul. Acesta dădu scurt din cap, în semn că urmărește discuția. Onda se întoarse apoi din nou către Ushikawa.

— Și? spuse.

— Și, răspunse Ushikawa, acum este rândul meu să vă pun întrebări. Aveți cumva idee despre cine ar putea fi vorba? O grupare sau organizație care are capacitatea de a-l scoate din joc pe Lider?

Onda își uni sprâncenele într-o încruntătură. Deasupra nasului îi apăroră trei cute.

— Domnule Ushikawa, gândiți-vă bine. Noi suntem o grupare religioasă. Căutăm pace sufletească și valori spirituale. Trăim în mijlocul naturii și ne vedem zilnic de agricultura și de practicile noastre. Cine ne-ar putea considera dușmani? Și ce ar avea de câștigat din chestia asta?

În colțul gurii, Ushikawa arboră un zâmbet ambiguu.

— Peste tot există fanatici. Și nimeni nu știe ce idei au fanaticii ăștia. Ce, n-am dreptate?

— Noi nu avem idee despre o asemenea grupare, răspunse Onda sec, ignorând ironia ascunsă în întrebarea lui Ushikawa.

— Dar Zori de Zi? Rătăcitorii care au mai rămas după desființarea organizației?

Onda clătină din nou din cap, cu hotărâre. Așa ceva era imposibil. Îi striviseră definitiv, ca să nu le mai creeze probleme vreodată. Probabil că nu mai rămăsese nimic din ei.

— Bine. Deci nu aveți idee despre cine ar putea fi vorba, dar problema cât se poate de reală este că o anumită grupare a luat viața Liderului. Cu

multă pricepere și dibăcie. Apoi a dispărut, ca un nor de fum. Țsta e un lucru care nu poate fi ascuns.

— Iar noi trebuie să lămurim situația.

— Fără să implicați poliția.

Onda încuviință.

— E problema noastră, nu a justiției.

— În regulă. E problema dumneavoastră, nu a justiției. Lucrurile sunt clare și ușor de înțeles, spuse Ushikawa. Dar aș mai vrea să vă întreb încă ceva.

— Vă rog, spuse Onda.

— Câți oameni din cadrul grupării știu că Liderul nu mai trăiește?

— Știm noi doi, spuse Onda. Apoi, încă două persoane care au ajutat la transportul cadavrului. E vorba de subalterni de-ai mei. Din conducerea grupării, știu încă cinci oameni. Cu totul, suntem nouă. Celor trei vestale nu le-am spus încă, dar vor afla și ele mai devreme sau mai târziu, deoarece ele lucau îndeaproape cu Liderul. Nu le putem ascunde adevărul multă vreme. Apoi, desigur, știți dumneavoastră, domnule Ushikawa.

— Cu totul, treisprezece oameni.

Onda nu zise nimic.

— Pot să vă spun părerea mea sinceră? întrebă Ushikawa oftând adânc.

— Vă rog, răspunse Onda.

— Nu mai ajută la nimic acum, dar cred că ar fi trebuit să contactați poliția imediat după ce ați descoperit că Liderul nu mai este în viață. În orice caz, moartea sa trebuia făcută publică. Un astfel de incident nu poate fi ascuns la infinit, iar un secret cunoscut de mai mult de zece oameni încetează să mai fie un secret. Se poate chiar să vă treziți într-o încurcătură frumușică.

Expresia de pe fața Cheliosului nu se schimbă.

— Nu este treaba mea să iau asemenea hotărâri. Eu nu fac decât să îndeplinesc ordinele care mi s-au dat.

— Atunci cine a luat decizia asta?

Niciun răspuns.

— Cel care urmează să-i ia locul Liderului?

Cheliosul păstră în continuare tăcerea.

— În regulă, spuse Ushikawa. Ați primit un ordin de la cineva de sus și v-ați descotorosit de cadavru în secret. În organizația dumneavoastră, ordinele venite de sus sunt absolute. Dar din punct de vedere legal, sunteți vinovați de profanarea cadavrului și e o infracțiune destul de gravă. Dar asta,

desigur, știți și dumneavoastră.

Onda încuviință. Ushikawa oftă încă o dată, apoi continuă:

— V-am spus deja, dacă se amestecă și poliția, eu, unul, nu știu absolut nimic despre moartea Liderului. Nu vreau să mă pomenesc implicat într-un caz penal.

— Noi nu v-am spus nimic despre moartea Liderului, domnule Ushikawa. Doar v-am angajat ca anchetator din afara grupării noastre, în scopul de a o găsi pe Aomame. Nu încălcați legea cu nimic, spuse Onda.

— În regulă. Eu nu am auzit nimic!

— Nici noi nu prea voiam ca dumneavoastră, adică cineva din afară, să aflați despre uciderea Liderului. Dar dumneavoastră ați investigat-o pe Aomame înainte și v-ați dat acordul, așa că erați deja implicat în povestea asta. Astfel că a trebuit să apelăm la ajutorul dumneavoastră în căutarea aceasta. Și știți să păstrați discreția.

— E absolut elementar în munca mea să știu să-mi țin gura. Nu e nevoie să vă faceți griji. De la mine n-o să se afle absolut nicio iotă.

— Dacă se află ceva și descoperim că s-a aflat de la dumneavoastră, o să se întâmple lucruri foarte neplăcute.

Ushikawa își privi din nou degetele așezate pe birou, cu o expresie de mirare, de parcă descoperise din întâmplare că sunt propriile sale degete.

— Lucruri foarte neplăcute, repetă el cuvintele celuiilalt, ridicându-și privirea.

Onda își miji ușor ochii.

— Trebuie să ascundem faptul că Liderul a murit și ca să facem asta nu putem să ne alegem mijloacele.

— Eu păstrez secretul. Din punctul ăsta de vedere, fiți pe pace, spuse Ushikawa. Până acum am colaborat foarte bine. Am întreprins din umbră câteva lucruri care sunt dificil de făcut la lumina zilei. Au fost și momente în care munca mea a fost neplăcută, dar am fost recompensat pe măsură. Am gura ferecată nu cu un fermoar, ci cu două. Eu nu am niciun fel de sentimente religioase, dar Liderul a fost un om care m-a ajutat personal. De aia îmi concentrez puterile să o găsesc pe Aomame. Mă strădui să fac lumină în povestea aceasta. Și cred că rezultatele o să înceapă să apară cât de curând. De aceea vă rog să mai răbdați puțin. Nu peste mult timp, vă voi da vești bune.

Onda își schimbă abia perceptibil poziția pe scaun. Ca răspuns, și Pletosul din dreptul ușii își mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Deocamdată astea sunt singurele informații pe care ni le puteți oferi? întrebă Onda.

Ushikawa se gândi puțin, apoi spuse:

— După cum v-am spus adineauri, Aomame a sunat în două rânduri la biroul de circulație al secției de poliție din Shinjuku. La rândul ei, a primit câteva telefoane de acolo. Nu știu cu cine a vorbit. Până la urmă, e vorba de poliție, nu pot eu să mă duc la ei și să-i iau la întrebări. Dar în capul ăsta prostănac al meu, s-a aprins un beculeț. Parcă țineam eu minte ceva legat de biroul de circulație al poliției din Shinjuku. Am tot încercat să-mi aduc aminte ce era. Era undeva în minte, dar nu reușeam să gădesc informația. Mi-a luat destulă vreme până am izbutit. Nu-mi place că îmbătrânesc. Pe măsură ce trec anii, sertarele cu amintiri parcă se deschid din ce în ce mai greu. Pe vremuri îmi aminteam de îndată orice ar fi fost. Ei bine, acum vreo săptămână am reușit în sfârșit să-mi aduc aminte despre ce era vorba.

Ushikawa tăcu și arboră un zâmbet teatral, uitându-se către Chelios. Acesta aștepta răbdător continuarea.

— În august, anul acesta, o tânără polițistă de la biroul de circulație al secției din Shinjuku a fost strangulată într-un hotel cu ora de prin Maruyama, în sectorul Shibuya. Era goală pușcă și legată cu câtușele din dotare. A ieșit un mic scandal din povestea asta. Așa, și cele câteva telefoane ale lui Aomame la poliție nu fost date toate cu câteva luni înainte de incidentul ăsta. Evident, după incident nu a mai fost vorba de niciun telefon. Nu credeți că e cam mult să fie o simplă coincidență?

Onda rămase tăcut o vreme, apoi spuse:

— Adică Aomame era în legătură cu polițista care a fost omorâtă?

— Ayumi Nakano o chema. Avea douăzeci și șase de ani și era destul de frumușică. Se trăgea dintr-o familie de polițiști, și tatăl ei, și fratele mai mare erau polițiști. Avea rezultate deosebite. Desigur, poliția investighează frenetic cazul, dar încă nu se știe cine este făptașul. Sper că nu e deplasat, dar aș vrea să vă întreb dacă nu cumva știți dumneavoastră ceva despre asta.

Onda îl privi pe Ushikawa cu niște ochi reci, ca sculptați dintr-un ghețar.

— Nu înțeleg prea bine ce spuneți, zise. Credeți cumva că suntem implicați în incidentul acela, domnule Ushikawa? Vreți să insinuați că cineva dintre noi a legat-o cu câtușele și a strangulat-o pe polițista aceea într-un hotel dubios?

Ushikawa își țuguie buzele și clătină din cap.

— În niciun caz! Da' de unde! Nici prin gând nu mi-a trecut așa ceva. Ce

voiam eu să întreb este dacă nu cumva aveți vreo informație în legătură cu acest caz. Atât și nimic mai mult. Orice detaliu, cât de mic, pentru mine e foarte important. Oricât m-am străduit eu, n-am reușit să găsesc ce legătură ar putea exista între moartea polițistei și asasinarea Liderului.

Onda îl măsură din priviri pe Ushikawa.

— Am înțeles. Voi transmite mai departe informațiile, spuse apoi, răsuflând încet. Scoase un carnet și își notă: Ayumi Nakano, 26 de ani, biroul de circulație, secția Shinjuku. Posibile legături cu Aomame.

— Întocmai.

— Altceva?

— Ar mai fi un lucru pe care aș vrea neapărat să îl aflu. Cineva din cadrul grupării a adus în discuție numele lui Aomame. A spus că e un instructor sportiv din Tokio care se pricepe bine la *stretching*. După cum ziceați, eu am primit misiunea de a afla cine e Aomame și ce poveste are. Știți, nu vreau să mă scuz, m-am ocupat de asta cu aceeași dăruire ca de obicei. Însă straniu, nu am reușit să descopăr nimic. Nu am găsit nimic suspect, era curată din cap până-n picioare. Iar dumneavoastră ați chemat-o în apartamentul de lux al hotelului Okura. După cum bine știți. Aș vrea să-mi spuneți cine v-a recomandat-o în primul rând?

— Nu știu.

— Nu știți? zise Ushikawa și făcu o față de copil care nu înțelege ce i se spune. Adică nu vă puteți aminti cine din grupare a adus în discuție numele ei? Asta spuneți?

— Întocmai, răspunse Onda fără să clipească.

— Ce poveste ciudată, spuse Ushikawa mirat.

Onda rămase tăcut.

— Încurcată situație. În orice caz, la un moment dat cineva i-a adus numele în discuție și a împins lucrurile mai departe. Nu-i așa?

— Adevărul este că Liderul însuși a insistat cu povestea aceasta, răspunse Onda alegându-și cuvintele cu grijă. Printre membrii conducerii, mulți au fost de părere că e periculos să se lase pe mâna cuiva despre care nu știm prea multe. Bineînțeles, asta a fost și poziția noastră, ca bodyguardzi. Totuși, dânsului nu i-a păsat. Ba chiar a insistat să împingă lucrurile mai departe.

Ushikawa luă din nou bricheta în mână, îi deschise capacul și o aprinse, asigurându-se că funcționează. Apoi îi închise capacul.

— Am înțeles că Liderul era o persoană destul de precaută, spuse.

— Exact. Extrem de atentă și de precaută.

Urmară câteva momente de tăcere adâncă.

— Aș vrea să vă mai întreb încă un lucru, spuse Ushikawa. Referitor la Tengo Kawana. Avea o relație cu o femeie mai în vârstă, căsătorită, pe nume Kyōko Yasuda. Venea la el acasă o dată pe săptămână și petreceau câteva ore împreună. Ei, așa se întâmplă când ești tânăr. Numai că într-o bună zi a primit un telefon de la soțul ei, care l-a înștiințat că n-o s-o mai vadă pe femeia aceasta. Și cu asta s-a întrerupt orice fel de legătură.

Onda se încruntă.

— Nu înțeleg unde bateți. Tengo Kawana e implicat cumva în incidentul de care vorbim?

— Ah, asta nu știu nici eu. Dar e o chestiune care mă preocupă mai de mult. Indiferent ce s-ar întâmpla, oricare ar fi situația, tot era de așteptat ca femeia să-i dea măcar un telefon. Numai că s-a făcut nevăzută, fără un cuvânt și fără să lase vreo urmă. Am vrut doar să vă întreb, pentru că nu-mi place când mă sâcăie ceva. Nu aveți nicio idee despre povestea asta?

— Eu, unul, cel puțin, nu știu nimic despre această femeie, spuse Onda pe un ton plat. Kyōko Yasuda, iubita lui Tengo Kawana.

— Da, o femeie măritată, cu zece ani mai în vârstă.

Onda își notă numele în carnet.

— Am să transmit și asta superiorilor mei.

— În regulă, spuse Ushikawa. Apropo, ați mai aflat ceva despre Eriko Fukada, pe unde ar fi?

Onda își ridică ochii și îl privi pe Ushikawa de parcă se uita la o ramă strâmbă.

— De ce am ști noi unde e Eriko Fukada?

— Nu vă interesează unde se află?

Onda clătină din cap.

— N-avem nicio legătură cu ce face și unde se duce. E treaba ei.

— Nu vă mai interesează nici Tengo Kawana?

— Este o persoană cu care nu avem nicio legătură.

— Pentru un timp, a existat o relație strânsă între cei doi, spuse Ushikawa.

Onda își miji ochii.

— În momentul de față, interesul nostru se concentrează asupra lui Aomame, spuse apoi.

— Interesul dumneavoastră se modifică de la o zi la alta?

Onda își strâmbă foarte puțin colțurile gurii, dar nu răspunse.

— Domnule Onda, ați citit romanul pe care l-a scris Eriko Fukada,

Crisalida de aer?

— Nu. În gruparea noastră este interzis să citești materiale care nu au de-a face cu doctrina. Nici nu avem de unde să facem rost de ele.

— Dar ați auzit de Oamenii cei Mici?

— Nu, răspunse Onda fără ezitare.

— În regulă, spuse Ushikawa.

Discuția se încheie aici. Onda se ridică încet de pe scaun și își aranjă mânecile sacoului. Pletosul se dezlipi de lângă perete și făcu un pas în față.

— Domnule Ushikawa, după cum v-am spus deja, timpul este un factor foarte important în situația de față, spuse Onda, privindu-l de sus pe Ushikawa, care rămăsese așezat. Trebuie să elucidăm cât mai repede unde se află Aomame. Desigur, și noi facem tot ce putem, dar avem nevoie să vă ocupați și dumneavoastră de această situație, pe alte căi. Dacă nu o găsim pe Aomame, n-o să fie bine, nici pentru noi, nici pentru dumneavoastră. Pentru că orice s-ar zice, sunteți un om care cunoaște un secret foarte important.

— Cunoștințele importante aduc cu sine responsabilități importante.

— Exact, răspunse Onda cu glasul lipsit de emoție.

Apoi se răsuci și părăsi încăperea fără să se uite înapoi. Pletosul ieși în urma lui, închizând ușa fără niciun zgomot.

*

După plecarea celor doi, Ushikawa deschise sertarul de la birou și opri casetofonul. Îi săltă capacul, scoase caseta și notă cu un pix pe eticheta ei data și ora înregistrării. Avea un scris foarte îngrijit, surprinzător pentru cineva cu aspectul său. Scoase din sertar pachetul de Seven Stars, luă o țigară și și-o aprinse. Trase adânc fumul în piept, apoi îl suflă către tavan. Cu fața încă ridicată, închise ochii. După o vreme se uită la ceasul din perete, care arăta ora două și jumătate. Ce tipi dubioși, își spuse din nou Ushikawa.

Dacă nu o găsim pe Aomame, n-o să fie bine, nici pentru noi, nici pentru dumneavoastră, spusese Cheliosul.

Ushikawa ajunsese de două ori la sediul Pionierilor, în Yamanashi, și observase în spatele unui desiș un incinerator mare. Era folosit pentru gunoaie, dar ardea la o temperatură suficient de înaltă ca să nu mai rămână nici oasele dintr-un cadavru. Știa că fuseseră incinerate acolo câteva corpuri și era posibil ca și Liderul să se fi numărat printre acestea. Bineînțeles, Ushikawa nu-și dorea să aibă aceeași soartă. Chiar dacă moartea e inevitabilă, spera totuși să aibă parte de un sfârșit mai plăcut de atât.

Desigur, Ushikawa mai avea câteva informații pe care nu le împărtășise

celor doi. Nu era el omul care să pună toate cărțile pe masă. Pe cele mici, fără valoare, le dădea la iveală, dar păstra întotdeauna cărțile mari în mână. În plus, avea și el nevoie de o asigurare, așa cum era, de exemplu, conversația secretă pe care o înregistrase. Ushikawa era versat în jocurile astea. Avea mai multă experiență decât cei doi tineri bodyguarzi.

Ushikawa aflase care erau numele clienților personali ai lui Aomame. Dacă nu-ți precupețeau eforturile și dacă aveai și know-how-ul necesar, erau informații de care puteai face rost. Aomame avea doisprezece clienți, iar Ushikawa se interesase în mare de fiecare dintre ei. Erau opt femei și patru bărbați, toți în poziții sociale bune și fără probleme financiare. Niciunul dintre ei nu părea genul care ar putea da o mână de ajutor într-un asasinat. Numai că între ei se număra și o doamnă bogată de vreo șaptezeci de ani, care oferea adăpost unor femei care suferiseră în urma violenței domestice și care plecaseră de acasă. Adăpostul era o clădire cu etaj, învecinată curții mari în care își avea femeia locuința. Acolo erau primite și lăsate să locuiască femeile aflate în situații nefericite. În sine, era un lucru minunat, nimic care să trezească vreo bănuială. Totuși, ceva îl sâcăia pe Ushikawa și, întotdeauna când se întâmpla lucrul ăsta, încerca să afle despre ce anume e vorba. Avea un miros ascuțit ca de jivină și se baza pe intuiție mai mult decât pe orice altceva. Mulțumită ei scăpase cu viață în câteva rânduri până atunci. Era posibil ca în cazul de față, cuvântul cheie să fie „violență”. Poate că bătrâna era foarte sensibilă în această privință și tocmai din cauza aceasta oferea protecție celor care avuseseră de suferit.

Ushikawa fusese chiar până la adăpostul cu pricina. Clădirea de lemn se afla pe colinele din Azabu, într-o zonă de lux. Era veche, dar avea șarmul ei. Prin grilajul porții zărise, în dreptul intrării, rânduri frumoase de flori și gazon în curtea spațioasă, umbrită de un stejar mare. Ușa de la intrare avea un geam ornamental din sticlă mată. Nu prea mai vezi așa ceva în ultima vreme.

Dar dincolo de pacea care domnea acolo se ascundeau formidabil de multe măsuri de precauție. Zidurile erau înalte și apărate de sârmă ghimpată. Poarta zdravănă de fier era bine închisă, iar în curte un ciobănesc german lătra violent de câte ori se apropia cineva. Locul era monitorizat de câteva camere de luat vederi. Pe stradă nu trecea mai nimeni, astfel că Ushikawa nu putea zăbovi prea mult acolo. Era o zonă rezidențială liniștită, iar în apropiere se aflau câteva ambasade. Un tip dubios precum Ushikawa ar fi atras imediat atenția cuiva dacă întârzia mult pe acolo.

Erau totuși exagerat de precauți. Chiar dacă era un adăpost pentru femei agresate, nu era nevoie de atâtea măsuri de siguranță. În mintea lui Ushikawa încolți gândul că trebuia neapărat să afle tot ce putea afla despre acel loc. Oricât de protejați erau, trebuia să găsească o cale de a arunca o privire înăuntru. Ba dimpotrivă, cu cât erau mai închiși și mai protejați, cu atât mai mult trebuia să afle ce se ascunde acolo. Trebuia să găsească însă o cale potrivită. Să stoarcă informații din piatră seacă.

Își aminti de discuția cu Onda despre Oamenii cei Mici.

— *Dar ați auzit de Oamenii cei Mici?*

— *Nu.*

Răspunsul venise cam prea repede. Dacă n-ar fi auzit până acum numele acela, te-ai aștepta să nu fi răspuns imediat. Ar fi încercat să-și scormonească puțin prin minte. Oamenii cei Mici? Abia apoi ar fi răspuns. Asta ar fi reacția oricărui om obișnuit.

Auzise de Oamenii cei Mici. Poate nu știa exact ce sunt și ce înseamnă, dar numele nu-i era străin.

Ushikawa își stinse țigara, rămase o vreme adâncit în gânduri, apoi, după ce se mai liniști, își mai aprinse una. Se hotărâse de multă vreme să nu se mai lase săcâit de gândul unui posibil cancer pulmonar. Avea nevoie de nicotină ca să se poată concentra. Nu știa ce-l așteaptă nici măcar peste două, trei zile, chiar era nevoie să-și facă griji că o să se îmbolnăvească peste cincisprezece ani?

În timp ce fuma a treia țigară, lui Ushikawa îi veni o idee. Hm, asta s-ar putea să meargă, își spuse.

Capitolul 2   Singură, dar nu însingurată

La lăsarea întunericului, Aomame se așeza pe scaunul din balcon și privea părculețul de peste drum. Aceasta devenise acum cea mai importantă îndeletnicire a sa, partea centrală a vieții ei. Că era senin, înnorat sau că ploua, ea își continua supravegherea neconținut. Odată cu venirea lui octombrie, aerul se răcea tot mai mult. În serile friguroase, se înfolea bine, își punea o pătură pe picioare și bea cacao fierbinte. Privea toboganul până la zece și jumătate, apoi făcea o baie ca să se încălzească și se ducea la culcare.

Sigur, nu era exclus ca Tengo să vină și în timpul zilei, dar probabil că nu ar fi făcut-o. Dacă era să apară în parc, ar fi apărut după lăsarea întunericului,

când se aprindea felinarul și luna se deslușea bine pe cer. Aomame își lua cina rapid, se îmbrăca astfel încât s-o poată zbughi pe ușă în orice moment, își aranja părul, se așeza pe scaunul de grădină și își fixa privirea asupra toboganului din parc. Avea mereu la îndemână pistolul automat și micuțul binoclu Nikon. De teamă ca Tengo să nu apară cât era la toaletă, nu se atingea de nimic altceva de băut în afară de cacaua cu lapte.

Aomame își continua supravegherea zi de zi. Stătea și privea parcul, cu urechea ciulită la zgomotele din jur, fără să citească și fără să asculte muzică. Nici măcar poziția nu și-o schimba. Uneori își mai ridica privirea și – dacă era o noapte senină – se încredința că în văzduh încă mai plutesc două luni. Apoi își întorcea imediat privirea către parc. Aomame veghea asupra parcului, iar lunile, asupra ei.

Însă Tengo nu apărea.

Seara nu venea multă lume în parc. Uneori mai apăreau tineri îndrăgostiți, care se așezau pe o bancă și se țineau de mână, furând câte o sărutare scurtă și speriată, ca doi porumbei. Însă parcul era prea mic și prea luminat. Perechea zăbovea un timp acolo fără să-și găsească tihna, apoi renunța și pleca în altă parte. Mai erau și alții care veneau cu gândul să folosească toaleta publică, dar o găseau încuiată și făceau cale înapoi dezamăgiți sau furioși. Uneori se mai oprea pe acolo câte un om venit de la serviciu, care stătea singur pe bancă, cu capul plecat, probabil ca să se mai trezească după băuta cu colegii. Sau poate că nu voia să se ducă direct acasă. Mai apărea un bătrânel care își scotea câinele la plimbare. Și bătrânelul, și câinele erau la fel de taciturni și arătau deznădăjduiți.

Însă în marea majoritate a timpului, în parc nu era nimeni. Nu trecea pe acolo nici măcar o pisică. Doar felinarul îmbrăca leagănele, toboganul, groapa cu nisip și toaleta încuiată într-o lumină impersonală. Privind atât de mult timp acea priveliște, Aomame se simțea uneori abandonată pe o planetă pustie. Parcă ar fi fost în filmul acela despre cum arăta lumea după un război nuclear. Oare cum se numea? *Ultimul țărșm.*

Cu toate acestea, Aomame se concentra mai departe asupra supravegherii parcului, ca un marinar de cart care scrutează întinderea uriașă a mării din vârful unui catarg înalt, după bancuri de pești sau după umbra nefastă a vreunui submarin. Ochii ei atenți căutau un singur lucru: silueta lui Tengo Kawana.

Poate că Tengo locuia în alt oraș, iar în seara aceea doar se întâmplase să treacă prin zonă. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci șansele ca el să revină în

acel parc erau practic nule. Însă Aomame nu credea asta. Hainele lui, aerul lui, așezat în vârful toboganului, aveau ceva care lăsa impresia că doar ieșise la o plimbare de seară prin cartier. Trecuse prin parc și se urcase pe tobogan, probabil ca să se uite la lună. Iar asta însemna că de acolo putea să ajungă acasă pe jos.

Nu era simplu să găsești în Kōenji un loc din care să poți vedea luna. Era o zonă în mare parte plată, fără clădiri înalte pe care să te poți cățăra. Iar toboganul din parc se preta bine la așa ceva. Era liniște și nu te deranja nimeni. Dacă voia să se uite din nou la lună, sigur ar fi venit tot aici, socotea Aomame. Însă apoi își spunea că lucrurile n-au cum să meargă așa frumos și că Tengo poate găsisese deja alt loc din care să poată vedea mai bine luna, pe acoperișul vreunei clădiri.

Aomame își scutura capul. Ia să nu mă mai gândesc atâta! Nu-mi rămâne decât să cred că Tengo o să se întoarcă și să aștept cuminte mai departe. Nu pot să mă îndepărtez de aici, fiindcă parcul acesta e unicul punct de legătură dintre noi.

*

Aomame nu apăsase pe trăgaci.

La începutul lui septembrie, se afla în spațiul pentru staționare de urgență de pe aglomerata Autostradă Metropolitană nr. 3 și stătea învăluită în lumina orbitoare a dimineții, cu țeava pistolului Heckler & Koch îndesată în gură. Purta costumul Junko Shimada și pantofii cu toc Charles Jourdan.

Oamenii din preajmă o priveau din mașini, fără să ghicească ce anume ținea ea în mână. Femeia din Mercedesul coupé argintiu. Bărbații arși de soare care se uitau la ea de sus, din scaunul înalt al tirurilor încărcate cu marfă. Sub ochii lor, Aomame intenționa să-și zboare creierii cu un glonț de nouă milimetri. Nu exista altă modalitate de a dispărea din 1Q84 decât curmându-și viața. Astfel, putea să-l salveze pe Tengo. Sau cel puțin așa îi promisese Liderul. Își dăduse cuvântul atunci când îi ceruse să-l ucidă.

Lui Aomame nu-i părea neapărat rău că trebuia să moară. Se poate ca totul să fi fost deja hotărât încă din momentul în care am fost adusă în anul 1Q84, își spunea ea. Iar eu doar am urmat traseul prestabilit. Ce sens ar avea să trăiesc mai departe singură într-o lume absurdă, în care pe cer sunt două luni, iar destinul e dictat de niște Oameni Mici?

Dar, până la urmă, Aomame nu apăsă pe trăgaci. În ultima clipă, își relaxă degetul arătător de la mâna dreaptă și scoase țeava pistolului din gură. Apoi trase adânc aer în piept, aidoma cuiva ieșit la suprafață din străfundurile

mării, și expiră prelung, încercând parcă să-și aerisească întreg corpul pe dinăuntru.

Aomame se oprise pentru că auzise un glas din depărtare. În acel moment, era cufundată într-o liniște deplină. Din clipa în care își încordase degetul pe trăgaci, zgomotele din jur pieriseră cu desăvârșire. Era înconjurată de o liniște adâncă, de parcă s-ar fi aflat pe fundul unui bazin. Înlăuntru ei, moartea nu era ceva întunecat sau înfricoșător. Era un lucru natural și firesc, precum lichidul amniotic pentru făt. Nu-i rău, își zisese ea și chiar zâmbise. Apoi auzise vocea.

Era o voce venită dintr-un loc îndepărtat și dintr-un timp îndepărtat, pe care n-o recunoștea. Străbătuse prea multe cotloane întortocheate și își pierduse timbrul și trăsăturile reale. Tot ce mai rămăsese din ea era un ecou gol, dezgolit de orice sens. Și totuși, în acel ecou, Aomame reușise să deslușească o căldură de demult. Iar vocea părea să o cheme pe nume.

Își luă degetul de pe trăgaci și ascultă atent, cu ochii mijiiți, străduindu-se să prindă ceea ce spunea. Însă tot ce reușea să deslușească, sau cel puțin ce i se părea ei că aude, era numele ei. În rest nu auzea decât șuierul unui vânt care străbate o peșteră. În cele din urmă, glasul se retrase, sensul cuvintelor se pierdu și mai mult, apoi dispăru înghițit de tăcere. Vidul care o înconjura se disipă, iar sunetele năvăliră deodată la loc, de parcă scosese cineva un dop. Iar Aomame realizează atunci că și hotărârea sa de a muri se disipase din sufletul ei.

E posibil să îl întâlnesc din nou pe Tengo în parc, își spuse ea. De murit, pot să mor după aceea. Să mai mizez o dată pe șansa asta. A trăi – a nu muri – înseamnă posibilitatea de a-l vedea din nou pe Tengo. Vreau să trăiesc, își zise ea cu convingere. Era o senzație foarte stranie, cum nu mai avusese niciodată până atunci.

Aomame puse piedica și vârî pistolul în geantă. Apoi își îndreptă spatele, își puse ochelarii de soare și o luă în direcție opusă, către taxiul cu care venise. Lumea o privea tăcută cum merge pe autostradă cu pași mari, în pantofi cu toc. Nu avea de parcurs o distanță prea mare. Prins și el în ambuteiajul cumplit, taxiul înaintase foarte lent și se afla acum foarte aproape de ea. Aomame îi ciocăni în geam, iar șoferul îl coborî.

— Mă mai iei?

Șoferul ezită.

— Cumva aveai în gură țeava unui pistol?

— Da.

— Unul adevărat?

— Ei, na! exclamă ea strâmbând din buze.

Șoferul deschise portiera, iar Aomame se așeză pe bancheta din spate. Își dădu jos geanta de pe umăr și o puse alături, apoi se șterse la gură cu batista. Rămăsese cu un gust metalic, de ulei de mașină.

— Și, ați găsit scara de urgență?

Aomame clătină din cap.

— Păi, vedeți? Eu n-am auzit să fie pe aici vreo scară de urgență, zise șoferul. Deci ieșim pe la Ikejiri, după cum ne-a fost vorba la început?

— Da, răspunse Aomame.

Șoferul lăsă geamul, făcu semn ridicând mâna și se mută pe banda din dreapta, în fața unui autocar. Aparatul de taxat indica aceeași sumă ca atunci când coborâse.

Aomame se rezemă de spetează și se uită la familiarul panou publicitar de la Esso, respirând liniștit. Tigru zâmbea, poziționat din profil, ținând în mână pompa de benzină. „Un tigru în rezervorul dumneavoastră”, scria pe panou.

— Un tigru în rezervorul dumneavoastră, murmură Aomame.

— Ce ați spus? întrebă șoferul, privind-o în oglinda retrovizoare.

— Nimic, vorbeam singură.

Mai trăiesc un pic, să văd ce se întâmplă. Nu e prea târziu dacă mor mai apoi. Probabil.

*

La o zi după ce renunțase la tentativa de sinucidere, Aomame primi un telefon de la Tamaru și îl informă că se schimbaseră planul. Că se hotărâse să nu se miște de acolo. Că n-o să-și schimbe numele și n-o să facă operații estetice.

La celălalt capăt al firului, Tamaru tăcu o vreme. Învârtea tăcut în minte diverse teorii.

— Adică nu vrei să te muți în altă parte?

— Exact, răspunse simplu Aomame. Vreau să mai stau o vreme aici.

— Locul în care ești tu acum nu e pregătit să adăpostească un fugar multă vreme.

— Dacă stau închisă în casă și nu ies nicăieri, n-au cum să mă găsească.

— Nu-i subestima pe indivizii ăștia, răspunse Tamaru. O să sape zdravăn să afle totul despre tine și o să-ți ia urma. Și n-o să fii singura în pericol, ci și cei din jur. Iar eu o să mă trezesc într-o poziție delicată.

— Pentru asta îmi cer scuze. Dar aş mai vrea nişte timp.

— „Nişte timp” sună cam vag, zise Tamaru.

— Îmi pare rău, dar altfel n-am cum să zic.

Tamaru reflectă câteva clipe în tăcere. Simţise din tonul ei cât de fermă îi era hotărârea.

— Eu sunt un om care îşi pune poziţia mai presus de orice, spuse el. Înainte de *absolut* orice. Ştii, nu?

— Ştiu.

Tamaru tăcu din nou, apoi zise:

— Bine. Eu doar am vrut să mă asigur că nu e nicio neînţelegere la mijloc. Dar poţi să-mi spui dacă ai un motiv întemeiat?

— Am, răspunse Aomame.

Tamaru tuşi scurt în receptor.

— După cum ţi-am spus, noi am pus la cale un plan şi am făcut şi pregătirile necesare. Un plan să te mutăm departe, într-un loc în care să fii în siguranţă, să-ţi facem pierdută urma, să-ţi schimbi numele şi înfăţişarea. Să devii, poate nu cu totul altă persoană, dar măcar aproape alta. Am căzut de acord asupra acestui lucru.

— Sigur că da. Nu e vorba că aş avea vreo obiecţie la plan în sine. Doar că mi s-a întâmplat un lucru la care nu mă aşteptam şi am nevoie să mai rămân un pic aici.

— Nu am eu autoritatea să spun da sau nu, zise Tamaru şi scoase un slab sunet gutural. O să dureze ceva timp până îţi dau un răspuns.

— Mă găseşti aici.

— Asta e bine, zise Tamaru şi închise telefonul.

*

A doua zi dimineaţă, înainte de ora nouă, telefonul sună de trei ori, se opri, apoi sună din nou. Nu putea fi decât Tamaru.

— Şi Doamna are temerile sale dacă e vorba să stai mai mult acolo, începu el fără măcar să o salute. Nu sunt luate suficiente măsuri de securitate. E doar un punct de trecere. Amândoi suntem de părere că e de preferat să te mutăm cât mai repede posibil într-un loc mai sigur. Până aici ai înţeles?

— Am înţeles perfect.

— Dar tu eşti o persoană cumpătată şi precaută. Nu faci greşeli prosteşti şi ai şi curaj. Noi avem, practic, mare încredere în tine.

— Mulţumesc.

— Dacă insişti să mai petreci acolo „nişte timp”, înseamnă că ai tu

motivul tău. Nu știm care anume, dar sigur nu e doar o toană. Doamna dorește să-ți facă pe plac, pe cât posibil.

Aomame ascultă cu atenție, fără să spună nimic. Tamaru continuă:

— Poți rămâne acolo anul acesta. Dar nu mai mult.

— Deci când vine Anul Nou, mă mut în altă parte.

— Chiar și așa, noi facem un efort major ca să-ți respectăm dorința.

— Am înțeles, răspunse Aomame. Stau aici anul acesta, apoi mă mut.

Dar nu asta gândea ea. Nu avea nici cea mai mică intenție să plece de acolo până nu îl întâlnea pe Tengo. Însă conversația ar fi luat o turnură neplăcută dacă pomenea de așa ceva. Avea răgaz până la sfârșitul anului. Ce-o să fie mai departe, urma să se gândească la vremea respectivă.

— Bine, zise Tamaru. De acum încolo o să fii aprovizionată săptămânal cu alimente și cele necesare. În fiecare marți, la ora unu, o să treacă pe acolo cei care se ocupă de provizii. Au cheie, deci pot să intre în apartament. Dar nu o să se ducă decât în bucătărie. În răstimp, tu să stai în dormitorul din spate, cu ușa încuiată. N-ai voie să te arăți. N-ai voie să vorbești. La plecare, o să iasă în hol și o să sune o dată la sonerie. Atunci ai voie să ieși din dormitor. Dacă îți trebuie sau vrei ceva anume, spune-mi acum și o să le pregătesc pentru următoarea tranșă.

— Mi-ar prinde bine un aparat de fitness, zise ea. Gimnastica și *stretching-ul* fără un aparat au și ele limitele lor.

— Nu pot să-ți fac rost de un aparat ca lumea, cum sunt la sălile de fitness, dar dacă te mulțumești cu unul pentru acasă, care nu ocupă loc mult, se poate aranja.

— E bun și unul simplu.

— O bicicletă și câteva accesorii pentru întărirea mușchilor. E bine așa?

— E bine. Și, dacă se poate, o bătă metalică de softball.

Tamaru tăcu preț de câteva clipe.

— Bâta e utilă la mai multe lucruri, zise Aomame. Mă simt mai liniștită dacă o am la îndemână. Doar am crescut alături de ea.

— Am înțeles. Aranjez, răspunse Tamaru. Dacă mai ai nevoie de ceva, scrie pe o hârtie și las-o pe masă în bucătărie. Fac rost de ele până la tranșa următoare.

— Mulțumesc, dar în momentul de față nu cred că-mi lipsește nimic.

— Cărți, casete video?

— Nu-mi vine nicio idee anume.

— Ai citit *În căutarea timpului pierdut*, a lui Proust? întrebă Tamaru.

Dacă nu, ar fi o ocazie bună s-o parcurgi din scoarță în scoarță.

— Tu ai citit-o?

— Nu. Eu n-am fost la pârnaie și nici n-am stat ascuns multă vreme pe undeva. Lumea zice că altfel e cam dificil să treci prin toată cartea asta.

— Știi pe cineva care a citit-o?

— Nu zic că n-aș cunoaște vreo câteva persoane care au petrecut ceva timp în unități de detenție, dar ei nu sunt genul pe care să-i intereseze Proust.

— O să încerc. Trimite-mi-o odată cu proviziile când faci rost de ea.

— Sincer să fiu, o am deja.

*

Marti, la ora unu fix, veniră cei care se ocupau de provizii. După cum i se spusese, Aomame se duse în camera din spate și se încuie pe dinăuntru, răsuflând în tăcere. Se auzi descuindu-se ușa de la intrare și niște persoane pătrunseră în apartament. Aomame nu avea de unde să știe ce fel de oameni erau acești aprovizionatori de care vorbea Tamaru. Putea ghici după zgomote și mișcare că erau două persoane, dar vocea nu li se auzea deloc. Aceștia aduseră înăuntru mai multe pachete și le aranjară în tăcere. Se auzi cum spălau alimentele la chiuvetă și le puneau în frigider. Probabil stabiliseră dinainte cine și ce să facă. Se auziră desfăcând ambalaje și strângând apoi hârtiile și cutiile. Luară și gunoiul din bucătărie. Aomame nu putea să ducă sacii de gunoi la spațiul de depozitare de jos. Trebuia să se ocupe de ei altcineva.

Se mișcau rapid și eficient. Nu făceau mai mult zgomot decât era nevoie și pășeau în tăcere. În douăzeci de minute terminară treaba și apoi ieșiră pe ușă. Se auzi cheia în broască, urmată de soneria de la intrare, pe post de semnal. Ca să fie sigură, Aomame mai așteaptă cincisprezece minute, apoi ieși din dormitor, se încredință că nu mai era nimeni înăuntru și zăvorî ușa.

Frigiderul mare era plin cu mâncare pentru o săptămână. De data aceasta nu erau semipreparate ușor de pregătit la cuptorul cu microunde, ci alimente proaspete, obișnuite. Tot felul de legume și fructe, carne și pește. Tofu, alge, *nattō*¹. Lapte, brânză și suc de portocale. O duzină de ouă. Ca să nu rămână mult gunoi, le scosese din ambalaje și le înveliseră în folie de plastic. Știuseră exact ce alimente îi trebuiau lui Aomame. Dar de unde știau ei așa ceva?

---

¹ Boabe de soia fermentate.

Lângă fereastră era instalată o bicicletă de fitness. Mică, dar de calitate. Afișajul indica viteza, distanța parcursă și energia consumată. Se putea monitoriza numărul de pedalări pe minut, precum și pulsul. Mai primise și o presă pentru antrenarea mușchilor abdominali, dorsali și deltoizi. Accesoriile se puteau plia și desface ușor. Aomame știa bine cum se foloseau. Erau modele noi, cu funcții simple, dar destul de eficiente. Cu cele două aparate își putea asigura necesarul de mișcare.

Mai era și o bătă metalică de softball, învelită într-o husă. Aomame o scoase și o balansă de câteva ori în mână. Băta argintie, nou-nouță, despica vâjâind aerul. Greutatea ei familiară o liniștea pe Aomame. Atingerea sa îi aminti de adolescența petrecută alături de Tamaki.

Pe masă erau stivuite volumele din *În căutarea timpului pierdut* a lui Proust. Nu erau noi, dar nici nu păreau citite. Aomame luă pe rând cele cinci volume și le răsfoi. Pe lângă ele mai erau câteva reviste. Săptămânale și lunare. Cinci casete video noi, nescosite din țiplă. Nu se știe cine le alesese, dar toate erau filme recente, pe care nu le văzuse. Aomame nu avea obiceiul de a merge la cinematograful, drept pentru care nu ducea lipsă de filme încă nevăzute.

Într-o sacoșă mare de hârtie erau trei pulovere noi, de la mai gros la mai subțire. Două cămăși călduroase de flanelă, patru bluze cu mânecă lungă. Toate simple, fără imprimeu. Ca mărime, se potriveau. Mai primise și șosete groase și colanți. Având în vedere că urma să stea acolo până în decembrie, avea nevoie de astfel de lucruri. Totul fusese pregătit cum trebuie.

Aomame duse hainele în dormitor, le puse în sertare și pe umerase, în dulap. Se întoarse în bucătărie și, în timp ce bea o ceașcă de cafea, sună telefonul. Trei apeluri, apoi se opri și sună din nou.

— Au sosit proviziile? întrebă Tamaru.

— Mulțumesc, am primit tot ce îmi trebuia. Și aparatele de fitness sunt de-ajuns. Îmi mai rămâne doar să mă apuc de Proust.

— Te rog să ne spui fără nicio rețineră dacă omitem ceva.

— Așa am să fac, răspunse Aomame. Deși nu cred că e ușor descoperi vreo scăpare la voi.

Tamaru tuși.

— Scuză-mă că mă amestec, dar permite-mi să-ți dau un sfat.

— Ce anume?

— Să stai închis singur într-un spațiu mic, fără să vezi pe nimeni și fără să vorbești cu nimeni, nu e o treabă ușoară. Oricine clachează, oricât de tare

ar fi. Mai ales când e urmărit.

— Eu nici până acum n-am trăit într-un loc prea spațios.

— Țsta e un punct forte, zise Tamaru. Și totuși, ar fi bine să ai grijă. Dacă stai încordat multă vreme, fără să-ți dai seama, te trezești că ai nervii întinși la maximum, ca un elastic. Și, odată întinși, greu își mai revin.

— O să am grijă, răspunse Aomame.

— Ți-am mai zis, tu ești o fire foarte precaută. Răbdătoare, cu picioarele pe pământ. Nu te supraestimezi. Dar oricât de precaut ar fi, oricine poate comite o greșeală, două, dacă își pierde concentrarea. Singurătatea e ca un acid care te roade.

— Dar nu mă simt singură, zise Aomame, pe jumătate vorbind cu Tamaru, iar pe jumătate cu sine. Sunt singură, dar nu însingurată.

La celălalt capăt al firului se așternu un timp tăcerea. Tamaru părea să cântărească diferența dintre singurătate și însingurare.

— În orice caz, o să am și mai multă grijă. Mulțumesc pentru sfat, zise Aomame.

— Aș vrea să înțelegi un lucru, zise Tamaru. Noi te ajutăm cât putem. Dar dacă apare vreo urgență, nu știi nici eu ce fel de urgență, s-ar putea să fii nevoită să te descurci singură. Eu e posibil să nu reușesc să ajung la timp oricât aș alerga sau m-aș grăbi. Sau, în funcție de situație, poate nici măcar n-aș avea cum să dau fuga la tine. De exemplu, dacă se ajunge la concluzia că nu e bine să mai avem vreo legătură cu tine.

— Înțeleg perfect. Sunt aici pe cont propriu, așa că o să mă apăr singură. Cu bâta și cu *ce mi-ai dat tu*.

— E o lume dură.

— Dacă-ți dorești ceva, trebuie să te și zbați, zise Aomame.

Tamaru mai tăcu o vreme, apoi spuse:

— Știi care era testul final la care era supus un anchetator de la serviciile secrete pe vremea lui Stalin?

— Nu.

— Era băgat într-o încăpere dreptunghiulară. În ea era un scaun mic de lemn, cu totul banal. Un superior îi ordona așa: Fă scaunul să mărturisească și ia-i declarația! Până atunci nu ieși din cameră.

— O poveste cam suprealistă.

— Nu, nu e deloc suprealistă. E realistă de la cap la coadă. Stalin a creat *în realitate* un sistem monomaniacal și, cât timp a fost la conducere, a împins la moarte vreo zece milioane de oameni. Majoritatea compatrioți de-ai săi.

Asta e lumea în care trăim. Ar trebui să bagi bine la cap treaba asta.

— Știi o mulțime de povești înduioșătoare.

— Nu chiar. Am câteva în traistă, de scos la nevoie. Eu nu am primit o educație sistematică, așa că nu-mi rămâne decât să-mi însușesc unul câte unul doar lucruri care promet să-mi fie cu adevărat de folos. *Dacă-ți dorești ceva, trebuie să te și zbați.* Exact cum spui tu. Asta e sigur. Dar dorințele sunt puține și cam abstracte, pe când caznele sunt nesuferit de multe și concrete. Țsta e unul dintre lucrurile pe care le-am învățat pe pielea mea.

— Și candidații la poziția de anchetator reușeau până la urmă să obțină mărturia de la scaunul de lemn?

— O întrebare la care merită să meditezi, răspunse Tamaru. Ca o zicală zen.

— Zen stalinist, zise Aomame.

Tamaru stătu puțin, apoi închise telefonul.

*

În acea după-amiază, Aomame făcu mișcare cu ajutorul bicicletei de fitness și al preseii. Se bucură din nou, după multă vreme, să simtă acea rezistență plăcută pe care o opuneau. Apoi făcu un duș, ca să scape de transpirație, și pregăti ceva simplu de mâncare ascultând radioul. Se uită la buletinul de știri de seară (nicio știre care să-i capteze interesul). Iar la apus, ieși pe balcon să supravegheze parcul. Cu pledul, cu binoclul și pistolul. Și cu bâta cea nouă din metal, frumos strălucitoare.

Dacă între timp Tengo nu-și face apariția, până la sfârșitul acestui 1Q84 plin de mistere, eu așa o să-mi duc viața, monoton, într-un colț din Kōenji. O să aștept să apară Tengo în parc și între timp o să gătesc, o să fac mișcare, o să mă uit la știri și o să-l răsfoiesc pe Proust. Așteptarea lui o să fie laitmotivul vieții mele. Acest fir plăpând este singurul care mă ține în viață, cu chiu, cu vai. Sunt aidoma păianjenului pe care l-am văzut când coboram pe scara de urgență de pe autostradă. Un păianjen negru, minuscul, care își țesea pânza lui prăpădită într-un colț jegos și stătea acolo cu răsufarea tăiată. O pânză murdară și destrămată, bătută de vântul care sufla printre picioarele podului. Când am văzut-o, mi s-a părut demnă de toată mila. Dar acum și eu sunt pusă în aceeași situație ca păianjenul acela.

Trebuie să fac rost de o casetă cu *Sinfonietta* lui Janáček, își zise Aomame. Îmi trebuie când mă antrenez. Muzica asta mă leagă de *undeva* – un loc pe care nu pot să-l identific. Mă conduce undeva. Neapărat să o adaug pe lista următoare de provizii pentru Tamaru.

*

Acum era octombrie și mai rămăseseră mai puțin de trei luni din perioada de grație. Ceasul ticăia mai departe, neobosit. Aomame stătea cufundată în scaunul de grădină și supraveghea toboganul din parc printre plăcile de plastic de la balcon. Felinarul învăluia pârcelețul într-o lumină străvezie. Priveliștea aceea o ducea cu gândul la coridoarele pustii ale unui acvariu pe timp de noapte. Pești imaginari, invizibili, înotau în liniște printre copaci, fără să se oprească nicicând din unduirea lor mută. Pe cer pluteau cele două luni, așteptând parcă o încuviințare din partea ei.

Tengo, șopti ea. Unde ești?

Capitolul 3   Erau cu toții jivine îmbrăcate

După-amiază, Tengo se duse în rezerva tatălui său, se așeză lângă pat și citi cu voce tare dintr-o carte. După vreo cinci pagini, făcu o pauză, apoi citi din nou încă vreo cinci. Era cartea pe care se nimerise să o aibă la el atunci. Nu conta dacă era un roman, o biografie sau o carte de știință. Pentru bătrân nu conținutul era important, ci să audă o voce rostind frazele cu voce tare.

Tengo nu știa dacă tatăl său îl aude sau nu. Pe fața sa nu se vedea nicio reacție. Bătrânul slab și ponosit dormea cu ochii închiși. Nu se mișca și nu i se auzea nici măcar răsuflarea. Desigur, respira, dar nu-ți puteai da seama de lucrul acesta decât dacă îți apropiai urechea de el sau îi puneai o oglindă sub nas. Perfuzia îi intra în corp, iar prin cateter se scurgeau puținele excreții. Aceste intrări și ieșiri lente erau singurele semne că e încă în viață. Când și când, o asistentă îl bărbiera cu un aparat electric și îi tundeă smocurile de păr care îi creșteau din nas și din urechi cu o foarfecă cu vârful rotunjit. Îi aranja chiar și sprâncenele. Deși era inconștient, părul continua să-i crească. Privindu-l, Tengo ajunse să nu mai poată face distincția între viață și moarte. Se întreba dacă există de fapt vreo deosebire și dacă nu cumva diferența pe care o facem e doar una de conveniență.

La ora trei veni doctorul și îl informă despre starea tatălui său. Explicațiile erau de obicei scurte, iar conținutul lor cam același. Situația nu avansa. Bătrânul rămânea în comă, dar își pierde treptat forța vitală. Cu alte cuvinte, se apropia treptat, dar inevitabil, de moarte. Medicina nu avea cum să-l ajute. Tot ce puteau face era să-l lase în pace în starea aceea. Cam acestea erau singurele lucruri pe care le spunea doctorul.

Pe înserat veniră doi infirmieri și îl duseră pe bătrân la analize. Erau de

fiecare dată alții, dar toți erau tăcuți. Poate și din cauza măștilor medicale pe care le aveau pe față, nu scoteau nicio vorbă. Unul din ei părea străin. Era negricios și de statură mică. După ochi, Tengo își dădea seama că îi zâmbea din spatele măștii. Tengo zâmbi la rândul lui și dădu din cap.

După treizeci ce minute, cel mult o oră, tatăl său era readus în cameră. Tengo nu știa ce fel de analize i se făceau. Când îl luau, Tengo cobora la cantină și bea un ceai cald. Apoi, un sfert de oră mai târziu, se reîntorcea în salon, cu speranța că o să găsească din nou în patul rămas gol o crisalidă de aer, în care să fie întîlnită fetița Aomame. Dar nu se întîmpla nimic. În camera cufundată în semiîntuneric, care mirosea a bolnav, patul scobit rămânea gol.

Tengo se ridică și se uită pe fereastră. La capătul gazonului se vedeau rândurile întunecate de pini plantați să protejeze de vânt, iar dincolo de ei se auzeau valuri. Erau valurile aspre ale Pacificului, cu rezonanțe întunecate și grele, în care simțeau îngrămădite multe suflete, fiecare murmurându-și povestea. Căutau să atragă și mai multe suflete, și mai multe povești.

*

În octombrie, Tengo venise de două ori în zilele libere la sanatoriul din Chikura. Se urcase în trenul expres de dimineață și se dusese să stea alături de tatăl său și să îi vorbească. Nu primea însă niciun fel de reacție din partea lui. Bătrânul dormea adânc, cu fața în sus. În cea mai mare parte a timpului, Tengo se uita pe fereastră. Apoi, când venea seara, aștepta să se petreacă ceva. Nu se întîmpla însă nimic. Soarele apunea în liniște, iar încăperea se cufunda în penumbră. Se ridica în cele din urmă și se întorcea în Tokio cu ultimul tren expres.

Poate că ar trebui să stau mai mult acolo și să-i vorbesc, își spusese Tengo la un moment dat. Poate că nu ajung vizitele astea de o zi și mi se cere de fapt mai multă dedicare. Nu se baza pe nimic concret, dar așa simțea.

Astfel că, după jumătatea lui noiembrie, își luă concediu. Le explică celor de la școala pregătitoare că are nevoie să își îngrijească tatăl, aflat în stare gravă. Nu era o minciună. Își rugă un fost coleg de facultate să-i preia cursurile pe timpul absenței. Era unul dintre pușinii oameni cu care Tengo mai păstra legătura. După ce absolviseră, continuaseră să vorbească o dată sau de două ori pe an. Într-un domeniu cum este cel al matematicii, în care vezi mulți ciudați, el era mai ciudat decât toți, dar avea o minte sclipitoare. Totuși, după terminarea facultății nu se angajase și nu rămăsese nici să facă cercetare; în schimb când avea chef preda matematică la un *afterschool* pentru elevi de gimnaziu, pe care îl conducea un prieten. În rest, citea tot

felul de cărți, pescuia în râuri de munte și, în general, își petrecea timpul după bunul său plac. Tengo știa din întâmplare că e și un profesor capabil, numai că era sătul de propriile sale capacități. În plus, provenea dintr-o familie înstărită și nu avea neapărată nevoie să lucreze. Tengo îl mai rugase cândva să-i suplinească orele, iar elevii îl plăcuseră. Îi telefonă și îi expuse situația, iar prietenul său fu de acord de îndată.

Mai rămânea problema cu Fukaeri, care locuia la el. Tengo nu-și dădea seama dacă era potrivit să o lase singură multă vreme în apartamentul său pe această fată ruptă de realitate. În plus, ea stătea acolo ca să se ascundă de ochii lumii. Cel mai bine era să o întrebe chiar pe ea. Voia să stea acolo în absența lui sau prefera să-și caute alt loc, temporar?

— Unde te duci? îl întrebă Fukaeri cu o privire serioasă.

— În orașul pisicilor, răspuse Tengo. Tata nu-și mai recapătă cunoștința. De o vreme e în comă. Mi-au zis că e posibil să n-o mai ducă mult.

Nu-i spuse că într-o seară în patul de spital apăruse o crisalidă de aer, că înăuntru dormea fetița Aomame și că acea crisalidă de aer era până în cel mai mic detaliu așa cum o descriesese Fukaeri în roman. Îi ascunse și faptul că spera în secret să-i mai apară o dată.

Cu buzele strâns lipite și mijindu-și ochii, Fukaeri îl privi lung, ca și când ar fi încercat să citească pe chipul lui un mesaj scris mărunț. Fără să-și dea seama, Tengo chiar își duse mâna la față, dar nu simți nimic înscris acolo.

— Asta e bine, spuse apoi Fukaeri și dădu de câteva ori din cap. Nu-ți face griji pentru mine. Rămân aici. Apoi se gândi câteva clipe și adăugă: Acum nu e niciun pericol.

— Acum nu e niciun pericol, repetă Tengo.

— Nu-ți face griji pentru mine, repetă și ea.

— O să te sun în fiecare zi.

— Să nu rămâi pierdut în orașul pisicilor.

— O să am grijă, spuse Tengo.

Tengo se duse la supermarket și făcu suficiente cumpărături ca Fukaeri să nu fie nevoită să iasă din casă o bună bucată de vreme. Luă numai lucruri care se preparau ușor, pentru că știa foarte bine că Fukaeri nu avea nici chef și nici pricepere să-și gătească. Nu voia nici să găsească în frigider după două săptămâni mâncarea stricată și plină de mucegai.

Își puse într-o geantă de vinilin haine de schimb, obiecte de toaletă, câteva cărți, hârtie și instrumente de scris. În gara Tokio, se sui ca de obicei în expresul de Tateyama, unde luă un personal. La a doua oprire coborî în

Chikura. Căută la biroul de informații turistice din fața gării un loc de cazare relativ ieftin. Fiind în extrasezon, găsi fără probleme o cameră liberă. Trase la un han simplu, unde veneau în majoritate pescari. Camera era mică, dar curată, iar rogojinile de paie de pe jos miroseau a nou. Era la etaj, iar de la fereastră se zărea portul pescăresc. Prețul pe noapte, cu micul dejun inclus, era mult mai mic decât se așteptase Tengo.

Îi spuse patroanei că nu știa cât urma să rămână acolo, așa că pentru început voia să plătească trei nopți. Femeia nu avu nimic de obiectat. Îl informă că la ora unsprezece se încuie poarta și îi spuse, pe ocolite, că nu are voie să aducă femeii în cameră. Tengo, la rândul său, nu avu nimic de obiectat. După ce se instalează în cameră, telefonă la sanatoriu. Îi răspunse o asistentă (ca de obicei, aceeași femeie între două vârste). O întrebă dacă poate să își viziteze tatăl în ziua aceea, pe la ora trei după-amiază. Desigur, i se răspunse.

— Domnul Kawana este în continuare inconștient, îl informă ea.

*

Tengo își petrecea astfel zilele în orașul pisicilor de la malul mării. Se trezea dimineța și se plimba pe țârm, privind plecările și sosirile ambarcațiunilor pescărești. Apoi se întorcea la han și lua micul dejun. Mâncarea era în fiecare zi aceeași, macrou uscat, omletă, o roșie tăiată în patru, alge *nori*, supă *miso* cu scoici și orez, dar reușea să fie mereu gustoasă. După ce mânca, se așeza la biroul mic și scria. Îi făcea plăcere să scrie, după vreme îndelungată, cu stiloul pe hârtie. I se schimba starea de spirit și nu era rău deloc să lucreze într-un oraș necunoscut, departe de viața sa obișnuită. De afară se auzea uruitul monoton al vaselor pescărești care se întorceau în port. Lui Tengo zgomotul acela îi făcea plăcere.

Scria despre o lume în care sunt două luni pe cer. O lume în care există crisalide de aer și Oamenii cei Mici. Erau idei împrumutate din cartea lui Fukaeri, dar și le însușise complet în povestea lui. Câtă vreme stătea aplecat asupra colilor de hârtie, mintea sa era în acea lume. Chiar și după ce lăsa stiloul jos și se ridica de la birou, gândurile îi zăboveau încă în acel tărâm. Avea din cauza aceasta o senzație aparte, cum că mintea și trupul încep să i se separe și nu mai știa unde se termină lumea reală și unde începe cea fictivă. Cu siguranță, și tânărul care ajunsese în orașul pisicilor trăise cam același lucru. Centrul de greutate al lumii se mutase în altă parte. Astfel că nu mai putea în veci (probabil) să se urce în trenul care pleca de acolo.

L.a ora unsprezece venea femeia de serviciu să deretice și el trebuia să

părăsească încăperea. Când se apropia vremea, înceta lucrul și se ducea agale până în fața gării, unde intra într-o cafea. Bea o cafea și, uneori, mânca un sendviș, deși de cele mai multe ori se mulțumea doar cu cafeaua. Lua ziarele de dimineață, care erau puse la dispoziția clienților, și le parcurea cu atenție, căutând articole care ar putea avea vreo legătură cu el. Nu-i cădeau însă ochii pe nimic. *Crisalida de aer* ieșise de mult de pe lista bestsellerurilor. Pe primul loc se afla acum o carte de dietă, *Slăbește mâncând ce și cât vrei*. Era un titlu minunat. Probabil că s-ar fi vândut și dacă ar fi conținut doar pagini albe, nescrise.

După ce-și termina de băut cafeaua și de citit ziarele, se ducea la sanatoriu cu autobuzul. Ajungea acolo între unu și jumătate și două. Schimba câteva cuvinte cu asistenta de la recepție. De când venise în Chikura și își vizita tatăl în fiecare zi, asistentele se arătau ceva mai drăguțe și interacționau mai cald cu el. Ca o familie care-l primește înapoi pe fiul risipitor care se întoarce acasă.

Una dintre asistentele tinere zâmbea mereu rușinată când îl vedea pe Tengo. Părea să-l placă destul de mult. Era micuță, cu părul strâns în coadă, ochii mari și obraji roșii. Probabil avea vreo douăzeci și ceva de ani. De când văzuse însă crisalida de aer în care se afla Aomame, Tengo nu se mai putea gândi la altcineva. Toate celelalte femei nu erau decât niște umbre palide care treceau pe lângă el. Aomame era permanent prezentă într-un ungher al minții sale. Simțea că undeva în lumea aceea se află și ea. Că probabil și ea îl caută. Din acest motiv, în seara aceea alesese o cale cu totul specială ca să-l poată întâlni. Aomame nu-l uitase.

Doar dacă ce văzuse el nu fusese cumva o halucinație.

Când și când, își amintea de iubita sa mai în vârstă. Oare ce făcea ea acum? Soțul ei îi spusese la telefon că *era pierdută*. Că nu se vor mai putea întâlni vreodată. Era pierdută. Expresia aceasta încă îi provoca lui Tengo o stare de neliniște. Detecta în ea, fără umbră de îndoială, un ecou de rău augur.

Până la urmă, însă, existența ei se îndepărta din ce în ce mai mult. Nu-și mai amintea de după-amiezile petrecute împreună decât ca de niște lucruri care aparțineau unui trecut îndepărtat și se simțea vinovat din cauza asta. Dar pe nesimțite, centrul de greutate se schimbase deja și lucrurile nu mai puteau fi cum fuseseră.

*

Când intra în rezerva tatălui său, Tengo se așeza pe un scaun alături de pat și îl saluta scurt pe bătrân. Apoi îi povestea ce făcuse din seara zilei

precedente până atunci. Desigur, nu era mare lucru de povestit. Se întorcea cu autobuzul în oraș, mânca ceva simplu la o cantină, bea o bere, apoi se întorcea la han și citea. La ora zece se culca. Dimineața ieșea la plimbare, mânca și scria vreo două ore. În fiecare zi repeta aceleași lucruri. Cu toate acestea, i le povestea zilnic și detaliat bătrânului inconștient din fața sa. Desigur, tatăl său nu avea niciun fel de reacție. Parcă vorbea cu pereții. Nu era decât un ceremonial îndeplinit din obișnuință. Dar uneori și simpla repetiție își are însemnătatea ei.

Apoi Tengo îi citea cu voce tare din cartea pe care o adusese. Nu era o carte anume, îi citea din ce se nimerea să aibă la el, de acolo de unde rămăsese el cu lectura. I-ar fi citit chiar și din instrucțiunile de folosire ale unui aparat de tuns iarba, dacă s-ar fi întâmplat să aibă așa ceva la el. Rostea cuvintele clar și încet, ca să-l poată înțelege bătrânul. Aceasta era singura lui preocupare.

Fulgeretele se înteteau și drumul era scaldat în lumina lor albastră, dar nu se auzeau deloc tunetele. Poate că tuna, dar mintea sa încețoșată nu le percepea. Ploaia se scurgea în dâre pe drum. Pășind printre șuvoaietele acestea, intrau pe rând clienți, fără oprire. Prietenul cu care venise se uita la ei uimit, dar nu mai deschidea gura de mult. Împinși din toate părțile, abia dacă mai puteau să respire. Cineva își dresa glasul sau poate că se înecase cu mâncare. I se păru un sunet ciudat, ca de câine care amușinează.

Dintr-odată, un fulger teribil scaldă în albastru încăperea și lumină clienții care stăteau așezați pe dușumea. În aceeași secundă, tunetul bubui, mai să rupă acoperișul. Speriat, sări în picioare și toate chipurile celor așezați pe dușumea se întoarseră către el. Erau cu toții jivine îmbrăcate, poate câini sau poate vulpi, iar unii dintre ei își lingeau buzele cu limba lor lungă.

Citind acestea, Tengo se uită la tatăl său.

— Sfârșit, spuse.

Cartea se termina acolo.

Nicio reacție.

— Nicio impresie?

Firește, bătrânul nu răspunse.

Uneori îi citea ce scrisese în dimineața respectivă. Apoi scotea un pix și corecta părțile care nu-i plăceau și le citea din nou cu voce tare. Dacă încă

nu era satisfăcut, le refăcea încă o dată și le recitea.

— A ieșit mai bine, spunea întorcându-se către bătrân, de parcă-i aștepta părerea.

Tatăl său însă nu-și exprima nicio impresie. Nu-i spunea nici că într-adevăr e mai bine, nici că e mai rău decât înainte, nici că nu e mare diferență după corectură. Ochii lui afundați în orbite rămâneau închiși, ca niște obloane grele trase peste ferestrele unei case blestemate.

Uneori Tengo se ridica de pe scaun, se întindea și privea pe fereastră. Multe zile fusese înnorat și mai și plouase. Ploaia care nu se mai oprea toată după-amiaza îmbiba greu și întunecat șirurile de pini. În zilele acelea nu se mai auzeau valurile. Vântul nu sufla, iar stropii de ploaie cădeau drept prin văzduh. Cerul era străbătut de stoluri de păsări negre, cu sufletele întunecate și umede. Încăperea era și ea impregnată de umezeală. Perna, cărțile, biroul, toate erau jilave. Orb și indiferent la umezeală, la vreme, la vânt și la valuri, bătrânul rămânea în comă. Paralizia îl învelea cu totul, ca un veșmânt binevoitor. După ce se odihnea puțin, Tengo începea din nou să citească. Alceva nici nu putea face în încăperea aceea îngustă și umedă.

Când se sătura de citit cu voce tare, rămânea pur și simplu acolo, uitându-se la tatăl său în comă. Încearca să ghicească ce se întâmpla în creierul lui. În interiorul craniului aceluia zdravăn ca o nicovală veche oare ce fel de gânduri se ascundeau și sub ce formă? Sau nu mai rămăsese nimic? Era oare ca o casă părăsită, din care a fost scoasă toată mobila și în care nu a mai rămas niciun semn că acolo a locuit vreodată cineva? Dar chiar și așa, în pereți și în tavan trebuie să se fi impregnat imagini și amintiri. Lucrurile crescute vreme îndelungată nu pot dispărea dintr-odată în neant. Poate că bătrânul era întins pe patul de spital, în acel sanatoriu de la malul mării, dar în același timp, era înconjurat de amintiri și de imagini pe care nu le vedea nimeni altcineva, ascuns în întunericul mut din mintea sa.

În curând veni și asistenta cea tânără și îmbujorată. Îi zâmbi lui Tengo, apoi îi luă temperatura bătrânului, verifică perfuzia și cantitatea de urină acumulată. Notă câteva cifre în fișă. Făcea totul ca după manual. Se mișca eficient și automat. Privindu-i manevrele, Tengo se întreba cum se simțea îngrijind pacienți bătrâni și senili fără nicio șansă de vindecare, într-un sanatoriu dintr-un orașel oarecare de pe malul mării. Fata arăta tânără și sănătoasă. Pe sub halatul alb și apretat i se ghiceau șoldurile și sânii, gingași, dar atât cât trebuie de mari. Puful de pe gâtul ei fin strălucea auriu. Pe ecusonul prins în piept scria „Adachi”.

Oare ce o adusese într-un asemenea loc îndepărtat, stăpânit de moarte și letargie? Tengo își dădea seama că era o asistentă pricepută și muncitoare. Era încă tânără și avea dexteritate. Dacă ar fi dorit, ar fi putut să ajungă într-un altfel de spital. Într-un loc mai viu și mai interesant. De ce oare își alesese tocmai acest loc trist? Tengo ar fi vrut să știe ce motive și ce poveste o purtaseră aici. I-ar fi răspuns dacă ar fi întrebat-o direct, fiindcă părea că abia așteaptă să intre în vorbă cu ea. Tengo se gândea însă că ar fi mai bine să nu se implice în asemenea lucruri. Până la urmă, se afla în orașul pisicilor și cândva tot trebuia să se suie în tren și să se întoarcă în lumea lui.

După ce-și termină activitățile stabilite, asistenta puse fișa la locul ei și îi zâmbi încurcată lui Tengo.

— Nu a survenit nicio schimbare. Totul e ca de obicei.

— E stabil, răspunse el cu un ton cât mai luminos. Asta ca să fim cât mai optimiști.

Femeia zâmbi pe jumătate a scuză și își înclină ușor capul. Apoi se uită spre cartea închisă pe care Tengo o ținea pe genunchi.

— Îi citești din aia?

Tengo încuviință.

— Rămâne un mister însă dacă mă aude sau nu.

— Dar chiar și așa, tot e bine, spuse asistenta.

— Bine sau rău, e singurul lucru pe care pot să-l fac.

— Nu multă lume se străduiește să facă tot ce poate!

— Spre deosebire de mine, majoritatea oamenilor sunt ocupați, spuse Tengo.

Asistenta dădu să spună ceva, ezită, dar până la urmă renunță. Se uită la bătrânul întins pe pat, apoi la Tengo.

— Sper să se facă bine! spuse ea.

— Mulțumesc, răspunse Tengo.

După ce asistenta Adachi părăsi încăperea, Tengo stătu o vreme, apoi se reîntoarse la citit.

*

Pe seară, când tatăl său fu luat pe patul mobil și dus la analize, Tengo coborî în cantină, bău un ceai și o sună pe Fukaeri de la un telefon public.

— S-a mai întâmplat ceva? o întrebă.

— Nimic deosebit, răspunse Fukaeri. Ca de obicei.

— Și la mine tot așa. În fiecare zi fac același lucru.

— Dar timpul nu stă pe loc.

— Așa e. Timpul înaintează neîncetat, zi de zi.

Și nu-l mai poți aduce înapoi.

— Mai devreme a venit iar corbul, spuse Fukaeri. E un corb mare.

— Vine mereu seara la fereastră.

— În fiecare zi face același lucru.

— Exact, spuse Tengo. Ca mine!

— Dar nu se gândește la timp.

— Păi, corbii nu se gândesc la timp. Oamenii sunt probabil singurii care au noțiunea timpului.

— De ce.

— Oamenii percep timpul ca pe o linie dreaptă. Ca pe un băț drept și lung, gradat. Acolo e trecutul, în partea cealaltă e viitorul, iar punctul ăsta e prezentul. Cam așa ceva. Înțelegi?

— Poate.

— Dar adevărul e că timpul nu e o linie dreaptă. Nu are niciun fel de formă. În orice sens ai lua-o, e ceva lipsit de formă. Numai că noi nu ne putem imagina ceva fără formă, așa că, de conveniență, îl concepem ca fiind linear. În momentul ăsta, numai oamenii sunt capabili să substituie concepte în felul ăsta.

— Dar poate că noi greșim.

Tengo se gândi puțin la spusele ei.

— Adică, poate că noi greșim concepând timpul ca fiind linear?

Niciun răspuns.

— Sigur că e posibil. Poate că noi greșim și corbii au dreptate. Poate că timpul nu e deloc ca o linie dreaptă, ci are forma unei gogoși împletite, spuse Tengo. Dar de zeci de mii de ani oamenii îl consideră așa, ca pe o linie dreaptă, care continuă la infinit. Pe baza conceptualizării ăsteia am acționat până acum. Și până acum asta nu a cauzat nicio contradicție și nicio neplăcere. Așa că, din punct de vedere empiric, e corect așa.

— Din punct de vedere empiric, zise Fukaeri.

— Adică după testări repetate, o ipoteză e considerată ca fiind adevărată. Fukaeri tăcu câteva momente. Tengo nu știa dacă înțelesese sau nu.

— Alo, încercă el să-i confirme prezența.

— Cât stai, întrebă ea fără urmă de intonație.

— Cât stau în Chikura?

— Da.

— Nu știu, răspunse Tengo sincer. Deocamdată nu pot să spun decât că

o să rămân aici până când o să fiu satisfăcut. Sunt încă unele chestii cu care nu sunt mulțumit. Mai aștept o vreme să văd cum decurg lucrurile.

Fukaeri rămase din nou tăcută în receptor. Când amuțea ea, nu se mai auzea nimic.

— Alo, făcu din nou Tengo.

— Să nu pierzi trenul, spuse Fukaeri.

— O să am grijă, răspunse Tengo. O să fiu atent să nu pierd trenul. Acolo totul e în ordine?

— Mai devreme a venit cineva.

— Cine?

— De la nî-hî-cî.

— Încasatorul de taxe de la NHK?

— Încasator de taxe, întrebă din nou Fukaeri fără intonație.

— Ai vorbit cu el?

— N-am înțeles ce zicea.

Nu știa nici ce este NHK. Îi lipseau unele cunoștințe de bază despre lumea în care trăia.

— Durează destul să-ți explic, așa ca n-o să-ți dau detalii la telefon, dar, pe scurt, e o organizație mare, unde lucrează mulți oameni. Umblă pe la casele japonezilor în fiecare lună să adune bani. Dar tu și eu nu trebuie să plătim. Pentru că noi nu primim nimic. În orice caz, sper că n-ai descuiat ușa, nu?

— N-am descuiat. Cum mi-ai zis.

— Foarte bine.

— Dar a zis că suntem hoți.

— Nu-ți face griji pentru asta, spuse Tengo.

— Noi nu furăm nimic.

— Bineînțeles. Noi nu facem nimic rău.

Fukaeri tăcu din nou.

— Alo! zise Tengo.

Fukaeri nu răspundea, poate că închisese deja. Totuși nu se auzise sunetul receptorului pus în furcă.

— Alo! spuse Tengo încă o dată, ceva mai tare de data aceasta.

Fukaeri tuși încet.

— Te știa bine.

— Încasatorul de taxe?

— Da. Āla de la nî-hî-cî.

— Și ți-a zis că ești hoată?

— Nu de mine zicea.

— Zicea de mine?

Fukaeri nu răspunse.

— În orice caz, nu am televizor și nu fur nimic de la NHK.

— S-a enervat că nu i-am deschis ușa.

— Treaba lui. Lasă-l să se enerveze. Orice ți-ar zice, să nu descui ușa nici în ruptul capului.

— Nu descui.

Cu aceste cuvinte, Fukaeri închise brusc telefonul. Sau poate că nu era brusc. Poate că pentru ea venise logic și firesc momentul să pună receptorul în furcă. Lui Tengo însă i se păru o conversație întreruptă brusc. Oricât s-ar fi străduit, știa bine că nu poate bănui ce simte și cum gândește Fukaeri. Din punct de vedere empiric.

Tengo lăsă receptorul și se întoarse în rezerva tatălui său.

*

Nu-l aduseseră încă înapoi pe tatăl său. Pe cearceaful de pe pat se vedea încă adâncitura lăsată de trupul lui, dar nu era nicio crisalidă de aer acolo. În camera pătrunsă de penumbra răcoroasă a serii, nu zăbovea decât urma slabă a faptului că până de curând fusese cineva acolo.

Tengo oftă și se așeză pe scaun. Își puse mâinile pe genunchi și privi îndelung adâncitura din cearcef. Apoi se ridică, se duse la fereastră și se uită afară. Un nor drept, de toamnă târzie, plutea deasupra pinilor. Se prevestea un apus frumos, cum nu mai fusese de multă vreme.

Tengo n-avea idee de unde-l știa pe el încasatorul. Nu mai venise nimeni de la NHK să-i ceară taxa de vreun an. Ultima dată îi explicase civilizatul că nu are aparat TV în casă. Nu se uita niciodată la televizor. Încasatorul nu păruse mulțumit de explicațiile lui, dar îl lăsase în pace și plecase mormăind.

Oare de data asta venise același încasator? Parcă ținea minte că atunci îl făcuse și pe el hoț. Dar e destul de ciudat să vină după un an și să pretindă că-l cunoaște bine pe Tengo. Nu vorbiseră decât cinci minute, în pragul ușii.

Nu contează, își spuse Tengo. Oricum Fukaeri nu deschisese ușa și probabil că a doua oară n-o să mai vină încasatorul. Încerca să-și îndeplinească norma și era probabil sătul de discuții neplăcute cu cei care refuzau să plătească. Ca să evite eforturi inutile, ocolea locurile cu probleme și încasa taxele doar de unde mergea ușor.

Tengo se uită din nou la adâncitura lăsată în pat de corpul bătrânului. Își

aminti de multele perechi de pantofi pe care tatăl său le purta până le scâlcia. Parcurgând pe jos zi de zi rutele de încasat taxele, distrusese de-a lungul anilor nenumărate perechi de pantofi. Toți arătau la fel: negri, cu talpa groasă, încălțări banale și ieftine. Îi purta până începeau să se rupă, să se jerpelească și li se deformau călcâiele. Tengo își amintea cum în copilărie, de câte ori vedea pantofii aceia atât de zdrențuiți simțea o durere în piept. Nu-i era milă de tatăl său, ci mai degrabă de pantofi. Îl duceau cu gândul la niște biete animale de povară puse la muncă iar și iar, până când ajungeau în pragul morții.

Dar oare tatăl său nu era acum un animal de povară ajuns în pragul morții? Nu era ca o pereche de pantofi purtați prea mult?

Tengo se uită din nou pe fereastră, către vest, unde culoarea apusului se adâncea. Se gândi la lucirea palidă pe care o emana crisalida de aer și la fetița Aomame care dormea întînsă înăuntru.

Oare mai apare crisalida aici?

Oare timpul este cu adevărat linear?

— Sunt într-un impas, le spuse el pereților. Sunt prea multe variabile. Oi fi fost eu un copil minune, dar tot nu pot găsi soluția.

Pereții nu-i răspundeau, desigur. Nu-și împărtășeau părerile. Ei doar reflectau tăcuți culoarea apusului.

Capitolul 4   Briciul lui Occam

Lui Ushikawa nu-i dădea pace gândul că bătrâna care locuia în Azabu ar fi putut cumva avea legătură cu asasinarea Liderului Pionierilor. Îi verificase în linii mari situația. Fiind o persoană cunoscută, cu poziție socială, nu-i fusese greu să o investigheze. Soțul ei fusese unul din marii mahări de după război. Se ocupase în principal cu investiții de capital și terenuri, dar fusese implicat și în alte domenii în dezvoltare, cum ar fi mari magazine și transporturi. Către sfârșitul anilor '50, când omul se prăpădise, soția sa îi preluase afacerile. Femeia avea talent pentru afaceri și mai ales un simț acut al primejdiei. În a doua jumătate a anilor '60, simțise că afacerile s-au lărgit prea mult și vânduse programatic o parte din ele, când încă valoarea lor la bursă era ridicată. Astfel, își micșorase treptat organizația și își concentrase forțele să întărească ceea ce rămăsese din ea. Mulțumită acestei mișcări, trecuse cu pierderi minime prin șocul petrolier care intervenise nu după multă vreme și adunase un capital impresionant. Avea talentul de a

transforma ce era primejdios pentru alții într-o oportunitate pentru ea.

Acum era trecută de șaptezeci de ani și se retrăsese din afaceri. Avea o avere considerabilă și ducea un trai liniștit, fără să fie deranjată de nimeni, în reședința ei spațioasă. Se născuse într-o familie înstărită, se căsătorise cu un om bogat, iar după moartea acestuia își sporise și mai mult averea. De ce ar plănui o asemenea femeie un asasinat?

Totuși Ushikawa se hotărî să-și continue ancheta despre bătrână. Unul dintre motive era faptul că nu mai avea nicio altă pistă, dar alt motiv era că nu prea-i dădea pace povestea cu refugiul condus de ea. În sine, nu era nimic anormal să ofere adăpost gratuit unor femei care suferiseră din pricina violenței în familie. Era un serviciu salutar și eficient pentru societate. Avea la dispoziție resursele materiale necesare și probabil că femeile care beneficiau de pe urma ei îi erau recunoscătoare. Cu toate acestea, măsurile de siguranță pe care și le luau erau suspect de multe: poarta solidă, încuietorile, ciobănescul german, camerele video. Ushikawa nu putea să nu simtă că toată povestea aceasta era prea de tot.

În primul rând, Ushikawa se duse la primărie să afle pe ce nume erau terenul și casa în care locuia bătrâna. Fiind informații publice, nu trebuiau decât să se ducă la primărie. Și terenul, și casa erau înscrise doar pe numele ei. Nu avea niciun fel de ipotecă. Totul era limpede și clar. Fiind proprietate personală, impozitul anual era destul de ridicat, dar probabil că ei nu i se părea mare lucru să plătească în fiecare an asemenea sumă. Urmau și taxe măricele de moștenire, dar ea nu părea să-și facă griji nici din cauza asta. Pentru cineva cu bani, era un lucru neobișnuit. Din câte știa Ushikawa, nu exista bogătan care să nu se plângă de taxe și impozite.

După moartea soțului, rămăsese să locuiască singură în reședința aceea spațioasă. Desigur, avea câteva ajutoare care trăiau și ele acolo. Avusese doi copii. Băiatul preluase afacerile și avea la rândul său trei urmași. Fata se căsătorise, dar se îmbolnăvisese și murise cu cincisprezece ani în urmă, fără copii.

Ushikawa adunase aceste informații fără bătăi de cap, dar când încercase să afle mai mult de atât, să investigheze mai în amănunt istoria femeii, se izbise dintr-odată de un zid gros. Drumurile care duceau înainte erau toate închise. Zidul era înalt și ușa era ferecată cu multe lacăte. Ushikawa înțelesese că bătrâna nu avea câtuși de puțin intenția de a-și face publică viața personală. Pentru a menține această politică, investise considerabil, atât bani, cât și efort. Nu răspundea la nicio întrebare și nu făcea nicio declarație.

Oricâte informații ar fi căutat el, nu putuse să vadă nici măcar o fotografie a femeii.

Numele ei apărea în cartea de telefon a sectorului Minato. Ushikawa formă numărul ei. Asta era stilul lui, despre orice ar fi fost vorba, încerca să abordeze lucrurile cât mai direct. Telefonul sună de două ori și la capătul celălalt răspunde un bărbat. Ushikawa își dădu un nume fals și pretinse că este de la o anumită firmă de brokeraj.

— Aș avea câteva întrebări pentru doamnă, referitoare la fondul dânsei de investiții, începu el.

— Doamna nu poate veni la telefon, i se răspunde. Îmi puteți transmite mie orice problemă.

Avea o voce profesională, ca sintetizată de un aparat. Ushikawa răspunde că va fi nevoit să trimită prin poștă hârtiile de care era vorba, deoarece politica firmei nu îi permitea să discute decât cu persoana în cauză. I se răspunde că așa să facă, apoi închise telefonul.

Ushikawa nu era neapărat dezamăgit că nu reușise să vorbească cu doamna. Nici nu se așteptase, de la bun început, la așa ceva. Ce dorea el să afle era cu câtă strictețe își proteja ea intimitatea și căpătase un răspuns: cu destul de multă. În casa ei mare, părea bine protejată de un număr de oameni. Îți dădeai seama din tonul vocii celui care răspunsese la telefon – probabil un asistent. E adevărat, numele ei apărea în cartea de telefon, dar cei care puteau vorbi cu ea se numărau pe degete, iar toți ceilalți erau luați și dați deoparte ca niște furnici scăpate în zaharniță.

*

Sub pretextul că umblă să închirieze, Ushikawa luă legătura cu diverși agenți imobiliari din zonă și încercă să-i tragă de limbă despre clădirea care era folosită drept refugiu. Majoritatea nici măcar nu știau de clădirea respectivă. Cartierul era unul dintre cele mai luxoase din Tokio, iar pe ei nu-i interesau decât casele scumpe și nu le păsa nici cât negru sub unghie de o casă de lemn, cu etaj. Îi aruncau o privire lui Ushikawa și, văzând cum era îmbrăcat, nici nu-l mai băgau în seamă. Ar fi tratat cu mai multă căldură un câine plouat și râios, cu coada ruptă, care s-ar fi strecurat pe ușă.

Când aproape se lăsase păgubaș, îi atrase atenția o agenție imobiliară micuță, care funcționa de multă vreme în cartier.

Înăuntru găsi un bătrân gălbejit, care dădu din cap cunoscător când auzi despre casa respectivă. Arăta ca o mumie nereușită, dar știa tot ce mișca în zonă și era atât de dornic de companie, încât era dispus să stea de vorbă cu

oricine.

— Casa aia e a nevastei lui Ogata. Pe vremuri era de închiriat. Nu știu nici eu de ce avea Ogata o casă ca aia. Că doar nu era genul de om care să aibă nevoie să facă niște bani din chirie. Cred că stăteau acolo oamenii care lucrau pentru el. Acuma nu mai știu, dar se pare că au făcut-o adăpost pentru femeii bătute de bărbați. Oricum, nu mai câștigăm niciun sfanț de pe urma lui, spuse bătrânul și râse cu gura închisă, cu o voce ca de ciocănitore.

— Ce? Adăpost pentru femeii? făcu Ushikawa și îi oferi bătrânului un Seven Stars.

Acesta acceptă țigara, îl lăsă pe Ushikawa să i-o aprindă și trase cu foarte mare plăcere fumul în piept. Asta trebuie să fie și dorința supremă a țigărilor, să fie fumate cu atâta poftă, își spuse Ushikawa.

— Se pripășesc acolo femeile care-o încasează de la stăpânul casei și fug cu fața umflată. Nu le ia nici chirie.

— E un fel de serviciu social, nu? spuse Ushikawa.

— Cam așa ceva. Dacă tot are casa liberă, le ajută pe amărâtele alea. Păi, ea e mare bogătană, face ce pofteste, nu se uită ea la bani. Nu ca noi, oamenii de rând.

— Dar de ce s-o fi apucat doamna Ogata să facă asta? Eu zic că trebuie să fi avut vreun motiv la început.

— Ei, n-auzi că-i bogată? O face așa, ca pe-o distracție.

— Dar chiar dacă o face de distracție, e un lucru bun pentru femeile alea care suferă, spuse Ushikawa zâmbind. Nu toți bogații fac lucruri din astea, până la urmă.

— Asta da, așa-i că-i un lucru bun. Ce să zic eu, că și eu îmi băteam mereu nevasta pe vremuri, spuse bătrânul și-și deschise larg gura știrbă într-un hohot de râs, de parcă să-ți bați din când în când soția e una dintre plăcerile vieții care merită menționate.

— Și câtă lume locuiește acum acolo? încercă Ushikawa o întrebare.

— Trec pe-acolo în fiecare dimineață, când ies la plimbare, da' de-afară nu-ți dai seama. Da' mereu stă cineva acolo. Îs destui bărbați pe lume care-și bat femeia.

— Da, fiindcă pe lume e mai multă răutate decât bunătate.

Bătrânul râse din nou cu gura căscată.

— Cum zici matale, pe lumea asta sunt mult mai mulți care nu-s buni de nimic față de ăia care fac lucruri bune.

Bătrânul părea să-l placă, iar asta îi dădea lui Ushikawa o stare de

neliniște.

— Dar, apropo, ce fel de om e doamna Ogata? aruncă el întrebarea, aparent la întâmplare.

— A, nevasta domnului Ogata, ăă, nu știu, spuse bătrânul și-și încruntă sprâncenele atât de tare, încât arăta ca duhul unui copac uscat. E destul de retrasă. Eu muncesc aici de multă vreme și abia am văzut-o de la distanță de câteva ori. Când iese, iese cu mașina, are și șofer, iar cumpărăturile i le fac servitoarele. Are și un fel de asistent, ceva, și ăla se ocupă cam de toate. E educată și putredă de bogată, nu se apleacă ea să vorbească cu amărășteni ca noi, se încruntă brusc bătrânul și îi făcu cu ochiul lui Ushikawa dintre riduri.

Expresia „amărășteni ca noi” părea să-l includă atât pe bătrânul gălbejit, cât și pe Ushikawa.

— Așadar soția domnului Ogata se ocupă de mult cu refugiul ăsta pentru femeii care au suferit din cauza violenței în familie? întrebă Ushikawa.

— Hmm, nu știu nici eu exact. Povestea asta cu refugiul am auzit-o și eu de la alții. Știi și eu, de când să zic că face asta? Ce pot să-ți spun e că de vreo patru ani a început să se flendure lumea pe-acolo. Cam așa, patru-cinci ani.

Bătrânul ridică ceașca și luă o gură din ceaiul rece. Apoi continuă:

— Cam de pe vremea aia au pus poartă nouă și au început să se dea peste cap cu paza. Până la urmă, e vorba de un adăpost, dacă poate să intre, așa, oricine, ăia dinăuntru nu po' să stea liniștiți.

Apoi bătrânul reveni brusc la realitate și îl privi pe Ushikawa cu ochi iscoditori.

— Așa deci, matale vrei să închiriezi pe-aici?

— Da.

— Du-te în altă parte. Aici e cartier de boieri și chiar de-ai găsi ceva de închiriat, îs numai case scumpe pentru străinii care lucrează pe la ambasade. Ehe, pe vremuri trăia aici și destulă lume obișnuită, nu numai bogătanii. Așa îmi mai mergeau și mie afacerile, dar acum nu mai găsești pe niciunde așa ceva. Mă gândesc deja să închid prăvălia. Prețurile în Tokio au luat-o razna cu totul și un agent imobiliar mic, cum sunt eu, nu mai poate face față. Caută-ți în altă parte, doar dacă nu te dau banii afară din casă.

— Așa o să fac, spuse Ushikawa. Adevărul e că nu-mi prisosesc deloc banii. Mai bine-mi caut altundeva.

Bătrânul suflă fumul de țigară împreună cu un oftat.

— Da' dacă se prăpădește nevasta domnului Ogata, o să se ducă de râpă

casa aia cât ai clipi. Fi-su e pus pe treabă, n-ar lăsa el așa un teren întins într-o zonă scumpă să stea degeaba. O demolează cât ai zice pește și trânteste acolo un bloc de lux. Cine știe, poate că deja și-a pus planurile la punct.

— Înseamnă că zona asta liniștită o să se cam schimbe, nu?

— Și încă cum!

— Cu ce se ocupă băiatul ei?

— Cu imobiliare. Pe scurt, cam ce fac și eu, numai că între el și mine e o diferență ca de la cer la pământ, ca între un Rolls-Royce și o bicicletă. El investește capital și-și construiește proprietăți din ce în ce mai mari. E un sistem bine pus la punct și stoarce și ultima picătură de profit. Pân' la mine nu mai ajunge nimic, să zici că mai apuc și eu ceva. Ce să-i faci, asta-i lumea în care trăim!

— M-am plimbat și eu prin cartier și am văzut casa. Ce să zic, m-a impresionat, e într-adevăr un loc minunat.

— Da, da, e cel mai bun loc din zona asta. Te doare inima numai să te gândești că ar tăia sălciile alea așa frumoase, spuse bătrânul clătînând din cap cu amărăciune. Totul e să mai trăiască doamna Ogata, adăugă.

— Așa e, încuviință Ushikawa.

*

Ushikawa telefonă la Biroul de Consiliere pentru Victimele Violenței în Familie. Spre surprinderea sa, chiar acesta era numele cu care apărea în cartea de telefon. Era o organizație nonprofit, condusă de câțiva avocați voluntari. Adăpostul doamnei coopera cu această organizație și le oferea găzduire femeilor care plecau de acasă și nu aveau unde se duce. Ushikawa ceru o întrevvedere, dând numele biroului său. Era vorba de aceeași Nouă Asociație Japoneză pentru Promovarea Științei și Artei. Le dădu de înțeles că ar putea fi vorba de niște burse de ajutor și stabili o zi de întâlnire cu unul dintre avocații de acolo.

Ushikawa îi înmână o carte de vizită (la fel ca aceea pe care i-o dăduse lui Tenge) și îi povesti că unul din scopurile asociației sale este să aleagă în fiecare an o organizație nonprofit care aduce contribuții în societate și să-i ofere sprijin financiar. Dintre candidați, făcea parte și Biroul de Consiliere pentru Victimele Violenței în Familie. Nu le putea dezvălui cine este sponsorul, dar erau liberi să cheltuie bursa oferită în ce fel doreau și nu aveau altă obligație decât să dea un simplu raport la sfârșitul anului.

După ce îl cercetase din priviri pe Ushikawa, avocatul nu părea să-și fi făcut o impresie tocmai plăcută despre el. Aspectul lui Ushikawa nu reușea

să câștige niciodată încrederea sau bunăvoința celor cu care se întâlnea întâia oară. Organizația însă era în permanentă lipsă de fonduri și nu putea decât să întâmpine cu brațele deschise orice ajutor financiar. Astfel, avocatul acceptă pentru moment povestea lui Ushikawa, deși încă își mai păstra anumite rezerve.

Ushikawa îl rugă să îi explice puțin mai în detaliu în ce consta activitatea lor. Avocatul îi povesti cum fusese întemeiat Biroul de Consiliere, în ce fel ajunseseră să pornească această organizație. Pe Ushikawa nu-l interesa câtuși de puțin, dar se prefăcu că îl ascultă cu multă atenție. Încuviința când era nevoie și îl privea cu ochi curioși. Treptat, interlocutorul începu să se obișnuiască cu el și să se întrebe dacă nu cumva tipul era în regulă și doar aspectul său era suspect. Ushikawa era un ascultător priceput și interesul pe care îl arăta deschis pentru povestea celuiilalt reușea în cea mai mare parte din cazuri să-i liniștească pe partenerii de discuție.

Cu nonșalanță, prinse o ocazie să schimbe direcția conversației către adăpost. Întrebă ce pot face sărmanele femei bătute care fug de acasă, unde se pot duce dacă nu-și găsesc nimic. Avea pe chip o expresie foarte îngrijorată în privința femeilor care erau azvârlite în voia sorții, ca niște frunze purtate de un vânt turbat.

— În cazurile acestea avem câteva adăposturi pe care le punem la dispoziția lor, răspunse tânărul avocat.

— Ce fel de adăposturi?

— Un loc în care să se poată refugia temporar. Nu sunt multe, dar există câteva persoane caritabile care ne oferă asemenea locuri. Ba chiar cineva ne-a pus la dispoziție o clădire întreagă.

— O clădire întreagă? se minună Ushikawa. Ehei, mai există asemenea oameni pe lume?

— Da. Ne-am făcut publică activitatea în ziare și reviste și am fost contactați de persoane care doresc să contribuie cumva. Fără ei, nu ne-am putea desfășura activitatea. Operăm aproape exclusiv pe baza acestor ajutoare venite de la persoane binevoitoare.

— Și este o activitate foarte însemnată, spuse Ushikawa.

Avocatul zâmbi fără rețineră. Ushikawa se gândi din nou că nimeni nu e mai ușor de tras pe sfoară decât cineva care are convingerea că face ceva corect.

— Și câte femei locuiesc acum în casa aceea?

— Diferă în funcție de perioadă, dar în general cam patru-cinci persoane,

răspunse avocatul.

— Îmi permiteți să vă întreb, persoana care v-a pus locul la dispoziție, spuse Ushikawa, prin ce întâmplări a ajuns să fie implicată în activitatea aceasta? Aș spune că trebuie să fi existat un eveniment care să declanșeze totul.

Avocatul își înclină capul.

— Nu cunosc nici eu aceste detalii, dar știu că și înainte de aceasta se ocupa cu același gen de activitate, la nivel personal. În orice caz, noi nu putem decât să fim recunoscători pentru favoarea pe care ne-o face. Dacă nu ni se dă nicio explicație, noi nu întrebăm ce motive are.

— Desigur, încuviință Ushikawa. Și îmi imaginez că adăpostul acesta este într-un loc secret.

— Da, trebuie să le protejăm pe aceste femei și, în plus, mulți dintre binefăcătorii noștri doresc să își păstreze anonimatul. Până la urmă, la mijloc e vorba de violență.

Continuă o vreme discuția, dar nu mai reuși să afle nimic concret de la avocat. Descoperise însă următoarele lucruri: Biroul de Consiliere își începuse cu adevărat activitatea cu patru ani în urmă, iar la puțină vreme după aceea fuseseră contactați de „persoana binevoitoare” și li se oferise clădirea care era acum folosită drept refugiu. Activitatea biroului fusese anunțată în ziare, iar „binevoitorul” îi contactase. Condiția sub care voia să le ofere ajutor era ca numele să-i rămână absolut anonim. Din ce aflase, însă, nu încăpea nicio urmă de îndoială că această persoană era de fapt doamna din Azabu, iar că refugiul era casa de lemn pe care o deținea.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, îl salută Ushikawa extrem de politicos pe avocatul pătruns de idealism. Desfășurați o activitate salutară și substanțială. Am să expun povestea dumneavoastră și consiliului, la următoarea noastră întrunire. Vă voi contacta în scurt timp. Vă doresc din tot sufletul să vă meargă din ce în ce mai bine.

*

Mai departe, Ushikawa încercă să afle câte ceva despre fiica doamnei, care murise. Se căsătorise cu unul din membrii de vârf din Ministerul Transporturilor, iar când murise nu avea decât treizeci și șase de ani. Nu reuși să afle care fusese cauza decesului. La scurtă vreme după aceea, soțul ei părăsise ministerul. Cam acestea erau singurele informații pe care izbutise să le scoată la iveală. Nu știa nici de ce bărbatul își lăsase serviciul la minister și nici pe ce drum apucase apoi. Poate că demisia sa avusese legătură cu

moartea soției sau poate că nu. Ministerul Transporturilor nu este tocmai genul de instituție care să se dea peste cap să ofere informații interne unor simpli cetățeni. Ushikawa avea însă un nas foarte bun. Mirosea că dincolo de povestea asta se ascundea ceva suspect. Nu-și putea imagina că bărbatul acela își abandonase cariera, își lăsase serviciul și se ferea de lume din pricina durerii provocate de pierderea soției.

E sigur însă că nu sunt pe lume multe femei de treizeci și șase de ani care să moară de boală. Bineînțeles, mai sunt și asemenea cazuri. Lumea moare, indiferent de vârstă și indiferent de cât de bine ar duce-o. Există cancer, tumori cerebrale, peritonită, pneumonie. Dar probabilitatea este mult mai mare ca o femeie înstărită de treizeci și șase de ani să se stingă din viață nu din cauze naturale, ci din pricina unui accident sau să se sinucidă.

Hai să vedem, își spuse Ushikawa. Dacă e să ne luăm după celebrul brici al lui Occam, trebuie să construim cea mai simplă ipoteză. Să vedem situația eliminând deocamdată elementele care nu sunt folositoare și păstrând o linie logică pe cât se poate de simplă.

Să zicem că fata doamnei nu a murit în urma vreunei boli, ci că s-a sinucis. Cu mâinile împreunate, Ushikawa învârti în minte această ipoteză. Nu e chiar așa de greu să maschezi pentru ochii lumii o sinucidere într-o moarte naturală. Mai ales pentru cineva cu bani și influență. Mergând și mai departe, aș putea presupune că era bătută și că în cele din urmă, deznădăjduită, și-a curmat viața. Nici asta nu e imposibil de crezut. E un lucru bine cunoscut că o parte nu tocmai mică dintre cei bogați au un caracter dezgustător și apucături strâmbe și odioase, de parcă încearcă să-și tragă spuza pe turta lor mai mult decât li se cuvine.

Ei bine, dacă într-adevăr asta se întâmplase, ce ar fi făcut mama ei, adică doamna? S-ar fi resemnat pur și simplu în fața destinului? Nu, nici vorbă. Ar fi căutat să-și ia revanșa potrivită față de cel care a împins-o pe fiica ei la sinucidere. Ushikawa își dădea seama în mare cam ce fel de om era doamna. O femeie sagace și dârză, cu o viziune clară și care ducea prompt la îndeplinire ce-și punea în minte să facă. Pentru asta, nu ezita să-și folosească averea și influența de care dispunea. Nu l-ar fi lăsat ea nepedepsit pe omul care i-a rănit copilul, l-a distrus și, în cele din urmă, i-a răpit viața.

Ushikawa nu avea de unde ști exact de ce fel de răzbunare avusese parte bărbatul. Individul dispăruse fără urmă. Nu putea însă merge atât de departe încât să presupună că îi curmase viața. Era o femeie liniștită și precaută, cu vederi largi. Probabil că n-ar fi făcut ceva atât de flagrant. Fără îndoială că

găsise ea vreo metodă înfiorătoare de a-l răsplăti cum se cuvine. În plus, indiferent ce i-ar fi făcut, era greu de imaginat că ar fi lăsat vreun indiciu incomod în urma ei.

Durerea și disperarea de a-și pierde fiica au făcut-o însă să nu se limiteze la o răzbunare personală. Într-o bună zi, aflase din ziare despre activitatea Biroului de Consiliere pentru Victimele Violenței în Familie și își oferise ajutorul. Avea o casă de închiriat în oraș, pe care nu o folosea mai niciodată, și o oferise gratuit femeilor care nu aveau unde să-și găsească adăpost în altă parte. Mai folosise locul în scopuri similare în alte rânduri și știa ce avea de făcut. Doar că nu voia ca numele să-i fie făcut public. Desigur, propunerea ei fusese apreciată de avocații care conduceau organizația. Odată intrată în legătură cu o organizație publică, setea ei de răzbunare se transforma în ceva constructiv, de valoare și mai largă. Era pentru ea atât o oportunitate, cât și o motivație.

Până aici, presupunerile lui Ushikawa erau rezonabile. Nu avea nicio dovadă concretă, totul se baza numai pe bănuieli, dar această teorie reușea să înlăture multe semne de întrebare, cel puțin pentru moment. Ushikawa își linse buzele și își frecă mâinile. Din păcate, însă, mai departe lucrurile se cam afundau în ceață.

Doamna o cunoscuse pe tânăra instructoare pe nume Aomame la clubul sportiv la care se ducea și, nu se știe prin ce circumstanțe, făcuseră o înțelegere în secret. După pregătiri minuțioase, o trimisese pe Aomame în camera hotelului Okura și aceasta îl asasinase pe Lider. Cum îl omorâse nu era clar. Poate că Aomame era versată în vreo tehnică specială de ucis. Oricum, în ciuda faptului că era apărat de cei doi bodyguarzi credincioși și pricepuți, rezultatul era că Liderul nu mai era în viață.

Până aici putea lega câteva fire, destul de dubioase, ce-i drept. Dar Ushikawa era complet pierdut când încerca să găsească vreo posibilă legătură între Biroul de Consiliere și Liderul Pionierilor. Gândurile i se loveau de o barieră și ițele ipotezelor pe care le urzea erau dintr-odată tăiate de un brici ascuțit.

*

Ce voiau ei de la Ushikawa erau două lucruri. Mai întâi, să afle cine pusese la cale asasinarea Liderului, iar apoi, unde se afla Aomame în momentul acela.

Ushikawa fusese cel care o verificase pe Aomame. Mai făcuse și în alte dați asemenea investigații. Era chiar obișnuit cu această muncă. Și tot el

dăduse verdictul că Aomame e „curată”. Nu găsisese nimic suspect în privința ei, din orice unghi ar fi privit. Asta le transmisesese și celor din sectă. Aomame fusese invitată în camera din hotelul Okura și îi masase mușchii Liderului. După plecarea ei, Liderul murise. Aomame se făcuse nevăzută, dispăruse ca o nălucă. Sectanții erau foarte nemulțumiți de Ushikawa, ca să nu spunem mai mult. Erau de părere că cercetările lui lăsaseră de dorit.

Adevărul este însă că investigațiile lui Ushikawa fuseseră, ca întotdeauna, cât se poate de meticuloase. Așa cum îi spusese și Cheliosului, când venea vorba de muncă, el nu dădea rasol. Sigur, fusese o scăpare din partea lui că nu verificase dinainte lista apelurilor telefonice, dar dacă nu era vorba de un caz extrem de suspect, nici nu era un lucru pe care să-l facă în mod curent. Iar din investigațiile pe care le efectuase, nu găsisese nimic care să stârnească suspiciuni în privința lui Aomame.

În orice caz, nu putea să-i lase pe Pionieri să-i poarte pică. Nu se putea plânge în privința banilor pe care-i primea de la ei, dar erau niște oameni primejdioși. Numai prin simplul fapt că știa despre înmormântarea secretă a Liderului, Ushikawa devenise deja un om periculos pentru ei. Trebuia să le arate concret că e o resursă valoroasă, care trebuie păstrată în viață.

Nu avea nicio dovadă clară că în spatele asasinării Liderului se afla doamna aceea. Deocamdată totul se afla pe tărâmul ipotezelor. Totuși, în locuința spațioasă, înconjurată de sălcii, sălășluia un secret adânc. I-o spunea mirosul său ascuțit. Trebuia să scoată la iveală acest adevăr, dar nu avea să fie un lucru tocmai ușor. Se păzeau bine și, cu certitudine, era muncă de profesioniști.

Să fie vorba de *yakuza*?

Tot ce se poate. În lumea afacerilor, mai ales când vine vorba de tranzacții imobiliare, au loc adesea înțelegeri cu *yakuza*, ferite de ochii lumii. Treburile dure sunt lăsate pe seama lor. Nu era imposibil ca și ea să se folosească de *yakuza*, dar Ushikawa nu prea credea totuși. Doamna avea o educație prea bună ca să se amestece cu asemenea indivizi. Era cam greu de crezut că ar apela la mafioți când era vorba de protecția unor femei abuzate. Pesemne că își organizase sistemul de securitate pe propriile speze. Un sistem personal, sofisticat, de bună seamă costisitor, dar ea nu avea nicio problemă cu banii. Probabil că la nevoie sistemul acesta putea să facă și uz de violență.

Dacă ipotezele lui Ushikawa erau corecte, însemna că Aomame dispăruse undeva departe, cu ajutorul doamnei. Își ștersese cu grijă orice urmă, primise o identitate nouă, își schimbase probabil și numele. Cine știe, poate că și

aspectul ei fizic era diferit acum. În condițiile acestea, cu investigațiile amărâte pe care le făcea Ushikawa, nu avea nicio șansă să-i găsească ascunzișul.

În orice caz, nu-i rămânea decât să stea cu ochii pe doamna din Azabu. Poate reușea să găsească o breșă în sistemul lor și astfel să-i poată lua urma lui Aomame. Poate îi ieșea figura, poate nu, dar mirosul său ascuțit și perseverența de a nu scăpa nimic din priviri erau bunurile cele mai de preț ale lui Ushikawa. Și în afară de asta, ce calități demne de menționat mai am? se întrebă Ushikawa. Abilități cu care să mă pot mândri în fața altora. Mai am oare altceva?

Absolut nimic, își răspunse Ushikawa cu încredere.

Capitolul 5   Oricât v-ați ascunde

Lui Aomame nu-i venea greu să stea închisă într-un loc și să ducă o viață monotonă, în singurătate. Se trezea la șase și jumătate dimineața și lua un mic dejun frugal, apoi, timp de o oră, spăla rufe, călca și făcea curat. Petrecea o oră și jumătate înainte de prânz punându-și bine corpul în mișcare cu ajutorul aparatelor de fitness trimise de Tamaru. Ca instructor profesionist, cunoștea perfect mușchii ce trebuie exersați zilnic și stimulii care trebuie aplicați. Știa cât efort îi era benefic și cât ar fi fost dăunător.

La masa de prânz mânca salate și fructe. După-amiaza stătea pe canapea și citea, apoi trăgea un pui de somn. Pe seară petrecea în jur de o oră gătind și termina cina înainte de ora șase. Când se înnopta, ieșea pe balcon, se așeza pe scaunul de grădină și supraveghea parcul. La zece și jumătate se băga în pat. Repeta toate aceste lucruri iar și iar, însă nu găsea plictisitor un asemenea trai.

Aomame nu era oricum o fire sociabilă. Nu o deranja dacă trecea mult timp fără să vadă pe nimeni și fără să vorbească. La școala primară nu schimba nici măcar două vorbe cu colegii. Adevărul era că nimeni nu i se adresa decât dacă era neapărată nevoie. Ea era elementul străin și „ciudat” din clasă, care trebuia eliminat sau ignorat. Lui Aomame i se părea nedrept. Dacă ar fi fost vreo problemă, ceva în neregulă la ea în sine, atunci mai putea să înțeleagă de ce era marginalizată. Dar lucrurile nu stăteau așa. Ca să supraviețuiască, un copil mic trebuie să tacă și să facă așa cum îi spun părinții. De aceea își spunea rugăciunea înainte de masă, neapărat în gura mare, mergea duminica pe la casele credincioșilor alături de mama ei, refuza

să se ducă la temple din motive religioase, respingea ideea de petrecere de Crăciun și nu protesta când era nevoită să poarte haine vechi, de căpătat. Însă copiii din jurul ei nu știau aceste lucruri și nici nu încercau să o înțeleagă. O antipatizau și atât. Era clar că până și profesorii o considerau o pacoste.

Desigur, Aomame își putea minți părinții. Le putea zice că își spune rugăciunea în fiecare zi înainte de masă și să nu o spună. Dar nu voia s-o facă. Unu la mână, pentru că nu voia să-l mintă pe Domnul – indiferent dacă exista cu adevărat sau nu – și, doi la mână, pentru că era supărată pe colegii ei. Dacă tot vor ei să mă deteste atât, n-au decât, își zicea ea. Și continua să-și spună rugăciunea tocmai ca să-i sfideze. Dreptatea era de partea ei.

Pentru Aomame era un chin să se trezească dimineața și să se schimbe în hainele de școală. I se întâmpla des să se deranjeze la stomac din cauza încordării și să vomeze. Uneori făcea febră, o durea capul sau îi amorțeau mâinile și picioarele. Și totuși nu rata nicio zi de școală. Dacă nu s-ar fi dus o singură dată, n-ar mai fi vrut să se ducă zile la rând. Iar dacă o ținea așa, nu s-ar mai fi întors niciodată la școală. Ar fi însemnat că o învingeau colegii și profesorii. Sigur toată lumea ar fi răsuflat ușurată dacă dispărea din clasă, iar Aomame nu voia să-i știe că răsuflă ușurați. Așa că, oricât de rău i-ar fi fost, chit că se târa până la școală, și tot se ducea. Strângea din dinți și îndura tăcerea.

Comparativ cu situația dură în care era atunci, pentru Aomame era nimica toată să stea acum închisă într-un apartament dintr-un bloc dichisit și să nu scoată o vorbă. Îi venea mult mai ușor și mai firesc să păstreze tăcerea într-un loc în care era doar ea, decât înconjurată de lume care sporovăia fericită. Avea și cărți de citit, începuse romanul de Proust trimis de Tamaru, însă avea grijă să nu citească mai mult de douăzeci de pagini pe zi. Se limita la douăzeci de pagini parcurse cum trebuie, pe îndelete, cuvânt cu cuvânt. Când termina, lua altă carte. Apoi, înainte de culcare, citea neapărat câteva pagini din *Crisalida de aer*. Pentru că era scrisă de Tengo și pentru că, într-un anume sens, îi servea ca un manual de supraviețuire pentru anul 1Q84.

Asculta și muzică. Doamna îi trimisese o cutie de carton plină de casete cu muzică clasă. Printre ele era și *Sinfonietta* lui Janáček, pe care o ceruse ea și pe care o asculta o dată pe zi, în timp ce-și făcea antrenamentul intens, în tăcere.

Toamna se adâncea pe nesimțite. Odată cu trecerea zilelor, avea senzația că, puțin câte puțin, corpul ei devenea din ce în ce mai transparent. Aomame încerca pe cât posibil să nu se gândească la diverse lucruri. Dar, desigur, nu

avea cum să nu se gândească la nimic. Dacă există vid, există și ceva care să-l umple. Însă acum măcar nu mai simțea nevoia să urască. Nu avea de ce să-i urască pe colegi sau pe profesori. Nu mai era un copil neajutorat și nici religia nu-i mai era vârată pe gât cu de-a sila. Și nici nu mai trebuia să-i deteste pe bărbații care bat femei. Furia care până atunci clocotea în ea și urca în valuri dinăuntru ei – tumultul intens pe care îl simțea în ea, de-i venea să dea cu pumnul în perete – dispăruse fără urmă. Nici ea nu știa de ce, dar nu avea să se mai întoarcă. Iar Aomame se bucura pentru acest lucru. Dacă se putea, n-ar mai fi vrut să rănească pe nimeni de aici încolo. Așa cum nici ea nu voia să fie rănită.

*

În nopțile în care nu putea dormi, se gândea la Tamaki și la Ayumi. Începea ochii și amintirea lor, ținându-le în brațe, prindea din nou viață. Amândouă aveau trupul cald, moale și atrăgător, fiecare în felul ei. Corpuri delicate și însuflețite. Prin venele lor curgea sânge proaspăt, iar inima lor bătea regulat, cu putere. Oftau încetișor sau râdeau pe înfundate. Degetele lor delicate, sfârcurile întărite, coapsele mătăsoase... Însă ele nu mai existau în lumea aceasta.

Pe nesimțite, tristețea îi împânzea sufletul, ca niște fire de apă mute și întunecate. În asemenea momente, Aomame se străduia să-și îndrepte amintirile în altă direcție și se gândea pe cât putea la Tengo. Se concentra și reînvia acea atingere fugară a mâinii lui din sala de clasă, pe când aveau zece ani. Apoi rechema în minte silueta lui de acum, la treizeci de ani, stând pe tobogan. Și își imagina brațele acelea vâjnoase, de om matur, strânse în jurul ei.

A fost atât de aproape, încât mai aveam un pic și îl atingeam.

Data viitoare poate întind mâna și chiar îl ating. Învăluită în întuneric, Aomame închidea ochii și se cufunda în această posibilitate. Lăsa dorul să-i cuprindă inima.

Și dacă e să nu-l mai întâlnesc niciodată, *eu ce mă fac?* se întreba ea, cu inima strânsă. Îi fusese mult mai simplu atunci când nu existase nicio tangență reală între ei. A-l întâlni pe Tengo ca adult fusese pentru Aomame doar un vis, o ipoteză abstractă. Însă acum, când îl văzuse *în realitate*, existența lui devenise ceva extrem de puternic, de acut, imposibil de comparat cu ce fusese înainte. Aomame voia cu orice preț să-l reîntâlnească. Și mai voia să o strângă în brațe și să o mângâie pe tot corpul. Iar la gândul că așa ceva ar fi imposibil, simțea cum trupul și inima i se frâng în două.

Poate ar fi trebuit să-mi vâr glonțul în cap atunci, în fața reclamei cu tigrul la Esso. Așa n-aș mai fi trăit să mă sufoce într-atât asemenea gânduri, își spunea ea. Însă nu putuse sub nicio formă să apese pe trăgaci. Auzise o voce. Cineva o striga din depărtare. *Poate îl mai întâlnesc o dată pe Tengo*. Odată ce-i intrase în cap acest gând, nu-i mai rămăsese altă variantă decât să trăiască. Alt drum nu mai putuse alege, chiar dacă astfel Tengo ar fi avut de suferit, așa cum îi spusese Liderul. Izbucnise în ea o forță de viață intensă, care întrecea orice rațiune. Și așa se face că ardea acum de dorința de a-l avea pe Tengo. Era chinuită de o sete neconținută, dar și de teama deziluziei.

Asta înseamnă să rămâi în viață, se gândea ea. Oamenilor li se dă speranța ca să-i alimenteze, ca să-i ajute să-și trăiască viața cu un scop. Nu poți trăi fără speranță. Dar e ca și cum ai da cu banul. Până nu cade, nu știi pe ce față o să aterizeze. La astfel de gânduri, Aomame simțea cum i se strânge inima. Tare, cât să îi scrâșnească toate oasele din corp și să-i vină să urle.

Se așază la masă și luă pistolul în mână. Trase mașonul, introducând astfel un cartuș în cameră. Îl armă cu degetul mare și își vârî țeava în gură. Un pic dacă îmi încordez degetul arătător de la mâna dreaptă, suferința mea ar înceta. Mai lipsește doar un pic. Un centimetru. De fapt, cinci milimetri dacă mi-aș mișca degetul, ajung într-o lume a liniștii, lipsită de întristare. Ar fi doar o durere de o clipă, urmată de nimicul milostiv. Aomame închise ochii. Din reclama la Esso, tigrul îi zâmbea vesel, cu pompa de benzină în mână. *Un tigrul în rezervorul dumneavoastră*.

Aomame își scoase țeava aspră din gură și clătină încet din cap.

Nu pot să mor. Atâta vreme cât dincolo de balconul meu e parcul, în parc e toboganul, iar eu mai am speranța că Tengo se va întoarce acolo, nu pot să apăs pe acest trăgaci. Posibilitatea aceea o ținea pe Aomame în punctul acela fragil. Simțea că în inima ei se închisese o ușă și se deschisese o alta. Încet, fără niciun zgomot. Trase mașonul ca să scoată cartușul din cameră, puse piedica și lăsa pistolul pe masă. Închise ochii și își dădu seama că ceva minuscul, care licărea slab în întunericul acela, se stingea de la o clipă la alta. Ceva extrem de mărunț, ca o fărâmă de lumină. Însă nu reușea să-și dea seama ce anume era.

Aomame se întoarce pe canapea și se concentrează asupra paginilor din *Swann*. Se strădui să-și picteze în minte peisajele din carte și să nu lase alte gânduri să se strecoare. Afară începuse să cadă o ploaie rece. La buletinul meteo de la radio se anunțaseră averse ușoare până a doua zi dimineață. Frontul de ploaie tomnatică poposisese în largul Pacificului și nu dădea niciun

semn de mișcare. Ca un om cufundat în gânduri solitare, abandonând timpul uitării.

Probabil că Tengo nu avea să vină. Cerul era acoperit complet de nori groși și nu se vedea luna. Și totuși Aomame urma să iasă în balcon și să supravegheze parcul, bând o cană de cacao caldă cu lapte. Avea să-și țină la îndemână binoclul și pistolul și să privească neîncetat toboganul bătut de ploaie, pregătită să poată ieși din casă în orice moment. Pentru că era unica îndeletnicire care avea vreun sens pentru ea.

*

La ora trei după-amiaza sună interfonul. Cineva dorea să intre în clădire. Evident, Aomame îl ignoră. Nu avea cum să o viziteze nimeni. Își pusese apă la fiert ca să-și facă un ceai, dar din precauție stinse focul la aragaz și așteptă să vadă ce se întâmplă. Interfonul sună de trei, patru ori și amuți.

Cinci minute mai târziu sună din nou. Însă de data aceasta era soneria de la ușă. Acel cineva se afla acum în clădire, în fața ușii ei. Probabil se strecurase în bloc în urma cuiva. Sau încercase la alt apartament, spusese ceva convingător și i se deschisese. Aomame păstră tăcerea. Tamaru o dăscălise să nu răspundă sub nicio formă, oricine ar fi venit, să zăvorască ușa pe dinăuntru și să nu facă niciun zgomot.

Soneria sună de vreo zece ori. Prea insistent pentru un comis-voiajor. Aceștia nu sună de mai mult de trei ori. Aomame rămase tăcută, iar respectivul începu să bată în ușă. Nu bătea tare, dar se simțeau acolo iritare și mânie.

— Takai-san! Se auzi o voce groasă de bărbat între două vârste, ușor răgușită. Bună ziua, Takai-san! Îmi deschideți, vă rog?

Takai era numele fals afișat pe cutia de scrisori a apartamentului.

— Takai-san, mă scuzați că vă deranjez, dar vă rog să deschideți!

Bărbatul așteptă câteva clipe să primească un răspuns. Văzând că acesta nu vine, începu din nou să bată în ușă. Un pic mai tare ca prima dată.

— Takai-san, știu că sunteți înăuntru. Așa că vă rog să lăsați prostiile și să deschideți ușa! Sunteți înăuntru și mă și auziți.

Aomame luă pistolul de pe masă și îi trase piedica. Îl înfășură într-un prosop și îl apucă strâns în mână.

Nu avea nici cea mai vagă idee cine era acel individ și ce voia. Însă dintr-un motiv sau altul, îi era ostil și părea hotărât să o convingă să deschidă ușa. Nici nu mai trebuie spus că pentru ea aceasta nu era deloc o situație binevenită.

Într-un sfârșit, bătaile încetară și vocea bărbatului răsună din nou pe hol.

— Takai-san, am venit să încasez taxa radio-TV. Da, de la NHK vă caut. Știu că sunteți înăuntru. Îmi dau seama, oricâtă liniște ați face. Eu cu asta mă ocup de ani de zile și știu cine nu e acasă și cine doar se preface că nu e. Oricât v-ați strădui să nu faceți niciun zgomot, prezența omului se simte. Oamenii respiră, inima le bate, stomacul digeră. Takai-san, acum sunteți înăuntru și așteptați să mă las păgubaș și să plec. Nu intenționați nici să-mi deschideți, nici să-mi răspundeți. Iar asta pentru că nu vreți să plătiți taxa radio-TV.

Bărbatul vorbea mai tare decât era nevoie și vocea lui răsună prin tot holul blocului. Dar asta era și intenția lui. Să strige numele persoanei în gura mare, s-o ia peste picior și s-o facă să se rușineze. Iar asta le servea ca lecție și vecinilor. Evident, Aomame păstră mai departe liniștea. Nici nu încăpea vorbă să-l bage în seamă. Puse pistolul la loc pe masă, dar lăsă totuși piedica scoasă. Se putea foarte bine să fie cineva deghizat în încasator de la NHK. Rămase așezată pe scaunul din bucătărie, cu privirea ațintită asupra ușii.

Îi venea să se apropie tiptil și să se uite prin vizor, ca să vadă cum arăta acel bărbat. Dar nu se mișcă de pe scaun. Mai bine nu făcea vreo prostie. La un moment dat, tot avea să se lase păgubaș și să, plece.

Însă bărbatul era chitit să-și țină întreg discursul în fața ușii ei.

— Takai-san, gata cu pititul! Nici eu nu fac treaba asta de plăcere. Sunt și eu ocupat. Takai-san, la televizor vă uitați, nu-i așa? Toată lumea care se uită la televizor trebuie să plătească taxa la NHK. Poate nu vă place dumneavoastră, dar asta spune legea. A nu plăti taxa e ca și cum ai fura. Takai-san, nu vreți să vă ia lumea de hoț din atâta lucru! Dacă locuiți într-un bloc așa nou și frumos înseamnă că vă permiteți să plătiți taxa. Păi, nu? Și nu cred că vă convine nici să strig asta în gura mare, să audă toată lumea.

În mod normal, lui Aomame puțin i-ar fi părut de ce putea să strige în gura mare un încasator de la NHK. Însă acum ea se ascundea, se ferea de privirile oamenilor și n-ar fi vrut ca apartamentul ei să atragă atenția celor din jur sub nicio formă. Dar nu putea să facă nimic. Doar să tacă mâlc și să aștepte ca bărbatul să plece.

— Takai-san, insist, dar eu știu că sunteți înăuntru, cu urechea ciulită. Și că vă întrebați: de ce s-a găsit să facă atâta târăboi tocmai la ușa mea? Păi, de ce, Takai-san? Pentru că nu-mi place când lumea se preface că nu e acasă. Nu credeți că asta e doar o soluție de moment? Dacă nu vreți să plătiți, deschideți ușa și spuneți-mi-o în față! V-ați simți mai bine. Și m-aș simți și

eu mai bine. Măcar așa e loc de vorbă între noi. Nu e frumos să vă prefaceți că nu sunteți. Vă ascundeți într-un ungher întunecat ca un șoarece zgârcit și ieșiți pe furiș când pleacă lumea. Ce viață de doi bani!

Minte, își zise Aomame. Zice la plesneală că simte că e cineva acasă. N-am scos niciun sunet, respir încetisor. Adevăratul lui scop e să facă un târâboi teribil la o ușă oarecare, ca să-i intimideze pe locatarii din jur și să le dea de înțeles că ar fi bine să plătească taxa dacă nu vor s-o plătească și ei la fel. Probabil asta face el peste tot și o fi având și rezultate pe măsură.

— Takai-san, probabil că mă găsiți nesuferit. Știu exact tot ce gândiți. Da, sunt un om nesuferit. Asta știu și eu. Dar persoanele agreabile nu sunt în stare să colecteze taxe. De ce? Pentru că pe lumea asta există foarte mulți oameni decizi să nu plătească taxa radio-TV. Iar când încerci să încasezi bani de la asemenea oameni, nu mai poți să fii tot timpul agreabil. Și mie mi-ar plăcea să zic „Aha, am înțeles. Nu doriți să achitați taxa radio-TV. Mă scuzați pentru deranj” și să mă retrag curtenitor, dar nu merge așa. Treaba mea e să încasez taxa pentru NHK și, în plus, mie, personal, nu-mi place când lumea se preface că nu e acasă.

Bărbatul tăcu și lăsă câteva clipe să treacă. Apoi răsunară zece bătăi în ușă.

— Takai-san, ia ziceți, nu vă simțiți aiurea? Nu vă considerați un hoț în toată regula? Vă rog să vă gândiți bine de tot. Suma despre care discutăm nu e deloc mare. E cât ați da la un restaurant de cartier pe o masă modestă. Doar atât trebuie să plătiți și nu vă mai ia nimeni drept hoț. Nu mai strigă nimeni, nu vă mai bate nimeni în ușă cu încăpățănare. Takai-san, știu că vă ascundeți îndărătul ușii. Credeți că dacă vă pitiți la nesfârșit, scăpați basma curată. Foarte bine, n-aveți decât să vă ascundeți. Dar oricât v-ați ascunde, cineva tot o să vă găsească. Niciun vicleșug nu ține o veșnicie. Ia gândiți-vă! Sunt în toată Japonia oameni mult mai săraci ca dumneavoastră care își plătesc taxa cu sfințenie, lună de lună. Asta nu e drept.

Urmără alte cincisprezece bătăi la ușă. Aomame le numără.

— Bine, Takai-san, am priceput. Sunteți un om încăpățânat. Foarte bine. Deocamdată mă retrag. Nici eu nu pot să mă ocup doar de dumneavoastră. Dar să știți că mai vin. Eu, unul, nu renunț ușor odată ce m-am decis. Și nici nu-mi place când lumea se preface că nu e acasă. O să mai trec eu pe aici și o să mai bat la ușă. O să bat de-o să se audă în toată lumea asta. Vă promit. Rămâne o promisiune între noi doi. Bine atunci, la revedere și pe curând!

Nu se auzi sunet de pași. Probabil purta pantofi cu talpă de cauciuc.

Aomame așteaptă cinci minute, privind ușa cu răsuflarea tăiată. Holul era cufundat în liniște. Nu se auzea nimic. Se duse tiptil la ușă și se uită prin vizor. Nu se vedea nimeni.

Aomame puse piedica la pistol, apoi răsuflă adânc de câteva ori, ca să-și liniștească bătăile inimii. Puse apă la fiert și își făcu un ceai verde. Își spuse că nu fusese decât un încasator de la NHK. Însă vocea aceluia bărbat avea în ea ceva rău, morbid. Nu își dădea seama dacă i se adresase ei anume sau unei persoane fictive cu numele de Takai. Dar vocea aceea răgușită și ciocănitul insistent îi lăsaseră o senzație neplăcută, ca de ceva cleios lipit pe o porțiune expusă de piele.

Aomame se dezbracă și intră sub duș. Se spală bine cu apă fierbinte și săpun. Odată ieșită din baie și schimbată în haine curate, se simți ceva mai bine. Îi dispăruse și senzația neplăcută de pe piele. Se așeză pe canapea și își termină ceaiul. Încercă să mai citească, însă nu se putea concentra. Îi tot răsuna în urechi vocea bărbatului.

„Credeți că dacă vă pitiți la nesfârșit, scăpați basma curată. Foarte bine, n-aveți decât să vă ascundeți. Dar oricât v-ați ascunde, cineva tot o să vă găsească.”

Aomame clătină din cap. Nu, individul vorbea la întâmplare, își spuse ea. Striga doar în gura mare lucruri pe care pretindea că le știe, încercând să sperie lumea. N-are el habar de mine. Nu știe el ce am făcut și de ce sunt aici. Și totuși bătăile inimii nu i se mai potoleau.

Oricât v-ați ascunde, cineva tot o să vă găsească.

Cuvintele încasatorului lăsau mai mult de înțeles. Poate că era doar o coincidență, dar părea să știe exact ce să spună ca să o tulbure. Aomame abandonă cartea și închise ochii.

Tengo, unde ești? se întrebă ea. O spuse chiar cu voce tare: *Tengo, unde ești?* Găsește-mă mai repede, te rog! Înainte să mă găsească altcineva.

Capitolul 6   Degetele când mă pișcă

Tengo își petrecea zilele după un program strict în orașelul de pe malul mării. Când își stabilea un ritm de viață, încerca să îl păstreze pe cât posibil. Nu știa nici el de ce, dar lucrul acesta i se părea mai important decât orice. Dimineața se plimba, scria, îl vizita pe tatăl său în comă și îi citea, apoi se întorcea la han și se culca. Zilele se repetau precum cântecul monoton al unor țărani care seamănă orez.

Câteva nopți la rând fusese cald, apoi dintr-odată începuse să se facă surprinzător de frig noaptea. Tengo însă încerca să urmeze aceleași acțiuni ca în ziua precedentă, fără să ia în seamă schimbarea anotimpului. Pe cât posibil, încerca să se transforme într-un observator transparent, fără culoare. Să își ascundă respirația, să nu mai miște, așteptând în tăcere momentul. Diferențele dintre o zi și următoarea deveneau din ce în ce mai mici. Se scurse o săptămână, se scuseră zece zile. Totuși crisalida de aer nu mai apărea. Către sfârșitul după-amiezii, îl duceau pe tatăl său la analize, dar în patul gol nu rămânea decât urma unui trup atât de sfrijit, încât îți stârnea mila.

Oare a apărut o singură dată? se întreba Tengo mușcându-și buzele, în rezerva îngustă de spital, inundată de lumina apusului târziu. Era oare o epifanie aparte, pe care n-o va mai vedea niciodată? Sau poate fusese doar o halucinație? Dar nu-i răspundea nimeni la întrebări. La urechi îi ajungeau numai vuietul îndepărtat al valurilor și foșnetul vântului care trecea prin șirurile de pini.

Nu avea convingerea că face bine. Venind din Tokio în acest oraș de la țărmul mării, poate că își pierdea vremea în rezerva ruptă de realitate. Dar și dacă așa stăteau lucrurile, Tengo nu putea să lase în urmă locul acela. Cândva văzuse în camera aceea crisalida de aer și, în lumina ei palidă, silueta adormită a fetiței Aomame. Îi atinsese mâna. Chiar dacă nu s-ar mai fi repetat, chiar dacă nu fusese decât o fantasmă nemiloasă, atâta vreme cât i se permitea, dorea să rămână acolo și să se joace în minte cu acea imagine.

*

Văzând că nu se întoarce în Tokio și că mai rămâne în oraș, asistentele începură să-l trateze cu mai multă căldură pe Tengo. Mai luau câte o pauză din activitățile lor și sporovăiau cu el. Ba chiar uneori, când erau puțin ocupate, veneau special în cameră să-l viziteze. Pe tatăl său îl îngrijeau cu schimbul Ōmura, asistenta de treizeci și ceva de ani, cu părul prins în coc și pixul înfipt în păr, și Adachi, tânăra îmbujorată cu părul prins în coadă. De cele mai multe ori, Tamura, asistenta între două vârste, cu ochelari cu rame metalice, lucra la recepție, dar când nu erau destui oameni venea și ea să îl îngrijească pe bătrân. Toate trei păreau interesate personal de Tengo.

Și Tengo, atunci când avea timp, stătea de vorbă cu ele, în afară de momentele acelea mult-așteptate de dinaintea înserării. Sau, mai bine zis, răspundea sincer la întrebările pe care acestea i le puneau. Le povestea că predă matematică la o școală pregătitoare și că, pe lângă asta, mai câștigă

niște bani scriind articolașe prin reviste. Că tatăl său lucrase multă vreme ca încasator de taxe pentru NHK. Că făcuse judo din copilărie și că în liceu ajunsese până în finală la competiția județeană. Nu le spuse însă niciun cuvânt despre conflictul îndelungat dintre el și tatăl său. Nu pomeni nici despre faptul că mama sa, despre care i se spusese că murise, probabil că de fapt își părăsise soțul și copilul și fugise cu un alt bărbat. Nu ar fi făcut decât să complice lucrurile cu asemenea povești. Desigur, nici nu încăpea vorbă să le povestească despre faptul că scrisese din umbră bestsellerul *Crisalida de aer*. Și nici că pe cer vedea două luni.

La rândul lor, și ele îi povesteau despre viețile lor. Toate trei erau din partea locului și, după ce terminaseră liceul, intraseră la o școală profesională și deveniseră asistente. Munca la sanatoriu era în mare parte monotona și plicticoasă, iar programul, lung și neregulat, dar erau mulțumite că își găsiseră un serviciu în locul de baștină și că nu trebuia să facă față stresului de a fi în fiecare zi față în față cu granița dintre viață și moarte, așa cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi lucrat într-un spital de urgență. Bătrânii de acolo își pierdeau încetul cu încetul memoria și își dădeau suflarea fără să mai înțeleagă situația. Arareori se întâmpla să vadă sânge, iar durerea era limitată cât se poate de mult. Nu existau pacienți care să fie aduși de urgență cu salvarea în miezul nopții, iar pe culoarele sanatoriului nu erau rude care să plângă și să se vaite. Viața era ieftină și se descurcau fără dificultăți, în ciuda salariilor mici. Tamura își pierduse soțul într-un accident cu cinci ani în urmă, iar acum locuia împreună cu mama sa într-un orașel din apropiere. Ōmura, asistenta masivă, avea doi copii, iar soțul ei era șofer de taxi. Tânăra Adachi locuia la periferia orașului împreună cu sora ei, mai mare cu trei ani, care era coafeză.

— Ești tare drăguț, îi spuse Ōmura în timp ce schimba perfuzia. Nu prea vine nimeni să le citească în fiecare zi rudelor în comă.

Tengo se simți stânjenit de asemenea cuvinte.

— S-a întâmplat să-mi pot lua liber. Dar nu cred că o să pot sta prea mult.

— Oricât timp liber ar avea la dispoziție, lumea nu vine aici de plăcere, spuse ea. Poate că n-ar trebui să zic asta, dar e o boală cu puține șanse de vindecare. Pe măsură ce trece timpul, toți devin din ce în ce deprimați.

— Tata m-a rugat să-i citesc, indiferent ce. Mai demult, când încă nu-și pierduse cunoștința. Și în plus, nici nu aș avea ce altceva să fac.

— Ce îi citești?

— Tot felul. Ce se nimerește să am la mine. Îi citesc pur și simplu cu voce

tare de unde se întâmplă să fi ajuns eu.

— Și acum ce-i citești?

— *Din inima Africii*, de Isak Dinesen.

Asistenta clătină din cap.

— N-am auzit de ea.

— E o carte scrisă în 1937, de o autoare daneză. S-a măritat cu un aristocrat suedez și au plecat în Africa, înainte de Primul Război Mondial. Acolo s-au ocupat de plantații. După o vreme a divorțat și a continuat să aibă grijă de plantații singură. Cartea descrie experiențele ei din perioada aia.

Asistenta îi luă temperatura bătrânului, notă niște cifre în fișă și își înfipse din nou pixul în păr. Apoi își dădu bretonul de pe frunte.

— Mă lași și pe mine să ascult când citești cu voce tare?

— Nu știu dacă o să-ți placă, spuse Tengo.

Femeia se așeză pe scaun picior peste picior. Avea niște picioare ferme, frumoase, dar începuse să se adune pe ele puțină carne în exces.

— Oricum, tu încearcă.

Tengo începu să citească mai departe, încet. Era o carte care trebuia citită agale. Așa cum se scurge timpul în Africa.

Când în Africa ploile lungi din martie se pornesc după patru luni de climă fierbinte și uscată, bogăția vegetației, ca și prospețimea și parfumul ei, care te întâmpină de pretutindeni, sunt copleșitoare. Numai că fermierul își înfrânează bucuria și nu îndrăznește să se încreadă în atâta generozitate din partea naturii, ci ascultă atent, cu groaza că va desluși, poate, o scădere a mugetului ploii ce curge întruna din cer. Apa pe care o înghite acum pământul trebuie să ajungă fermei, cu toată viața vegetală, animală și umană de pe întinsul ei, pe întreaga durată a următoarelor patru luni fură ploaie. E un peisaj de vis când drumurile de la fermă se transformă în șuvoaie de apă curgătoare, iar fermierul se bălăcește prin noroi cu inima numai cântec, mergând spre plantația de cafea înflorită și îmbibată de apă. Dar se întâmplă uneori ca, în toiul sezonului ploios, stelele să răsară seara pe cer printre vălurile subțiri de nori; atunci el stă în fața casei și privește atent în sus, ca și cum ar vrea să se agațe el însuși de cer, pentru a mulge din el cât mai multă ploaie. Atunci îi strigă: „Revarsă cât de multă ploaie acum, și mult mai multă încă decât reverși. Mi-e sufletul dezgolit în fața ta și n-am să-ți dau drumul decât binecuvântat de tine. Îneacă-mă, dacă vrei, dar nu mă ucide cu capriciile tale. O, cerule, nu coitus interruptus, te rog!”

- *Coitus interruptus*? întrebă asistenta încruntându-se.
- Nu-i un om care să vorbească pe ocolite.
- Chiar și așa, nu prea sunt vorbe potrivite să le adresezi zeilor.
- Clar! o aprobă Tengo.

Uneori, câte o zi răcoroasă și incoloră din lunile de după sezonul de ploii îți amintește de vremurile câte unui marka mbaya – un an prost, un an de secetă neagră. Atunci băștinașii Kikuyu își trimiteau vitele la păscut în apropierea casei mele, însoțite de câte un băiețaș cu fluier, care, din când în când, se pornea și cânta câte un cântecel. Ori de câte ori mi se întâmpla să aud din nou cântecelul, îmi evoca imediat toată teama și disperarea noastră din trecut. Acel cântec avea un gust sărat ca al lacrimilor. Dar totodată deslușeam în el, în chip surprinzător și neașteptat, o forță, o dulceață ciudată, o armonie perfectă. Să fi avut oare într-adevăr acele vremuri vitrege atâtea calități concentrate în ele? Eram tineri și noi pe atunci, aveam speranțe nemărginite. Chiar în timpul acelor zile lungi ne contopeam cu toții într-o unitate, astfel încât pe altă planetă să ne putem recunoaște și să ne strigăm între noi când ne întâlneam, alături de orologiul cu cuc, cărți, vacile costelive păscând pe gazon și bătrânii Kikuyu îndurerați: „Da, știu, ai fost și tu acolo. Ai fost și tu o părticică din ferma de la Ngong”. Vremurile acelea ne-au binecuvântat pe toți, apoi s-au dus.¹

— Ce cuvinte pline de viață! spuse asistenta. Parcă vezi scena în fața ochilor. *Din inima Africii*, de Isak Dinesen, repetă ea ca să se asigure că a reținut corect.

— Exact.

— Ai și citit frumos. Ai o voce adâncă și cu intonație. Numai bună pentru citit cu voce tare!

— Mulțumesc.

Încă așezată pe scaun, asistenta își închise ochii și respiră liniștit, de parcă lăsa să-i pătrundă în corp rezonanța frazelor. Pe sub halatul alb, sânii i se

---

¹ Karen Blixen, *Din inima Africii*, traducere de Gabriel Gafița, Editura Humanitas, București, 2004, pp. 243-244. Karen Blixen este cunoscută și sub pseudonimul Isak Dinesen.

ridicau și coborau în ritmul respirației. Privindu-i, Tengo își aminti de iubita sa. Își aminti cum, în după-amiezile de vineri, o dezbrăca și îi atingea cu degetele sfârcurile întărite. Respirația ei adâncă și sexul umed. Dincolo de fereastra acoperită de draperii se auzea cum ploua liniștit. Ea îi cântărea în palmă testiculele. Amintirile acestea însă nu-i stârneau libidoul. Toate senzațiile și imaginile erau îndepărtate și nedeslușite, ca învelite într-o peliculă subțire.

Peste câteva momente asistenta deschise ochii și îl privi pe Tengo, de parcă îi putea citi toate gândurile. Dar nu era niciun reproș în privirea ei. Se ridică de pe scaun zâmbind și, uitându-se în jos spre el, spuse:

— Trebuie să plec.

Își duse mâna la păr, să se asigure că pixul era la locul lui, apoi se răsuci și ieși din încăpere.

*

În general, seara o suna pe Fukaeri, iar era îi spunea că nu se întâmplase nimic deosebit, că sunase telefonul de mai multe ori, dar ea nu răspunsese, așa cum o instruisese el. Foarte bine, îi zicea Tengo. Lasă-l să sune.

Când îi telefona, stabiliseră să îl lase să sune de trei ori, apoi să închidă și să mai sune o dată, dar de multe ori Fukaeri nu respecta regula și răspundea din prima.

— Trebuie să faci cum am hotărât! o muștra Tengo.

— E în regulă, știam, răspundea ea.

— Știai că sunt eu?

— La alții nu răspund.

Așa o fi, își zicea Tengo. La urma urmelor, și el știa când îi telefona Komatsu. Suna grăbit și nervos, de parcă ar fi bătut insistent cu degetul în birou. Dar până la urmă era numai o bănuială. Nu ridica receptorul având certitudinea că era Komatsu.

Zilele lui Fukaeri nu erau cu nimic mai puțin monotone decât ale lui Tengo. Stătea pur și simplu singură fără să iasă din casă deloc. Nu avea televizor și nu citea. Nici cu mâncatul nu se omora, de aceea nici nu prea avea nevoie să iasă la cumpărături.

— Nu mă mișc și de-aia nici n-am nevoie să mănânc prea mult, spunea Fukaeri.

— Ce faci singură toată ziua?

— Mă gândesc.

— La ce?

Fukaeri nu răspunde la întrebare.

— Vine corbul.

— Corbul vine în fiecare zi.

— Nu o dată, de mai multe ori, spuse fata.

— Același corb?

— Da.

— Altcineva mai vine?

— Omul de la nî-hî-cî a apărut iar.

— Același de data trecută?

— Striga cu voce tare că domnul Kawana e un hoț.

— Striga asta în fața ușii?

— Ca să-l audă toată lumea.

Tengo chibzui o vreme.

— Nu te îngrijora. Nu are nicio legătură cu tine și nu face niciun rău.

— A zis că știe că mă ascund aici.

— Nu-l băga în seamă, spuse Tengo. N-are de unde să știe. Vorbea aiurea, amenința doar. Câteodată așa fac cei de la NHK.

Asistase în destule rânduri la aceleași trucuri făcute de tatăl său. Vocea plină de dușmănie care răsuna în coridorul vreunui bloc, duminica după-amiază. Hărțuirii și amenințări. Tengo își presă ușor tâmpla cu un deget. Amintirile reveneau aducând după ele poveri grele.

Parcă simțind ceva în tăcerea lui, Fukaeri întrebă:

— Ești bine.

— Da. Uită de tipul de la NHK.

— Așa a spus și corbul.

— Foarte bine, zise Tengo.

De când văzuse pe cer două luni și în patul de spital al tatălui său apăruse o crisalidă de aer, Tengo nu se mai mira de nimic. Doar nu era nimic rău în faptul că Fukaeri îi destăinuia în fiecare zi părerile sale unui corb la fereastră.

— Eu o să mai stau aici puțin. Nu mă întorc încă în Tokio. Nu te deranjează?

— Stai cât vrei, răspunde Fukaeri și, fără să mai aștepte, închise telefonul.

Discuția se reteză într-o clipă, de parcă cineva lăsase să cadă un topor bine ascuțit și tăiase liniile de telefon.

După aceasta, Tengo formă numărul editurii unde lucra Komatsu, dar nu-l găsi acolo. Apăruse pe la ora unu la serviciu, dar plecase imediat și nu știa unde era în momentul acela și nici dacă se mai întoarce la birou. Nu era

nimic neobișnuit în asta. Tengo le lăsa numărul de telefon de la sanatoriu și îi rugă să-i transmită că îl găsea acolo în timpul zilei și că îl roagă să îl caute. Nu le-a dat numărul de la han, ca să nu se trezească sunat de Komatsu în miezul nopții.

*

Cu Komatsu vorbise ultima oară la sfârșitul lui septembrie. Avuseseră o discuție scurtă, iar de atunci nu îl mai căutase nici el pe Tengo și nici Tengo pe el. Vreo trei săptămâni, pe la sfârșitul lui august, dispăruse. Telefonase la serviciu și dăduse o explicație vagă, că nu se simte bine și că vrea să-și ia câteva zile libere, iar apoi se făcuse nevăzut. Era practic dispărut. Sigur că pe Tengo îl îngrijorase, dar nu-și făcuse cu adevărat probleme. De felul său, Komatsu era capricios și tot ce făcea, făcea numai după bunul său plac. Probabil că urma să apară din nou la serviciu calm, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Desigur, editura nu putea accepta asemenea acte egoiste. În cazul lui, însă, se găseau colegi care să scornească o scuză plauzibilă și să preîntâmpine o situație neplăcută. Nu era un tip foarte iubit, dar cum-necum se găsea întotdeauna cineva de bine, gata să-i curețe porcăriile. Conducerea trecea și ea cu vederea anumite lucruri. Era un om egoist, fără spirit de echipă și insolent, dar muncea bine și se ocupase singur de *Crisalida de aer*, care se vânduse ca pâinea caldă. Nu puteau să-l dea afară cu una, cu două.

După cum își imaginase Tengo, într-o bună zi Komatsu reapăruse la serviciu fără niciun avertisment, fără nicio explicație, fără nicio scuză. Îi povestise despre asta un cunoscut care era redactor la aceeași editură și care îl sunase într-o chestiune legată de muncă.

— Komatsu-san se simte mai bine? îl întrebase Tengo.

— Da, e bine, sănătos, spusese redactorul. Numai că pare ceva mai tăcut ca înainte.

— Mai tăcut? se miră Tengo.

— Da, cum să-ți zic, e mai puțin sociabil.

— Dar chiar a fost bolnav?

— Asta nu știu, îi trânti redactorul. El așa zice. Nu poți decât să-l crezi. Dar bine că s-a întors, că așa s-au rezolvat toate problemele care se adunaseră. Câtă vreme a lipsit el, s-au ivit fel de fel de chestii legate de *Crisalida de aer* și nu ne-a fost tocmai ușor.

— Apropo de *Crisalida de aer*, ce s-a mai aflat despre dispariția lui Fukaeri?

— Nimic, lucrurile stagnează. Nu se întrezărește niciun progres și nimeni n-are idei unde e scriitoarea. Toată lumea implicată e în ceață.

— Mă uit prin ziare, dar în ultima vreme n-am mai văzut nimic în legătură cu asta.

— Presa a abandonat subiectul sau poate încearcă cu grijă să se țină departe de el. Nici poliția nu a mișcat prea multe. Întrebă-l detalii pe Komatsu-san. Numai că, ți-am zis, a cam amuțit și el. Zici că nici nu mai e el. I-a dispărut încrederea în sine și s-a retras în el, adâncit în gânduri. A devenit destul de țăfnos. Câteodată arată de parcă a uitat că mai e lume lângă el, parcă ar fi singur într-o văgăună.

— S-a retras în el, zise Tengo.

— O să-ți dai seama ce vreau să zic când o să vorbești cu el.

Tengo mulțumi și închise telefonul.

*

Câteva zile mai târziu, pe seară, Tengo îi telefonă lui Komatsu. Îl găsi la serviciu. Așa cum îi spusese și cunoscutul său, felul de a vorbi al lui Komatsu se schimbase. De-obicei sporovăia volubil și fără pauză, dar acum părea împotmolit și lăsa impresia că, în timp ce discuta cu Tengo se gândea întruna la altceva. Tengo se întrebă ce îl frământa. În orice caz, nu mai era același Komatsu detașat pe care îl știa. Fie că îl frământa ceva, fie că avea probleme dificile de rezolvat, în mod normal nu lăsa nimic să i se vadă pe față și nici să-i tulbure ritmul și felul său de a fi.

— V-ați însănătoșit? întrebă Tengo.

— Să mă însănătoșesc?

— Păi, ați fost destul de mult în concediu fiindcă nu vă simțeați bine.

— A, da, zise Komatsu de parcă abia atunci își amintea. Urmă apoi o tăcere scurtă, după care spuse: Da, mi-e bine. O sa mai vorbim noi despre asta, în scurtă vreme. Acum nu-ți pot spune încă amănunte.

„În scurtă vreme”, își spuse Tengo. În vocea lui Komatsu i se păruse că aude o inflexiune stranie. Îi lipsea orice notă de apropiere și vorbele lui răsunau plat, fără adâncime.

Tengo găsi o cale de a încheia discuția și închise telefonul. Nu îndrăzni să aducă vorba despre Fukaeri și *Crisalida de aer*. Simțise în tonul lui Komatsu că încerca să evite subiectul. Oare se mai întâmplase vreodată să nu fie Komatsu în stare să vorbească despre ce voia?

*

În orice caz, aceea fusese ultima discuție pe care o avuseseră, la sfârșitul

lui septembrie. Trecuseră de atunci două luni. Komatsu era un tip căruia îi plăcea să te sune și să vorbească mult. Desigur, nu o făcea cu oricine, dar avea tendința să turuie, abia punându-și ordine în gânduri. Iar Tengo era pentru el ca un perete la care își antrena serva de tenis. Când îi cășuna lui, chiar dacă nu avea nimic important de spus, îl suna pe Tengo. În general, la ore imposibile. Când nu avea chef, însă, nu dădea niciun semn vreme îndelungată, totuși două luni de tăcere erau neobișnuite.

Probabil că era într-o pasă în care nu avea chef să vorbească cu nimeni, se gândea Tengo. Oricine are momente din astea, chiar și Komatsu. În plus, Tengo nu avea nimic urgent de discutat cu el. Vânzările *Crisalidei de aer* stagnau, deja nu se mai vorbea aproape deloc de carte, iar el știa unde se află de fapt Fukaei. Dacă ar fi avut Komatsu ceva de vorbit cu el, l-ar fi căutat și, cum nu-l căuta, însemna că nu avea treabă cu el.

Simțea totuși că e cazul să-i dea un telefon. Undeva, într-un ungher al minții, îi rămăseseră înțepenite straniu cuvintele lui: „O să mai vorbim noi despre asta, în scurtă vreme”.

Îl sună pe prietenul care îi ținea locul la școala pregătitoare și-l întrebă cum mai merg lucrurile. Nu apăruse nicio problemă deosebită, îi spuse acesta.

— Tatăl tău ce mai face?

— E în continuare în comă, răspunse Tengo. Respiră normal, are temperatura și tensiunea scăzute și e stabil. Dar nu e conștient. Probabil că nu suferă. E ca plecat în lumea viselor.

— N-ar fi o moarte tocmai rea, spuse celălalt, fără prea mare emoție.

Ce voia el să spună era de fapt: „Poate că par insensibil, dar dacă stai să te gândești, într-un sens, n-ar fi o moarte tocmai rea”. Omisese însă prima parte. Când lucrezi de câțiva ani în catedra de matematică a unei facultăți, te obișnuiești cu acest mod prescurtat de a vorbi. Nu ți se mai pare nimic neobișnuit.

— Te-ai uitat în ultima vreme la lună? Îi veni deodată lui Tengo ideea să-l întrebe.

Probabil că era singurul om care nu se mira dacă-l întrebai brusc despre lună.

Celălalt se gândi puțin.

— Nu-mi aduc aminte. Dar ce, e ceva cu luna?

— Când ai timp, să te uiți, te rog. Vreau să-ți aud impresiile.

— Impresiile? Din ce punct de vedere?

— Din orice punct de vedere. Să-mi spui la ce te-ai gândit când te-ai uitat la ea.

Urmă o oarecare pauză.

— S-ar putea să fie destul de greu să pun în cuvinte ce gândesc.

— Nu, nu trebuie să-ți faci griji în privința asta. Important e ce particularități observi.

— Să mă uit la lună și să-ți spun ce particularități are?

— Da, răspuse Tengo. Dacă nu observi nimic, e în regulă și așa.

— Azi e înnorat, nu cred că se vede, dar o să mă uit cu prima ocazie când e senin. Adică, dacă o să țin minte.

Tengo îl salută și închise telefonul. Dacă o să țină minte. Asta e problema cu matematicienii: când e vorba de lucruri care nu-i interesează direct, memoria lor devine uluitor de scurtă.

Programul de vizite se încheiase și Tengo plecă de la sanatoriu. Asistenta Tamura era încă la recepție și îl salută.

— Mulțumesc. Noapte bună! răspuse el.

— Tengo, câte zile mai stai aici? întrebă ea, apăsându-și puntea ochelarilor.

Părea să fi terminat programul, deoarece nu mai era în halat. Purta o fustă maro, plisată, o bluză albă și un cardigan gri. Tengo se opri și se gândi.

— Încă nu m-am hotărât. Depinde de cum evoluează lucrurile.

— Mai stai în concediu?

— Îmi ține cineva orele, așa că deocamdată e în regulă.

— Tu unde mănânci de obicei? întrebă asistenta.

— În oraș, la un restaurant de cartier. La han nu servesc decât micul dejun, asă că îmi găsesc vreo cârciumioară și îmi iau meniul fix sau un castron de orez cu ceva deasupra.

— Și e bun?

— Nu e grozav, dar nici nu prea mă interesează.

— Nu se poate așa! se încruntă asistenta. Trebuie să mănânci ceva mai hrănitor. În ultimul timp arăți ca un cal care a adormit în picioare.

— Ca un cal care a adormit în picioare? se miră Tengo.

— Da, așa dorm caii. N-ai văzut niciodată?

Tengo clătină din cap.

— Nu.

— Arată exact ca tine acum, spuse asistenta între două vârste. Poți să te duci la toaletă, să te uiți în oglindă. La început nici nu-ți dai seama că dorm,

dar dacă privești mai bine, observi. Stau cu ochii deschiși, dar nu se uită la nimic.

— Dorm cu ochii deschiși?

Asistenta încuviință cu o mișcare largă a capului.

— Ca tine.

Preț de o clipă, Tengo voi să se ducă la toaletă să se uite în oglindă, dar se răzgânde.

— Am înțeles. O să mănânc mai bine.

— Auzi, nu vrei să vii să mâncăm o friptură?

— O friptură?

Tengo nu se dădea în vânt după carne. Nu îi dispăcea, dar în general nu-i era poftă. La propunerea asistentei, însă, se gândi că ar putea, după multă vreme, să mănânce și el o friptură. Probabil că, într-adevăr, organismul îi cerea ceva mai hrănitor.

— Am stabilit astă-seară să mergem toate să mâncăm niște grătar. Hai și tu!

— Toate?

— Ne adunăm la șase jumatate, când se termină programul și mergem tustrei. Ce zici?

Urmau să mai vină Ōmura, cea care-și ținea pixul în păr, și tânăra micuță, Adachi. Păreau să se înțeleagă bine și în afara serviciului. Tengo se gândi dacă să meargă împreună cu ele. Voia, pe cât putea, să nu-și schimbe ritmul simplu al vieții, dar nu reuși să găsească o scuză potrivită. Știa oricine că nu are nimic mai bun de făcut în orașul acela.

— Dacă nu vă deranjează, spuse el.

— Bineînțeles că nu ne deranjează, răspuse asistenta. Dacă ne-ar fi deranjat, nu te invitam doar din obligație. Așa că nu te sfii, vino și tu. N-o să ne strice să mai avem printre noi un bărbat tânăr și sănătos.

— De sănătos, da, sunt sănătos, răspuse Tengo stinger.

— Ei, asta-i cel mai important, răspuse asistenta din perspectivă profesională.

*

Celor trei femei le era destul de greu să-și termine tura la aceeași oră, dar o dată pe lună făceau tot posibilul și se întâlneau ca să iasă în oraș. Mergeau să mănânce ceva bun, beau sake, cântau la karaoke și își făceau puțin de cap, ca să se elibereze de surplusul de energie. Aveau nevoie de momentele acelea de relaxare. Viața în orașelul acela de provincie era monotonă, iar la

serviciu nu-i vedeau decât pe doctori, pe celelalte asistente și pe bătrânii senili și fără vitalitate.

Cele trei asistente mâncară pe săturate și băură vârtos. Tengo nu ar fi fost în stare să țină pasul cu ele, așa că stătea liniștit și-și mânca pe îndelete friptura, în timp ce bea bere la halbă, cu grijă să nu se amețească prea rău. Când plecară de la restaurant, se hotărâră să intre într-un bar din apropiere. Cumpărară o sticlă de whisky și cântară la karaoke. Asistentele interpretară pe rând cântecele lor preferate, apoi, împreună, ceva de Candies, cu tot cu mișcări coreografiate. Probabil că exersaseră în mai multe ocazii, pentru că se pricepeau destul de bine. Tengo nu era bun la karaoke, dar încercă o melodie de-a lui Yōsui Inoue, pe care și-o amintea cât de cât.

Chiar și tânăra Adachi, care de obicei nu prea vorbea, deveni din cauza alcoolului mai jovială și mai îndrăzneată. Băutura îi îmbujoră obraji și așa roșii și îi dădu o culoare sănătoasă de bronz. Râdea la glume copilărești și se sprijinea de umărul lui Tengo, care ședea alături, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Ōmura își desfăcuse părul lung în care-și ținea pixul de obicei și îl lăsase liber. Se schimbase într-o rochie albastru deschis. Cu părul desfăcut arăta cu trei-patru ani mai tânără, iar vocea îi mai scăzuse în intensitate un pic. Gesturile profesionale pe care le avea la spital se retrăseseră în umbră, iar acum se mișca mai moale, de parcă ar fi avut altă personalitate. Numai Tamura se purta și arăta la fel ca de obicei.

— Are cineva grijă de copiii astă-seară, îi spuse Ōmura lui Tengo. Soțul meu nu e acasă, pentru că lucrează de noapte. Numai așa mai pot și eu să îmi uit grijile și să mă distrez. E important să te relaxezi, nu crezi, Tengo?

Nu mai era pentru ele nici Kawana-san, nici Tengo-san, ci pur și simplu Tengo. În general se întâmpla așa, din cine știe ce motiv tuturor le venea în mod firesc să-i spună pe numele mic. Chiar și elevii de la școala pregătitoare îi spuneau așa, dar nu în față, bineînțeles.

— Așa-i, fără îndoială, fu Tengo de acord.

— Din când în când mai avem și noi nevoie de chestia asta, spuse Tamura și luă o gură din whisky-ul Suntory Old, pe care îl îndoise cu apă. Suntem și noi oameni în carne și oase.

— Dacă ne dăm jos uniformele, suntem niște femei obișnuite, spuse Adachi și chicoti singură, ca și când ar fi bătut vreun aproape.

— Tengo, zise Ōmura, pot să te întreb ceva?

— Ce anume?

— Ai pe cineva?

— Da, vrem să auzim, spuse Adachi în timp ce ronțăia cu dinții ei mari și albi dintr-un cornet de înghețată.

— E mai complicat, zise Tengo.

— Foarte bine, ce dacă-i mai complicat, spuse Tamura, care avea ceva mai multă experiență. Avem timp berechet și ne plac asemenea povești. Oare ce poate fi așa de complicat?

— Spune, spune! scandă Adachi bătând din palme și chicotind.

— Nu e nimic prea interesant, spuse Tengo. E ceva banal și cam dezlânat.

— Atunci să auzim concluzia, zise Ōmura. Te vezi cu cineva sau nu?

Învins, Tengo le spuse:

— Concluzia e că în momentul ăsta, s-ar părea că nu mă văd cu nimeni.

— Hmm, făcu Tamura agitând gheața din pahar cu degetul. Apoi își linse degetul și adăugă: Asta nu e bine. Nu e bine ca un tânăr sănătos ca tine să nu aibă pe nimeni. E păcat.

— Nici pentru corp nu e bine, spuse Ōmura. Dacă stai multă vreme singur, ți se încețoșează mintea.

Adachi chicoti din nou.

— Ți se prostește capul, spuse și își împunse tâmpla cu un deget.

— Am avut până de curând pe cineva, zise Tengo aproape ca pe o scuză.

— Adică nu ești singur de multă vreme? întrebă Tamura, aranjându-și ochelarii pe nas.

Tengo încuviință.

— Te-a părăsit? întrebă Ōmura.

— Nu știu, clătină Tengo din cap. Poate că da. Poate că m-a părăsit.

— Era cumva mult mai mare decât tine? întrebă Tamura privindu-l printre pleoape.

— Da, așa e, răspunse el, întrebându-se cum de își dăduse seama.

— Ei, v-am spus eu, le zise Tamura cu un aer cunoscător celorlalte două, care încuviințară. Apoi se întoarse spre Tengo: Le-am zis fetelor că tu sigur te vezi cu cineva mai în vârstă. O femeie miroase lucrurile astea.

Adachi făcu un gest care imita un câine amușinând.

— Și în plus, că e măritată, adăugă Ōmura cu o voce moale. Așa e? Tengo ezită puțin, dar încuviință. Nu avea niciun rost să mintă acum.

— Ce băiat rău! zise Adachi și-l împunse cu un deget în coapsă.

— Cu câți ani e mai mare?

— Cu zece, răspunse Tengo.

— Oho! făcu Tamura.

— Deci așa, lui Tengo îi plac femeile măritate, mai în vârstă și cu experiență, spuse Ōmura. Ar trebui să-ncerc și eu să-l alint pe Tengo cel draguț și singurel. Poate că n-ai zice, dar să știi că n-am un corp tocmai rău.

Îi luă mâna lui Tengo și vru să i-o așeze pe pieptul ei, dar celelalte reușiră cumva să o oprească la timp. Chiar dacă se amețeau și își făceau puțin de cap, trebuiau să păstreze distanța dintre ele și familiile pacienților. Sau poate le era teamă că le-ar fi putut vedea cineva. Era un oraș mic și zvonurile s-ar fi răspândit cât ai zice pește. Mai exista și posibilitatea ca soțul lui Ōmura să fie un om foarte gelos. Nici Tengo nu voia să fie implicat în necazuri mai mari.

— Oricum, Tengo e grozav, încercă Tamura să schimbe subiectul. A venit de departe și în fiecare zi stă nu știu câte ore și îi citește tatălui lui... E un lucru deosebit.

— Da, și eu zic că e grozav, spuse Adachi, înclinându-și ușor capul. E demn de respect.

— Întotdeauna te laudăm, Tengo, adăugă și Tamura.

Tengo roși dintr-odată. Nu venise aici să aibă grijă de tatăl său. Venise să vadă încă o dată crisalida de aer care lucea vag și pe Aomame, întinsă înăuntrul ei. Era singurul motiv pentru care stătea în orașul acela. Faptul că avea grijă de tatăl său era doar un pretext, dar nu putea admite față de nimeni acest lucru. Mai întâi, ar fi fost întrebat ce este o crisalidă de aer.

— Până acum n-am putut să fac nimic pentru el, spuse cu dificultate strângându-și corpul mare și greoi pe scaunul de lemn.

Gestul lui însă le apăru asistentelor ca un gest de modestie.

Tengo voia să le spună că e obosit, să se ridice de la masă și să se ducă înapoi la han, dar nu reușea să găsească momentul potrivit. Nu era genul de om care să-și impună voința cu forța.

— Știi, spuse Ōmura și tuși. Revenind la povestea de dinainte, de ce te-ai despărțit de femeia aia? Vă înțelegeați bine, nu? A aflat bărbatul ei?

— Nici eu nu știu ce s-a întâmplat, spuse Tengo. De la un moment dat, nu m-a mai căutat deloc. Asta a fost, pur și simplu.

— Hmm, făcu Adachi. S-o fi săturat de tine?

Ōmura clătină din cap, apoi ridică în aer degetul arătător și le spuse asistentelor:

— Voi încă nu înțelegeți lumea în care trăim. N-o înțelegeți deloc. O femeie măritată, de patruzeci de ani, dacă pune mâna pe așa un bărbat dulce, tânăr și viguros, nu-i dă drumul ușor și nu zice „mulțumesc, mi-a părut bine,

la revedere”. Chiar dacă invers se mai întâmplă.

— Așa o fi, spuse Adachi înclinându-și ușor capul. Eu nu știu cum e cu lucrurile astea.

— Așa e, afirmă Ōmura. Îl măsură pe Tengo din priviri, ca și când s-ar fi dat în spate câțiva pași și ar fi citit inscripția de pe o piatră funerară. Apoi dădu din cap și spuse: O să înțelegi tu când o să ai vârsta aia.

— Oh, câtă vreme a trecut, spuse Tamura lăsându-se pe spate în scaun.

După aceea cele trei asistente începură să bârfească despre isprăvile sexuale ale unei colege de serviciu, probabil. Tengo le privea, cu paharul de whisky în mână, și-și aminti de cele trei vrăjitoare din Macbeth. Vrăjitoarele care-i stârnesc lui Macbeth ambiții nefaste în timp ce îngână „ce mi-e slut, ce mi-e frumos”. Desigur, Tengo nu le vedea pe cele trei asistente ca pe niște existențe malefice. Erau niște femei oneste și binevoitoare. Își vedeau de lucru și îi îngrijeau tatăl. Erau puse să muncească prea mult la sanatoriu și trăiau într-un oraș pescăresc unde viața numai interesantă nu era. O dată pe lună încercau să scape de stres. Dar văzându-le pe cele trei femei de vârste diferite, unindu-și parcă spiritele, îi venise firesc în minte imaginea pustiurilor din Scoția. Cerul înnorat, vântul rece care aducea rafale de ploaie și care șuiera printre tufișuri.

În facultate citise Macbeth pentru cursul de engleză și îi rămăsese în minte un pasaj:

*Degetele când mă pișcă
Vreun păgân încoa' se mișcă:
Sus, lăcate,
Oricui bate!*¹

De ce oare îi rămăsese în minte atât de clar acest pasaj? Nu mai știa nici măcar ce personaj rostește aceste cuvinte. Citatul îl duse cu gândul la încasatorul de taxe de la NHK care bătea cu încăpățănare în ușa apartamentului său din Kōenji. Tengo își privi degetul mare. Nu-l pișcă. Dar în tonul cuvintelor meșteșugite ale lui Shakespeare răsuna ceva de rău augur.

---

¹ *By the pricking of my thumbs,/ Something wicked this way comes,/ Open, locks,/ Whoever knocks.* Traducerea în limba română îi aparține lui Ion Vinea, Editura pentru Literatură și Artă, 1961.

Something wicked this way comes.
Sper că Fukaeri n-o să descuie, își zise Tengo.

Capitolul 7   **Mă îndrept spre tine**

Ushikawa fu nevoit să întrerupă investigațiile în privința doamnei din Azabu. Paza din jurul ei era prea puternică și, în orice direcție ar fi încercat să se îndrepte, se izbea de un zid înalt. Ar fi vrut să mai afle câte ceva despre adăpost, dar devenise deja periculos să mai dea târcoale prin zonă. Clădirea era dotată cu camere de supraveghere și oricum aspectul lui Ushikawa atrăgea de îndată atenția. Odată ce le-ar fi stârnit suspiciunile, i-ar fi fost greu să mai întreprindă orice altceva. Mai întâi trebuia să se îndepărteze de Vila cu sălcii și să găsească altă cale.

Singurul lucru la care se mai putea gândi era să investigheze din nou viața lui Aomame. Mai înainte ceruse informații de la o firmă de detectivi cu care mai colabora, dar lucrase și pe cont propriu. Avea un dosar detaliat despre Aomame și, în urma investigațiilor făcute din toate unghiurile posibile, decisese că nu reprezintă un pericol. Ca instructor, era pricepută și apreciată la clubul ei sportiv. În copilărie făcuse parte din Biserica Martorilor, dar de pe la zece ani tăiasse orice legătură cu ei. Terminase facultatea de sport cu note foarte bune și se angajase la o firmă care comercializa în principal băuturi pentru sportivi și alimente pentru o dietă sănătoasă. Acolo fusese unul dintre jucătorii de softball cei mai activi. Colegii ei spuneau că era dedicată, atât muncii, cât și activității din echipa clubului. Era entuziastă și îi mergea mintea. Lumea din jur o plăcea. Era însă tăcută și destul de retrasă.

Cu câțiva ani în urmă, plecase subit de la clubul de softball și își dăduse demisia de la firmă. Se angajase la un club de fitness de lux, în Hiroo, unde câștiga cu treizeci la sută mai mult decât înainte. Locuia singură și nu părea să aibă vreun iubit. În orice caz, nu găsisese nimic neclar sau dubios în trecutul ei. Ushikawa se încrunță și oftă adânc. Trânti pe birou dosarul pe care îl recitea. Am pierdut din vedere ceva, își spuse. Ceva important, care nu trebuie să-mi scape.

*

Ushikawa scoase o agendă din sertar și formă un număr de telefon. Când avea nevoie să afle vreo informație în afara legii, suna mereu la acel număr. Căuta pe cineva care trăia într-o lume și mai întunecată decât a lui. Dacă-l plătea cât trebuie, îi afla cam orice informație de care aveai nevoie.

Desigur, cu cât era mai dificil, cu atât te costa mai mult.

Ushikawa voia să afle două lucruri. Mai întâi, voia să știe mai multe despre părinții lui Aomame, care erau credincioși înfocați în Biserica Martorilor. Era convins că secta centraliza la nivel național informațiile despre membrii săi. În Japonia erau mulți credincioși ai acestei secte și li se distribuiau materiale la sediile din provincie, ceea ce însemna că cei de la centru trebuiau să adune asemenea date, altfel sistemul n-ar fi funcționat cum trebuie. Sediul central al Bisericii Martorilor era într-o suburbie din Odawara. O clădire arătoasă, construită pe un teren întins. Tot acolo își clădiseră, pe speze proprii, o tipografie unde scoteau broșurile, o sală de conferințe și locuri de cazare pentru credincioșii care veneau din toate colțurile țării. Cu siguranță, toate informațiile erau adunate și administrate riguros acolo.

În al doilea rând, dorea să pună mâna pe dosarul lui Aomame de la clubul sportiv, să afle ce activitate susținea acolo, cu cine și când avea lecții particulare. Aceste informații probabil că nu erau păzite cu aceeași strășnicie ca acelea de la Biserica Martorilor. Totuși nu putea să se ducă la clubul de fitness pur și simplu și să le spună: „Mă scuzați, puteți să-mi arătați rapoartele de activitate ale doamnei Aomame?”. Cu siguranță nu l-ar fi privit cu ochi buni.

La telefon răspunse robotul. Ushikawa își lăsă numele și numărul. Treizeci de minute mai târziu, primi un apel.

— Domnul Ushikawa? se auzi o voce răgușită.

Ushikawa îi explică ce fel de informații dorește să obțină. Nu se întâlnește niciodată cu acest bărbat, vorbeau numai la telefon, iar rapoartele sale le primea printr-un curier rapid. Bărbatul avea vocea răgușită și când și când tușea. Poate că avea probleme cu gâtul. De câte ori vorbea cu el, nu se auzea absolut niciun zgomot de fond, de parcă individul ar fi stat într-o încăpere perfect izolată fonic. Nu se auzeau decât glasul său și respirația sa iritantă. Nimic altceva, dar sunetul părea oarecum amplificat. Un tip dubios, își spunea mereu Ushikawa. Lumea e plină de oameni dubioși (poate că din afară, așa par și eu). În secret, îl numea pe bărbatul acela Liliacul.

— În orice caz, vă interesează informații în legătură cu o persoană pe nume Aomame, spuse Liliacul și tuși.

— Da. E un nume destul de neobișnuit.

— Și vreți informații de-a fir a păr, nu?

— Absolut orice are legătură cu Aomame. Dacă se poate, aș vrea și o

poză din care să o pot recunoaște.

— La sala de sport e simplu, nu se așteaptă să le fure cineva astfel de informații. Dar cu Biserica Martorilor e ceva mai dificil. E o organizație mare și cu fonduri substanțiale. Probabil că se păzesc bine. De grupările religioase nu prea te poți apropia. Unu la mână, pentru că protejează informațiile personale, dar mai e vorba aici și de impozite.

— Credeți că se poate?

— Trebuie să se poată. Am metode să deschid ușile. Mai greu e să le închizi înapoi, odată deschise. Pentru că altfel e posibil să ne trezim cu o rachetă pe urmele noastre.

— Ca la război.

— E război! Se poate să iasă la iveală lucruri urâte, spuse bărbatul cu voce răgușită.

În tonul său se ghicea faptul că-i plăcea acea bătălie.

— Deci puteți să mă ajutați?

Se auzi o tuse ușoară.

— Să-ncerc. Dar s-ar putea să coste.

— În mare, cam cât?

Bărbatul îi dădu un preț. Ushikawa înghiți în sec, dar acceptă. Avea la dispoziție suma cerută și, dacă obținea rezultate, putea să ceară apoi să-i fie decontată.

— Durează mult?

— Vă grăbiți?

— Da, mă grăbesc.

— Nu pot să vă dau o dată precisă, dar îmi trebuie o săptămână-zece zile.

— E în regulă, spuse Ushikawa.

Nu avea decât să adopte pe ritmul lui.

— Vă sun eu când am informațiile. În cel mult zece zile vă caut.

— Dacă nu ne trezim cu o rachetă după noi, zise Ushikawa.

— Exact, spuse Liliacul neimpresionat.

*

După ce închise telefonul, Ushikawa rămase pe scaun și, cu spinarea încovoiată, se pierdu pe gânduri. Nu avea idee cum aduna Liliacul informațiile pe sub mână și știa că l-ar fi întrebat degeaba, pentru că nu ar fi primit niciun răspuns. În orice caz, era limpede că folosea metode nu tocmai corecte. Probabil că va încerca să cumpere pe cineva din organizație. Dacă nu-i reușea asta, poate că încerca să pătrundă prin efracție, iar dacă era vorba

de computere, lucrurile se complicau și mai rău.

Destul de puține organizații și firme își administrau informațiile pe computer, pentru că era dificil și scump. Totuși, o organizație religioasă cu acoperire în toată țara își permitea probabil să facă lucrul acesta. Ushikawa nu știa mai nimic despre computere, dar înțelegea că începeau să devină o unealtă de nelipsit pentru colectarea de informații. În curând va apune epoca în care pierzi o zi întreagă la bibliotecă, îți faci vrafuri de anuare pe birou și citești ziarele în ediție prescurtată în căutare de informații. Lumea se va transforma într-un câmp de luptă între cei care dețin informațiile și cei care vor să le fure, un câmp de luptă în care se va simți mirosul sângelui. Ba nu, va fi o bătălie, deci va curge sânge, dar nu i se va simți mirosul. O lume foarte bizară. Lui Ushikawa îi plăcea lumea în care există miros și durere, chiar dacă acestea erau uneori greu de îndurat. Cu siguranță, însă, oamenii ca el se vor transforma cu repeziciune în niște relicve demodate.

Perspectiva aceasta însă nu îl demoraliza. Știa că are o intuiție înnăscută. Putea să adulmece situația din jurul lui cu simțul său olfactiv extraordinar. După durerea pe care o simțea pe piele știa în ce direcție se schimbă vântul. Țsta era un lucru pe care un computer nu-l putea face. Pentru că erau abilități pe care nu le puteai digitaliza sau sistematiza. Era muncă de hoț să pătrundă până la computerele păzite cu strictețe și să fure informațiile. Dar numai un om în carne și oase putea să decidă care dintre informații sunt importante și să aleagă ce merită furat.

Poate că sunt un om între două vârste, ridicol și demodat. Nu, fără „poate”, căci nu e loc de îndoială. Sunt un om între două vârste, ridicol și demodat. Numai că eu am niște daruri pe care la alții nu prea le găsești. Am un nas foarte bun și sunt încăpățânat. Dacă am prins ceva, nu-i mai dau drumul. Până acum talentele astea m-au ajutat să-mi câștig traiul. Și atâta vreme cât le am, oricât de bizară ar ajunge lumea, o să-mi câștig eu traiul cumva.

Sunt pe urmele tale, Aomame. Îți merge mintea, ești pricepută și precaută, dar sunt pe urmele tale. Așteaptă numai și ai să vezi. Mă îndrept spre tine. Îmi auzi pașii? Nu, nu poți să-i auzi, fiindcă eu pășesc fără zgomot, ca o broască țestoasă. Dar mă apropii de tine, încet, încet.

Dar și pe urmele lui Ushikawa era ceva: timpul. Încearca să dea de Aomame, dar în același timp trebuia să scape de presiunea timpului. Să o găsească rapid pe Aomame, să facă lumină asupra situației și să le ofere aceste informații pe tavă sectanților: Pofțiți, vă rog! Timpul pe care îl avea

la dispoziție era foarte limitat. Probabil că dacă lămurea abia peste trei luni situația, ar fi fost deja prea târziu. Până acum, Ushikawa le fusese de folos. Era capabil și ușor adaptabil, bun cunoscător al aspectelor legale și discret. Știa să-și vadă de treabă independent, ținându-se departe de sistem. Până la urmă însă, era doar un om plătit să-și facă treaba. Nu erau nici rude, nici prieteni și nici nu împărtășeau același crez. Erau ei o organizație religioasă, dar de cum devenea primejdios, l-ar fi eliminat fără ezitări.

*

Câtă vreme aștepta ca Liliacul să ia legătura cu el, Ushikawa se duse la bibliotecă și investigă în amănunt activitățile și istoria Bisericii Martorilor. Își luă notițe și xeroxă pagini importante. Nu-l deranja câtuși de puțin să meargă la bibliotecă să caute informații. Îi plăcea sentimentul pe care îl avea când simțea cunoștințele acumulându-i-se în minte. Era un obicei pe care îl deprinsese încă din copilărie.

După ce termină cu biblioteca, se duse în Jiyūgaoka, unde era casa lui Aomame, ca să se asigure că într-adevăr acolo nu mai locuia nimeni. Pe cutia poștală era încă trecut numele ei, dar nu exista niciun semn că acolo ar mai fi stat cineva. Merse chiar și la agenția imobiliară care se ocupa de locul acela, sub pretextul că auzise că există acolo apartamente libere și că ar fi dorit să încheie un contract de închiriere.

— Da, avem un apartament liber, dar nu vă puteți muta acolo decât după începutul lui februarie, la anul, îi spuse agentul imobiliar. Contractul cu locatarul de dinainte expiră în ianuarie și până atunci chiria e plătită lună de lună. Și-a luat toate lucrurile și a oprit curentul, apa și gazele. Dar contractul de închiriere încă e valabil.

— Adică a plătit chiria până în ianuarie pentru o casă goală?

— Exact, răspunse agentul imobiliar. Plătește toată suma din contract și a cerut să-i păstrăm apartamentul așa cum este. Normal, noi dacă ne luăm banii, nu avem niciun motiv să ne plângem.

— Ce poveste stranie. Să nu stai acolo și să dai banii de pomană.

— Și mie mi s-a părut ciudat, așa că am fost odată cu proprietarul acolo. Știți, nu voiam să găsesc înăuntru vreun cadavru mumificat îndesat în dulap. Dar nu era nimic în neregulă. Era foarte curat înăuntru. Doar că era pustiu. Nu știu despre ce o fi vorba.

Desigur, Aomame nu mai locuia acolo. Numai că din cine știe ce motiv, încă închiria, doar cu numele, apartamentul, iar pentru asta plătea chiria pe încă trei luni. Înseamnă că tipii erau foarte precauți și nu duceau lipsă nici

de fonduri.

După fix zece zile, Ushikawa primi de la Liliac un telefon la biroul său din Kōjimachi.

— Domnul Ushikawa? se auzi vocea sa răgușită.

Ca de obicei, din fundal nu răzbătea niciun sunet.

— Eu sunt.

— Puteți vorbi?

— Da, răspunse Ushikawa.

— Biserica Martorilor e foarte bine păzită. Dar mă așteptam la asta. V-am făcut rost de informațiile pe care le doreați despre Aomame.

— Și vine vreo rachetă din urmă?

— Deocamdată, nu vine nimic.

— Foarte bine.

— Domnule Ushikawa, spuse celălalt, apoi tuși. Îmi pare rău, dar vă deranjează dacă vă stingeți țigara?

— Țigara? zise Ushikawa uitându-se la Seven Stars-ul pe care îl avea între degete. Fumul se ridica încet către tavan. Da, fumez, într-adevăr, spuse, dar vorbim la telefon. De unde știți?

— Bineînțeles că nu simt mirosul. Dar numai când aud în receptor că trageți din țigară simt că mi se îngreunează respirația. Am o constituție extrem de alergică.

— Am înțeles. Nu mi-am dat seama. Mă scuzați.

Celălalt tuși de câteva ori.

— Nu e vina dumneavoastră. Nici nu aveți cum să vă dați seama că mă deranjează.

Ushikawa strivi țigara în scrumieră și turnă peste ea din ceaiul pe care îl bea. Se ridică în picioare și deschise geamul.

— Am stins țigara și am deschis geamul să se aerisească. Mă rog, nu se poate spune că de afară vine un aer prea curat.

— Îmi cer scuze încă o dată.

Urmare cam zece secunde de tăcere. O absență tōtală a sunetelor.

— Așadar, ați aflat ceva despre Biserica Martorilor? întrebă Ushikawa.

— Da. O cantitate considerabilă de informații. Familia lui Aomame face parte din secta asta de multă vreme, așa că s-au adunat materiale despre ei cu ghiotura. Aș prefera să hotărâți dumneavoastră ce vă trebuie și ce nu.

Ushikawa încuviință. Era exact ce-și dorea.

— La clubul de fitness nu am întâmpinat greutăți. Am deschis ușa, am

intrat, mi-am făcut treaba și am închis la loc ușa în urma mea. Dar cum timpul mi-era limitat, și în cazul ăsta am acumulat prea multe detalii. În orice caz, o să vă înmânez cele două dosare. Ca de obicei, contra onorariului meu.

Ushikawa își notă suma pe care i-o comunică Liliacul. Față de estimarea inițială, era cu aproximativ douăzeci la sută mai mare, dar Ushikawa nu avea altă soluție decât să accepte nota de plată.

— De data aceasta n-aș vrea să le trimit prin poștă. O să vină mâine cineva, cam pe la ora asta, să vi le aducă. Vă rog să pregătiți plata în bani gheață. Ca de obicei, nu-mi trebuie chitanță.

— Am înțeles, spuse Ushikawa.

— V-am spus și data trecută, dar o să repet, pentru că vreau să fiu sigur. În privința subiectului care v-a interesat, am adunat toate informațiile care se pot obține. Așa că, în cazul în care nu sunteți mulțumit de conținutul lor, eu nu îmi asum nicio răspundere. Tehnic, am făcut tot ce se putea face. Onorariul e pe măsura muncii depuse, nu pe măsura rezultatelor. Să nu-mi spuneți că nu v-am găsit ce aveți nevoie și că vreți banii înapoi. Sper că înțelegeți lucrul acesta.

— Sigur că da, spuse Ushikawa.

— Apoi, să știți că nu am reușit să fac rost de nicio fotografie cu Aomame, spuse Liliacul. De peste tot, pozele ei au fost îndepărtate cu meticulozitate.

— Înțeleg. E în regulă, zise Ushikawa.

— Poate că deja și-a schimbat aspectul fizic, adăugă Liliacul.

— Tot ce se poate.

Liliacul tuși de câteva ori, apoi își luă rămas-bun și închise.

Ushikawa puse receptorul la loc în furcă, oftă și își aprinse o țigară. Apoi suflă încet fumul înspre telefon.

*

A doua zi după-amiază, o tânără îl vizită pe Ushikawa la birou. Părea să nu aibă nici douăzeci de ani. Purta o rochiță scurtă, albă, pe sub care i se reliefa formele trupului. În picioare avea niște pantofi eleganți cu toc, tot albi, iar în urechi, cercei de perle. Era micuță, dar avea urechile relativ mari. Avea poate puțin peste un metru și jumătate, părul lung și drept și ochii limpezi. Ai fi putut s-o iei drept o zână care-și face ucenicia. Îi zâmbi luminos și prietenos lui Ushikawa ca și când ar fi văzut ceva foarte de preț, imposibil de uitat. Printre buze i se întrezăreau dinții albi și aliniați. Desigur, nu era decât un zâmbet profesional, dar lui Ushikawa i se întâmpla prea rar

ca lumea să nu tresară când îl vedea pentru prima oară.

— V-am adus datele pe care le-ați cerut, spuse ea și scoase din geanta de pânză pe care o avea atârnată de umăr două dosare voluminoase, pe care le puse pe birou cu ambele mâini, ca o vestală care mânuiește niște scrieri foarte importante.

Ushikawa luă dintr-un sertar plicul pe care îl pregătise și i-l înmână femeii. Aceasta scoase dinăuntru teancul de bancnote de zece mii de yeni și le numără, în picioare. Avea dexteritate la număratul banilor și degetele ei fine și frumoase se mișcau cu repeziciune. Puse la loc banii în plic, iar plicul în geantă. Apoi se întoarse spre Ushikawa și îi zâmbi parcă și mai larg și prietenos. Ca și cum nimic nu o făcea mai fericită decât să-l vadă.

Ushikawa încercă să-și imagineze ce fel de legătură exista între Liliac și această fată, dar, desigur, nu era treaba lui. Poate că tânăra nu era decât un mesager care preda „datele” și lua onorariul. Posibil ca aceasta să fie singura ei atribuție.

După ce fata părăsi încăperea, Ushikawa rămase multă vreme șovăielnic, privind la ușa pe care tânăra o închisese în urma ei. În birou încă mai stăruia prezența ei. Poate că în schimbul acestei prezențe, însă, luase cu ea o parte din sufletul lui Ushikawa. Simțea în adâncul inimii un gol proaspăt apărut. De ce s-a întâmplat lucrul ăsta? se minună el. Și ce înțeles poate să aibă?

Vreo zece minute mai târziu, Ushikawa își reveni în fire și desfăcu cele două dosare, lipite zdravăn cu scotch. Înăuntru erau adunate copii xerox, originale, pagini scoase la imprimantă. Nu știa cum făcuse rost de ele, dar cu siguranță reușise într-un răstimp foarte scurt să adune destule informații. Ca de obicei, nu putea să nu fie impresionat de eficiența Liliacului. În același timp însă, privind vrafal de hârtii din fața lui, era copleșit de un sentiment puternic de neputință. Oricât m-aș uita pe astea, o să găsesc oare ceva folositor în ele? Poate că de fapt am plătit un sac de bani pentru un teanc de maculatură. Era un sentiment de neputință atât de adânc, încât, oricât s-ar fi străduit, nu reușea să-i vadă fundul. Toate lucrurile, pe care abia reușea să le discearnă, erau învăluite în umbra întunecoasă a apusului care prevestește moartea. Poate că și asta e din cauza a ceea ce a lăsat în urma ei femeia aceea, își spuse el. Sau a ceea ce a luat cu ea.

Ushikawa își adună cumva puterile. Până pe înserat se uită avid pe documentele pe care le primise și își notă unul câte unul faptele de care credea că ar putea avea nevoie. Concentrându-se astfel asupra muncii, reuși în cele din urmă să-și alunge sentimentul acela misterios de neputință. Când

se întunecă și aprinse veioza de pe birou, se gândea deja că meritase să dea o căruță de bani pe informațiile acelea.

*

Se uită mai întâi pe datele de la clubul de fitness. Aomame se angajase acolo cu patru ani înainte și se ocupa în principal de programele pentru fortificarea mușchilor și arte marțiale. Organizase câteva cursuri. Ca antrenore, era foarte pricepută și din documente reieșea că era apreciată și de clienți. În afară de cursurile deschise pentru toată lumea, ținea și ședințe personale. Desigur, acestea din urmă erau mai scumpe, dar existau destui amatori care fie nu puteau ajunge la orele la care erau programate cursurile publice, fie preferau un instructor personal. Aomame avea destui asemenea clienți particulari.

Avea o copie a programului ei, așa că putea să afle cu cine și când avusese lecții particulare. Uneori ținea aceste ședințe la club, alteori la domiciliul clientului. Printre clienți se numărau atât artiști cunoscuți, cât și politicieni. Cel mai în vârstă client era chiar doamna de la Vila cu sălcii, Shizue Ogata.

Legătura cu Shizue Ogata apăruse la puțină vreme după ce Aomame se angajase la clubul sportiv și continuase până la dispariția ei. Adică exact de când începuse să fie folosită clădirea cu etaj de lângă Vila cu sălcii drept adăpost de către Biroul de Consiliere. Poate că era o simplă coincidență, poate că nu. În orice caz, din informațiile pe care le avea, legătura lor devenise de-a lungul timpului destul de strânsă.

Era posibil ca între Aomame și această doamnă să fi apărut o legătură personală. Cel puțin asta îi spunea lui Ushikawa intuiția. Începuseră ca antrenor personal și client, dar la un anumit moment lucrurile se schimbaseră. Plimbându-și privirile pe înregistrările oficiale, Ushikawa încerca să determine când se petrecuse acel moment. Ceva se întâmplase sau fusese dezvăluit și de atunci cele două nu mai erau doar antrenor și client. Se născuse o legătură personală, dincolo de diferențele de poziție și de vârstă. Poate că între ele se încheiase un pact secret, iar acest pact își urmase cursul firesc și dusese în cele din urmă la asasinarea Liderului în camera de la hotelul Okura. Așa-i spunea lui Ushikawa nasul.

Ce fel de pact? Și care era cursul lui?

Ushikawa nu avea idee.

În orice caz, trebuie să fi avut legătură cu violența în familie. Din câte aflase, acesta era un subiect foarte important pentru doamnă. Din datele pe care le avea, reieșea că Shizue Ogata intrase în legătură cu Aomame la cursul

de autoapărare pe care îl preda aceasta. Nu e tocmai obișnuit ca o femeie trecută de șaptezeci de ani să participe la un asemenea curs. Înseamnă că legătura dintre cele două femei avea la bază ceva legat de violență.

Mai exista și posibilitatea ca Aomame să fi fost o victimă a violenței în familie. Și poate că Liderul, la rândul său, era un om violent. Cele două aflaseră și se hotărâseră să-i facă de petrecanie. Dar asta nu era decât o ipoteză cu multe semne de întrebare și, în plus, o ipoteză care nu se potriveau deloc cu ce știa Ushikawa despre imaginea Liderului. Desigur, nu poți vedea până în adâncul sufletului omului, oricine ar fi acesta, iar Liderul era cu atât mai mult un om cu adâncimi ascunse. Până la urmă, era conducătorul unei secte. Era inteligent și cultivat, dar avea laturi misterioase. Dar chiar presupunând că Liderul avea asemenea apucături violente, de ce ar fi fost atât de important pentru cele două femei să pună la cale un plan atât de meticulos, să-și schimbe identitatea și să-și riște locul în societate ca să-l ducă la îndeplinire?

În orice caz, asasinarea Liderului nu fusese executată sub impulsul emoțiilor, în grabă. În spatele ei se ascundeau o voință de neclintit, motive limpezi, fără umbre de îndoială, și un sistem bine pus la punct. Acest sistem fusese organizat cu atenție, timp și mulți bani.

Cu toate acestea, presupunerile lui nu erau sprijinite de niciun fel de dovadă concretă. Toate erau numai ipoteze bazate pe dovezi circumstanțiale, pe care le putea elimina foarte ușor cu briciul lui Occam. Nici nu putea, în stadiul acesta, să raporteze Pionierilor. Dar el știa. I-o spuneau nasul și intuiția. Toate elementele îi indicau o singură direcție. Dintr-un motiv care avea de-a face cu violența domestică, doamna o însărcinase pe Aomame cu asasinarea Liderului, iar apoi o ascunsese într-un loc sigur. Materialele pe care i le adunase Liliacul sprijineau indirect această ipoteză.

*

Îi trebui destulă vreme să pună ordine în materialele despre Biserica Martorilor, deoarece cea mai mare parte din ele nu-i erau de niciun folos lui Ushikawa. Mai bine de jumătate din documentele pe care le avea erau cifre despre contribuțiile pe care familia lui Aomame le adusese la Biserica Martorilor. Din câte citea, era într-adevăr o familie dedicată cu trup și suflet religiei. Mai bine de jumătate din viață și-o petrecuseră făcând prozelitism. Părinții ei locuiau în Chiba, în orașul Ichikawa. În treizeci și cinci de ani se mutaseră de două ori, dar rămăseseră de fiecare dată în același oraș. Tatăl, Takayuki Aomame (58 de ani), lucra la o firmă de inginerie, iar mama,

Keiko Aomame (56 de ani) era șomeră. Băiatul cel mare, Keiichi Aomame (34 de ani), se angajase la o mică tipografie din Tokio după terminarea liceului în Ichikawa, dar trei ani mai târziu își dăduse demisia și plecase să muncească la sediul central al Bisericii Martorilor, în Odawara. Acolo se ocupase de tipărirea broșurilor sectei, dar în prezent ocupa o poziție administrativă. Cu cinci ani în urmă se căsătorise, iar acum avea doi copii și locuia într-un apartament cu chirie din Odawara.

Despre fată, Masami Aomame, informațiile se sfârșeau cu anul în care împlinise unsprezece ani, fiindcă atunci își abandonase religia. Biserica Martorilor nu mai avea niciun fel de interes față de oamenii care-și lepădau credința. Pentru ei era ca și când Aomame ar fi murit la vârsta de unsprezece ani. Nu găsi nici măcar un rând despre ce făcuse mai apoi, nici măcar dacă mai trăia sau nu.

În cazul asta, nu-mi rămâne decât să încerc să vorbesc cu părinții sau cu fratele ei, își spuse Ushikawa. Poate că reușesc să obțin de la ei vreun indiciu. Din câte citise despre ei, însă, își dădea seama că probabil nu i-ar răspunde cu bucurie la întrebări. Familia Aomame – asta era cel puțin impresia lui Ushikawa – avea o gândire îngustă și ducea o viață îngustă. Credeau cu tărie că o astfel de viață le asigura un loc în rai. Pentru ei, cineva care-și abandonase credința era un om care pășise pe o cale greșită și impură, chiar dacă era vorba de o rudă apropiată. De fapt, probabil că nici nu o mai considerau rudă.

Fusese oare Aomame o victimă a violenței domestice?

Poate că da, poate că nu. Dar dacă răspunsul era afirmativ, în niciun caz familia ei nu ar fi considerat că e vorba de violență. Ushikawa știa că cei din Biserica Martorilor își educă foarte strict copiii și că asta presupunea de multe ori pedepse corporale.

Cu atât mai mult, însemna asta că vreo experiență din copilărie o rănise sufletește atât de puternic, încât să ajungă la maturitate să ucidă pe cineva? Desigur, nu era imposibil, dar lui Ushikawa i se părea o ipoteză extremă. Să omori cu bună știință pe cineva e un act foarte serios, însoțit de primejdii și de responsabilitate sufletească. Dacă ești prins, te așteaptă o pedeapsă grea. Ai nevoie de niște motive extrem de puternice ca să ajungi să faci așa ceva.

Ushikawa luă din nou hârtiile și citi minuțios încă o dată informațiile despre Aomame de până la vârsta de unsprezece ani. Abia învățase să meargă, că mama ei o și luase cu ea să facă prozelitism. Mergeau din ușă în ușă, împărțind broșuri, avertizând oamenii că vine inevitabilul sfârșit și

chemându-i la întrunirile lor. Dacă intrai în rândurile lor, scăpai cu viață după apocalipsă. Apoi urma să vină împărăția fericirii. Promise și Ushikawa în câteva rânduri asemenea vizite. În general, erau femei între două vârste, cu pălărie sau cu umbrelă de soare. Multe dintre ele purtau ochelari, din spatele cărora te priveau fix, cu ochi de pește inteligent. Adesea umblau după ele cu copiii. Ushikawa și-o putea imagina pe micuța Aomame cutreierând din casă în casă, în spatele mamei sale.

Nu mersese la grădiniță, o dăduseră direct la o școală primară din vecinătate. În clasa a cincea, fata se retrăsese din Biserica Martorilor, dar motivele nu erau clare. Secta nu înregistra rațiunile pentru care cineva abandona credința. Cei căzuți în păcat nu aveau decât să rămână acolo. Ei erau destul de ocupați cu poveștile lor despre paradis și despre drumul care duce acolo. Cei buni au lucruri bune de făcut, iar diavolii au lucrurile lor diabolice. Există o diviziune a muncii.

În mintea lui Ushikawa cineva bătea într-un perete șubred de furnir. Ushikawa-san, Ushikawa-san, îl striga. Își închise ochii și se concentră asupra acelei chemări. Era o voce slabă, dar încăpățânată. Pierd ceva din vedere, își spuse el. Dar nu reușesc să-mi dau seama ce, iar ciocănitul ăsta încearcă să mă atenționeze asupra acestui lucru.

Ushikawa se uită încă o dată prin teancul gros de hârtii, dar nu se mulțumi doar să citească ce scria, ci încercă să aducă la viață diverse imagini. Mica Aomame, la numai trei ani, mergând cu mama ei să împartă broșuri. În cea mai mare parte a cazurilor, erau alungate cu răceală de la ușă. Fata merge la școală, dar activitățile de prozelitism continuă. Sfârșitul de săptămână era dedicat în întregime acestora. Nu avea probabil timp să se joace cu prietenii. Ba nu, cel mai probabil nici nu avea prieteni. Copiii din Biserica Martorilor sunt adesea ostracizați la școală. Ushikawa citise despre această sectă și știa bine cum stau lucrurile. La unsprezece ani, Aomame își abandonase credința. Probabil că avusese nevoie de multă hotărâre să o facă, deoarece credința îi fusese vârată pe gât încă de la naștere. Fusese educată în această gândire și îi pătrunsese până în măduvă. Nu era ceva ce putea fi ușor dat deoparte, așa cum înlături o haină care nu-ți mai place. Totodată, asta însemna și izolare de familia sa. Trăia într-o casă foarte religioasă și se putea bănui că nu o mai acceptaseră pe fiica lor care-și abandonase credința. Odată cu renunțarea la religie, renunțase și la familie.

Ce i se întâmplase la vârsta de zece ani? Ce o făcuse să ia această decizie? Prefectura Chiba, orașul Ichikawa, școala primară X, se tot gândea

Ushikawa. Ba chiar pronunță numele cu voce tare. Ceva s-a întâmplat acolo. Fără îndoială... Deodată, Ushikawa înghiți în sec. Mai auzise undeva numele școlii aceleia.

Dar unde oare îl mai auzise? Ushikawa nu avea nicio legătură cu prefectura Chiba. El se născuse în Saitama, în orașul Urawa și, de când făcuse facultatea în Tokio, în afară de perioada când stătuse în Chūō-Rinkan, locuise mereu într-unul din cele douăzeci și trei de sectoare ale metropolei. Nici nu prea ajunsese în Chiba. O sigură dată se dusesse la plajă în Futtsu. De ce atunci îi suna cunoscut numele școlii aceleia din Ichikawa?

Îi luă ceva timp să-și amintească. Încercă să se adune, în timp ce-și freca cu palma creștetul diform. Își scormoni prin minte ca și când și-ar fi adâncit mâna în noroi. Mai auzise numele acela nu de foarte multă vreme. Ba chiar de curând. Prefectura Chiba... orașul Ichikawa... școală primară. Până când reuși, în sfârșit, să apuce capătul unui fir subțire.

E Tengo Kawana! își spuse. Da, da, de acolo era Tengo Kawana. Probabil că și el tot la școala publică din acel oraș s-a dus.

Ushikawa scoase din fișetul din biroul său dosarul lui Tengo. Adunase materialele cu câteva luni înainte, la cererea Pionierilor. Răsfoi paginile și verifică istoria școlară a lui Tengo. Degetele lui grășane băjbâiau după numele acela. Era într-adevăr așa cum crezuse. Masami Aomame fusese la aceeași școală primară cu Tengo Kawana. Luând în calcul datele lor de naștere, probabil că fuseseră chiar colegi de an. Trebuia să verifice dacă nu cumva fuseseră chiar în aceeași clasă. În orice caz, posibilitatea ca cei doi să se cunoască era foarte mare.

Ushikawa își aprinse un Seven Stars. Avea impresia că lucrurile începeau să se lege. Reușea să tragă linii între puncte până atunci deconectate. Încă nu știa ce fel de desen avea să iasă la iveală, dar în curând urma să afle.

Aomame, îmi auzi pașii? Probabil că nu. Pentru că eu calc cât pot de ușor. Dar mă apropii, pas cu pas. Încet, ca o broască țestoasă, dar înaintez fără îndoială. În curând o să-l prind pe iepure din urmă. Tu doar așteaptă-mă!

Așezat pe scaun, Ushikawa își îndreptă spinarea și privi în tavan, suflând alene în sus fumul de țigară.

Capitolul 8   Ușa asta nu-i rea deloc

Timp de două săptămâni, cu excepția celor care o aprovizionau marțea după-amiaza, nu mai veni nimeni pe la ea. Individul care se prezentase ca

încasator de la NHK îi spusese că sigur mai vine. Iar în vocea lui se simțise o hotărâre fermă. Sau cel puțin așa i se păruse lui Aomame. Cu toate acestea, de atunci nu mai ciocănisese la ușă. Poate era ocupat cu alte rute.

Erau niște zile aparent liniștite. Nu se întâmpla nimic, nu venea nimeni, telefonul nu suna. Ca măsură de siguranță, Tamaru limita pe cât posibil numărul conversațiilor telefonice. Viața lui Aomame se desfășura în ascuns, cu draperiile trase, încercând să nu se facă simțită și să nu atragă atenția nimănui. Când se întuneca, aprindea cât mai puține lumini.

Își continua antrenamentele fizice intense străduindu-se să nu facă zgomot, lustruia podeaua în fiecare zi cu o cârpă și gătea pe îndelete. Făcea exerciții de conversație în limba spaniolă cu ajutorul unor casete audio (pe care Tamaru i le trimisese odată cu proviziile, la rugămintea ei). Nemaivorbind de multă vreme, simțea că i se atrofiază mușchii din jurul gurii. Trebuia să facă un efort conștient ca să-și miște gura, iar aici îi erau de folos exercițiile de conversație într-o limbă străină. În plus, Aomame privise dintotdeauna America de Sud cu o doză de romantism. Dacă ar fi avut libertatea de a alege unde să se ducă, i-ar fi plăcut să trăiască într-o țărișoară liniștită din America de Sud, cum ar fi Costa Rica. Să închirieze o mică vilă la malul mării și să-și petreacă viața înotând și citind. Baniii îndesați în geantă i-ar fi ajuns vreo zece ani, dacă nu făcea excese. Și nici indivizii aceia n-ar fi urmărit-o până acolo.

În timp ce făcea exercițiile de conversație în limba spaniolă, Aomame își imagina traiul liniștit și tihnit în Costa Rica, la malul mării. Oare îl includea și pe Tengo? Își închidea ochii și se imagina tolănită la soare alături de el pe o plajă de la Marea Caraibelor. Avea un costum de baie micuț și negru, ochelari de soare și îl ținea de mână pe Tengo. Dar era o imagine care nu transmitea nicio trăire. Arăta doar ca o banală fotografie publicitară.

Când nu mai știa ce să facă, se apuca să-și curețe arma ca la carte. Dezasambla pistolul Heckler & Koch, îl curăța cu o cârpă și o perie, îl ungea cu ulei și apoi îl reasambla. Se asigura că totul funcționează cum trebuie. Era expertă la așa ceva. În momentul de față, simțea pistolul ca pe o parte din ea.

Pe la ora zece se băga în pat, citea câteva pagini, apoi se culca. De când se știa ea, nu avusese niciodată probleme cu adormitul. În timp ce parcurgea rândurile cu privirea, venea și somnul, cât se poate de firesc. Stingea veioza de la capul patului, pune capul pe pernă și își cobora pleoapele. Atâta vreme cât nu se întâmpla ceva ieșit din comun, când deschidea ochii era deja dimineață.

De felul ei, nu prea visa. Și chiar dacă avea vreun vis, în clipa în care se trezea, nu-și mai amintea nimic. I se mai întâmpla uneori să rămână cu vagi crâmpoie agățate de peretele conștiinței, însă nu putea să lege un fir logic. Rămâneau doar ca niște frânturi incoerente. Aomame dormea foarte profund. Visele ei se derulau în adâncuri și, aidoma peștilor care trăiesc pe fundul oceanului, nu răzbăteau niciodată până la suprafață. Și chiar dacă ar fi răzbătut, diferența de presiune ar fi distorsionat totul.

Însă de când se ascundea acolo, avea vise aproape noapte de noapte. Și erau clare și reale. Se trezea în timpul lor și o vreme nu mai știa dacă se afla în lumea reală sau pe tărâmul viselor. Pentru Aomame, era o experiență inedită. Își arunca privirea la ceasul digital de la capul patului, care indica ba 1:15, ba 2:37, ba 4:07. Închidea ochii și încerca să adoarmă la loc, dar somnul nu mai venea ușor. Două lumi diferite se luptau în tăcere să-i acapareze conștiința, ca fluviul care se luptă cu apa mării într-un imens estuar.

Nu am ce face, își spunea Aomame. E greu de spus dacă faptul în sine că trăiesc într-o lume în care pe cer sunt două luni e *cu adevărat* real sau nu. Și atunci mai e bizar dacă eu adorm într-o astfel de lume, visez și nu mai știu dacă a fost vis sau realitate? Ca să nu mai spun că eu cu mâna mea am omorât niște bărbați, sunt urmărită de niște fanatici și stau într-o ascunzătoare. Normal că sunt stresată și mi-e teamă. Încă mai am în palmă senzația că am ucis pe cineva. E posibil ca de acum încolo să nu mai știu ce înseamnă să pui noaptea liniștit capul pe pernă. Dar poate că asta este responsabilitatea pe care trebuie să mi-o asum, prețul pe care trebuie să-l plătesc eu.

*

În mare, visele ei erau de trei feluri. Sau cel puțin toate pe care și le amintea urmăreau trei tipare.

Într-unul din ele tună. E într-o cameră cufundată în întuneric și tună la nesfârșit. Însă nu se vede niciun fulger, întocmai ca în seara în care îl ucisese pe Lider. În încăperea e ceva. Aomame stă întinsă pe pat, goală, iar acel ceva îi dă târcoale. Se mișcă încet și atent. Covorul e gros, iar aerul din cameră, stătut. Tunetele puternice fac geamurile să vibreze ușor. Aomame se teme. Nu știe ce anume e acolo cu ea. Poate să fie om, poate să fie animal. Sau nici om, nici animal. Însă, într-un sfârșit, acel ceva părăsește încăperea. Dar nu pe ușă. Și nici pe fereastră. Se simte cum prezența i se îndepărtează treptat și, într-un final, dispare complet. Nu mai e nimeni cu ea în cameră.

Pipăie cu mâna și aprinde veioza de la capul patului. Se dă jos din pat

dezbrăcată și se uită împrejur. În peretele din fața patului e o gaură, abia cât să-i permită unui om să treacă. Însă nu e fixă. E o gaură care își schimbă forma și poziția. Tremură, se mișcă, se mărește sau se micșorează. Pare vie. Și ceva a ieșit pe acolo. Aomame se uită în ea. Pare să ducă undeva, dar dincolo nu e decât beznă. Un întuneric dens, pe care simte că îl poate despica și apuca în mână. E curioasă, însă în același timp se teme. Inima îi bate sec și rece. Visul se termină acolo.

În altul, e pe autostradă. Și de data aceasta e goală. Din mașinile blocate în trafic, lumea o privește fără stânjeneală. Majoritatea sunt bărbați, dar printre ei sunt și câteva femei. Îi privesc sânii imperfecti, părul pubian crescut ciudat și par să critice fiecare amănunt. Se încruntă, zâmbesc ironic, cască. Sau doar o scrutează cu ochi goi. Aomame ar vrea să se acopere cu ceva. Să-și ascundă măcar sânii și zona pubiană. Cu o cârpă, un ziar, orice. Dar nu găsește nimic în jurul ei. Apoi se întâmplă ceva (nu se știe ce) și nu își mai poate mișca mâinile în voie. Din când în când mai vine câte o rafală de vânt, înfiorându-i sânii și fluturându-i părul pubian.

În plus – colac peste pupăză – urmează să-i vină ciclul dintr-un moment în altul. Are corpul moale și greu și simte ceva fierbinte în abdomen. Ce se face dacă începe să sângereze în fața atâtor oameni?

În acel moment se deschide portiera unui Mercedes Benz coupé argintiu și dinăuntru coboară o doamnă stilată, între două vârste. Poartă pantofi cu toc, viu colorați, ochelari de soare și cercei de argint. E slabă și are cam aceeași statură ca Aomame. Se strecoară printre mașinile blocate în trafic, își scoate haina de pe ea și i-o pune ei pe umeri. E un pardesiu galben, lung până la genunchi. Și e ușor ca fulgul. Are o croială simplă, dar pare foarte scump. Îi vine perfect, ca făcut la comandă, pe măsura ei. Femeia îi încheie toți nasturii, până la gât.

„Nu știi când vi-l pot înapoia și risc să-l și pătez de sânge”, îi spune Aomame.

Femeia clatină ușor din cap fără să spună nimic, apoi se strecoară printre mașinile înghesuite și se întoarce la Mercedesul ei argintiu. Așezată pe scaunul șoferului, pare să ridice ușor mâna către ea. Dar se poate să fie doar o iluzie. Înfașurată în pardesiul ușor și moale, Aomame se simte protejată. Trupul ei nu mai este expus privirilor. În acel moment, de parcă atâta aștepta, dintre coapse i se prelinge o dără de sânge. Un sânge cald, vâscos și greu. Dar când se uită, vede că de fapt nu e sânge. E ceva incolor.

Al treilea vis era mai greu de transpus în cuvinte. Nu avea coerență, fir

logic și nici secvențe concrete. Nu exista decât senzația de mișcare. Un du-te-vino neconținut în timp și spațiu. Nu conta când și unde. Pendularea între ele era importantă. Totul era fluid, iar din fluiditate luau naștere înțeleșuri. Dar lăsându-se cuprinsă de acel flux, trupul i se făcea tot mai transparent. Putea vedea prin palmă. Oasele, organele, uterul erau acum vizibile. Dacă o ținea tot așa, putea să dispară cu totul. Aomame se întreba ce anume s-ar întâmpla după ce se făcea complet nevăzută. Însă nu avea un răspuns.

*

La două după-amiaza telefonul sună și Aomame sări ca arsă de pe canapeaua unde moțăia.

— Nicio schimbare? întrebă Tamaru.

— Nimic anume, răspuse ea.

— Încasatorul de la NHK?

— N-a mai venit. A zis că mai vine, dar poate a fost doar o amenințare.

— Poate. Plata taxei radio-TV se face direct în contul bancar și ai abțibildul doveditor lipit pe ușă. Un încasator l-ar observa imediat. Am întrebat la NHK și mi-au spus că trebuie să fie vorba de vreo încurcătură.

— Atâta vreme cât nu-l bag în seamă, nu-i nicio problemă.

— Nu chiar. Nu vreau să se atragă atenția vecinilor sub nicio formă. Iar pe mine, din fire, mă îngrijorează încurcăturile.

— Lumea e plină de mici încurcături.

— Lumea e lume, iar eu sunt eu, răspuse Tamaru. Dacă te îngrijorează ceva, oricât de mărunț ar fi, te rog să-mi spui.

— S-a mai văzut vreo mișcare pe la Pionieri?

— E liniște și pace. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Lucrurile s-or fi mișcând în ascuns, dar din exterior nu se poate ști exact cum.

— Am înțeles că există o sursă de informații în interiorul sectei.

— Ne parvin informații, dar nu sunt decât mărunțișuri marginale. Restricțiile interne sunt extrem de severe. Robinetul e strâns bine.

— Dar nu încape dubiu că sunt pe urmele mele.

— Fără doar și poate, moartea Liderului a creat un gol imens înăuntrul sectei. S-ar părea că încă nu s-a stabilit un succesori și nicio politică în baza căreia secta să funcționeze mai departe. Dar în privința urmăririi tale, părerile lor sunt perfect la unison. Cam astea sunt informațiile concrete pe care le avem.

— Nu prea mă încălzesc la inimă.

— Importante aici sunt gravitatea și exactitatea lor. Temperatura vine

după ele.

— În orice caz, zise Aomame, dacă mă prind și iese totul la lumină, și voi ați avea de suferit.

— Și tocmai de-asta vreau să te văd cât mai repede într-un loc în care să nu poată da de tine.

— Știu. Dar te rog să mai aștepti puțin.

— A zis că putem să mai așteptăm până la sfârșitul anului. Deci, evident, aștept și eu.

— Mulțumesc.

— N-ai de ce să-mi mulțumești mie.

— În orice caz, zise Aomame, ar mai fi ceva de adăugat pe lista viitoare de provizii. Mi-e cam greu să discut asta cu un bărbat, dar...

— Eu sunt ca un zid de piatră, răspuse Tamaru. Plus că sunt și un *gay* de categorie grea.

— Vreau un test de sarcină.

Se lăsă tăcerea. Într-un final, Tamaru spuse:

— Consideri necesar un asemenea test.

Nu era o întrebare, așa că Aomame nu răspuse.

— Te face ceva să crezi că ești însărcinată? întrebă Tamaru.

— Nu neapărat.

Ceva se învârtea cu repeziciune în capul lui Tamaru. Dacă ciulea bine urechile, putea desluși acel sunet.

— Nu te face nimic să crezi că ești însărcinată, dar ai nevoie de un test.

— Da.

— Chestia asta mie îmi sună a ghicitoare.

— Îmi pare rău, dar deocamdată nu pot să-ți spun mai mult. E suficient un test simplu, cum se găsește la orice farmacie. Și mi-ar mai prinde bine o carte despre anatomia și fiziologia feminină.

Tamaru tăcu din nou. Se lăsă o tăcere densă.

— Cred că ar fi bine să revin cu un telefon, zise el. E în regulă?

— Sigur.

Tamaru scoase un vag sunet gutural și închise.

*

Un sfert de oră mai târziu, telefonul sună din nou. Nu-i mai auzise de mult vocea Doamnei din Azabu. Se simțea de parcă era înapoi în seră, în acel spațiu cald unde zburau fluturi neobișnuiți și timpul se scurgea lent.

— Ești bine, sănătoasă?

Aomame îi răspunse că menține un ritm de viață regulat. Pentru că Doamna voia să știe, îi vorbi în mare despre programul ei zilnic, despre exercițiile fizice și despre cum se descurca cu masa.

— Știi că ți-e greu să nu ieși din casă, dar tu ai o voință de fier, așa că nu îmi fac griji, spuse Doamna. Ai să treci cu bine prin toate. Aș vrea să pleci cât mai repede de acolo și să te duci într-un loc mai sigur, dar dacă ții neapărat să mai rămâi, am să-ți respect dorința pe cât posibil, chiar dacă nu îți cunosc motivele.

— Vă sunt recunoscătoare.

— Nu, eu îți sunt recunoscătoare. Ai făcut o treabă grozavă.

Se lăsară câteva clipe de tăcere, apoi Doamna continuă:

— Spuneai că ai nevoie de un test de sarcină.

— Mi-a întârziat ciclul trei săptămâni deja.

— Și la tine este regulat?

— A început la vârsta de zece ani și de atunci îmi vine o dată la douăzeci și nouă de zile, fără o zi în plus sau în minus. Punctual ca ceasul, întocmai ca fazele lunii. Nu mi-a întârziat niciodată.

— Situația în care te afli acum nu e deloc normală. În asemenea momente, se produc dezechilibre psihice și fizice. Nu e tōtal exclus ca ciclul să întârzie sau să se deregleze puternic.

— Mie, una, nu mi s-a întâmplat niciodată, dar admit și posibilitatea aceasta.

— Iar din ce spune Tamaru, nu ai de ce să crezi că ai putea fi însărcinată.

— Ultima dată când am avut relații sexuale cu un bărbat a fost pe la mijlocul lunii iunie. De atunci nu s-a mai întâmplat nimic.

— Și cu toate acestea te gândești că ai putea fi însărcinată. Te bazezi pe ceva anume? În afara faptului că ți-a întârziat ciclul.

— Doar *o simt*.

— O simți?

— Am această senzație.

— Că ești gravidă?

Aomame încuviință.

— Vorbeați la un moment dat despre ovule. În seara în care am mers să o vedem pe Tsubasa. Spuneați că femeile se nasc cu un număr predeterminat de ovule.

— Îmi amintesc. O femeie poartă în ea aproximativ patru sute de ovule,

pe care le elimină lunar, unul câte unul. Da, asta spuneam.

— Am sentimentul cert că unul dintre aceste ovule a fost fecundat. Nu știi dacă „sentiment” este cuvântul potrivit.

Doamna se gândi câteva clipe la spusele ei.

— Eu am născut doi copii și știu despre ce sentiment vorbești. Dar asta înseamnă că ai rămas însărcinată fără să fi avut relații sexuale cu vreun bărbat în toată perioada aceasta. Ar fi un lucru cam greu de crezut.

— Și mie îmi vine greu să cred.

— Scuză-mă că pun o asemenea întrebare, dar există posibilitatea să fi avut relații sexuale în timp ce erai inconștientă?

— Nu. Am avut mereu mintea limpede.

Doamna își alege cuvintele cu multă grijă.

— Eu te-am văzut de la bun început ca pe o persoană cu o judecată logică și limpede.

— Așa îmi și doresc să fiu, răspunse Aomame.

— Cu toate acestea, susții că ai rămas însărcinată fără să fi avut relații sexuale.

— Mai corect spus, cred că *există această posibilitate*. Desigur, chiar și ideea în sine că poate exista această posibilitate e illogică.

— Am înțeles. Deocamdată să așteptăm rezultatul. Vei primi testul de sarcină mâine. Va sosi la ora obișnuită, odată cu proviziile obișnuite. Am să pregătesc mai multe tipuri, ca să fim sigure.

— Vă mulțumesc.

— Presupunând că ai rămas însărcinată, când crezi să se fi întâmplat?

— În seara aceea furtunoasă, când am fost la hotelul Okura.

Doamna oftă scurt.

— Poți să identifici momentul atât de precis?

— Da. Întâmplarea face că aceea era cea mai fertilă zi a mea.

— Iar asta ar însemna că ești în două luni.

— Da.

— Ai grețuri matinale? În mod normal, aceasta ar fi cea mai dificilă perioadă.

— Nu, deloc. Nu înțeleg de ce.

Doamna își alege din nou cuvintele cu grijă, fără să se grăbească.

— Dacă testul îți confirmă că ești însărcinată, cum ai reacționa?

— În primul rând, m-aș întreba cine e tatăl biologic al copilului. Pentru mine, ar fi o problemă foarte importantă.

— Și nu ai nicio bănuială cine ar putea să fie.

— Încă nu am.

— Am înțeles, spuse Doamna pe un ton liniștit. În orice caz, eu sunt mereu lângă tine, orice s-ar întâmpla. Fac tot posibilul să te apăr. Te rog să nu uiți asta.

— Îmi pare rău că vă supăr cu așa ceva tocmai acum.

— Nu e nicio supărare. E vorba despre o problemă deosebit de importantă pentru orice femeie. Să vedem mai întâi rezultatul testului și ne gândim apoi împreună ce să facem, spuse Doamna.

Conversația se încheie aici.

*

Se auzi o bătaie la ușă. Aomame tocmai făcea yoga pe podeaua din dormitor, dar se opri, ciulindu-și urechile. Ciocănitul acela tare și insistent îi suna cunoscut.

Aomame luă pistolul din sertarul de la dulap și îi scoase piedica. Trase mansonul și cartușul intră rapid în cameră. Își îndesă pistolul în pantalonii de trening, la spate, apoi se duse tiptil în bucătărie. Apucă bâta metalică de softball cu ambele mâini și își fixă privirea asupra ușii.

— Takai-san! se auzi o voce groasă și răgușită de bărbat. Takai-san, sunteți acasă? De la NHK vă caut. Am venit să-mi plătiți taxa radio-TV.

Mănerul bătei era învelit într-o bandă de plastic, să nu alunece.

— Auziți, Takai-san? Repet, știu că sunteți înăuntru. Haideti, încetați cu joaca asta de-a v-ați ascunselea! Sunteți acasă și mă auziți.

Bărbatul repeta aproape întocmai cuvintele pe care le rostise înainte. Parcă pusese o placă.

— V-am zis că mai vin, ce credeți, că e doar o amenințare? Nu, nu, să știți că eu mă țin de cuvânt. Iar banii pe care trebuie să-i încasez, îi încasez. Takai-san, sunteți înăuntru și mă ascultați. Și vă gândiți așa: nu fac nicio mișcare, că până la urmă tot se lasă păgubaș și pleacă.

Urmă o nouă serie de bătăi puternice. Vreo douăzeci, treizeci. Dar ce mâini are omul ăsta? se întrebă Aomame. Și de ce nu sună la ușă?

— Și vă mai gândiți așa, zise încasatorul, de parcă i-ar fi citit gândurile. Ce mâini zdravene are bărbatul ăsta! Chiar nu l-or dura de la atâta ciocănit? Și vă mai întrebați: de ce bate oare? E sonerie la ușă, de ce nu sună?

Fără să vrea, Aomame se încruntă puternic.

— Nu, eu nu vreau să sun la nicio sonerie, continuă încasatorul. Apeși pe buton și se aude doar un ding-dong. E un sunet complet inofensiv, care iese

la fel, indiferent cine apasă pe buton. Dar ciocănitul are individualitate. E produs de un om care își folosește o parte a corpului ca să lovească într-un obiect, și atunci îl simți însuflețit. Sigur că mă doare și pe mine mâna, că doar nu sunt de piatră. Dar n-am încotro. Aceasta este ocupația mea. Iar orice ocupație trebuie respectată, indiferent de rang. Nu-i așa, Takai-san?

Bătăile începură să răsune din nou. În tȚtal, douăzeci și șapte de lovituri puternice, la intervale regulate. Palma încleștată pe bâta metalică i se umplu de transpirație.

— Takai-san, legea spune că persoanele care recepționează undele transmise de NHK trebuie să plătească taxa. Nu aveți încotro. E o regulă a acestei lumi. Haideți, dați dovadă de un dram de amabilitate și plătiți! Că nici mie nu-mi face vreo plăcere să vă bat în ușă și nici dumneavoastră nu doriți să aveți parte la nesfârșit de o asemenea neplăcere. Sigur nu vă convine că plățiți așa ceva. Și-atunci haideți să plătiți taxa ca să vă recăpătați liniștea!

Vocea bărbatului răsuna puternic pe coridor. Individului ăstuia îi place să se audă vorbind, își spuse Aomame. Îi place să-i ia peste picior pe cei care nu achită taxa, să-i tachineze și să-i desființeze. Se simte în el un soi de bucurie perversă.

— Takai-san, și dumneavoastră sunteți un om destul de încăpățânat. Sunt chiar impresionat. Păstrați o muțenie de fier, ca o scoică pe fundul mării. Dar eu știu că sunteți înăuntrul. Stați acolo și vă uitați urât la mine, prin ușă. Ați și transpirat sub braț de atâta încordare. Am sau nu dreptate?

Urmără treisprezece bătăi în ușă, apoi liniște. Aomame observă că transpirase sub braț.

— Bine. Ajunge pe ziua de azi. Dar să știți că mai vin în curând. Văd că am început să prind drag de ușa asta. Există multe feluri de uși, dar ușa asta nu-i rea deloc. Îmi place cum se simte la mână. Aș zice chiar că nu mi-aș mai găsi liniștea dacă n-aș veni regulat de acum încolo să bat în ea. La revedere, Takai-san, și pe curând!

După aceste cuvinte se așternu tăcerea. Încasatorul părea să fi plecat. Însă nu i se auzeau pașii. Poate doar se prefăcuse că pleacă și rămăsese de fapt în fața ușii. Aomame strânse și mai bine bâta în mâini și așteptă așa vreo două minute.

— Tot aici sunt! se auzi vocea încasatorului. Ha, ha, ha, ați crezut că am plecat, nu? Și când colo, tot aici eram. V-am mințit, îmi pare rău, Takai-san. Dar așa sunt eu.

Bărbatul tuși. Suna a tuse forțată.

— Eu fac treaba asta de multă vreme. Și așa am ajuns să-i văd pe oameni prin ușă. Chiar nu e o minciună. Lumea evită să plătească taxa, ascunzându-se în spatele ușii. Am de-a face cu astfel de oameni de zeci de ani. Și știți ce, Takai-san?

Se auziră trei bătăi, mult mai puternice ca până atunci.

— Știți ce? Vă ascundeți cu pricepere, ca un calcan pitit în nisip, pe fundul mării. Asta se cheamă camuflaj. Dar n-aveți cum să scăpați. Cineva tot o să vină și o să deschidă ușa asta. Vorbesc serios. V-o garantează un încasator veteran de la NHK. Oricât de iscusit v-ați ascunde, camuflajul nu-i decât un soi de păcăleală. Nu rezolvă nimic. Serios, Takai-san. Dar gata, am plecat. Nu vă alarmați, de data asta nu e nicio minciună. Chiar plec. Dar să știți că mai vin în curând. Dacă auziți pe cineva bătând la ușă, să știți că eu sunt. Toate cele bune!

Niciun zgomot de pași. Aomame așteptă cinci minute, apoi se apropie și ciuli bine urechea. Se uită prin vizor, dar pe coridor nu se vedea nimeni. Încasatorul chiar părea să fi plecat.

Aomame sprijini bâta metalică de tejgheaua din bucătărie. Scoase cartușul din camera pistolului, puse piedica, îl înfășură într-o pereche de dresuri groase și îl vârî înapoi în sertar. Se întinse apoi pe canapea și închise ochii. Vocea bărbatului încă îi mai răsuna în urechi.

Dar n-aveți cum să scăpați. Cineva tot o să vină și o să deschidă ușa asta. Vorbesc serios.

Cel puțin, individul nu era de-al Pionierilor. Aceștia acționau mult mai silențios și alegând calea cea mai scurtă. Nu se apucau ei să strige pe holul blocului în gura mare, să o ia pe ocolite sau să-și pună în gardă adversarul. Nu așa procedau ei. Aomame îi vizualiză pe Chelios și pe Pletos. Ei s-ar apropia pe furiș, fără zgomot. Te-ai trezi cu ei în spatele tău înainte să apuci să te dumirești.

Aomame clătină din cap și trase încet aer în piept.

Poate chiar era un încasator de la NHK. Însă era ciudat să nu observe abțibildul care dovedea că plata taxei se făcea automat din contul bancar. Aomame se încredințase că era lipit pe tocul ușii. Sau poate că era vreun bolnav mintal. Și totuși, cuvintele lui răsunau straniu de real. Individul ăsta chiar îmi simte prezența în spatele ușii, își zise ea. Mi-a adulmecat secretele sau cel puțin o parte din ele. Însă nu poate să deschidă ușa prin forțe proprii și să intre. Ușa trebuie deschisă din interior. Iar eu n-am nici cea mai mică intenție să fac așa ceva, orice s-ar întâmpla.

Ba nu, n-am de unde să știu. Poate că într-o bună zi am s-o deschid. Dacă Tengo s-ar ivi din nou în parc, aş da-o de perete fără să stau o clipă pe gânduri și aş zbughi-o spre el. Indiferent ce m-ar aștepta acolo.

*

Aomame se adânci în scaunul de pe balcon și privi ca de obicei părculețul printre plăcile opace. Pe banca de sub ulm era un cuplu de liceeni în uniformă care discutau ceva cu fețe serioase. Două mame tinere își supravegheau copiii prea mici ca să meargă la grădiniță, care se jucau în groapa cu nisip. Stăteau în picioare și vorbeau aprins, însă fără să-și dezlipească ochii de la ei. O priveliște de după-amiază din parc, așa cum vezi oriunde. Aomame rămase multă vreme cu privirea ațintită în vârful toboganului pustiu.

Își puse apoi palma pe pânțele. Închise ochii, ciuli urechile și încercă să deslușească o voce. Ceva exista acolo, fără urmă de dubiu. Era ceva mic și viu. O știa.

Filia, șopti ea.

Mater, i se răspunse.

Capitolul 9 Până nu se blochează ieșirea

Cei patru mâncaseră, apoi se mutaseră într-un bar și cântaseră la karaoke în timp ce băuseră o sticlă de whisky. Petrecerea lor intimă, dar zglobie se termină puțin înainte de ora zece. Ieșiră din bar, iar Tengo o conduse pe tânăra Adachi până acasă. Autobuzul care îl ducea până la gară avea stație în apropiere și celelalte două asistente îl încurajară nonșalant să o facă. Cei doi meraseră pe jos cam cincisprezece minute, pe strada pustie.

— Tengo, Tengo, Tengo, făcea Adachi, parcă fredonând un cântec. E un nume bun. E ușor de pronunțat.

Adachi băuse zdravăn, dar era destul de greu să judeci după înfățișarea ei cât de mult se îmbătase fiindcă ea oricum avea obrații roșii. Vorbea limpede și pășea fără ezitare. Nu părea deloc amețită. Sunt, într-adevăr, multe feluri de a te îmbăta.

— Mie mereu mi s-a părut că am un nume neobișnuit, spuse Tengo.

— Nu e deloc neobișnuit. Tengo. Sună bine și e ușor de ținut minte. E un nume minunat.

— Apropo, eu încă nu știu cum te cheamă. Toată lumea-ți spune Ku.

— Țasta e un alint. De fapt mă cheamă Kumi Adachi. Nu-i un nume prea

grozav.

— Kumi Adachi, repetă Tengo. Nu-i rău deloc. E simplu și concis.

— Mulțumesc, spuse Kumi. Mă faci să mă simt ca o Honda Civic.

— Dar am zis-o în sens bun.

— Știu. Și consumul de carburant e bun, zise ea, apoi îl luă de mână pe Tengo. Pot să te țin de mână? E mai plăcut să mergem așa împreună și mă relaxează.

— Bineînțeles, spuse Tengo.

Atingerea mâinii ei îl făcu să se gândească la întâmplarea cu Aomame din clasa pustie. Senzația era alta, dar aveau totuși ceva comun.

— M-am cam îmbătat, zise Kumi.

— Serios?

— Serios.

Tengo se uită încă o dată la chipul asistentei.

— Nu arăți beată.

— Nu se vede, așa sunt eu. Dar cred că m-am cam îmbătat.

— Adevărul e că ai băut destul.

— Așa-i. Nu mai băusem de mult atât.

— Din când în când mai avem și noi nevoie de chestia asta, repetă Tengo întocmai cuvintele lui Tamura.

— Normal, spuse Kumi dând hotărât din cap. Oamenii au nevoie uneori de așa ceva. Să mănânci bine și pe săturate, să bei, să cânți în gura mare, să vorbești nimicuri. Tengo, tu faci oare așa? Îți eliberezi mintea de tot? Pari că duci o viață foarte cumpătată și liniștită.

Tengo se gândi la spusele ei. Într-adevăr, se mai relaxase el în ultima vreme? Nu-și mai amintea și asta însemna că probabil n-o făcuse. Parcă uitase însăși noțiunea de a-și elibera mintea de toate problemele.

— Nu prea cred, admise el.

— Oameni și oameni.

— Fiecare cu felul său de a simți și de a gândi.

— La fel cum fiecare are felul său de a se îmbăta, spuse asistenta râzând. Dar să știi că ai nevoie de așa ceva, Tengo.

— Tot ce se poate.

O vreme merseră tăcuți în noapte. Tengo era ușor îngrijorat de schimbarea din vocea ei. Când era în halat, vorbea destul de politicoasă. Acum însă, băută și fără hainele de spital, devenise dintr-odată mult mai directă. Tonul ei deschis îi amintea lui Tengo de cineva. Cineva care vorbea la fel,

cu care se întâlneau relativ de curând.

— Auzi, Tengo, ai fumat vreodată haș-haș?

— Haș-haș?

— Hașiș, rășină de canabis.

Tengo inspiră în piept aerul tare al nopții și răsuflă adânc.

— Nu, niciodată.

— Ce zici, vrei să încerci? Întrebă Kumi. Hai să fumăm, am acasă.

— Ai hașiș acasă?

— Da. N-ai fi crezut, așa-i?

— Chiar nu, răspunse Tengo pe un ton indecis.

Într-un orașel de lângă mare, din Boso, o asistentă tânără și sănătoasă, cu obrazii îmbujorați, ascundea hașiș în apartament. Și îl invita și pe el să fumeze împreună.

— Dar de unde ai făcut tu rost de așa ceva? Întrebă el.

— Mi-a dat o prietenă din liceu luna trecută, cadou de ziua mea. A fost în India și l-a adus de-acolo, spuse Kumi și îl strânse puțin mai tare de mână.

— Dacă te prinde cineva că aduci hașiș ilegal în țară e foarte grav. Poliția e strictă în privința asta și au câini în aeroporturi care-l adulmecă imediat.

— Nu e o tipă care să se gândească la toate aspectele, răspunse Kumi. Dar a reușit în orice caz să intre cu el. Ia zi, încercăm? E foarte pur și are efect ca lumea. Să știi că m-am interesat și, din punct de vedere medical, nu există aproape niciun pericol. Sigur că se poate crea obișnuință, dar nici nu se compară cu tutunul, cu alcoolul sau cu cocaina. Autoritățile susțin că dă dependență și că de-aia e periculos, dar asta e o abureală. Dacă luăm așa, *pachinko-ul* e mult mai periculos. De la asta nici nu ți-e rău a doua zi și te ajută să te relaxezi.

— Tu ai încercat?

— Normal. E foarte plăcut.

— Plăcut, zise Tengo.

— O să-ți dai seama dacă încerci, spuse Kumi chicotind. Știai că regina Victoria, când suferea de dureri menstruale, în loc să ia analgezice, fuma marijuana? Așa îi prescriesese doctorul ei personal.

— Pe bune?

— Foarte serios. Am citit undeva.

Tengo dădu să întrebe unde citise lucrul acesta, dar se răzgândi. Nu voia să zăbovească prea mult asupra imaginii reginei Victoria suferind de dismenoree.

— Câți ani ai făcut luna trecută, când zici că a fost ziua ta? schimbă Tengo subiectul.

— Douăzeci și trei. Deja sunt om mare.

— Desigur, spuse Tengo.

El avea treizeci și unu, dar nu conștientizase niciodată că a ajuns la maturitate. Știa doar că trăia pe lumea asta de trei decenii.

— Sora mea mai mare n-o să fie acasă, rămâne peste noapte la prietenul ei. Așa că nu trebuie să-ți fie târșă, hai la mine. Mâine am liber, așa că putem să stăm cât vrem.

Tengo nu știa ce să răspundă. Se simțea atras de tânără și, din câte văzuse, și ea îl plăcea. Iar acum îl invita la ea acasă. Tengo privi cerul, dar era acoperit de nori groși și cenușii, astfel că nu se vedea nicio lună.

— Când am fumat cu prietena asta a mea, spuse Kumi, a fost prima dată când am încercat. Simțeam că zbor. Nu foarte sus, cam cinci-șase centimetri. Dar era foarte mișto să zbor la înălțimea aia, era exact cât trebuia.

— Cât să nu te lovești în cazul în care cazii.

— Da, exact cât trebuia ca să stau liniștită. Aveam impresia că sunt protejată. Parcă eram înfășată într-o crisalidă de aer. Eu eram *filia*, complet învelită în crisalida de aer și afară undeva mi se părea că văd silueta lui *mater*.

— *Filial* zise Tengo cu vocea surprinzător de dură și înceată. *Mater*?

Tânăra asistentă îl apucă și mai bine de mână pe Tengo în timp ce fredona o melodie. Mergeau pe strada pustie. Între ei era o diferență de statură destul de mare, dar pe Kumi nu părea să o deranjeze câtuși de puțin. Când și când, o mașină trecea pe drumul gol.

— *Mater* și *filia*. Apar în cartea *Crisalida de aer*, nu știi?

— Ba știu.

— Ai citit-o?

Tengo încuviință tăcut.

— Ce bine. Așa e mai simplu să-ți explic. Mie mi-a plăcut cartea aia foarte tare. Am cumpărat-o astă-vară și am citit-o de trei ori. Nu prea mi se întâmplă să citesc o carte de trei ori. Și atunci când am fumat hașiș prima oară m-am gândit că parcă sunt în miezul unei crisalide de aer. Parcă eram învelită în ceva și așteptam să mă nasc, iar *mater* veghea asupra mea.

— O vedeai pe *mater*? întrebă Tengo.

— Da, o vedeam. Dinăuntru crisalidei se vede un pic în afară, dar din afară nu vezi înăuntru. Așa e făcută. Sigur, nu-i vedeam clar fața, ci doar vag

conturul. Știam însă că ea e *mater*, simțeam asta cu claritate.

— Deci crisalida de aer e un fel de uter.

— Așa s-ar putea spune. Bineînțeles că nu-mi amintesc nimic din uterul mamei, deci nu pot să fac o comparație precisă, spuse Kumi și chicoti din nou.

*

Locuia într-o clădire șubredă cu etaj, așa cum vezi adesea la periferiile orașelor de provincie. Fusese construită relativ recent, dar deja începeau să se vadă pe ea urmele trecerii timpului. Scara exterioară scârțâia, iar ușa nu se închidea bine. Când trecea vreun camion mai mare pe drum, geamurile zdrăngăneau. Pereteii erau atât de subțiri, încât, dacă în vreun apartament cineva exersa la bas, sunetul reverbera în întreaga clădire.

Tengo nu era chiar încântat de ideea de a fuma hașiș. Avea mintea limpede, dar trăia într-o lume în care pe cer erau două luni. De ce să distorsioneze realitatea mai mult de-atât? În plus, nu simțea nici dorință sexuală față de Kumi. Îi plăcea, fără îndoială, asistenta de douăzeci și trei de ani. Dar să-ți placă de cineva și să simți atracție sexuală sunt chestiuni diferite. Cel puțin, așa era în cazul lui Tengo. Dacă fata nu i-ar fi vorbit despre *mater* și *filia*, ar fi căutat o scuză potrivită și i-ar fi refuzat invitația. S-ar fi suit în autobuz sau, dacă nu trecea niciunul, ar fi oprit un taxi și s-ar fi întors la han. La urma urmelor, era în orașul pisicilor și era bine să se țină cât mai departe de orice loc periculos. Dar de când o auzise rostind cuvintele *mater* și *filia*, nu mai putuse să-i refuze invitația. Poate Kumi îi oferea vreun indiciu despre motivul pentru care în camera de spital îi apăruse atunci fetița Aomame în crisalida de aer.

Apartamentul arăta exact așa cum te aștepti să arate un apartament locuit de două fete de douăzeci și ceva de ani. Avea două dormitoare mici, iar sufrageria și bucătăria erau unite într-o singură încăpere și continuau într-un mic living. Mobilele arătau adunate de pe ici, colo, fără nicio personalitate sau uniformitate. Pe masa melaminată era o imitație bălțată de lampă Tiffany, care clar nu avea ce căuta acolo. Dacă trăgeai la o parte perdelele cu model floral, zăreai dincolo de fereastră un teren cultivat și, mai departe, un crâng negru. Priveliștea se deschidea larg și nimic nu îți acoperea câmpul vizual. Totuși, nu vedeai nimic care să-ți încălzească sufletul.

Kumi îi făcu semn lui Tengo să se așeze pe o canapea de un roșu țipător, în fața căreia era un televizor. Scoase apoi din frigider o cutie de bere Sapporo și o turnă în pahare.

— Așteaptă-mă puțin, mă duc să mă schimb în ceva mai comod. Mă întorc imediat.

Numai că nu prea se mai întorcea. Din spatele ușii de la capătul celălalt al holului îngust se auzeau din când în când zgomote. Sertare care nu alunecau prea bine, închise și deschise. Ceva căzând. Tengo nu putu să nu se întoarcă și să nu se uite în direcția respectivă. Cu siguranță, era mai beată decât părea. De dincolo de pereții subțiri se auzea un televizor. Nu înțelegeai exact ce se vorbește, dar era un program de comedie, pentru că o dată la zece, cincisprezece secunde se auzeau râsetele publicului. Tengo regreta acum că nu-i refuzase asistentei invitația, dar în adâncul sufletului simțea că fusese adus acolo fără ca el să poată evita situația.

Canapeaua pe care stătea era ieftină și tapițeria, aspră la atingere. Nici forma nu părea prea bună, pentru că oricât se sucea, Tengo nu reușea să-și găsească o poziție comodă, ceea ce nu făcea decât să-i crească starea de disconfort. Bău niște bere, apoi luă de pe masă telecomanda și o privi o vreme ca pe ceva nemaivăzut. În cele din urmă, apăsă pe buton și dădu drumul la televizor. Schimbă de câteva ori canalul, până când se opri la un documentar de călătorie, realizat de NHK, care prezenta căile ferate din Australia. Motivul pentru care lăsă aici era că, față de alte canale, emisiunea era cea mai puțin zgomotoasă. Pe un fond calm de oboi se auzea vocea liniștită a comentatoarei prezentând vagoanele de dormit luxoase care traversează continentul.

Așezat pe canapeaua incomodă, în timp ce privea fără interes imaginile de pe ecran, Tengo se gândea la *Crisalida de aer*. Kumi nu știa că el formulase frazele acelea. Dar nu-l interesa lucrul acesta. Problema era că în timp ce descriesese în detaliu crisalida, el nu știuse de fapt mai nimic despre ea. Nu avusese idee ce era o crisalidă de aer, ce însemnau *mater* și *filia* câtă vreme lucrase la roman și încă nu aflase nici acum.

Cu toate acestea, lui Kumi îi plăcuse cartea și o citise de trei ori. Cum de se poate întâmpla una ca asta?

La televizor tocmai prezentau meniul de la vagonul restaurant când se întoarse Kumi și se așeză lângă el. Canapeaua era îngustă și umerii li se atingeau. Fata se schimbase într-o bluză cu mâneci largi și în niște pantaloni de bumbac, deschiși la culoare. Pe bluză era imprimat un ditamai *smiley face*-ul. Ultima dată când Tengo văzuse pe undeva emblema aceea fusese pe la începutul anilor '70, cam pe vremea când dintr-odată toate tonomatele săltau în ritmurile gălăgioase ale trupei Grand Funk Railroad. Bluza însă nu

părea chiar atât de veche. Mai face încă cineva haine cu *smiley face* pe ele?

Kumi scoase încă o cutie de bere din frigider, o desfăcu cu zgomot și își turnă în pahar. Bău dintr-o înghițitură cam o treime și închise ochii ca o pisică mulțumită. Apoi, arătă cu degetul spre televizor. Pe ecran, trenul înainta printre șiruri de munți roșietici, pe șinele care se întindeau parcă fără sfârșit, drept înainte.

— Unde-i asta?

— Australia, zise Tengo.

— Australia? Încercă Kumi să-și scormonească prin amintiri. Aia din emisfera sudică?

— Da. Acolo unde sunt canguri.

— Am un prieten care a fost acolo, spuse Kumi scărpinându-se lângă ochi. A nimerit chiar în perioada de împerechere a cangurilor și într-unul din orașe cică erau peste tot canguri care și-o trăgeau. Și în parc, și pe stradă, fără să le pese.

Tengo simți că ar trebui să-și exprime o părere despre asta, dar nu-i veni nimic în minte. Luă telecomanda și opri televizorul. Încăperea se cufundă brusc în tăcere. Vecinii închiseseră televizorul, iar pe stradă mai trecea când și când câte o mașină, dar în rest era o noapte liniștită. Doar dacă-ți ciuleai bine urechile auzai un murmur îndepărtat. Nu știa ce e sunetul acela, dar se repeta ritmic. Uneori se oprea, apoi după câteva momente începea din nou.

— Aia e o bufniță. Stă în păduricea asta din apropiere și noaptea țipă, spuse fata.

— Bufniță, repetă Tengo absent.

Kumi își sprijini capul de umărul lui Tengo. Fără să zică nimic, îl luă de mână. Părul ei îl înțepa pe gât. Canapeaua era în continuare incomodă, bufnița striga în continuare în pădure, cu un tâlc ascuns. Țipătul acela îi suna lui Tengo ca o încurajare, dar și ca un avertisment. Și ca un avertisment încurajator. Avea mult prea multe înțelesuri.

— Ți se pare că-s prea băgăcioasă? Întrebă Kumi.

Tengo nu-i răspunse.

— Ai prieten?

— Asta e o problemă complicată, spuse Kumi încruntându-se. Toți băieții cu ceva minte-n cap pleacă la Tokio după ce termină liceul, fiindcă pe-aici nu prea sunt școli bune și nici slujbe ca lumea. Ce să-i faci, asta e.

— Dar tu ai rămas aici.

— Da. Nu câștig prea bine și munca e destul de grea, dar îmi place să

trăiesc aici. Problema e doar că mi-e greu să-mi găsec un prieten. Când am ocazia, încerc să cunosc lume, dar nu prea reușesc să găsec pe nimeni potrivit.

Ceasul din perete arăta aproape ora unsprezece. Dacă trecea de unsprezece, Tengo nu se mai putea întoarce la han, dar nu reușea să se ridice de pe canapeaua inconfortabilă. Nu era în stare să-și adune forțele așa cum ar fi dorit. Poate că era și din cauza poziției proaste în care stătea, dar poate că se îmbătase mai tare decât crezuse. Părul lui Kumi îl irita pe gât, dar el asculta pierdut glasul bufniței, privind lumina pe care o răspândea imitația de lampă Tiffany.

*

Fredonând un cântec vesel, Kumi pregătea hașiișul. Rașchetă bucata neagră de rășină cu un aparat de ras și umplu o pipă mică, plată, special făcută pentru așa ceva. Cu o privire foarte serioasă, scăpără un chibrit și o aprinse. O dulceață aparte se împrăstie prin încăperea în liniște. Mai întâi fumă Kumi. Trăgea adânc în piept, își ținea mult răsufierea și apoi expira încet. Îi explică prin gesturi lui Tengo să facă și el întocmai. Acesta luă pipa și o imită. Ținu fumul în plămâni cât de mult posibil, apoi îl suflă încet.

Alene, își treceau pipa de la unul la celălalt. Niciunul nu spunea nimic. Vecinii aprinseră din nou televizorul și râsetele de la emisiunea de comedie pătrunseră din nou prin pereți. Era dat un pic mai tare ca înainte. Spectatorii din studio izbucneau în hohote de râs și nu tăceau decât în pauzele de reclame.

După vreo cinci minute de fumat nu se întâmplase nimic. Lumea din jur nu părea să se fi schimbat. Culorile, formele și mirosurile erau la fel. Bufnița striga în pădure, părul lui Kumi îl înțepa pe gât. Canapeaua rămăsese la fel de incomodă. Timpul se scurgea cu aceeași viteză, iar oamenii de la televizorul vecinilor continuau să râdă la glume. Simțeau din vocea lor că, oricât ar râde, tot nu vor fi mai fericiți.

— Nu se întâmplă nimic, spuse Tengo. Poate că nu are efect la mine.

Kumi îl lovi ușor peste genunchi.

— Ai răbdare, durează puțin.

Avea dreptate. Nu după multă vreme începu să simtă efectele. Auzi un sunet ca și când un comutator secret fusese răsucit și imediat după aceea, ceva se clatină vâscos în capul lui, ca un castron cu terci, aplecat într-o parte. Mi se clatină creierul, își spuse Tengo. Era prima dată când simțea așa ceva, când își simțea creierul ca pe o substanță unică și îi percepea vâscozitatea.

Țipetele groase ale bufniței îi pătrunseră prin urechi, se amestecară cu terciul și se dizolvară complet în el.

— Bufnița e în mine, spuse Tengo.

Bufnița devenise o parte din conștiința lui Tengo, o parte importantă și greu de separat.

— Bufnițele sunt spiritele protectoare ale pădurii și pentru că le știu pe toate, ne împărtășesc din înțelepciunea nopții, spuse Kumi.

Dar cum și unde să caute înțelepciunea? Bufnița era peste tot și nicăieri.

— Nu știu ce s-o întreb, spuse Tengo.

Kumi îl luă de mână.

— Nu trebuie s-o întrebi nimic. Ajunge să intri tu în pădure. E mult mai simplu așa.

Din apartamentul de alături se auzea din nou televizorul. Aplauze furtunoase. Vreun asistent din studio, ascuns de aparatele de filmat, arăta spectatorilor pancarte pe care scrie „Aplauze” sau „Râsete”. Tengo închise ochii și se gândi la pădure. Trebuia să intre în pădure. Dar acolo era tărâmul Oamenilor Mici. În pădure însă erau și bufnițe. Bufnițele știu multe și ne împărtășesc din înțelepciunea nopții.

Dintr-odată toate sunetele amuțiră. Cineva venise pe la spate și îi îndesase dopuri în urechi. Undeva se închisese un capac, dar în același timp altcineva ridicase un altul, în altă parte. Intrarea și ieșirea se schimbaseră între ele.

Își dădu seama că era în sala de curs.

Ferestrele erau larg deschise și din curte se auzeau voci de copii. Când și când, o rafală de vânt făcea perdelele albe să fluture. Lângă el se afla Aomame, care îl ținea strâns de mână. Ca întotdeauna, și totuși ceva era diferit. Toate era atât de limpezi și vii, încât aproape că nu le mai recunoștea. Formele lucrurilor se vedeau clar până în cel mai mic detaliu. Dacă întindea mâna, avea senzația că le poate atinge. Mirosul după-amiezii de început de iarnă îi asalta nările, ca și când o pătură care îl acoperise până atunci ar fi fost înlăturată cu forță. Era mirosul adevărat, în care recunoștea anotimpul: mirosul buretelui de la tablă, al detergentului folosit la spălătul pe jos, al frunzelor arse din incineratorul aflat într-un colț al curții, toate se amestecau fără să poată fi separate. Trăgând adânc în piept acea aromă, simțea că inima i se deschide larg și adânc. Alcătuirea întregului corp i se rearanja tăcut. Bătăile inimii nu mai erau doar bătăi ale inimii.

Pentru o clipă, poarta timpului se deschise către interior. Lumina veche se amestecă cu cea nouă. Aerul învechit se amestecă cu cel nou. Asta e

lumina și ăsta e aerul, își spuse Tengo. Așa era complet satisfăcut. Aproape complet. De ce nu mi-am amintit până acum mirosul acesta? Era atât de simplu. E o lume atât de naturală.

— Voiam să te întâlnesc, îi spuse Tengo lui Aomame. Era o voce îndepărtată și șovăielnică, dar cu siguranță vocea lui.

— Și eu voiam să te întâlnesc, îi răspunse fata. Glasul ei semăna cu cel al lui Kumi. Nu se mai deslușea hŌtarul dintre realitate și imaginație. Dacă încerca să le separe, castronul cu terci din capul lui se înclina din nou și creierul îi tremura vâcos.

— Ar fi trebuit să încep să te caut de multă vreme, spuse Tengo. Dar nu am putut.

— Nici acum nu e târziu. Poți să mă găsești.

— Cum să fac asta?

Niciun răspuns. Răspunsul nu era pus în cuvinte.

— Dar pot să te găsesc, spuse Tengo.

— Eu te-am găsit pe tine, răspunse fata.

— M-ai găsit?

— Găsește-mă! Cât mai e timp!

Perdeaua flutura larg, ca o fantomă care zăbovește prea mult pe lumea asta. A fost ultimul lucru pe care l-a văzut Tengo.

*

Când își reveni, era într-un pat îngust. Veioza era stinsă, dar în încăpere pătrundea slab, printre draperii, lumina de la felinarele de pe stradă. Tengo era în tricou și boxeri. Kumi rămăsese doar în bluza cu *smiley face* și nu avea chiloți. Sâni ei moi se odihneau pe brațul lui Tengo. În cap încă îi mai răsuna țipătul bufniței. Crângul devenise acum parte din mintea lui.

În pat cu tânăra asistentă, Tengo tot nu avea porniri erotice și nici Kumi nu părea dornică de așa ceva. Își încolăcise mâinile în jurul lui și chicotea. Tengo nu înțelegea ce era așa de amuzant. Probabil că cineva, undeva, ridicase semnul cu „Râsete”.

Ce oră o fi? se întrebă. Își săltă capul să se uite, dar nu zări niciun ceas. Kumi încetă brusc să mai râdă și își trecu brațele în jurul gâtului lui.

— Am înviat, îi spuse fierbinte la ureche.

— Ai înviat, zise Tengo.

— Fiindcă am murit o dată.

— Ai murit o dată, repetă Tengo.

— Într-o noapte rece și ploioasă, zise ea.

— De ce ai murit?

— Ca să revin acum la viață.

— Ai înviat.

— Mai mult sau mai puțin, în diferite forme, îi șopti ea.

Tengo se gândi la spusele ei. Ce înseamnă să învii mai mult sau mai puțin, în diferite forme? Creierul îi era greu și vâscos, plin de muguri de viață ca supă primordială. Dar aceștia nu-l conduceau către nimic.

— De unde vine crisalida de aer?

— Întrebare greșită! zise Kumi. Ha, ha!

Se răsuci peste el. Pe coapse, Tengo îi simțea părul pubian, des și gros. Părea să fie o parte din gândurile ei.

— Ce-ți trebuie ca să învii? întrebă Tengo.

— Problema cea mai importantă cu înviatul, spuse tânăra cu aerul că îi destăinuie un secret, este că nu poți învia pentru tine. Nu poți învia decât pentru alții.

— Deci asta înseamnă „mai mult sau mai puțin, în diferite forme”.

— Când o să se lumineze de zi, să pleci de aici. Până nu se blochează ieșirea.

— Când o să se lumineze de zi, o să plec de aici, îi repetă Tengo cuvintele.

Fata își frecă din nou părul pubian de coapsa lui, de parcă voia să lase acolo un semn.

— Crisalida de aer nu vine de nicăieri. Oricât ai aștepta-o, nu o să apară.

— Așa știi tu?

— Fiindcă am murit o dată, spuse ea. E dureros să mori. Mult mai dureros decât îți închipui. Și ești foarte singur. Atât de rău încât te minunezi că oamenii pot fi așa de singuri. Să îți minte asta. Știi, Tengo, până nu mori o dată, nici nu poți învia.

— Fără moarte nu există înviere, confirmă Tengo.

— Dar lumea trăiește urmărită de moarte.

— Trăiește urmărită de moarte, repetă Tengo fără să înțeleagă sensul cuvintelor.

Perdelele albe flutură în bătaia vântului. În aer se simte mirosul buretelui de la tablă și al detergentului. Mirosul frunzelor arse. Cineva exersează la flaut. Fetița îl ține strâns de mână. În vintre simte o amorțeală dulce, dar nu are erecție. Asta o să vină mult mai târziu. Cuvântul „târziu” îi promite eternitatea. Eternitatea e o linie dreaptă care merge la nesfârșit. Castronul cu terci se înclină din nou și creierul îi tremură.

*

Când se trezi nu reuși de îndată să-și dea seama unde se afla. Îi luă ceva timp până când își readuse în minte întâmplările din seara precedentă. De afară se auzea ciripitul vesel al păsărilor și printre perdelele înflorate pătrundea orbitor soarele dimineții. Stătuse foarte înghesuit în patul acela îngust, dar dormise totuși buștean. Alături de el era o femeie, încă adormită, cu capul pe pernă. Părul îi acoperea obraji ca o iarbă proaspătă și plină de rouă. Kumi Adachi, își spuse Tengo. O asistentă care abia a împlinit douăzeci și trei de ani. Lângă pat își găsi ceasul căzut pe podea. Limbile lui arătau ora șapte și douăzeci.

Se ridică încet din pat, cu grijă să nu o trezească pe Kumi, și privi pe fereastră, printre draperii. Afară se vedea un teren cultivat cu verze, ghemuite în șiruri pe pământul negru. În spate se afla crângul. Tengo își aminti strigătele bufniței. Înțelepciunea nopții. În timp ce îi ascultau țipetele, Tengo și asistenta fumaseră hașiș. Pe coapse încă mai simțea părul ei pubian aspru.

Se duse la bucătărie și bău apă de la chiuvetă, făcându-și palmele căuș. Avea gâtul atât de uscat, încât i se părea că oricât ar bea nu-și putea domoli setea. În rest însă se simțea bine. Nu-l durea capul și nu avea corpul moale. Minteia îi era limpede. Doar că se simțea mai aerisit. Ca o instalație bine curățată de un profesionist. Încă îmbrăcat în tricou și boxeri, se duse la toaletă și urină îndelung. Din oglindă îl privea un chip pe care nu-l recunoștea. Pe ici, pe colo, avea câte un fir de păr rebel și era cazul să se bărbiească.

Se întoarse în dormitor și își adună hainele, care zăceau împrăștiate pe podea, amestecate cu cele ale lui Kumi. Nu-și amintea când se dezbrăcase. Își găsi ciorapii, trase blugii pe el și își puse cămașa. În timp ce-și aduna hainele, călcă pe un inel ieftin și mare. Îl culese de pe jos și îl puse pe măsuta de lângă pat. Își puse puloverul și își luă jacheta. Se încredință că are cheile și portofelul în buzunar. Femeia dormea dusă, cu plapuma trasă până sub urechi. Nu i se auzea nici măcar respirația. Oare ar trebui să o trezească? Nu credea că făcuseră nimic, totuși împărțiseră patul peste noapte. Era cam nepoliticos să plece fără măcar să o salute, dar ea dormea prea adânc și îi spusese că era ziua ei liberă. Dacă o trezea, ce ar fi făcut amândoi?

Găsi lângă telefon hârtie și un pix. „Mulțumesc pentru aseară. A fost draguț. Mă întorc la han. Tengo”. Alături notă și ora. Îi lăsă bilețelul pe măsuta de lângă pat, sub inelul pe care îl găsisese mai devreme. Apoi își trase

în picioare adidașii scâlțiați și ieși.

Nu avu mult de mers până la stația de autobuz. Așteptă cinci minute până veni autobuzul care ducea la gară. Merse până la capăt împreună cu liceeni zgomotoși. Întors la han, după ora opt și cu obraji umbriți de barba nerasă, nu avu parte de niciun comentariu. Cei de la han erau, de bună seamă, obișnuiți cu așa ceva. Îi serviră micul dejun fără să spună nimic.

În timp ce mânca și-și bea ceaiul, Tengo memoră seara trecută. Ieșise să mănânce cu cele trei asistente. Apoi se duseseră la un bar, unde cântaseră la karaoke. Mersese la Kumi acasă și, în timp ce ascultau țipetele bufniței, fumaseră hașiș adus din India. Își simțise creierul ca pe un terci gros și călduț. Se pomenise în sala de clasă, simțise mirosurile și vorbise cu Aomame. Apoi, în pat cu asistenta, discutaseră despre moarte și înviere. Pusese o întrebare greșită și primise răspunsuri ambigue. În pădurice, bufnița continua să țipe, iar la televizor, lumea să râdă.

Amintirile sale erau pe alocuri incomplete. Nu reușea să lege toate momentele între ele, dar ceea ce ținea minte era extraordinar de limpede. Își amintea fiecare cuvânt pe care îl rostise. Se gândi la ce-i spusese Kumi la sfârșit. Era un sfat, o avertizare.

— *Când o să se lumineze de zi, să pleci de aici. Până nu se blochează ieșirea.*

Probabil că era vremea să plece. Își luase concediu și venise aici în speranța de a o revedea pe Aomame la vârsta de zece ani, în crisalida de aer. Stătuse aproape două săptămâni și îi citise zilnic tatălui său. Dar crisalida nu mai apăruse. În schimb, când era pe punctul de a renunța, Kumi îi oferise o viziune complet diferită, cu ajutorul căreia o reîntâlnise pe Aomame și putuse să stea de vorbă cu ea. *Găsește-mă, cât mai e timp*, îi spusese ea. Probabil că cea care rostise cuvintele cu adevărat fusese însă Kumi. Era greu de deslușit, dar nu avea nicio importanță. Kumi murise și înviase. Nu pentru ea, ci pentru alții. Tengo hotărî să creadă, cel puțin pentru moment, spusele ei. Erau lucruri importante. Probabil.

Se afla în orașul pisicilor. Existau în el lucruri pe care nu le putea găsi în altă parte. Tocmai din motivul acesta se urcase în tren și venise până aici. Dar ce găsea era presărat cu pericole. Dacă dădea crezare avertismentului lui Kumi, erau lucruri fatale. Îl pișcau degetele, simțea că se apropie ceva de rău augur.

Trebuia să se întoarcă

în Tokio. Până nu se blochează ieșirea, cât mai oprea trenul acolo. Înainte

de asta, însă, trebuia să mai treacă pe la sanatoriu, să-l înștiințeze pe tatăl său că pleacă.

Mai erau câteva lucruri de care voia să se încredințeze.

Capitolul 10   Adunând dovezi clare

Ushikawa se hotărî să facă un drum până în Ichikawa. O simți ca pe o călătorie lungă, însă orașul se afla imediat la intrarea în prefectura Chiba, cum treceai râul, și nu dura mult să ajungi din centrul Tokioului până acolo. Urcă într-un taxi de la gară și-i spuse șoferului numele școlii. Ajunse acolo puțin după ora unu. Se terminase pauza de prânz și cursurile de după-amiază începuseră deja. Din sala de muzică se auzea un cor de voci, iar în curtea școlii se juca un meci de fotbal, în cadrul orei de educație fizică. Copiii alergau după minge țipând în gura mare.

Ushikawa nu avea amintiri plăcute legate de școala primară. El nu era bun la sport, mai ales nu la jocurile cu mingea. Era scund, lent și suferea de astigmatism. În plus, îi lipsea coordonarea motrică. Orele de educație fizică erau un adevărat coșmar. La celelalte materii avea note excelente! Minte nu-i mergea rău deloc și mai și studia mult (tocmai de aceea reușise să promoveze examenul de barou la doar douăzeci și cinci de ani). Însă nimeni nu-l plăcea și nu-l respecta. Unul dintre motive era și faptul că nu era bun la sport. Desigur, și înfățișarea sa ridica niște probleme. De mic copil avusese fața lată, privirea răutăcioasă și capul diform. Colțurile buzelor îi erau răsfrânte în jos și-ți dădeau senzația că stă să i se prelingă saliva prin ele (doar arăta așa, salivă nu-i cursese niciodată). Avea părul creț, vâlvoi. Nu era o înfățișare care să atragă simpatia oamenilor.

În școala primară nu vorbea mai deloc. Când trebuia să o facă, știa și singur că îi mergea bine gura. Însă nu avea cu cine să poarte o discuție intimă și nu i se dădea nici ocazia să-și etaleze talentul oratoric. Prin urmare, rămânea tăcut. Dar își formase obiceiul să asculte cu mare atenție ce spuneau ceilalți – indiferent de subiect. Încerca să câștige ceva din asta. Acest obicei avea să-i devină un instrument foarte folositor. Cu ajutorul lui scotea la iveală multe adevăruri valoroase. Unul dintre aceste „adevăruri valoroase” pe care le descoperise în acest mod era faptul că majoritatea oamenilor nu sunt în stare să-și pună mintea la contribuție și să gândească. Iar cei care nu gândesc nici nu ascultă ce spun alții.

În orice caz, zilele petrecute la școala primară nu erau o filă din viața lui de care să-și amintească cu plăcere. Îl cuprindea deprimarea numai la gândul

că avea să calce din nou într-o asemenea instituție. Poate că prefectura Saitama era altfel decât prefectura Chiba, dar școlile primare erau toate la fel în întreaga țară. Arătau la fel și funcționau după aceleași principii. Cu toate acestea, Ushikawa se dusese special la cea din Ichikawa. Era vorba de o chestiune foarte importantă, pe care nu putea s-o lase în seama altcuiva. Telefonase la secretariat și stabilise o întâlnire la ora unu și jumătate.

*

Directoarea-adjunctă era o femeie micuță de statură și părea să aibă în jur de patruzeci și cinci de ani. Era subțirică, avea un chip frumos și o ținută îngrijită. Directoarea-adjunctă? se miră Ushikawa. Nu mai auzise termenul acesta. Pe de altă parte, el terminase școala primară cu multă vreme în urmă. Lucrurile sigur se mai schimbaseră între timp. Femeia părea să fi avut de-a face cu mulți oameni de toate felurile, pentru că nu trădase deloc surprindere la vederea lui Ushikawa, care numai obișnuit nu arăta. Sau poate că era doar politicoasă. Îl conduse într-o sală de primire foarte îngrijită și îl invită să ia loc. Se așeză și ea pe scaunul din fața lui și îi zâmbi de parcă aștepta cu nerăbdare discuția plăcută pe care urmau să o poarte.

Femeia îi amintea de o colegă din școala primară. Era frumoasă, drăguță, avea note bune și simțul răspunderii. Era manierată și cânta bine la pian. Profesorii o îndrăgeau. Ushikawa o privea adesea în timpul orelor. Se uita mai mult la spatele ei. Însă nu vorbise niciodată cu ea.

— Sunteți aici în legătură cu un absolvent al școlii noastre? întrebă directoarea-adjunctă.

— Mă scuzați, am omis să mă prezint, zise Ushikawa întinzând o carte de vizită.

Aceeași carte de vizită pe care i-a dăduse și lui Tengo și pe care scria „Manager permanent, Noua Asociație Japoneză pentru Promovarea Științei și Artei”. Ushikawa îi înșiră cam aceeași poveste cu care se dusese cândva la Tengo și anume că, în calitate de scriitor, fostul elev al acelei școli era unul dintre candidații la un sprijin financiar oferit de asociația sa. Făcea o verificare foarte sumară legată de el.

— Minunat! zise directoarea zâmbind. Este un lucru care ne onorează și pe noi. Vă ajut cum pot, cu cea mai mare plăcere.

— Mă întrebam dacă este posibil să discut direct cu învățătoarea dânsului, spuse Ushikawa.

— O să mă interesez. Dar au trecut douăzeci de ani de atunci și este posibil să fi ieșit la pensie.

— Vă mulțumesc. Și ar mai fi un lucru despre care aș dori să vă întreb.

— Despre ce este vorba?

— În același an cu domnul Kawana a învățat și o fată pe nume Masami Aomame. Puteți să aflați, vă rog, dacă au fost cumva colegi de clasă?

Pe chipul directoarei apăru o umbră de suspiciune.

— Această doamnă Aomame are vreo legătură cu bursa oferită domnului Kawana?

— Nu, nu despre asta e vorba. Într-o operă scrisă de domnul Kawana este portretizată o persoană care aduce cu dânsa. Și aici sunt câteva chestiuni pe care noi am dori să le clarificăm. Nu e nimic complicat. De fapt, e doar o formalitate.

— Aha, răspuse directoarea-adjunctă ridicând imperceptibil colțurile gurii. Dar vă rog să înțelegeți că nu vă putem oferi informații de natură personală. De exemplu, fișa matricolă sau informații privitoare la mediul familial.

— Suntem perfect conștienți de acest lucru. Noi am dori să știm dacă a fost într-adevăr colegă de clasă cu domnul Kawana. Și v-am fi recunoscători dacă ne-ați comunica numele învățătoarei și o modalitate prin care am putea s-o contactăm.

— Am înțeles. Dacă este vorba doar despre așa ceva, nu e nicio problemă. Aomame, ați spus?

— Da. Se scrie cu ideogramele *ao* de la „verde” și *mame* de la „fasole”. Un nume nu prea des întâlnit.

Ushikawa scrisă cu pixul în carnețel „Masami Aomame” și îi întinse foaia directoarei. Aceasta o privi câteva clipe, apoi o puse într-un dosar de pe birou.

— Vă rog să așteptați aici. Mă duc acum să caut în arhivă. Am să rog pe cineva să facă niște copii după informațiile care pot fi făcute publice.

— Vă mulțumesc din tot sufletul și îmi cer mii de scuze pentru deranj, mulțumi Ushikawa.

Directoarea-adjunctă părăsi încăperea fluturându-și elegant poalele fustei cloș. Avea o postură frumoasă și un mers la fel de frumos. Coafura vădea bun-gust. Înaintase în vârstă într-un mod foarte plăcut. Ushikawa se așeză comod în scaun și așteptă să treacă timpul citind din cartea pe care o avea la el.

*

Un sfert de oră mai târziu, directoarea se întoarse. Ținea la piept un plic

mare, maroniu.

— Se pare că domnul Kawana a fost un elev strălucit. Avea cele mai bune note din clasă, pe lângă rezultatele excelente ca sportiv. Era bun mai ales la aritmetică, la matematică și rezolva probleme de liceu încă din școala primară. A câștigat și o olimpiadă, iar ziarele chiar l-au numit un copil minune.

— Remarcabil, spuse Ushikawa.

— Însă mă miră un lucru, continuă directoarea. Pe atunci era recunoscut ca un copil minune al matematicii, însă, ca adult, a ajuns să fie apreciat în lumea literară...

— Talentul vast, aidoma unei pânze freatice bogate, își găsește cale către suprafață în felurite locuri. În prezent, dânsul predă matematica și, concomitent, scrie romane.

— Aha, răspuse directoarea, arcuindu-și frumos sprâncenele. În comparație cu dânsul, nu am reușit să aflu prea multe în legătură cu Masami Aomame. În clasa a cincea, s-a transferat la altă școală. A fost luată în grija unei rude din Tokio, din sectorul Adachi, și s-a înscris la școala de acolo. A fost colegă cu domnul Kawana în clasele a treia și a patra.

După cum mă așteptam, își zise Ushikawa. Între cei doi exista o legătură.

— Învățătoarea se numește Ōta. Doamna Toshie Ōta. În prezent lucrează la școala primară municipală din Tsudanuma.

— Deci dacă iau legătură cu școala aș putea s-o întâlnesc.

— Am contactat-o deja, răspuse directoarea-adjunctă schițând un zâmbet. A spus că, dacă e vorba de așa ceva, discută cu dumneavoastră cu mare plăcere.

— Vă mulțumesc mult, spuse Ushikawa.

Femeia aceea nu era doar frumoasă, ci își făcea și treaba rapid.

Directoarea notă pe spatele propriei sale cărți de vizită numele profesoarei și numărul de telefon al școlii primare din Tsudanuma, apoi i-o înmână lui Ushikawa. Acesta o puse cu grijă în portofel.

— Am înțeles că doamna Aomame provine dintr-un mediu religios, zise Ushikawa. Este un lucru care pe noi ne preocupă întrucâtva.

Directoarea se încruntă și la coada ochilor îi apărură niște riduri mărunte. Doar o femeie matură cu multă autodisciplină putea să obțină niște riduri atât de inteligente și fermecătoare, cu o conotație atât de delicată.

— Îmi pare rău, dar este unul dintre subiectele pe care nu le putem discuta, răspuse ea.

— E o chestiune de natură personală? întrebă Ushikawa.

— Exact. Mai ales fiind vorba de religie.

— Dar dacă o întâlnesc pe doamna Ōta, aş putea să aflu anumite lucruri. Directoarea-adjunctă îşi înclină uşor bărbia sa delicată către stânga, fluturând pe buze un zâmbet reţinut.

— Ceea ce spune doamna Ōta *strict personal* nu ne priveşte pe noi.

Ushikawa se ridică şi îi mulţumi politicoasă. Directoarea îi înmână plicul cu documente.

— Am pus aici copii ale datelor pe care vi le putem oferi. Sunt despre domnul Kawana, dar sunt şi câteva informaţii cu privire la doamna Aomame. Sper să vă fie de folos.

— Mi-aţi fost de mare ajutor. Vă sunt sincer recunoscător pentru amabilitate.

— Vă rog să-mi daţi de ştire când aveţi un rezultat legat de bursa aceea, pentru că este un lucru care ne face şi nouă onoare.

— Sunt convins că rezultatul o să fie pozitiv, răspunse Ushikawa. Eu l-am întâlnit de mai multe ori până acum şi îl consider un tânăr promiţător, cu un talent indiscutabil.

*

Ushikawa intră într-o cantină din faţa gării din Ichikawa şi luă un prânz uşor, timp în care trecu în revistă documentele din plic. Cuprindeau câteva date matricole referitoare la Tengo şi la Aomame, precum şi detalii despre premiile obţinute de Tengo la învăţătură şi sport. Chiar fusese un elev strălucit din cale afară. Probabil că pentru el şcoala nu însemnase niciodată un coşmar. În plic era şi o copie a unui articol despre câştigarea olimpiadei la aritmetică. Fiind foarte vechi, nu se vedea prea clar, dar conţinea şi o fotografie a lui de la acea vreme.

După ce termină de mâncat, Ushikawa telefonă la şcoala primară din Tsudanuma. Vorbi cu doamna Toshie Ōta şi fixară o întâlnire la şcoală, la ora patru. Aceasta îi spuse că la ora aceea puteau sta de vorbă liniştiţi.

O fi ea muncă, dar chiar aşa, două şcoli într-o singură zi! oftă Ushikawa. Numai când se gândea, îl şi apuca deprimarea. Însă până acum meritase să bată drumul. Aflase că Tengo şi Aomame fuseseră colegi de clasă timp de doi ani. Era un mare progres.

Tengo o ajutase pe Eriko Fukada transformând *Crisalida de aer* într-o operă literară care devenise apoi un bestseller. Aomame îl asasinase la hotelul Okura pe Tamotsu Fukada, tatăl lui Eriko Fukada. Ambii acţionaseră

cu scopul comun de a ataca gruparea „Pionierii”. Poate cooperaseră cumva. Era și normal să considere că o făcuseră.

Însă mai bine nu le spunea încă nimic celor doi indivizi de la Pionierii. Lui Ushikawa nu-i plăcea să dea informațiile cu țârâita. Aduna cât de multe putea, le verifica meticolos și abia când avea dovezi foarte clare, deschidea tacticos subiectul: „Uitați cum stă treaba...”. Era un obicei teatral pe care îl avea încă de pe vremea când lucra ca avocat. Își făcea interlocutorul să coboare garda cu atitudinea lui umilă, iar când lucrurile se apropiau de final, venea cu niște dovezi concrete și răsturna situația.

În tren, în drum spre Tsudanuma, Ushikawa își construiește în minte mai multe ipoteze.

Poate că Tengo și Aomame aveau o relație amoroasă. Sigur, nu să fi fost iubiți încă de la vârsta de zece ani, dar exista posibilitatea să se fi întâlnit mai târziu, după ce terminaseră școala primară și să se fi apropiat. Iar apoi, dintr-un anumit motiv necunoscut, și-au împreunat forțele ca să distrugă gruparea „Pionierii”. Aceasta era o ipoteză.

Însă Ushikawa nu văzuse niciun indiciu cum că Tengo și Aomame ar fi împreună. El avea relații fizice regulate cu o femeie căsătorită, cu zece ani mai în vârstă decât el. Judecând după firea lui, dacă ar fi fost atât de strâns legat de Aomame, nu ar fi făcut sex frecvent cu altă femeie. Nu era el omul care să jongleze așa cu situația. Ushikawa urmărise timp de două săptămâni tiparul după care se mișca Tengo. Trei zile pe săptămână preda matematică la o școală pregătitoare, iar în restul timpului stătea singur, închis în cameră. Probabil că scria. Nu ieșea decât ocazional, la cumpărături sau la plimbare. Ducea un trai foarte simplu și modest. Ușor de înțeles, fără niciun fel de mister. Lui Ushikawa i se părea exclus ca Tengo să fie părtaș la un complot de asasinare, indiferent care ar fi fost situația.

Ushikawa îl simpatiza pe Tengo. Era un tânăr simplu, cu o fire onestă. Se baza pe sine însuși, nu pe alții. Așa cum se întâmplă adesea cu oamenii mai mari de statură, avea tendința să priceapă mai greu aluziile, dar nu era deloc secretos sau viclean. Era genul care, odată ce a luat o hotărâre, o ține apoi tot înaintea. Nu ar fi ajuns niciodată un bun avocat sau agent de bursă. Dacă îi puneai cineva piedică, ar fi căzut grămadă când ți-era lumea mai dragă. Dar putea să se descurce de minune ca profesor de matematică sau ca scriitor. Nu era sociabil și nici prea volubil, dar anumite femei îl plăceau. Pe scurt, se afla la polul opus față de Ushikawa.

Însă comparativ cu el, despre Aomame nu știa mai nimic. Tot ce aflase

era că se născuse într-o familie de credincioși înflăcărați ai Bisericii Martorilor și că fusese dusă încă de mic copil să facă prozelitism. În clasa a cincea își lepădase credința și o luaseră în primire niște rude care locuiau în sectorul Adachi. Probabil că nu mai putuse să îndure. Spre norocul ei, era foarte aptă fizic și din școala generală și până la liceu fusese un jucător strălucit al echipei de softball. Reușise să se facă remarcată. Datorită acestui fapt, obținuse o bursă și intrase la o facultate de educație fizică. Cam acestea erau faptele pe care le aflase Ushikawa. Însă despre personalitatea ei, modul de gândire, calitățile și defectele ei, viața ei particulară, nu avea nici cea mai vagă idee. Tot ce obținuse erau doar niște detalii din biografia ei.

Dar suprapunând în minte trecutul lui Tengo și pe cel al lui Aomame, începu să vadă niște puncte comune. În primul rând, niciunul nu avusese o copilărie fericită. Aomame era târâtă prin oraș de mama ei ca să facă prozelitism. Se duceau din ușă în ușă și sunau la sonerie. Toți copiii din Biserica Martorilor erau obligați să facă asta. Iar tatăl lui Tengo fusese încasator la NHK. Și asta presupunea tot mers din ușă în ușă. Oare să-și fi luat fiul cu el, așa cum făceau mamele din Biserica Martorilor? Poate că da. Dacă ar fi fost el tatăl lui Tengo, sigur ar fi făcut-o. Când ai un copil cu tine aduni bani mai ușor și nu mai trebuie să plătești nici bonă. Împuști doi iepuri dintr-un foc. Însă pentru Tengo sigur nu fusese o experiență plăcută. Și cine știe, poate că cei doi copii chiar se întâlniseră pe străzile orașului Ichikawa.

Atât Tengo, cât și Aomame se străduiseră să obțină o bursă sportivă și să plece cât mai repede de la părinți. Ambii erau niște sportivi străluciți. Erau oricum înzestrați cu o constituție fizică bună, însă *trebuia neapărat să fie străluciți*. Unica lor metodă de a deveni independenți era să fie remarcați astfel și să facă performanță. Acesta era prețiosul lor bilet care le asigura autoconservarea. Felul lor de a gândi nu semăna cu al unui băiat sau al unei fete obișnuite de vârsta lor, iar atitudinea lor față de lume diferea și ea.

La drept vorbind, și Ushikawa fusese într-o situație asemănătoare. În cazul său, familia lui era bogată și nu avusese nevoie de bursă, iar banii de buzunar nu-i lipsiseră niciodată. Dar ca să intre la o facultate de vârf și să treacă examenul de barou trebuise să învețe pe rupte. Se luptase la fel ca Tengo și ca Aomame. Nu avusese timp să se distreze, așa cum făceau colegii lui. Abandonase micile plăceri – un lucru nu tocmai ușor de făcut – și se devotase în întregime studiului. Sufletul lui oscilase mereu între sentimente de inferioritate și de superioritate. Eu sunt un Raskolnikov care n-a întâlnit-o pe Sonia, își spunea el adesea.

Ei, dar lasă-mă pe mine. Nu mă ajută cu nimic acum să mă gândesc la toate astea. Mai bine mă întorc la Tengo și la Aomame.

Dacă cei doi s-ar fi întâlnit pe neașteptate după mai bine de douăzeci de ani, ar fi descoperit cu uimire că aveau multe puncte în comun. Ar fi avut foarte multe lucruri de vorbit. Și atunci s-ar fi simțit puternic atrași unul de celălalt. Ushikawa putea să-și imagineze cu multă claritate un asemenea scenariu. O întâlnire întâmplătoare, dictată de destin. Suprema poveste de dragoste.

Chiar să fi avut loc această întâlnire întâmplătoare? Să se fi născut o poveste de dragoste? Desigur, Ushikawa nu avea cum să știe cu certitudine. Însă era mai logic să presupună că se întâlniseră. Tocmai astfel își uniseră forțele și îi atacaseră pe Pionieri. De pe fronturi diferite, fiecare în felul său. Tengo cu penița, iar Aomame cu vreo tehnică specială. Însă Ushikawa nu era perfect mulțumit de această ipoteză. Avea logică, dar nu îl convingea.

Dacă între cei doi s-ar fi creat o legătură atât de puternică, era inevitabil să iasă la suprafață. O întâlnire fatidică ar fi avut urmări la fel de fatidice, iar ochii lui atât de atenți nu ar fi scăpat așa ceva. Poate că Aomame ar fi reușit să țină totul ascuns. Dar lui Tengo i-ar fi fost imposibil.

Ushikawa era genul de om care se bazează în viață pe logică. Fără dovezi clare, nu mergea mai departe. Însă, în același timp, avea încredere în instinctul său înnăscut. Iar acest instinct clătina acum din cap la ideea că Tengo și Aomame unelteau împreună. Clătina încet, dar ferm. Dacă cei doi nu erau conștienți unul de existența celuilalt? Dacă implicarea lor simultană cu Pionierii fusese *o pură întâmplare*?

Deși era o coincidență greu de imaginat, instinctul lui prefera această ipoteză în favoarea ideii de complot. Din motive diferite, cu scopuri diferite și din unghiuri diferite, cei doi îi zgâlțâiseră pe Pionieri *din întâmplare* în același timp. Erau două fire narrative separate, care mergeau în paralel.

Dar tipii de la Pionieri ar accepta ușor o teorie așa de convenabilă? Nici vorbă, își zise Ushikawa. Ar sări direct la ipoteza cu uneltirea, fără să mai stea pe gânduri. Erau indivizi cărora din fire le place conspirația. Înainte să le ofere informații brute, trebuia să se străduiască să găsească dovezi și mai clare. Altfel risca să-i inducă în eroare, iar acest lucru, la rândul lui, putea însemna să aibă el de suferit.

Ushikawa se gândi încontinuu la aceste lucruri în tren, de la Ichikawa la Tsudanuma. Probabil că, fără să-și dea seama, se strâmbase, oftase sau se uitase în gol. O fetiță de școală generală, așezată pe scaunul din fața lui îl

privea ciudat. Ushikawa încercă să disimuleze aceste gesturi schimbându-și expresia de pe chip și trecându-și palma peste creștetul lui strâmb și чел. Însă aceste mișcări păreau mai degrabă să o sperie. Fata se ridică brusc înaintea de stația Nishi-Funabashi și se făcu nevăzută, cu pași iuți.

*

Cu învățătoarea pe nume Toshie Ōta rămase de vorbă în clasă, după terminarea orelor. Avea vreo cincizeci și ceva de ani și se afla la polul opus față de eleganta directoare-adjunctă de la școala din Ichikawa. Era scundă și îndesată, iar, privită din spate, avea un mers bizar, ca de crustaceu. Pe nas avea niște ochelari micuți, cu rame metalice, însă porțiunea dintre sprâncene era lată, plată și acoperită cu firisoare mărunte de păr. Purta un costum aparent din lână, care nu se știe când fusese croit, însă cu siguranță era gata demodat de nou și care răspândea un vag iz de naftalină. Avea o nuanță rozalie, însă una ciudată, care părea amestecată cu o altă culoare greșită. Probabil se dorise un ton discret și rafinat, dar scopul nu fusese atins și acel roz era acum cufundat într-o mare de deznădejde, autodeprecieri și resemnare. Din această pricină, bluza albă, nou-nouță, care i se zărea pe sub rever, arăta ca un musafir neobrăzat care s-a strecurat la un priveghi. Părul ei uscat, înspicat cu fire albe, părea prins la repezeală cu niște agrafe de plastic. Avea mâinile și picioarele cărnoase și niciun inel nu-i împodoba degetele scurte. Gâtul îi era brăzdat de trei cute înguste, dar adânci, care parcă marcau trecerea anilor. Sau poate erau semn că îi fuseseră împlinite trei dorințe. Deși probabil că nu era cazul, presupuse Ushikawa.

Îi fusese învățătoare lui Tengo din clasa a treia și până la sfârșitul ciclului primar. O dată la doi ani clasele se schimbau, dar întâmplarea făcuse să fie cu Tengo patru ani de zile. Pe Aomame o avusese doar doi ani, în clasele a treia și a patra.

— Mi-l amintesc bine pe domnul Kawana, zise ea.

Comparativ cu aspectul său sobru, avea o voce surprinzător de tânără și de clară. O voce care putea să răzbată până în toate ungherele unei clase gălăgioase. Profesia îl face pe om, își zise Ushikawa admirativ. Cu siguranță era un dascăl iscusit.

— Domnul Kawana a fost un elev strălucit din toate punctele de vedere. În douăzeci și cinci de ani mi-au trecut prin mână nenumărați elevi în diverse școli, dar n-am întâlnit un altul atât de înzestrat. Se remarcă în orice făcea. Avea o personalitate frumoasă și calități de lider. Era genul de om capabil să se impună în orice domeniu. În școala primară s-a remarcat mai ales prin

abilitățile sale la aritmetică și matematică, însă nu mă surprinde faptul că a urmat calea literaturii.

— Tatăl dânsului era încasator la NHK, nu-i așa?

— Așa este, răspunse învățătoarea.

— Am înțeles chiar de la dânsul că era un tată foarte sever, spuse Ushikawa complet la plesneală.

— Întocmai, răspunse ea fără să ezite. Era un tată foarte sever. Era foarte mândru de slujba sa și, desigur, acesta e un lucru minunat, însă pentru Tengo era o adevărată corvoadă.

Ushikawa reuși să lege subiectele între ele, astfel încât să stoarcă tot felul de detalii de la ea. La asta se pricepea el cel mai bine, să-și facă interlocutorul să vorbească. Învățătoarea îi povesti că Tengo fugise de acasă în clasa a cincea, sătul să tot fie luat de tatăl său la încasat taxa în weekend.

— Mai bine spus, a fost dat afară din casă, nu a fugit, spuse ea.

Deci tatăl lui chiar îl căra pe Tengo după el când încasa bani, își spuse Ushikawa. Iar pentru Tengo, aflat la o vârstă fragedă, fusese un stres deloc neglijabil. Exact așa cum se așteptase.

Neavând unde se duce, învățătoarea îl ținuse la ea peste noapte. Îi dăduse o pătură și îi făcuse și micul dejun. A doua zi pe seară se dusesse la tatăl lui și îl convinsese să se răzgândească. Îi povesti lui Ushikawa întregul episod ca pe unul dintre cele mai glorioase momente din viața ei. Apoi îi vorbi și despre cum îl reîntâlnise întâmplător la un concert, când Tengo era în liceu, și despre cât de bine cântase el atunci la timpan.

— *Sinfonietta* lui Janáček. Nu e o piesă tocmai simplă. Până cu câteva săptămâni în urmă, Tengo nici nu atinsese vreodată acel instrument, dar a urcat pe scenă ca un adevărat profesionist și și-a îndeplinit rolul magnific. Un miracol în toată puterea cuvântului.

Femeia asta chiar l-a plăcut din toată inima pe Tengo, își zise Ushikawa impresionat. A ținut la el în mod necondiționat. Oare cum o fi să te placă cineva atât de mult?

— De Masami Aomame vă mai amintiți? întrebă Ushikawa.

— Îmi amintesc foarte bine, răspunse învățătoarea, însă cu o altă voce, în care nu se simțea bucuria.

Tonul vocii îi coborî simțitor.

— E și un nume neobișnuit.

— Da, e foarte neobișnuit. Însă nu din cauza numelui mi-o amintesc eu.

Se lăsă o scurtă tăcere.

— Am înțeles că provenea dintr-o familie de credincioși devotați ai Bisericii Martorilor.

— Rămâne între noi discuția? întrebă învățătoarea.

— Sigur că da. Nu mai spun nimănui.

Învățătoarea încuviință.

— În Ichikawa există o filială mare a Bisericii Martorilor. Și de aceea eu am avut sub îndrumarea mea mai mulți copii din rândul lor. Din postura de dascăl pot să vă spun că probleme apar mereu și că trebuie acordată atenție fiecărui elev în parte. Însă credincioși mai înflăcărați ca părinții ei nu erau.

— Cu alte cuvinte, oameni care nu admiteau niciun compromis.

Învățătoarea își mușcă ușor buzele amintindu-și acele lucruri.

— Așa este. Erau niște oameni extrem de stricți când venea vorba de principii și pretindeau aceeași strictețe și de la copii. Din această cauză, ea nu avea cum să nu se izoleze de restul clasei.

— Deci, s-ar putea spune că, într-un anumit sens, a fost un copil special.

— Da, un copil special, recunosc învățătoarea. Dar copiii nu au nicio vină. Dacă e să căutăm o vină undeva, atunci o vom găsi în intoleranța care acaparează sufletul oamenilor.

Învățătoarea continuă să vorbească despre Aomame. În cea mai mare parte, ceilalți copii o ignorau. Pe cât posibil, o tratau ca și cum *nu exista*. Era un element străin, cineva care susținea principii ciudate și care îi deranja pe ceilalți. Acea era părerea unanimă în clasă. Iar Aomame se apăra încercând să-și facă prezența cât mai puțin simțită.

— Am făcut și eu tot ce am putut, dar solidaritatea copiilor era neașteptat de puternică, iar ea se transformase într-un fel de prezență fantomatică. În ziua de azi, astfel de probleme se pot rezolva cu ajutorul unui consilier de specialitate. Însă pe atunci nu exista un asemenea sistem. Eu eram încă tânără și abia îmi mai vedeam capul doar încercând să țin clasa la un loc. Probabil că ce spun vă sună a pretext.

Ushikawa înțelegea bine ce spunea. A fi învățător însemna muncă grea. Într-o anumită măsură, lucrurile care interveneau între copii trebuiau lăsate în seama copiilor.

— Profunzimea credinței și intoleranța sunt două fețe ale aceleiași monede. Iar noi nu avem ce face în această privință, spuse Ushikawa.

— Aveți dreptate, răspunse învățătoarea. Dar, la un alt nivel, sigur aș fi putut să fac și eu ceva. Am încercat în câteva rânduri să discut cu ea, însă n-am reușit să scot nicio vorbă de la ea. Era încâpățanată și odată ce hotăra

ceva, nu se mai răzgândea. Avea o minte strălucită. Înțelegea repede și era dornică să învețe. Dar se controla și se reținea, astfel încât să nu dea la iveală aceste lucruri. A nu ieși în evidență era doar o metodă de autoapărare. Dacă s-ar fi aflat într-un mediu obișnuit, sigur ar fi fost și ea o elevă minunată. Îmi pare atât de rău când mă gândesc!

— Ați discutat vreodată cu părinții ei?

Învățătoarea încuviință.

— De mai multe ori. Au venit la școală în repetate rânduri să se plângă de persecuție religioasă. I-am rugat atunci să încerce s-o ajute mai mult pe Aomame să se integreze în colectiv. Să se abată măcar un pic de tot de la principii. Dar în zadar. Pentru părinții ei, a respecta cu strictețe regulile credinței lor venea mai presus de orice. Pentru ei, fericirea însemna să ajungă în rai, iar viața în această lume nu era decât un lucru tranzitoriu. Însă aceasta e gândire de adult. Iar dâșii, din păcate, nu au vrut să înțeleagă ce greu îi e unui copil aflat în creștere să fie ignorat și ostracizat de restul clasei și ce răni fatale pot lăsa în sufletul lui aceste lucruri.

Ushikawa îi spuse că Aomame fusese o jucătoare de softball de succes în facultate și în cadrul echipei unei firme și că acum lucra ca instructor la un club sportiv de lux. Mai exact spus, *lucruse* acolo până cu puțin timp în urmă, dar nu era nevoie să se exprime atât de precis.

— Mă bucur! zise învățătoarea și se înroși ușor în obraji. Deci s-a făcut mare, se întreține singură și o duce bine. M-am liniștit să aud asta.

— Dacă îmi permiteți o întrebare, zise Ushikawa fluturând un zâmbet inocent. E posibil ca domnul Kawana și doamna Aomame să fi fost mai apropiați în școala primară?

Învățătoarea își împreună degetele și se gândi o vreme.

— E posibil și așa ceva. Însă eu nu am văzut nimic de acest fel și nici nu mi-a ajuns nimic la ureche. Singurul lucru pe care pot să-l spun e că-mi vine greu să cred că putea exista vreun copil în acea clasă care să se apropie de ea. Poate că Tengo i-a întins mâna, pentru că el era un copil bun și responsabil. Dar nu cred că ea și-ar fi deschis inima cu una, cu două. Așa cum nici scoica lipită pe o stâncă nu-și desface ușor carapacea.

Învățătoarea tăcu puțin, apoi adăugă:

— Îmi pare rău că trebuie să spun lucrul acesta, dar pe atunci eu nu am putut să fac nimic în acest sens. După cum vă ziceam, nu aveam experiența și nici priceperea necesară.

— Dacă domnul Kawana și doamna Aomame s-ar fi apropiat, acest lucru

ar fi creat o reacție puternică în clasă și n-ar fi avut cum să nu ajungă până la urechile dumneavoastră, nu-i așa?

Învățătoarea încuviință.

— Exista intoleranță de ambele părți.

— Mi-ați fost de mare ajutor cu tot ce mi-ați povestit, îi mulțumi Ushikawa.

— Sper că ce v-am spus despre doamna Aomame nu va fi o piedică în acordarea bursei, zise învățătoarea îngrijorată. Eu sunt singura responsabilă pentru faptul că în clasă a apărut o astfel de problemă. Nu a fost nici vina lui, nici a ei.

— Nu vă îngrijorați, spuse Ushikawa clătinând din cap. Eu doar verific acuratețea unor date care apar în carte. După cum știți și dumneavoastră, problemele care vizează religia sunt întotdeauna complicate. Domnul Kawana e înzestrat cu un talent extraordinar și cu siguranță va ajunge în curând un nume de seamă.

La auzul acestor cuvinte, învățătoarea zâmbi mulțumită. O rază de lumină pătrunse în ochii ei și îi făcu să strălucească orbitor, aidoma unor ghetari care se zăresc în depărtări, pe coama muntelui. Își amintește de Tengo pe când era un băiat, își zise Ushikawa. Au trecut douăzeci de ani de atunci, dar sigur are senzația că totul s-a întâmplat nu mai târziu de ieri.

În timp ce aștepta autobuzul către stația Tsudanuma în apropiere de poarta școlii, Ushikawa se gândi la profesorii lui de la școală. Oare ei îl mai țineau minte pe el? Însă chiar dacă îl mai țineau minte, în ochii lor sigur n-ar fi apărut vreun licăr de bunătate amintindu-și de el.

Ceea ce scosese la lumină era foarte aproape de ipoteza lui. Tengo fusese cel mai bun elev din clasă. Era și foarte popular. Aomame stătea izolată și era ignorată de tot restul clasei. Practic nu existau șanse ca cei doi să se fi apropiat. Se aflau în poziții prea diferite. Iar Aomame se transferase în clasa a cincea de la școala din Ichikawa. Acolo se întrepruera legătura dintre ei.

Dacă era să caute puncte comune între ei în timpul școlii, atunci nu exista decât unul singur, și anume că erau nevoiți să-și asculte părinții, împotriva voinței lor. Deși o făceau în scopuri diferite, unul ca să câștige adepți, altul ca să încaseze taxe, amândoi erau târâți de părinți cu forța prin tot orașul. În clasă, ocupau poziții foarte diferite. Dar cu siguranță se simțeau la fel de singuri și își doreau *ceva* cu tot atâta putere. Să fie acceptați în mod necondiționat, să fie strânși în brațe. Ushikawa își putea imagina ce era în sufletul lor.

Ei bine, își zise Ushikawa așezat pe scaun, cu brațele încrucișate, în rapidul de la Tsudanuma către Tokio. Ei bine, eu ce să fac mai departe? Am găsit câteva conexiuni între Tengo și Aomame. Niște legături foarte interesante, dar, din păcate, în momentul de față, ele nu dovedesc nimic concret.

În fața mea se înalță un zid de piatră. În el sunt trei uși, iar eu trebuie să aleg una. Fiecare ușă poartă o plăcuță cu un nume. Pe una scrie „Tengo”, pe alta „Aomame” și pe ultima „Doamna din Azabu”. Aomame a dispărut ca o nălucă, fără urmă. Vila cu sălcii din Azabu e păzită ca un seif de bancă și n-am cum să mă ating nici de ea. Și atunci mai rămâne doar o ușă.

Se pare că o vreme o să stau lipit de Tengo, își zise Ushikawa. Altă alegere nu am. Asta e o mostră perfectă de aplicare a procedurii prin eliminare. Îți vine să faci niște broșuri frumoase cu ea, pe care să le împărți trecătorilor. Lume, lume, priviți cum se procedează prin eliminare!

Ce băiat bun din naștere ești tu, Tengo! Matematician, dar și scriitor. Campion la judo, dar și preferatul învățătoarelor. Deocamdată nu-mi rămâne decât să te folosesc pe tine drept breșă și să încerc să descâlcesc situația. Și chiar e o încâlceală cumplită. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât pricep mai puțin. Mi se face creierul ca o bucată de tofu expirat.

Dar Tengo? se întrebă Ushikawa. El reușea să cuprindă imaginea de ansamblu? Probabil că nu. Din câte vedea el, Tengo testa pe rând diverse ipoteze și mergea încolo și înapoi, pe căi ocolite. Oare nu era și el bulversat de diverse lucruri și își clădea în minte fel de fel de teorii? Și totuși, Tengo era un matematician înnăscut. Se pricepea să adune piese și să compună un puzzle, în plus, ca persoană direct vizată, cu siguranță strânsese mai multe piese decât el.

Să-i urmăresc mișcările lui Tengo o vreme, își propuse Ushikawa. Sigur o să mă ducă el *undeva*. Dacă am noroc, poate chiar la locul în care se ascunde Aomame. A se lipi zdravăn de ceva ca o lipitoare era alt lucru la care Ushikawa se pricepea de minune. Dacă asta se hotăra el să facă, nimeni nu mai putea să se descotorosească de el.

Odată ce se hotărâse, Ushikawa închise ochii și stinse întrerupătorul gândurilor. Mai bine dormea puțin. În ziua aceea vizitase nu una, ci două școli primare din Chiba și stătuse de vorbă cu două învățătoare între două vârste. O frumoasă directoare-adjunctă și o învățătoare cu un mers ca de crab. Trebuia să-și mai odihnească nervii. În scurt timp, capul său mare și

diform începu să salte ușor, în ton cu mișcarea trenului. Ca o păpușă în mărime naturală, care stă să scuipe pe gură un răvaș nenorocos.

Trenul nu era gol, însă niciun călător nu se încumeta să se așeze lângă Ushikawa.

Capitolul 11   Lumea asta nu numai că nu are logică, dar e și lipsită de bunătate

Mărți dimineață, Aomame îi scrisese un bilet lui Tamaru, în care îi spunea că bărbatul care se dădea drept încasator de la NHK venise din nou. Bătuse insistent la ușă, o făcuse cu ou și cu oțet (pe ea sau pe persoana care locuia acolo, numită Takai) și o tachinase încontinuu. Avea ceva exagerat și nenatural. Poate chiar era cazul să se alarmeze cu adevărat.

Aomame puse bilețelul într-un plic și îl lăsă pe masa din bucătărie. Scrise pe el inițiala T. Cei care veneau să-i aducă provizii urmau să i-l ducă lui Tamaru.

Puțin înainte de ora unu, Aomame intră în dormitor, încuie ușa, se băgă în pat și continuă să citească din romanul lui Proust. La ora unu fix, soneria sună o dată. După câteva clipe echipa de aprovizionare descuie ușa și intră în apartament. Ca de obicei, umplură frigiderul rapid, strânseseră gunoiul și inspectară rafturile cu alimente. După un sfert de oră își terminară treaba, ieșiră și încuiară ușa din exterior. Apoi sunară iar la sonerie, ca semnal. Același procedeu ca întotdeauna.

Ca să fie sigură, Aomame așteptă până ce limbile ceasului indicară ora unu și jumătate, apoi ieși din dormitor și se duse în bucătărie. Plicul adresat lui Tamaru dispăruse, iar pe masă era acum o punguță de hârtie cu numele unei farmacii. Alături de ea, un volum gros intitulat *Enciclopedia corpului uman pentru femei*. În punguță găsi trei teste diferite de sarcină. Deschise fiecare cutie și citi instrucțiunile rând pe rând. Toate spuneau același lucru. Dacă ciclul întârzie mai mult de o săptămână, se poate face testul de sarcină. Acesta are o precizie de nouăzeci și cinci la sută, dar dacă rezultatul este pozitiv se recomandă o vizită la medicul specialist cât mai repede. Nu trebuie trasă o concluzie doar pe baza testului. Acesta indică doar posibilitatea unei sarcini.

Procedeu era simplu. Se colectează urină într-un recipient curat și se introduce în ea fâșia de hârtie sau se urinează direct pe bețișor. Se așteaptă câteva minute. Culoarea albastră indică o sarcină. Dacă nu se schimbă

culoarea, rezultatul e negativ. Sau, două liniuțe verticale în cadranul rotund înseamnă o sarcină, o singură liniuță indică lipsa unei sarcini. Chiar dacă detaliile de design difereau, principiul era același. Existența sarcinii se stabilește în funcție de prezența hormonului hCG (gonadotropina corionică umană) în urină.

Gonadotropina corionică umană? Aomame se încruntă puternic. Era femeie, dar în cei treizeci de ani ai săi nu mai auzise niciodată această denumire. Adică până acum chestia asta și-a făcut de cap cu ovarele mele și eu n-am știut?

Aomame deschise *Enciclopedia corpului uman pentru femei*.

„Gonadotropina corionică umană este un hormon secretat în timpul sarcinii, care menține funcționarea corpului galben”, scria în carte. „Corpul galben secretă progesteron și estrogen, protejează mucoasa uterină și împiedică menstruația. În acest mod se formează treptat placenta în uter. După șapte până la nouă săptămâni, odată formată placenta, rolul corpului galben se încheie și, prin urmare, și cel al hormonului hCG.”

Cu alte cuvinte, se secretă după fixarea pe peretele uterin, timp de șapte până la nouă săptămâni. Ca perioadă, era cam nesigur, dar se potrivea cumva. Tot ce putea spune e că, în cazul în care testul indica un rezultat pozitiv, cu siguranță era însărcinată. Dacă ieșea negativ, concluzia nu mai era la fel de clară. Exista și varianta ca perioada de secreție a hormonului să se fi încheiat deja.

Aomame nu simțea nevoia să urineze. Scoase o sticlă de apă plată din frigider și bău două pahare. Însă tot nu îi venea să meargă la toaletă. Neavând nicio grabă, lăsă baltă testele de sarcină și se întinse pe canapea, concentrându-se asupra cărții.

*

Senzația de urinare apărură abia după ora trei. Aomame strânse urină într-un recipient și introduse în ea fâșia de hârtie. Aceasta se schimbă la culoare văzând cu ochii și se transformă într-un albastru intens. O nuanță foarte elegantă, bună de folosit pe caroseria unei mașini. O decapotabilă micuță și albastră, la care ar merge numai bine o capotă bej. Trebuie să fie minunat să conduci o asemenea mașină de-a lungul coastei, cu un vânticel văratic suflându-ți în față. Însă în baia dintr-un bloc din mijlocul orașului, într-o după-amiază de toamnă, acel albastru îi dădea ei certitudinea că este însărcinată – o posibilitate calculată cu o precizie de nouăzeci și cinci la sută. Rămasă în picioare în fața oglinzii, Aomame privi o vreme fâșia de hârtie

albăstrită. Însă oricât ar fi privit-o, culoarea aceea nu avea să se schimbe.

Ca să fie absolut sigură, încercă și un test produs de altă firmă. Pe instrucțiunile acestuia scria să urineze direct pe capătul bețișorului. Dar cum n-ar fi putut să mai urineze prea curând, se hotărî să-l introducă în urina din vas. Tot era proaspătă și nu avea de ce să conteze dacă îl introducea în ea sau turna pe el. Rezultatul era același. Pe cadranul rotund din plastic apărură două linii verticale clar conturate, care îi spuneau lui Aomame același lucru, și anume că „există posibilitatea unei sarcini”.

Aomame aruncă urina în vasul de toaletă și trase apa. Înfășură fâșia de hârtie albăstrită într-un șervețel și îl aruncă la gunoi, apoi spală recipientul cu apă caldă. Se duse în bucătărie și mai bău două pahare cu apă. Avea de gând să încerce și al treilea test a doua zi. Trei e un număr foarte bun. O lovitură, două lovituri. Îți ții răsuflarea și aștepti a treia minge.

Aomame puse apă la fiert, își făcu un ceai verde, apoi se așeză pe canapea și își reluă lectura. Avea alături o farfurioară cu cinci biscuiți sărați cu brânză, pe care îi ronțai savurându-și ceaiul. Era o după-amiază liniștită. Perfectă pentru citit. Însă degeaba parcurgea scrisul cu ochii, pentru că nu reținea nimic. Se văzu nevoită să recitească același pasaj de mai multe ori. Până la urmă renunță, închise ochii și se imagină la volanul decapotabilei albastre, mergând de-a lungul coastei, cu capota lăsată. Un vânticel cu iz de mare îi flutura în păr. Pe marginea drumului era un semn rutier cu două linii verticale, care însemna „Atenție, puteți fi însărcinată!”.

Aomame oftă și lăsă cartea să-i cadă pe canapea.

Știa și ea foarte bine că nu era nevoie să mai încerce al treilea test. Rezultatul ar ieși la fel și de o sută de ori la rând, își spuse ea. E doar o pierdere de timp. Hormonii mei hCG o să aibă exact aceeași atitudine față de uterul meu. Protejează corpul galben, împiedică declanșarea menstruației și ajută la formarea placentei. Sunt însărcinată. Iar hormonii hCG știu asta. O știu și eu. Pot să identific exact în pânțelele meu această ființă. Acum e încă mică. Nu e decât un fel de simbol. Dar la un moment dat o să aibă o placentă și o să se dezvolte. O să primească hrană de la mine și o să crească treptat, dar constant, fără încetare, în lichidul acela întunecat și greu.

Era prima dată când rămânea însărcinată. Aomame era foarte meticuloasă din fire și nici nu credea decât ce vedea cu propriii ei ochi. Când făcea sex, se asigura neapărat ca partenerul să aibă prezervativul pus. Oricât ar fi băut, asta nu omitea niciodată să verifice. După cum îi spusese și Doamnei, de la vârsta de zece ani, când îi venise prima dată ciclul, nu i se întrerupsese

niciodată. Nu i se dereglase nici măcar cu o zi. Durerile menstruale erau ușoare. Doar sângera timp de câteva zile și atât. Nu o împiedicase niciodată să facă mișcare.

Îi venise ciclul prima oară la câteva luni după ce îl strânsese pe Tengo de mână în sala de clasă din școala primară. Între cele două întâmplări părea să existe o clară conexiune. Atingerea mâinii lui Tengo o zguduise probabil pe dinăuntru. Când o anunțase pe mama ei că i-a venit ciclul, aceasta se strâmbase, de parcă se trezise pe cap cu o pacoste chiar inutilă. E cam devreme, comentase ea. Însă Aomame nici n-o luase în seamă. Era propria ei problemă și nu a mamei sau a altcuiva. Făcuse singură primul pas într-o nouă lume.

Iar acum era însărcinată.

Aomame se gândi la ovule. Unul dintre cele patru sute de ovule pregătite înăuntru ei (probabil unul chiar de pe la mijloc) fusese fecundat. Cel mai probabil în seara aceea furtunoasă de septembrie, cu tunete puternice. Atunci, în camera aceea întunecoasă, ea ucisese un bărbat. Îi înfipsese în ceafă un ac ascuțit, țintind către baza creierului. Însă acel bărbat era complet diferit față de cei pe care îi omorâse până atunci. Nu numai că știa că urmează să fie ucis, dar asta își și dorea. Până la urmă, ea îi dăduse ceea ce voia. Nu ca pe o pedeapsă, ci ca pe un act de milă. Iar în schimb, el îi oferise ceea ce ea își dorea. Un târg făcut într-un loc adâncit în întuneric. Acea fusese noaptea în care rămăsese însărcinată. *O știa.*

Eu am luat viața unui om cu mâna mea și, în același timp, o viață a prins rod în mine. Oare și asta a făcut parte din târg?

Aomame închise ochii și își puse frâu gândurilor. Când mintea i se goli, ceva se strecură înăuntru ei, în tăcere.

Doamne care ești în ceruri, pur fie numele Tău, vie împărăția Ta. Și ne iartă nouă păcatele noastre. Și ne binecuvântează nouă calea. Amin.

De ce îi venise să rostească rugăciunea tocmai acum? Nici măcar nu credea câtuși de puțin în vreo împărăție, în rai sau în Dumnezeu. Dar avea aceste cuvinte întipărite în minte. Fusese pusă să le recite încă de pe la trei sau patru ani, când încă nici nu le înțelegea bine sensul. Dacă greșea chiar și un cuvințel, o loveau tare cu rigla peste mâini. Rugăciunea ieșea la iveală ori de câte ori se întâmpla ceva, chiar dacă nu se vedea cu ochiul liber. Ca un tatuaj secret.

Ce-ar zice oare mama dacă i-aș spune că am rămas însărcinată fără să fi făcut sex? se întrebă ea. Probabil i s-ar părea o blasfemie cumplită. La urma urmei, e un fel de concepție imaculată – deși, evident, nu mai sunt virgină. Dar poate nici măcar nu mi-ar acorda atenție. Nici n-ar apleca urechea la ce spun eu. Nu sunt decât o lepădătură care a părăsit lumea ei cu mult timp în urmă.

Dar hai să gândim lucrurile altfel, își propuse Aomame. Să nu mai încerc să găsesc o explicație acolo unde nu există, ci să las enigma să fie enigmă și să văd fenomenul din unghiul opus.

Oare eu văd sarcina asta ca pe un lucru fericit și bine-venit? Sau ca pe ceva neplăcut și inoportun?

Oricât se gândea, Aomame nu reușea să ajungă la o concluzie. Încă sunt în faza de șoc, își spuse ea. Sunt perplexă și dezorientată. Pe de o parte, mă simt sfâșiată în două. Mă confrunt cu o situație nouă pe care, în mod firesc, nu pot să o accept ca atare. Însă, în același timp, Aomame nu putea să nu observe că proteja acea mică sursă de căldură, mânăta de un interes foarte viu. Simțea nevoia să fie până la capăt alături de acel ceva care se forma înăuntrul ei, orice ar fi fost el. Sigur că era neliniștită, înspăimântată. Poate era o chestie care îi depășea imaginația. Poate era cine știe ce creatură ostilă care urma s-o devoreze pe dinăuntru. Îi veneau în cap mai multe variante sumbre. Cu toate acestea, Aomame avea de felul ei și o doză de curiozitate sănătoasă. Deodată, în minte îi răsări un gând, ca o rază de lumină care străpunge întunericul.

Poate copilul pe care îl port în pânțele e al lui Tengo.

Aomame se încruntă ușor și cugetă o vreme la această variantă. Dar de ce să fiu însărcinată cu copilul lui Tengo?

Ia să vedem totul așa: în noaptea aceea bulversantă în care s-au petrecut atâtea lucruri unul după altul, ceva a acționat în această lume și Tengo a reușit cumva să-și introducă sperma în uterul meu. Nu știu cum, dar a apărut un fel de pasaj special, menit cumva să umple spațiul dintre tunete, potop, întuneric și crimă. Probabil doar temporar. Iar noi am reușit să ne folosim de acel pasaj. Corpul meu a profitat de ocazie, l-a primit flămând pe Tengo în el și așa am rămas însărcinată. Ovulul meu cu numărul 201 sau 202 a înhățat unul dintre milioanele de spermatozoizi ai săi. Un spermatozoid sănătos, deștept și onest, întocmai ca posesorul său.

E o idee groaznic de aberantă. N-are niciun fel de logică. Nimeni în toată lumea asta n-ar accepta așa ceva, oricâte explicații aș da. *Dar însuși faptul*

că sunt însărcinată e illogic. Deși, la urma urmei, suntem în 1Q84. E o lume în care nu mă mai mir de nimic.

Și dacă e chiar copilul lui Tengo? se întrebă Aomame.

În dimineața aceea, când eram în spațiul pentru opriri de pe Autostrada Metropolitană nr. 3, nu am apăsat pe trăgaci. M-am dus acolo chitită să mor și mi-am băgat țeava pistolului în gură. Nu-mi era câtuși de puțin teamă de moarte, pentru că o făceam ca să-l salvez pe Tengo. Însă o forță m-a făcut să mă opresc. Am auzit o voce din depărtare chemându-mă pe nume. Să fi fost pentru că eram însărcinată? Nu cumva ceva încerca să-mi spună că se născuse această viață?

Aomame își aminti de doamna rafinată din vis, care o acoperise cu haina. S-a dat jos din Mercedesul ei argintiu și mi-a dat pardesiul ei galben, moale și ușor. Ea știa. Știa că sunt însărcinată și m-a protejat de privirile indiscrete, de vântul rece și de multe alte rele.

A fost un semn bun.

Aomame își relaxă fața, revenind la expresia ei normală. Cineva mă apără, mă protejează, își spuse ea. Deși sunt în lumea anului 1Q84, nu sunt complet singură. Probabil.

*

Aomame își luă ceaiul deja răcit și se duse la fereastră. Ieși pe balcon, se cufundă în scaunul de grădină astfel încât să n-o vadă nimeni și se uită la părculeț printre plăcile opace. Încercă să se gândească la Tengo, însă în ziua aceea nu prea reuși. Îi apărea în fața ochilor chipul lui Ayumi. Aceasta îi zâmbea cald, cu naturalețe, fără ascunzișuri. Stăteau față în față la masa din restaurant și duceau la gură paharul cu vin. Amândouă erau bine amețite de băutură. Vinul rafinat de Burgundia li se amesteca în sânge, le circula molatic prin corp și picta lumea înconjurătoare în culoarea strugurelui.

„Știi ce cred eu?”, spune Ayumi, plimbându-și degetul pe paharul cu vin. „Lumea asta nu numai că nu are logică, dar e și lipsită de bunătate.”

„Așa o fi. Dar n-are nimic. Că se sfârșește și lumea asta cât ai clipi”, răspunde Aomame. „Și atunci va să vie împărăția.”

„De-abia aștept!”, exclamă Ayumi.

*

De ce oare i-am vorbit atunci de împărăție? se întrebă Aomame mirată. De ce am pomenit despre un lucru în care nu cred? Iar la scurt timp după aceea, Ayumi a murit.

Când am vorbit despre ea, sigur aveam în minte un alt fel de „împărăție”

față de cea în care cred cei din Biserica Martorilor. Una mult mai personală. Și tocmai din acest motiv mi-a venit să spun acele cuvinte. Dar oare eu în ce fel de împărăție cred? Ce fel de „împărăție” îmi imaginez eu că o să vină după ce se sfârșește lumea?

Aomame își puse ușor mâna pe abdomen și ascultă cu atenție. Dar, desigur, oricât de atent ar fi ascultat, nu se auzea nimic.

În orice caz, Ayumi a dispărut din această lume. A fost ucisă într-o cameră de hotel din Shibuya, cu mâinile legate în cătușe reci și gâtul sugrumat cu un cordon. (Din câte știa ea, criminalul nu fusese încă prins.) I s-a făcut autopsia, a fost cusută la loc, dusă la crematoriu și arsă. Persoana cu numele de Ayumi nu mai există în lumea asta. Nici carnea, nici sângele ei nu mai sunt. Nu mai există decât în acte și în amintiri.

Ba nu, poate că nu e chiar așa. Poate încă trăiește bine, sănătoasă, în 1984. Bodogănește că nu i se dă voie să poarte pistol și pune mai departe amenzi sub ștergătoarele mașinilor parcate ilegal. Merge și le învață pe liceene despre metodele contraceptive. Dragele mele, nicio penetrare fără prezervativ.

Aș vrea s-o mai văd pe Ayumi. Dacă aș urca înapoi pe scara de urgență de pe Metropolitană și m-aș întoarce în 1984, poate aș reîntâlni-o. Acolo Ayumi ar mai trăi încă, iar pe mine nu m-ar mai urmări indivizii de la Pionieri. Ne-am duce la micul restaurant din Nogizaka și am bea vin de Burgundia. Sau...

Să urc înapoi pe scara de urgență de pe Metropolitană?

Aomame se întoarce la acest gând ca și cum ar fi derulat înapoi o casetă. Eu am încercat să mai cobor o dată pe ea și nu am găsit intrarea. Scara care trebuia să fie în dreptul reclamei la Esso dispăruse. Dar din direcție opusă probabil că aș fi reușit. Nu trebuia să cobor scara, ci să o urc. Să mă strecor la loc în depozitul de materiale de dedesubt și să urc de acolo înapoi. Să traversez pasajul în sens invers. Poate că asta trebuia eu să fac.

Lui Aomame îi veni să zboare chiar în acel moment pe ușă, să dea fuga la Sangenjaya și să testeze această variantă. Poate funcționa, poate nu. Dar merita să încerce. Să urce pe scara aia plină de pânze de păianjen, îmbrăcată în același costum și cu aceeași pereche de pantofi cu toc în picioare.

Însă Aomame își ținu în frâu acel impuls.

Nu, nu pot să fac asta. Nu am dat eu de Tengo tocmai pentru că am venit în 1Q84? Și port în mine copilul lui. Orice ar fi, eu trebuie să-l mai întâlnesc o dată aici, în lumea aceasta nouă. Trebuie să dau ochii cu el. Iar până atunci

eu nu am cum să plec. Orice s-ar întâmpla.

*

În după-amiaza următoare, primi un telefon de la Tamaru.

— În primul rând, legat de încasatorul de la NHK, zise el. Am sunat la NHK și m-am interesat. Încasatorul responsabil cu acea zonă din Kōenji spune că nu își amintește să fi ciocănit la ușa cu numărul 303. A verificat deja că pe tocul ușii e abțibildul care face dovada că taxa se plătește automat în cont. Zice că oricum nu se apucă el să bată la ușă, dacă există sonerie. Dacă ar face așa ceva, doar l-ar durea mâna. Iar în ziua în care te-a vizitat încasatorul, el era pe teren în altă parte. Din câte am înțeles, omul nu poate fi bănuțit că minte. Muncește acolo de cincisprezece ani și e cunoscut drept o persoană răbdătoare și amabilă.

— Deci? întrebă Aomame.

— Deci e mai probabilă varianta ca insul care a venit la tine să nu fi fost încasator adevărat. Cineva a bătut la ușă pretinzând că e de la NHK. Și persoana cu care am vorbit la telefon presupune același lucru. Pentru ei e rău când apare un impostor să încaseze taxa. Au zis că ar vrea să ne întâlnim și să discutăm direct mai în detaliu. Evident, i-am refuzat. Le-am spus că nu a rezultat nicio pagubă și că n-aș vrea să dau incidentului prea multă importanță.

— Asta înseamnă că individul era bolnav mintal sau mă urmărea pe mine, nu?

— Nu cred că cei care sunt pe urmele tale ar face așa ceva. Nu ajută la nimic, ba din contră, doar te pun în gardă.

— Dar dacă e un bolnav mintal, de ce să aleagă tocmai ușa asta? Sunt atâtea altele! Am și grijă să nu se vadă lumină de afară și nici nu fac zgomot. De obicei stau cu draperiile trase și nu pun rufe la uscat pe balcon. Și totuși bărbatul ăla a ales special să bată în ușa asta. Știa că sunt înăuntru. Sau așa insista el, că știe. Și încerca să mă convingă cumva să deschid.

— Crezi c-o să mai vină?

— Nu-mi dau seama. Dar dacă e chitit să mă facă să deschid, nu crezi c-o să tot vină până vede ușa asta deschisă?

— Iar gândul ăsta te neliniștește.

— Nu mă neliniștește. Doar că nu-mi place.

— Nici mie nu-mi place, asta e clar. Nu-mi place deloc. Dar dacă mai vine impostorul ăla, nu putem să chemăm nici NHK-ul și nici poliția. Și pe

mine chiar dacă mă contactezi și pornesc imediat spre tine, până ajung, probabil dispere deja.

— Cred că mă descurc și singură, răspuse Aomame. Nu-mi rămâne decât să nu deschid ușa, oricât m-ar provoca.

— Presupun că ar face orice ca să te provoace, nu?

— Presupun și eu.

Tamaru tuși scurt și schimbă subiectul.

— Ai primit testele, nu?

— Rezultatul a fost pozitiv, răspuse Aomame simplu.

— Adică ești?

— Da. Am făcut două teste și rezultatul a fost același.

Se lăsă tăcerea. O tăcere ca o litografie pe care literele încă n-au fost încrustate.

— Fără loc de dubiu? întrebă Tamaru.

— Eu știam asta de la bun început. Testele n-au fost decât o confirmare.

Tamaru mângâie ușor cu degetele litografia de tăcere.

— Am să te întreb ceva foarte deschis, spuse el. Vrei să păstrezi sarcina sau să te ocupi de ea?

— Nu *mă ocup* de ea.

— Deci o să ai copilul.

— Dacă merge totul cum trebuie, o să nasc la anul, prin iunie-iulie.

Tamaru făcu un calcul mental.

— Asta înseamnă că va trebui să facem câteva schimbări de plan.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze. Toate femeile au dreptul să aducă pe lume un copil, indiferent de mediul în care s-ar afla, iar dreptul acesta trebuie respectat cu sfințenie.

— Parcă mi-ai citi din Declarația Drepturilor Omului.

— Știu că insist, dar nu ai idee cine ar putea fi tatăl?

— Din iunie nu am mai avut relații sexuale cu nimeni.

— Deci e un fel de concepție imaculată.

— Vorbele astea s-ar putea să-i înfurie pe cei religioși.

— Orice lucru ieșit din comun sigur înfurie pe careva, răspuse Tamaru. Dar dacă ești însărcinată trebuie să mergi cât mai repede la un consult de specialitate. Nu ai cum să duci sarcina la termen închisă acolo.

Aomame oftă.

— Lăsați-mă să stau aici până la sfârșitul anului! N-o să vă creez

probleme.

Tamaru tăcu o vreme, apoi spuse:

— Poți să stai acolo până la sfârșitul anului, așa cum ți-am promis deja. Dar apoi ne lași să te ducem imediat într-un loc mai puțin periculos, unde să ai acces mai ușor la servicii medicale. Înțelegi, nu?

— Înțeleg, răspunse Aomame.

Însă nu era convinsă. Aș putea eu să plec de aici fără să dau de Tengo? se întrebă ea.

— Eu am lăsat o dată o femeie însărcinată, spuse Tamaru.

Aomame rămasă mută câteva clipe.

— Tu? Dar tu...

— Exact. Sunt *gay*. *Gay* get-beget. Așa am fost dintotdeauna, așa sunt și acum. Și așa o să fiu și de acum încolo.

— Dar ai lăsat o femeie însărcinată.

— Toată lumea greșește, spuse el, dar fără nicio urmă de amuzament în glas. Aș prefera să sar peste detalii, dar asta s-a întâmplat în tinerețe. O singură dată și zbang! Drept la țintă.

— Și ea ce a făcut?

— Nu știu.

— Nu știi?

— Știu doar până în luna a șasea. Mai departe, nu.

— La șase luni nu se mai poate face întrerupere de sarcină.

— Da, știu.

— Deci e foarte probabil ca acel copil să se fi născut.

— Da.

— Și presupunând că s-a născut, nu vrei să-l cunoști?

— Nu am niciun interes aparte, răspunse Tamaru fără ezitare. Eu nu așa am trăit până acum. Dar tu? Tu vrei să-ți cunoști copilul?

Aomame se gândi câteva clipe.

— Și eu am fost abandonată de părinți când eram mică și nu pot să anticipez ce înseamnă să ai un copil. Nu am avut un model corect.

— În orice caz, tu vrei să aduci pe lume acest copil. În lumea asta violentă și plină de contradicții.

— Pentru că eu vreau dragoste, răspunse Aomame. Dar nu mă refer la dragostea dintre mamă și copil. N-am ajuns încă la acest nivel.

— Iar copilul face parte din această dragoste.

— Da. Într-un fel sau altul.

— Dar dacă se dovedește că te-ai înșelat și copilul nu are nicio legătură cu dragostea pe care o cauți tu, el are de suferit, nu? Cum am avut și noi.

— Există și posibilitatea asta. Dar eu simt că n-o să fie așa. O simt instinctiv.

— Eu am mult respect față de instinct, spuse Tamaru. Dar odată ce se naște conștiința de sine, nu mai poți trăi decât ca un purtător al moralei. Să îți minte asta.

— Cine a spus-o?

— Wittgenstein.

— O să țin minte, spuse Aomame. Dacă s-a născut copilul tău, acum câți ani ar avea?

Tamaru socoti în minte.

— Șaptesprezece ani.

— Șaptesprezece ani, repetă Aomame, imaginându-și o tânără sau un tânăr de această vârstă, ca purtător al moralei.

— Am să transmit ce mi-ai spus. Vrea să vorbească direct cu tine, dar, după cum am mai spus de atâtea ori, din motive de securitate eu nu agreez acest lucru. Iau toate măsurile tehnice posibile, dar telefonul este totuși un mijloc periculos de comunicare.

— Știu.

— Dar e foarte preocupată de felul în care au evoluat lucrurile și își face griji pentru tine.

— Știu și asta. Îi mulțumesc mult.

— E bine să ai încredere în dânsa și să-i urmezi sfatul. E o persoană foarte înțeleaptă.

— Desigur, răspuse Aomame.

Însă în afară de asta, eu trebuie să-mi ascut rațiunea și să mă protejez. Doamna e o persoană foarte înțeleaptă, nici vorbă. Și e foarte realistă. Dar sunt lucruri pe care nici ea nu are cum să le știe. Nu știe pe ce principii funcționează 1Q84. Nici măcar nu a observat că pe cer sunt două luni.

*

După ce închise telefonul, Aomame se întinse pe canapea și dormi o jumătate de oră. Se cufundă într-un somn scurt și profund. Visă, dar visă un spațiu în care nu era nimic. În spațiul acela, ea stătea și se gândea. Își așternea gândurile cu o cerneală invizibilă pe o filă albă-albă. Se trezi cu o imagine incertă în minte, dar de o claritate stranie. Eu am să nasc acest copil. O mică făptură o să vină pe lume în siguranță. După definiția lui Tamaru, ca purtător

inevitabil al moralei.

Își puse palma pe pânțele și ascultă. Încă nu se auzea nimic. Deocamdată.

Capitolul 12   Încep să se slăbească legile lumii

După ce își termină micul dejun, Tengo făcu un duș, se spală pe cap și se bărbieri. Se schimbă în haine proaspăt spălate, pe care le lăsase la uscat. Apoi ieși, se duse la gară, își cumpără ziarul și intră într-o cafenea din apropiere, unde bău o cafea neagră și fierbinte.

Ziarul nu conținea nimic care să-i atragă atenția în mod deosebit. Cel puțin din câte citea acolo, lumea era un loc destul de plicticos și insipid. Deși era ziarul din ziua respectivă, i se părea că nu face decât să recitească ediția de săptămâna trecută. Îl împături și se uită la ceas. Era nouă și jumătate, iar vizitele la spital începeau de la ora zece.

Pregătirile de plecare erau simple. Nu avea multe bagaje: câteva schimburi de haine, obiecte de toaletă, câteva cărți și hârtie de scris, cam atât. Îi încăpeau toate în geanta de umăr. Cu bagajul după el, plăti cazarea și luă autobuzul din dreptul gării până la sanatoriu. Venise deja iama. Nu prea mai ieșea nimeni dimineața pe țărmul mării. În stația de autobuz de la sanatoriu Tengo fu singurul pasager care coborî.

La intrarea în sanatoriu trecu în registru, ca de obicei, numele și ora. La recepție era o asistentă tânără pe care o mai văzuse de câteva ori. Avea mâinile și picioarele neobișnuit de lungi și de subțiri. Pe buze îi plutea un zâmbet și arăta ca un păianjen binevoitor care te îndrumă prin pădure. De obicei, la recepție era femeia între două vârste, cea cu ochelari, dar în ziua aceea lipsea. Tengo răsuflă oarecum ușurat. Îi era teamă să nu facă vreo aluzie la faptul că o dusesse pe Kumi până acasă cu o seară înainte. N-o zări nici pe Ōmura, cea cu pixul înfipt în păr. Dispăruseră cu toatele, de parcă le înghițise pământul. Precum cele trei vrăjitoare din *Macbeth*.

Bineînțeles că de fapt nu se întâmplase asta. Kumi avea liber, dar celelalte două spusese că lucrează. Probabil că erau prin altă parte în momentul acela.

Tengo urcă la etaj, unde se afla rezerva tatălui său. Ciocăni de două ori și deschise ușa. Bătrânul era întins în pat, în aceeași stare de comă. În braț îi intra acul perfuziei, iar în uretră cateterul. Nicio schimbare față de ziua de ieri. Ferestrele erau închise și draperiile trase. Aerul plutea gros în încăpere. Se amestecau în el mirosuri de medicamente, de flori, de respirație de

bolnav, de excremente și fel de fel de alte izuri emanate de rutina vieții. Chiar dacă era o viață diminuată, de multă vreme rămasă fără conștiință, funcțiile metabolice de bază rămâneau neschimbate. Se afla încă pe partea aceasta a lumii și, atâta vreme cât trăia, emana diferite mirosuri.

Primul lucru pe care-l făcu Tengo fu să tragă în lături draperiile și să deschidă larg geamurile. Era o dimineață plăcută și trebuia să aerisească. Afară era răcorică, dar nu chiar frig. Razele soarelui pătrundeau prin ferestre, iar briza mării flutura draperiile. Un pescăruș lunecă peste rândul de pini, purtat de curenții de aer, cu picioarele strânse. Un stol de rândunele oprite în dezordine pe cablurile de curent își schimbau fără încetare poziția, ca niște note muzicale pe care cineva le rescria de zor. Un corb cu ditamai ciocul poposise pe un felinar de stradă și se gândea încotro să o apuce, scrutând precaut împrejurimile. Câteva firișoare de nori pluteau în înaltul cerului, atât de sus și atât de departe, încât păreau o abstracție care nu are niciun fel de legătură cu treburile oamenilor.

Întors cu spatele la tatăl său, Tengo privi o vreme pe fereastră lucrurile însuflețite și cele neînsuflețite. Cele care se mișcau și cele imobile. Era priveliștea obișnuită, nimic nemaivăzut. Fiindcă lumea trebuia să meargă înainte, mergea înainte. Ca un ceas deșteptător ieftin, își îndeplinea inofensiv funcția care-i fusese încredințată. Tengo privea această lume absent, încercând să mai amâne un pic să-și privească tatăl în față, dar nu putea, bineînțeles, să evite lucrul acesta la nesfârșit.

În cele din urmă, se hotărî și se așeză pe scaunul metalic de lângă pat. Bătrânul stătea cu ochii închiși, cu fața îndreptată în sus. Pătura trasă până sub gât nu era deloc răvășită. Ochii bărbatului erau adânciți în orbite, de parcă lipsea de acolo o piesă și căzuseră complet înăuntru. Chiar presupunând că ar fi deschis ochii, ar fi văzut lumea ca din fundul unei văgăuni.

— Tată, începu Tengo.

Bărbatul nu răspunse. Vântul căzu dintr-odată și draperiile rămaseră nemișcate, precum cineva care și-a amintit subit un lucru important în timp ce trebăluia. Apoi, după câteva momente, își reveniră și începură din nou să fluture ușor.

— O să mă întorc în Tokio, spuse Tengo. Nu pot să rămân aici la nesfârșit și nici nu mai pot să lipsesc de la serviciu. Nu am o viață nemaipomenită, dar e viața mea.

Pe obrajii bătrânului crescuse o umbră de barbă de două-trei zile. Îl

bărbieria o asistentă cu un aparat electric, dar nu în fiecare zi. Fire albe se amestecau pe jumătate cu peri negri. Avea doar șaiszeci și patru de ani, dar părea mult mai în vârstă, de parcă cineva, din greșeală, derulase filmul vieții lui până la capăt.

— Până la urmă nu ți-ai revenit cât am stat aici. Doctorul spune însă că trupul tău nu e chiar așa de sfârșit. Ba chiar e aproape sănătos, în mod straniu.

Tengo făcu o pauză, lăsându-i timp bărbatului să-i înțeleagă cuvintele.

— Nu știu dacă mă auzi. Poate că vocea mea îți ajunge până la timpane, dar de-acolo mai departe circuitele sunt blocate. Sau poate că vorbele mele îți ajung până la conștiință, dar nu poți să reacționezi la ele. N-am idee cum stau lucrurile. Până acum ți-am vorbit și ți-am citit, plecând de la presupunerea că mă auzi. Altminteri nu avea niciun rost să o fac, iar dacă nu-ți vorbeam nu mai avea niciun rost să fiu aici. Și nu pot să explic de ce, dar am senzația că am simțit o reacție din partea ta. Cuvintele mele ajung până la tine, chiar dacă nu în totalitate, măcar esențialul.

Nicio reacție.

— Poate că ce o să-ți spun acum o să pară prostii. Eu însă o să mă întorc în Tokio și nu știu când o să mai pot veni aici. Așa că îți zic de-acum ce am de spus. Dacă ți se par tâmpenii, poți să râzi de mine fără sfială. Desigur, asta dacă ești capabil să râzi.

Tengo își trase sufletul și își privi tatăl. Acesta nu avea în continuare nicio reacție.

— Corpul tău este în stare de comă. Ți-ai pierdut simțurile și cunoștința și funcționezi ca un aparat, doar prin sistemele de bază care-ți susțin viața. Ești un cadavru viu, asta a spus doctorul, desigur, folosind o expresie mai ocolită. Din punct de vedere medical, poate că așa stau lucrurile, dar asta nu e decât o aparență. Poate că de fapt nu ți-ai pierdut cunoștința, ci ea s-a mutat și trăiește în continuare în altă parte, deși corpul tău e în comă. Mie asta mi s-a părut că simt, în tot răstimpul ăsta. Sigur, nu e decât o bănuială care nu se bazează pe nimic.

Tăcere.

— Îmi dau și eu foarte bine seama că e o presupunere extravagantă. Dacăș spune cuiva lucrul ăsta, mi s-ar răspunde că e pură fantezie. Dar eu nu pot să-mi imaginez altceva. Probabil că ți-a pierit orice fel de preocupare pentru lumea asta. Descurajat și dezamăgit, ți-ai pierdut interesul și de aceea ți-ai abandonat trupul real și te-ai mutat în altă parte, unde trăiești o altă viață. Probabil că într-o lume care se află înăuntrul tău.

Tăcere în continuare.

— Am plecat de la serviciu ca să vin în orașul ăsta și în fiecare zi te-am vizitat și ți-am vorbit. Se fac în curând două săptămâni. Dar adevărul este că nu sunt aici numai ca să am grijă de tine. Voiam să aflu de unde vin și ce fel de sânge îmi curge prin vene. Acum însă nu mă mai interesează lucrurile astea. Indiferent dne mi-e rudă de sânge sau nu, eu sunt eu. Iar tu mi-ești tată. Prea bine, mi-am zis. Nu știu dacă asta se poate numi o reconciliere între noi doi. Sau m-am împăcat eu cu mine însumi, poate că de asta e vorba.

Tengo inspiră adânc. Tonul său coborî o treaptă.

— În vară încă mai erai conștient. Minte ta era destul de confuză, dar era în stare de funcționare. Am reîntâlnit atunci o fată în încăperea asta. După ce te-au dus să-ți faci analizele, ea a venit aici. Era probabil un fel de alter ego al ei. Am rămas acum atâta timp în orașul ăsta pentru că speram să o mai pot întâlni încă o dată. Asta este adevăratul motiv pentru care mă aflu aici.

Tengo oftă și își odihni palmele pe genunchi.

— Numai că ea nu a mai apărut. Fusese adusă aici în ceva ce se cheamă crisalidă de aer, o capsulă în care e așezată. E prea lung să-ți explic în detaliu, dar crisalida de aer e un obiect fictiv, un produs al imaginației. Acum însă nu mai e fictiv. Granițele dintre lumea reală și cea imaginară încep să fie neclare. Pe cer sunt două luni. Și asta tot din lumea ficțiunii a venit.

Tengo îl privi pe bătrân. Oare reușea să-l urmărească?

— Așa că, în tot contextul ăsta, nu mi se pare deloc de mirare ca tu să-ți abandonezi trupul și să te duci în altă lume, unde te poți mișca în voie. S-ar putea spune că regulile lumii încep să se slăbească. Așa cum ți-am mai zis, am senzația stranie că tu ai făcut cu adevărat lucrul ăsta. Că, de exemplu, te-ai dus la casa mea din Kōenji și ai bătut la ușă. Știi, nu? Încasatorii de taxe de la NHK bat insistent la ușă și strigă pe palier fel de fel de amenințări. Așa cum făceam noi pe vremuri, când umblam pe rutele de adunat taxe din Ichikawa.

Presiunea aerului din cameră păru să se schimbe puțin. Geamurile erau deschise, dar nu pătrundea niciun sunet de afară. Când și când, se auzea numai ciripitul vrăbiilor.

— Acasă la mine, în Tokio, e o fată. Nu mi-e iubită. S-au întâmplat niște lucruri și se ascunde acolo o vreme. Cu câteva zile în urmă, mi-a spus la telefon despre un încasator de la NHK. Cum a bătut la ușă, ce spunea și ce a făcut. Semăna ciudat de bine cu ce făceai și spuneai tu pe vremuri. Lucrurile

pe care le-a auzit ea erau exact vorbele tale așa cum mi le amintesc. Exact formulările pe care aş vrea să le uit dacă aş putea. Mă întreb dacă nu cumva tu i-ai bătut la uşă. Greşesc?

Tengo făcu o pauză de jumătate de minut. Bătrânul însă nu clinti nicio geană.

— Ce vreau eu este să nu-mi mai bați la uşă vreodată. Nu am televizor. Iar vremurile în care noi doi umblam pe străzi să adunăm taxe s-au sfârşit de mult. Sper că ne-am înţeles deja în privinţa asta. Atunci când ai discutat cu învăţătoarea. Nu mai ştiu cum o chema, învăţătoarea aia mică, cu ochelari. Mai ții minte, nu? Aşa că te rog să nu-mi mai bați la uşă. Și nu numai mie. Să nu mai bați la uşile oamenilor. Nu ești încasator de taxe și nu ai niciun drept să sperii lumea.

Tengo se ridică de pe scaun, se duse la fereastră și privi afară. Un bătrân cu baston și un pulover gros trecea prin fața pinilor. Probabil se plimba. Avea părul alb, era înalt și se ținea drept, dar își mișca picioarele cu greutate. Părea că uitase cum să meargă și făcea fiecare pas încercând să-și amintească. Tengo îl privi o vreme cum înaintează. Bătrânul străbătu curtea și apoi dispăru după colțul clădirii, fără însă să-și aducă aminte cum se merge. Tengo se răsuci apoi către tatăl său.

— Nu te învinuiesc de nimic. Ai dreptul să faci ce vrei cu spiritul tău, să-l trimiți unde vrei. E viața ta, e spiritul tău. Faci ce crezi tu de cuviință, ce ți se pare ție corect. Poate că eu nu am dreptul să-ți spun lucrurile astea. Dar nu mai ești încasator de taxe la NHK. Aşa că nu mai pretinde că ești, pentru că asta nu-ți oferă niciun ajutor.

Tengo se așeză pe pervaz, căutându-și cuvintele în aerul din rezerva de spital.

— Nu prea ştiu ce viață ai avut tu, ce fel de tristeți și ce fel de bucurii. Dar dacă ai anumite neîmpliniri, să știi că nu poți să le rezolvi bătând la uşile oamenilor. Chiar dacă ăla e un loc cu care ești obișnuit, chiar dacă e lucrul la care te pricepi cel mai bine.

Tengo tăcu și îl privi pe tatăl său.

— Nu mai bate la uşa nimănui. Asta este tot ce-ți cer. Trebuie să plec. Am venit în fiecare zi la tine, ți-am vorbit și ți-am citit. Și, într-o oarecare măsură, ne-am împăcat. Asta e un lucru care s-a petrecut aici, în lumea reală. Poate că nu-ți convine, dar ar fi mai bine să revii aici. Țasta este locul de care aparții.

Tengo își luă geanta și și-o puse pe umăr.

— Plec.

Bărbatul rămase cu ochii închiși, fără să se clintească și fără să spună nimic, la fel ca întotdeauna. Cu toate acestea, părea să se gândească la ceva. Tengo își ținu respirația și încercă să fie cât putea de atent la vreun semn al său. Avea senzația că tatăl său era cât pe ce să deschidă brusc ochii și să se ridice. Nu se întâmplă însă nimic.

Asistenta cu mâini și picioare ca de păianjen era în continuare la recepție. Pe ecusonul de plastic de pe piept scria Tamaki.

— Mă întorc în Tokio, o înștiință Tengo.

— Păcat că nu și-a revenit tatăl dumneavoastră cât ați fost aici, îl consolă ea. Dar sunt convinsă că s-a bucurat că ați stat atât de mult cu el.

Tengo nu știu ce să-i răspundă.

— Transmiteți-le salutările mele celorlalte asistente. Mulțumesc pentru ajutor.

Până la urmă nu le întâlnești nici pe Tamura, și nici pe Ōmura, cea cu sâni mari și cu pixul înfipt în păr. Îi păru rău. Erau niște assistente vrednice și fuseseră foarte drăguțe cu el. Dar probabil că era mai bine să nu le vadă înainte de a pleca, pentru că, până la urmă, ce încerca el acum să facă era să evadeze singur din orașul pisicilor.

*

Când trenul părăsea gara Chikura, Tengo își aminti de noaptea pe care o petrecuse la Kumi. Asta se întâmplase chiar cu o seară înainte. Canapeaua incomodă, lampa Tiffany, râsetele care se auzeau de la televizorul din apartamentul vecin. Țipetele bufniței, fumul de la hașiș, bluza cu *smiley face*, părul pubian presat de piciorul lui. Deși nu trecuse încă nicio zi de atunci, păreau toate lucruri dintr-un trecut îndepărtat. În mintea sa, departele și aproapele nu se mai distingeau limpede. Ca pe un cântar instabil, miezul întâmplărilor aceloră nu-și găsea echilibrul.

Dintr-odată Tengo se simți neliniștit și se uită în jur. Oare asta era într-adevăr lumea reală? Nu cumva se urcase într-o realitate greșită? Întrebă un alt călător dacă erau într-adevăr în trenul corect. Era în regulă, nu trebuia să-și facă griji. La Tateyama urma să ia rapidul de Tokio. Lăsa în urmă orașul pisicilor.

Urcat în celălalt tren, se așeză pe scaun și se cufundă într-un somn mult așteptat, ca și când ar fi călcat greșit și ar fi căzut într-un hău întunecat, fără fund. Pleoapele i se închiseră de la sine și în clipa următoare își pierdu cunoștința. Când se trezi, trecuseră deja de Makuhari. În vagon nu era prea

cald, dar Tengo era transpirat la subraț. În gură avea un miros neplăcut, ca mirosul îmbăcsit din camera de spital a tatălui său. Scoase din buzunar o gumă de mestecat și o băgă în gură.

Probabil că n-o să mai calc prin locurile alea, își spuse Tengo. Cel puțin cât mai trăiește tata. Desigur, nimic pe lume nu e sută la sută sigur, dar nu mai putea face nimic în orașul acela de pe malul mării.

*

Când ajunse acasă, Fukaeri nu era. Bătu de trei ori la ușă, se opri și bătu din nou de două ori. Apoi descuie. Înăuntru era liniște și surpinzător de curat. Farfuriile erau puse în dulap, biroul și masa erau în ordine, coșul de gunoi, gol. Fusese dat și cu aspiratorul, iar patul era făcut. Nu vedeai cărți sau discuri lăsate afară. Hainele spălate erau frumos împăturite și așezate pe pat.

Singurul lucru pe care îl avusese Fukaeri, geanta ei mare de pânză, nu se zărea pe nicăieri. Nu erau însă semne că ar fi plecat brusc, că s-ar fi întâmplat ceva și ar fi fost nevoită să plece în grabă. Și nu părea nici că lipsește temporar. Se hotărâse să plece, făcuse curat pe îndelete și apoi abia își luase tâlpășița. Tengo și-o imaginea pe Fukaeri singură, dând cu aspiratorul și ștergând praful cu cârpa. Era o ipostază care nu i se potrivea deloc.

În cutia poștală găsi cheia de rezervă. După volumul corespondenței adunate în cutie, Tengo bănuie că fata plecase cu o zi sau două în urmă. Ultima dată vorbiseră la telefon alaltăieri dimineață și încă mai era la el. Ieri-seară ieșise cu asistentele în oraș, fusese invitat la Kumi acasă și nu mai apucase s-o sune pe Fukaeri.

În asemenea situații, Fukaeri obișnuia să lase un bilețel, cu scrisul ei pătrășos, ca în alfabetul cuneiform, dar Tengo nu găsi nimic niciunde. Pur și simplu plecase în tăcere. Tengo însă nu avea de ce să se mire prea tare. Nimeni nu putea prezice ce gândește Fukaeri și ce avea să facă. Atunci când voia să vină, te pomeneai cu ea, iar când voia să plece, dispărea pur și simplu. Era ca o pisică capricioasă și independentă. Ba dimpotrivă, era straniu că rămăsese atâta vreme într-un loc.

În frigider găsi mai multă mâncare decât se așteptase. Fără îndoială, cu câteva zile în urmă Fukaeri ieșise și făcuse cumpărături. Găsi multă conopidă fiartă. Din cum arăta, nu părea să fie însă gătită de multă vreme. Oare știuse că Tengo urma să se întoarcă în curând în Tokio? Lui Tengo îi era foame și își prăji niște ouă, pe care le mănca cu conopidă. Își făcu o felie de pâine prăjită și bău două căni de cafea.

Îi telefonă apoi prietenului care-i ținuse locul la cursuri și îl anunță că de

la începutul săptămânii putea să se întoarcă la muncă. Celălalt îi spuse pe unde ajunsese cu predatul.

— M-ai ajutat mult, îți rămân îndatorat, îi mulțumi Tengo.

— Nu-mi displace să predau. Uneori mi se pare chiar interesant, dar dacă fac lucrul ăsta prea mult, încep să nu mă mai recunosc, parcă mă transform într-un alt om.

Și Tengo simțea vag același lucru în fiecare zi.

— S-a întâmplat ceva deosebit cât am lipsit?

— Nu, nimic. A, a venit o scrisoare pentru tine, am luat-o eu. Am pus-o în sertarul de la birou.

— Scrisoare? Întrebă Tengo. De la cine?

— De la o fată slabă, cu părul drept și lung până la umeri. A venit la mine și mi-a zis să-ți dau scrisoarea asta. Vorbea oarecum ciudat, s-ar putea să fi fost străină.

— Avea o geantă mare de umăr?

— Da, una verde. Destul de plină.

Înseamnă că îi fusese teamă să-i lase vreun bilet în casă, să nu îl citească sau să îl ia cineva. Se dusese la școala pregătitoare și i-l înmânase direct prietenului său.

Tengo mulțumi încă o dată și închise telefonul. Se lăsase deja înserarea și nu avea chef să plece acum cu trenul până în Yoyogi să-și ia scrisoarea. Putea s-o facă și mâine.

Își aminti apoi că uitase să-și întrebe prietenul despre lună. Dădu să-l sune din nou, dar se răzgândi. Sigur uitase de povestea asta. Până la urmă, era un lucru de care trebuia să se ocupe el singur.

*

Tengo ieși din casă și se plimbă fără țintă pe străzi. Fără Fukaeri, apartamentul i se părea prea tăcut și nu reușea să se relaxeze. Câtă vreme fata locuise cu el, Tengo nu simțise nicio diferență. El își dusese traiul ca de obicei, iar Fukaeri își văzuse de ale ei. Totuși, acum că plecase, Tengo observă că lăsase în urma ei un mare gol.

Nu era atras de Fukaeri. Era într-adevăr o fată frumoasă și seducătoare, dar de când o întâlnise nu simțise atracție sexuală față de ea. Nici după ce petrecuseră împreună atâta vreme sub același acoperiș nu simțise nimic deosebit. Atunci ce era? Oare din ce motiv nu mă simt atras de Fukaeri? se întreba Tengo. E adevărat că în noaptea aceea furtunoasă se împreunaseră, dar nu el își dorise lucrul acesta, ci ea.

„Împreunare” era exact cuvântul potrivit. El rămăsese paralizat și fără libertate, iar Fukaeri se suise pe el și îi introdusese penisul erect în ea. Părusese atunci că se abandonează complet. Arăta ca o zână dintr-un vis.

După noaptea aceea, își văzuseră de viață în apartamentul cel mic ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic, de parcă Fukaeri ar fi uitat tot de îndată ce furtuna se oprise și cerul se înseninase. Tengo, la rândul lui, nu ținea deloc să deschidă această discuție. Poate că ar fi fost mai bine să uite și el. Bineînțeles însă că îi rămăseseră câteva întrebări. De ce făcuse Fukaeri dintr-odată ce făcuse? Avusese vreun țel anume sau nu fusese decât un act de nebunie temporară?

Tot ce înțelegea Tengo era că nu fusese un act de dragoste. Fukaeri îl plăcea, cel puțin de asta era destul de sigur. Dar nu putea fi vorba de dragoste, atracție sexuală sau de vreun sentiment asemănător. Ea nu simțea dorință pentru nimeni. Tengo nu avea foarte mare încredere în puterea sa de a judeca oamenii, dar nu și-o putea imagina pe Fukaeri făcând dragoste pasionată cu vreun bărbat și respirându-i fierbinte la ureche. Nu putea să și-o imagineze nici măcar într-un act sexual cât de cât decent. Nu avea capacitatea asta în ea.

Tengo se plimba prin Kōenji, întorcând pe toate părțile lucrurile acestea. Se însera și începuse să bată un vânt rece, dar pe el nu-l deranja prea tare. Obişnuia să se plimbe cufundat în propriile gânduri. Apoi, întors acasă, se așeza la birou și dădea o formă acestor gânduri. Devenise un obicei în toată regula, astfel că se plimba adesea, chiar și când ploua sau era vânt. Tot mergând, ajunsese în fața localului „Spic de grâu”. Cum altceva mai bun de făcut nu avea, intră și își comandă un Carlsberg la halbă. Abia deschiseseră și nu mai era niciun client înăuntru. Tengo își goli mintea de frământări și își savură berea pe îndelete.

Nu își permitea însă luxul de a-și ignora gândurile prea mult. Așa cum natura are oroare de vid, tot așa mintea i se întorcea neconținut către Fukaeri. Ca niște crâmpete de vise, ea i se strecura mereu în gânduri.

S-ar putea să fie pe-aproape. Poți să ajungi și pe jos, îi spusese Fukaeri. De aceea ieșise în oraș să o caute. Apoi venise în localul acela. Ce-i mai spusese Fukaeri atunci?

Nu-ți face griji. Te găsește ea pe tine.

În timp ce el o căuta pe Aomame, și ea îl căuta pe Tengo. Nu înțelesese cum trebuie lucrul acesta. El era atât de obsedat de gândul de a o găsi pe Aomame, încât nici nu-i trecea prin cap că și ea ar putea face la fel.

Eu sunt perceptor, tu ești receptor, îi mai spusese. Ea percepea, iar Tengo recepta. Numai că Fukaeri nu dădea la iveală lucrurile pe care le percepea decât atunci când avea ea chef. Tengo habar n-avea dacă Fukaeri respecta niște legi numai de ea știute sau era pur și simplu capricioasă.

*

Își aminti din nou de actul sexual dintre ei doi. Fata frumoasă, de numai șaptesprezece ani, se suise pe el și își introdusese până la capăt penisul lui întărit. Sâni ei mari tremurau mlădios în aer, ca niște fructe coapte. Pierdută, își închisese ochii, iar nările îi fremătau. Pe buze i se formau cuvinte care nu erau cuvinte. I se zăreau dinții albi și, când și când, limba rozalie. Tengo își amintea clar aceste imagini. Trupul lui era paralizat, dar mintea îi era cât se poate de trează. Iar erecția sa era perfectă.

Indiferent de câte ori ar fi derulat însă în minte acele imagini, Tengo nu simțea niciun fel de excitație. Nu se trezea în el dorința de a se culca încă o dată cu Fukaeri. De atunci nu mai făcuse sex de aproape trei luni. Nu mai ejaculase nici măcar o dată. Era foarte neobișnuit. Era un bărbat singur și sănătos, de treizeci de ani, cu un libido normal. Era o dorință firească și trebuia domolită.

Cu toate acestea, când călcase în casă la Kumi, chiar când se băgase în pat împreună cu ea și îi simțise părul pubian pe coapsă, nu simțise niciun impuls. Penisul îi rămăsese flasc. Poate că era și din cauza hașișului, dar nu era prea convins. Avea senzația că în noaptea aceea în care se culcase cu Fukaeri, ceva important îi fusese luat din suflet, așa cum scoți o mobilă dintr-o casă.

Dar ce oare?

Tengo clătină din cap.

După ce-și termină berea comandă un Four Roses cu gheață și un bol cu alune. Ca data trecută.

Poate că în noaptea aceea erecția lui fusese *prea* perfectă. Penisul lui devenise mult mai mare și mai tare ca de obicei. Aproape că nici nu-și mai recunoștea propriul organ. Neted și lucios, părea mai degrabă un simbol conceptual decât un penis real. Ejacularea care urmase fusese puternică și intensă, iar sperma, vârtoasă. Cu siguranță ajunsese până adânc în uterul lui Fukaeri. Sau chiar dincolo de el. Fusese o ejaculare care nu avea cum să dea greș.

Când lucrurile sunt prea bune însă, vine întotdeauna și o parte proastă mai apoi. Așa e mersul lumii. Oare după noaptea aceea mai avusese vreo erecție?

Nu-și mai amintea. Poate că nu mai avusese niciuna de-atunci, iar dacă avusese, probabil că fusese una ca vai de ea. Ca un film de duzină. O erecție care nici nu merita amintită.

Oare nu cumva de aici înainte va avea parte numai de erecții de duzină sau nici măcar de ele? Era o perspectivă a unei vieți triste, ca un apus îndelungat. Dar depinde de perspectivă, poate că așa trebuiau să stea lucrurile. Cel puțin avusese parte măcar de o erecție perfectă și de o ejaculare pe măsură. La fel ca autoarea romanului *Pe aripile vântului*, trebuia să fie mulțumit cu faptul că măcar o dată reușise să împlinească ceva mareț.

*

Termină de băut burbonul și plăți. Apoi se plimbă din nou fără țintă pe străzi. Vântul se întetise și aerul era și mai rece. Trebuie să o găsec pe Aomame înainte ca regulile lumii să se slăbească și să dispară orice urmă de logică, își zise el. Singura mea speranță e să dau de ea din întâmplare. Ce valoare are viața mea dacă nu reușesc să o găsec? În septembrie, era undeva pe-aici, prin Kōenji. Dacă am noroc, e și acum tot aici. Desigur, nu avea nicio dovadă, dar nici altă cale de urmat. Aomame era undeva pe acolo și în acest timp îl cauta și ea. Se căutau ca două părți ale unei monede rupte în două.

Privi cerul. Nu se vedea însă nici urmă de lună. Trebuia să se ducă într-un loc de unde luna era vizibilă.

Capitolul 13   Asta înseamnă să ajungi înapoi la zero?

Înfățișarea lui Ushikawa atrăgea mult privirile oamenilor. Nu se preta deloc la supravegheri sau la filaj. Oricât ar fi încercat să se piardă în mulțime, arăta ca o coropișniță într-un pahar cu iaurt.

Familia lui nu era așa. Ushikawa avea părinți, doi frați și o soră. Tatăl său conducea o clinică medicală, iar mama ținea contabilitatea. Ambii frați intraseră la medicină cu rezultate de excepție și erau doctori. Cel mare lucra la un spital din Tokio, iar cel mic rămăsese la facultate să facă cercetare. Când tatăl avea să iasă la pensie, fratele mai mare urma să preia conducerea clinicii din Urawa. Ambii erau căsătoriți și aveau câte un copil. Sora lui, mai mică decât el, plecase la studii în Statele Unite, iar acum revenise în țară și lucra ca interpret simultan. Avea treizeci și cinci de ani, dar era încă necăsătorită. Toți erau înalți, slabi și aveau chipuri ovale, cu trăsături regulate.

Din toate punctele de vedere, și mai ales în ceea ce privea înfățișarea, Ushikawa era excepția. El era scund, cu un cap mare, diform, și părul vâlvoi. Avea picioarele scurte și strâmbe, ca niște castraveți. Ochii îi erau ieșiți din orbite, de parcă ar fi fost speriat, și avea un strat neobișnuit de grăsime pe la gât. Sprâncenele lui mari și stufoase erau gata-gata să se împreuneze. Arătau ca două omizi grase care trăgeau una spre alta. La școală avusese în general note foarte bune, dar la unele materii era inconsecvent, iar la educație fizică nu se descurca deloc.

În cadrul acelei familii de elită, înstărită și plină de sine, el reprezenta elementul străin. Era nota discordantă care distrugea armonia și crea disonanță. În fotografiile de familie, el era singurul care clar nu avea ce căuta acolo. Arăta ca un străin nepăsător care a nimerit printre ceilalți din greșeală și a fost prins întâmplător în cadru.

Iar restul familiei nu putea să priceapă nici în ruptul capului cum apăruse printre ei un individ cu o înfățișare atât de diferită de a lor. Dar era, fără tăgadă, copilul pe care mama lui îl născuse, trecând prin chinurile facerii (dureri cumplite, după cum își amintea ea). Nu-l pusese nimeni într-un coș și îl abandonase pe pragul lor. La un moment dat, însă, cineva își amintise că mai existase printre rudele tatălui cineva cu capul diform. Era vorba de un verișor primar al bunicului său. Acesta lucrase la o uzină metalurgică din sectorul Koto din Tokio, dar murise în timpul războiului, în marele raid aerian din primăvara lui '45. Tatăl lui nu-l cunoscuse, însă avea o fotografie într-un vechi album de familie. Văzând acea fotografie, întreaga familie exclamase la unison: „Aha!”. Acel unchi al tatălui lor semăna surprinzător de mult cu Ushikawa. Erau ca două picături de apă, mai să zici că se reîncarnase. Probabil aceiași factori genetici se manifestaseră deodată din nou, din cine știe ce motiv.

Dacă n-ar fi existat el, familia Ushikawa din orașul Urawa, prefectura Saitama, ar fi fost o familie ireproșabilă, atât ca înfățișare, cât și ca rezultate academice. O familie fotogenică, strălucită, demnă de toată invidia. Dar cu Ushikawa printre ei, lumea se încrunta și clătina din cap. Oamenii se întrebau dacă nu cumva în această familie se strecurase vreun păcălici care să-i pună piedică zeiței frumuseții. Sau cel puțin asta erau părinții *convinși că gândește lumea*. De aceea, făceau tot posibilul să nu-l afișeze pe Ushikawa în public. Atunci când nu aveau încotro, aveau grijă să nu sară în ochi (ceea ce era, evident, o încercare zadarnică).

Și totuși Ushikawa nu se arăta deloc nemulțumit să fie pus într-o

asemenea poziție și nici nu se simțea trist sau singur. Din contră, nici el nu voia să se afișeze în fața oamenilor și chiar prefera să fie tratat astfel. Frații și sora lui se purtau cu el de parcă nici n-ar fi existat, dar nici de asta nu-i păsa, pentru că nici lui nu-i plăcea neapărat de ei. Ei erau chipeși, aveau note grozave, mai erau și niște adevărați ași la sport și aveau o grămadă de prieteni. Dar din punctul lui de vedere, erau iremediabil superficiali. Aveau o gândire plată, un câmp vizual îngust și lipsit de imaginație și nu le păsa decât de cum îi vede lumea. Nu aveau în ei acel scepticism sănătos care te ajută să-ți cultivi înțelepciunea.

Ca medic internist, tatăl său se situa în clasa de vârf din zonă, însă era un individ dureros de plictisitor. Aidoma regelui din legendă care preschimba tot ce atingea în aur, fiecare cuvânt care îi părea buzele se transforma într-un grăunte searbăd de nisip, însă prin faptul că încerca să vorbească puțin, deși probabil nu o făcea intenționat, reușea să mascheze cu pricepere cât era de plictisitor și de mărginit. Spre deosebire de el, mama era vorbăreată și extraordinar de snoabă. Ținea mult la bani, era egoistă și arogantă, îi plăcea fastul și nu rata nicio ocazie să vorbească pe cineva de rău cu glasul ei ascuțit. Fratele cel mare moștenise firea tatălui, iar cel mic, pe a mamei. Sora era foarte independentă, dar iresponsabilă, fără strop de compasiune și nu se gândea decât la propriul ei interes. Ca mezină a familiei, fusese cumplit de răsfățată de părinți.

De aceea Ushikawa își petrecuse adolescența mai mult singur. Când se întorcea de la școală, se închidea la el în cameră și se punea pe citit. Neavând alt prieten în afara câinelui, nu i se dădea nici ocazia să poarte o dezbatere sau să-și împărtășească cunoștințele cu cineva, însă era perfect conștient de faptul că era înzestrat cu o gândire logică și clară și că avea talent oratoric. Iar el își șlefuia cu răbdare aceste talente, de unul singur. De exemplu, își propunea un enunț și purta de unul singur o controversă pe tema respectivă, jucând ambele roluri. Pe de o parte apărea enunțul respectiv, vorbind elocvent în favoarea lui, iar pe de altă parte îl ataca și vorbea la fel de vehement împotriva lui. Reușea să se poziționeze de ambele părți ale baricadei cu aceeași tărie – și sinceritate, într-un anume sens – și să se implice în egală măsură. Așa și-a însușit el, puțin câte puțin, capacitatea de a se îndoii de sine. Și așa a înțeles că în cele mai multe cazuri, ceea ce este considerat în mod obișnuit drept adevăr nu este decât un lucru relativ. Ushikawa a continuat să învețe. A învățat că subiectivitatea și obiectivitatea nu se pot diferenția atât de clar pe cât crede majoritatea oamenilor, iar dacă linia de demarcație este

neclară, nu e prea dificil să o împingi în ce direcție vrei.

Ca să capete o logică și o retorică mai limpezi și mai eficiente, își îndesa în cap toate informațiile care îi picau în mână. Și pe cele folositoare, și pe cele mai puțin folositoare. Și cele cu care era de acord, și pe cele cu care, la momentul respectiv, nu prea era de acord. Scopul lui nu era să obțină o educație în sensul general al cuvântului, ci informații concrete, pe care să le poată apuca direct în mână, să le studieze forma, să le cântărească.

Acel cap diform se transformase într-un adevărat receptacol de informații prețioase. Nu era arătos, dar era util. Datorită acestui lucru, devenise mai erudit decât orice alt băiat de vârsta lui. Dacă își propunea, putea să câștige cu ușurință orice dispută cu oricine. Și nu doar cu frații sau colegii, ci și cu profesorii sau părinții. Însă el încerca să nu-și afișeze prea mult această abilitate. Nu-i plăcea să-și atragă privirile oamenilor, indiferent cum o făcea. Cunoștințele și abilitățile erau, în fond, doar niște instrumente, nu lucruri cu care să faci paradă.

Ushikawa se vedea ca un animal nocturn care așteaptă pitulat în beznă pădurii să apară prada. Își aștepta răbdător șansa, iar în momentul în care aceasta se ivea, plonja fără ezitare. Mai devreme nu avea voie să-și facă prezența cunoscută. Era important să se ascundă și să-și ia victima prin surprindere. Așa gândea încă din școala primară. Nu se lăsa pe mâna nimănui și nici nu-și dădea sentimentele pe față.

Uneori își imagina cum ar fi fost dacă s-ar fi născut cu o înfățișare mai normală. Nu trebuia să fie neapărat chipeș. Nu era nevoie să înduioșeze pe nimeni. Ajungea să fie normal. Sau măcar să aibă o înfățișare decentă, cât să nu-i mai facă pe trecători să-și întoarcă privirea după el fără să-și dea seama. Dacă s-ar fi născut așa, oare ce viață ar fi avut? Însă acela era un „dacă” ce-i întrecea imaginația. Ushikawa era *prea* Ushikawa, iar asta nu mai lăsa loc de nicio altă ipoteză. Tocmai faptul că avea capul mare și diform, ochii ieșiți din orbite și picioarele scurte și strâmbe îl făcea pe el Ushikawa. Un băiat circumspect, avid de cunoaștere, tăcut și elocvent.

*

Anii trecuseră, iar băiatul cel urât crescuse și devenise un tânăr urât. La oricare stadiu din viața lui, lumea întorcea capul după el pe stradă, iar copiii se holbau la el nestânjeniți. Ushikawa se gândea uneori că poate când va deveni un bătrân urât, nu avea să mai atragă privirile oamenilor atât de mult. Bătrânețea oricum înseamnă urâtenie, așa că poate a lui n-ar mai fi ieșit în evidență ca în tinerețe. Dar asta nu putea să afle decât după ce îmbătrânea.

Cine știe, poate avea să se transforme într-un bătrân extraordinar de urât.

În orice caz, el nu putea să se piardă cu pricepere în fundal. Și în plus, Tengo știa cum arată. Dacă îl vedea dând târcoale în jurul blocului, se ducea totul pe apa sâmbetei.

În asemenea situații, angaja câte un detectiv de specialitate. Încă de pe vremea când era avocat, la nevoie, Ushikawa apela la serviciile lor. Majoritatea erau foști polițiști, versați în tehnica urmăririi, chestionării sau supravegherii. Însă de data aceasta chiar nu voia să implice pe cineva din afară. Problema era prea delicată, iar la mijloc era vorba de o infracțiune gravă, adică de crimă. În plus, nici măcar lui însuși nu-i era pe deplin clar motivul pentru care Tengo trebuia supravegheat.

Desigur, ceea ce voia el era să elucideze *conexiunea* dintre Tengo și Aomame, dar nici măcar nu știa cum arată Aomame. Oricât se străduise, nu reușise să facă rost de o fotografie ca lumea cu ea. Nici măcar Liliacul nu izbutise. Îi văzuse poza din albumul cu absolvenții liceului, dar fiind o fotografie de grup, chipul ei era mic și arăta cumva nefiresc, ca o mască. În aceea de membru al echipei de softball de la firma la care lucra, avea pe cap o șapcă cu ditamai cozorocul, care îi umbrea toată fața. De aceea, în acel moment, nu avea o modalitate prin care să o recunoască, nici dacă îi trecea pe sub nas. Știa că avea aproximativ un metru șaptezeci și o postură frumoasă. I se remarcău ochii și pomeții. Părul lung până la umăr, corpul zvelt. Însă existau nenumărate femei care să se potrivească acestei descrieri.

În orice caz, Ushikawa se văzuse obligat să-și asume el însuși sarcina de supraveghere. Trebuia să stătea acolo răbdător, cu privirea încordată, așteptând să se întâmple ceva, iar când acel lucru se întâmpla, să hotărască într-o clipă cum să acționeze. Nu avea cum să lase o treabă atât de delicată în seama altcuiva.

*

Tengo locuia la ultimul etaj al blocului aceuia vechi, din fier-beton, cu trei caturi. La intrare erau cutiile de scrisori ale tuturor locatarilor, iar pe una dintre ele scria „Kawana”. Aveau ușițele mâncate de rugină din loc în loc. Toate aveau încuietoare, însă majoritatea erau lăsate deschise. Ușa de la intrare nu era încuiată și oricine putea intra în clădire după bunul său plac.

Holul de la intrare avea mirosul specific de bloc construit cu mulți ani în urmă. Tavanele pătate de igrasie, cearșafurile vechi spălate cu detergent ieftin, uleiul vechi de prăjit, ghiveciul uscat cu o crăciuniță, mirosul de pipi de pisică venit din grădinița din fața blocului, înecată în bălării și alte

mirosuri neidentificate, se amestecau și creau acel aer specific. După o vreme, probabil că te obișnuiai cu el, dar asta nu schimba cu nimic faptul că nu era deloc o mireasmă îmbietoare.

Apartamentul lui Tengo dădea către stradă. Nu era un drum foarte aglomerat, dar trecători erau destui. Fiind aproape de școala primară, la anumite ore se umplea de copii. Vizavi erau înșiruite câteva căsuțe, înghesuite una în alta. Toate aveau un etaj și nici pic de curte. La capătul străzii se găseau o papetărie pentru elevi și o cârciumă. La două străzi distanță era și un mic post de poliție. Ushikawa nu dibuise împrejur niciun loc bun de ascuns, iar dacă se posta la marginea drumului, cu ochii pe fereastra lui Tengo, chiar dacă avea norocul să nu-l descopere Tengo, vecinii tot i-ar fi aruncat priviri suspicioase. Un individ cu o înfățișare atât de neobișnuită ca a lui ar fi ridicat gradul de alertă al cetățenilor direct la nivelul doi. Puteau să-l ia drept un pervers care vânează elevii care ies de la școală și să cheme poliția.

Pentru a supraveghea pe cineva, avea mai întâi nevoie de un loc adecvat. Trebuia să găsească o poziție din care să-și poată monitoriza ținta neobservat și de unde să aibă acces la apă și mâncare. Ideal ar fi fost să facă rost de o cameră cu vizibilitate bună către apartamentul lui Tengo. Putea să monteze pe trepied un aparat de fotografiat cu teleobiectiv și să stea cu ochii pe mișcările de la el din casă, pe cine venea și pleca. Fiind singur, nu putea să-l monitorizeze douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, dar vreo zece ore pe zi putea să acopere. Dar se înțelegea de la sine că nu avea cum să găsească ușor un loc atât de potrivit.

Ushikawa bătu totuși împrejurimile în căutarea unui astfel de loc. Era genul de om care nu se lasă păgubaș cu una, cu două. Își puse picioarele la muncă și parcurse toată zona, urmărind orice posibilitate, cât de mică, până în pânzele albe. Însă după ce pierdu o jumătate de zi scotocind prin împrejurimi, depuse armele. Kōenji era o zonă de locuințe compactă, plată și fără clădiri înalte. Existau extrem de puține locuri din care se vedea casa lui Tengo. Și niciunul în care Ushikawa să se poată ascunde.

*

Atunci când nu-i venea în cap nicio idee bună, Ushikawa făcea mereu o baie călduță și lungă. De aceea, odată întors acasă, își pregăti o baie. Se băgă în cada de plastic și ascultă la radio un concert pentru vioară de Sibelius. Nu avea neapărat chef de Sibelius. Iar acest concert nu era o muzică tocmai potrivită de ascultat în cadă, la sfârșitul zilei. Poate că finlandezilor le plăcea

să-și petreacă nopțile lungi în saună, ascultându-l. Dar într-o chichineată de baie dintr-un apartament cu două camere din Kohinata, sectorul Bunkyō, muzica lui Sibelius răsuna prea pasional, cu acorduri prea tensionate. Însă Ushikawa nici nu băga de seamă. Atâta vreme cât se auzea ceva în fundal, el era mulțumit. Putea să fie și un concert de Rameau sau *Carnavalul* lui Schumann, că el tot le-ar fi ascultat fără să obiecteze. Pur și simplu în acel moment se nimerise să fie la radio concertul pentru vioară al lui Sibelius. Asta era tot.

Ca de obicei, Ushikawa își golise mintea pe jumătate, lăsând-o să se odihnească, și cu cealaltă jumătate se gândea. Iar muzica lui Sibelius interpretată de David Oistrach traversa mai mult acea zonă goală. Pătrundea ca o adiere de vânt prin intrarea larg deschisă și se strecura afară prin ieșirea larg deschisă. Poate că nu era un fel de a asculta muzică tocmai demn de laudă. Dacă Sibelius ar fi știut cum îi asculta el opera, probabil și-ar fi încruntat sprâncenele stufoase, iar ceafa lui groasă s-ar fi încrețit toată. Dar Sibelius murise cu multă vreme în urmă, iar Oistrach nu se mai număra nici el printre cei vii. Așa că Ushikawa își învârtea gândurile prin partea negolită de minte, timp în care lăsa netulburat muzica să curgă prin el, de la dreapta la stânga.

În astfel de momente, nu își fixa o țintă anume. Își lăsa gândurile să cutureiere liber, ca niște câini pe o câmpie întinsă. Le spunea să se ducă unde voiau și să facă ce voiau, apoi le scotea lesa. Stătea absent, cufundat în apă până la gât, cu ochii întredeschiși, ascultând muzica și totuși fără să o asculte. Căinii zburdară peste tot, rostogolindu-se pe costișă, fugărindu-se neobosit unii pe alții, luând inutil urma veverițelor, umplându-se de noroi și de iarbă, iar când se întoarseră obosiți, Ushikawa îi mângâie pe cap și le puse la loc lesa. În acel moment muzica se sfârși. Concertul lui Sibelius se încheiase după aproximativ o jumătate de oră. Numai bine. Crainicul anunță că urma *Sinfonietta* lui Janáček. Ushikawa mai auzise undeva acel nume, însă nu mai știa unde. Încercă să-și amintească, dar, straniu, simți cum i se tulbură vederea. Peste ochi i se puse o ceață gălbuie. Sigur din cauză că stătuse prea mult în baie, se gândi el. Prin urmare opri radioul, ieși din cadă, își înfășură un prosop în jurul șalelor și se duse așa cum era să-și ia o bere din frigider.

Ushikawa locuia acolo singur. Pe vremuri avusese o soție și două fiice. Cumpăraseră o casă în zona Chūō-Rinkan din orașul Yamato, prefectura Kanagawa și trăiau acolo împreună. Aveau o curte micuță, cu gazon și un câțel. Soția lui avea un chip cu trăsături obișnuite, iar fetele erau chiar

drăgălașe. Niciuna din ele nu-i semăna deloc. Evident, Ushikawa răsuflase liniștit.

Dar situația se deteriorase deodată, iar acum era singur. Mai că nu-i venea să creadă că odinioară avusese și el o familie și că locuiseră în propria lor casă, într-o suburbie a orașului. Uneori chiar era convins că totul nu era decât o falsă impresie și că subconștientul lui născocise aceste amintiri, după bunul său plac. Însă totul se petrecuse în realitate. Avusese o soție cu care împărțea patul și doi copii, care erau sânge din sângele lui. În sertar păstra o fotografie de familie, în care erau toți patru. Toată lumea râdea fericită. Până și câinele părea să zâmbească.

Nu mai exista nicio șansă ca familia să se reunească. Soția și fiicele locuiau acum în Nagoya. Fetele lui aveau un alt tată. Un tată care arăta foarte normal și cu care nu le era rușine să apară pe la școală. Pe Ushikawa nu îl mai văzuseră de aproape patru ani, dar nu păreau să-i ducă lipsa. Nici măcar scrisori nu-i trimiteau. Ushikawa însuși nu părea trist că nu-și vedea fetele. Dar asta nu însemna că nu ținea la ele. Doar că el trebuia întotdeauna să-și ducă lui grija mai întâi, iar ca să facă asta, era nevoit să închidă toate circuitele emoționale care nu-i foloseau pe moment.

În plus, el știa că oricât de departe s-ar fi dus ele, în vinele lor curgea sângele lui. Oricât ar fi încercat ele să-l uite, sângele acela nu-și pierdea calea, pentru că avea o memorie bună. Iar *amprenta* de cap diform avea să reapară cândva, în viitor. Într-un moment neașteptat, într-un loc neașteptat. Iar atunci lumea sigur urma să-și amintească, oftând, de Ushikawa.

Poate că Ushikawa avea să trăiască și să asiste la acea erupție cu ochii lui. Sau poate că nu. Nici nu conta. El era perfect mulțumit să știe că acest lucru era posibil.

Nu era vorba de răzbunare, ci de un soi de satisfacție pe care i-o aducea recunoașterea că e, iremediabil, parte din alcătuirea acestei lumi.

Ushikawa se așeză pe canapea, apoi își întinse picioarele scurte și le sprijini pe masă. Bând din cutia de bere, îi veni în minte o idee. Poate că nu avea să-i iasă, dar merita să încerce. Cum de nu-i dăduse prin cap un lucru atât de simplu? se miră el. Lucrurile simple sunt cel mai ușor de trecut cu vederea. Nu se spune că e întuneric chiar sub felinar?

*

A doua zi dimineață, Ushikawa se duse din nou în Kōenji, intră într-un birou imobiliar și întrebă dacă exista vreun apartament liber de închiriat în clădirea în care locuia Tengo. Nu avea nimic. Agenția din fața gării se

ocupa de toate apartamentele din blocul acela.

— Dar să știți că n-o să găsiți nimic liber acolo. Chiria e rezonabilă, amplasarea e bună, așa că nimeni nu vrea să plece.

— Mă duc totuși să-mi încerc norocul, le răspunse Ushikawa.

Se duse la agenția din fața gării, unde îl luă în primire un tânăr de până în douăzeci și cinci de ani. Avea părul negru și bogat, fixat zdravăn cu gel, ca un cuib de pasăre. Cămașă albă ca laptele, cravată nouă-nouă. Probabil nu lucra de mult timp acolo. Încă mai avea urme de coșuri în obraji. Tresări un pic la vederea lui Ushikawa, dar își reveni numaidecât și arboră un zâmbet profesional.

— Stimate client, aveți mare noroc, îl anunță tânărul. Din motive familiale, un cuplu care locuia la parter a trebuit să se mute și apartamentul abia s-a eliberat acum o săptămână. Ieri s-a făcut curățenie și încă n-am apucat să-l scoatem pe piață. Fiind la parter, s-ar putea să vină un pic de gălăgie de afară și să nu aibă prea multă lumină, dar amplasarea e foarte bună. Singura problemă ar fi că proprietarul clădirii plănuiește să o reconstruiască peste cinci sau șase ani, iar contractul stipulează că apartamentul trebuie eliberat când sosește preavizul, cu o jumătate de an înainte. Și nu există nici parcare.

Ushikawa răspunse că nu era nicio problemă. Nu intenționa să stea acolo atât de mult, iar mașină nu avea.

— În regulă. Dacă sunteți de acord cu aceste condiții, puteți să vă mutați chiar și mâine. Dar desigur că doriți să aruncați o privire înainte, nu-i așa?

Da, neapărat, îi răspunse Ushikawa. Tânărul scoase o cheie din sertar și i-o înmână.

— Îmi cer scuze, dar eu sunt un pic prins acum. Credeți că puteți să mergeți dumneavoastră singur să vedeți apartamentul? Este gol, ajunge doar să-mi lăsați cheia la întoarcere.

— Bine, zise Ushikawa. Dar dacă sunt un răufăcător și nu mai vin cu cheia înapoi sau fac o copie și apoi mă furișez înăuntru?

La auzul acestor cuvinte, tânărul îl privi surprins pe Ushikawa câteva clipe.

— A, așa e. Atunci, n-ați vrea să-mi lăsați, vă rog, o carte de vizită?

Ushikawa scoase din portofel una dintre cărțile de vizită cu Noua Asociație Japoneză pentru Promovarea Științei și Artei.

— Domnul Ushikawa, silabisi el numele cu o față încruntată și apoi își schimbă expresia. Nu-mi pareți deloc a fi genul de om în stare de lucruri

rele.

— Vă mulțumesc, răspuse Ushikawa și flutură pe buze un zâmbet gol ca numele funcției trecute pe cartea de vizită.

Era prima dată când i se spunea așa ceva. Ushikawa înțelese din cuvintele lui că avea probabil o înfățișare prea ieșită în evidență ca să poată face vreun rău. Putea fi descris extrem de ușor. Reușeau chiar să-i schițezi portretul. Dacă era dat în urmărire, în trei zile îl prindeau.

Apartamentul nu era așa de rău cum se aștepta. Tengo stătea la etajul doi, chiar deasupra, deci era imposibil să-i supravegheze casa direct de acolo, dar de la fereastră se vedea intrarea în bloc. Așa putea monitoriza când venea și pleca Tengo și putea să-și facă o idee și despre cei care îl vizitau. Dacă instala un aparat foto cu teleobiectiv și îl camufla bine, putea chiar să facă poze portret.

Ca să obțină apartamentul, trebui să achite garanția pe două luni, chiria pe o lună și echivalentul a două luni de chirie ca onorariu. Deși chiria nu era mare, iar garanția urma să-i fie restituită la plecare, se aduna o sumă măricică. Îl plătise și pe Liliac, deci banii pe care îi mai avea în cont se împuținaseră. Dar având în vedere situația în care se afla, trebuia sub orice formă să închirieze acel apartament. Nu avea de ales. Ushikawa se întoarse la agenție, scoase din plic banii pe care îi pregătise deja și semnă contractul. Încheie contractul pe numele Noii Asociații Japoneze pentru Promovarea Științei și Artei, spunând că urma să-i trimită mai apoi prin poștă o copie după certificatul de înregistrare. Tânărul nici nu se sinchisi. Odată semnat contractul, îi înmână din nou cheia lui Ushikawa.

— Domnule Ushikawa, puteți să locuiți acolo chiar începând de astăzi. Electricitate și apă curentă aveți, dar pentru gaze trebuie să fie cineva acasă când li se dă drumul, iar pentru asta e nevoie să contactați Tokyo Gas. Cu telefonul cum faceți?

— De asta mă ocup eu, răspuse Ushikawa.

Un contract cu compania de telefonie ar fi însemnat bătaie de cap, plus că ar fi trebuit să-i intre un muncitor în casă. Îi era mai la îndemână să folosească telefonul public din apropiere.

Ushikawa se întoarse la apartament și își făcu o listă cu cele necesare. Spre norocul lui, chiriașii de dinainte lăsaseră draperiile la geam. Erau vechi, cu un imprimeu floral, dar dacă tot erau de căpătat, puteau să arate oricum, iar pentru supraveghere chiar îi erau indispensabile.

Lista nu ieși prea lungă. Deocamdată se descurca doar cu niște apă și

alimente. Aparatul de fotografiat cu teleobiectiv și trepiedul. Apoi, hârtie igienică și un sac de dormit, un aragaz de voiaj cu butelie, un cuțit pentru fructe, un deschizător de conserve, saci de gunoi, niște articole simple de toaletă și aparatul electric de ras, câteva prosoape, o lanternă și un radio cu tranzistori. Minimum de schimburi de îmbrăcăminte și un cartuș de țigări. Și cam atât. Nu avea nevoie de frigider, masă sau pat. Era fericit că găsisse un loc în care să se adăpostească de ploaie și de vânt. Ushikawa se întoarse acasă, puse în geanta foto aparatul SLR și teleobiectivul, plus o grămadă de filme foto. Îndesă apoi într-un rucsac lucrurile de pe listă. Ce nu avea, își cumpără din zona comercială aflată în apropierea stației Kōenji.

Își instalează trepiedul lângă fereastra încăperii de zece metri pătrați, montează pe el aparatul de fotografiat automat Minolta, ultimul model, îi atașează teleobiectivul și folosește modul manual de funcționare ca să focalizeze imaginea pe chipul celor care intrau și ieșeau din bloc. Îl configurează astfel încât să poată acționa obturatorul din telecomandă. Îi atașează și dispozitivul pentru derularea automată a filmului. Confectionează din hârtie o gardă pe care o puse la capătul obiectivului, astfel încât lentila să nu strălucească în lumină. De afară se vedea ca un fel de sul de carton ițindu-se de sub colțul draperiei. Dar cine să bage de seamă așa ceva? Cui să-i treacă prin minte că cineva ar putea face poze pe ascuns la intrarea unui bloc cu apartamente de închiriat?

Ushikawa făcu de probă câteva fotografii cu cei care treceau prin hol. Datorită dispozitivului pentru derulare rapidă, putea să prindă trei cadre de persoană. Înfășură aparatul într-un prosop, ca să diminueze sunetul obturatorului. Când termină filmul, îl duse la un laborator foto din apropierea gării. Doar le înmână filmul și mai departe era dezvoltat automat de aparate. Procesarea cu viteză un număr foarte mare de fotografii, drept pentru care nu stătea nimeni să se uite ce conțineau acestea.

Rezultatul nu lăsa nimic de dorit. Sigur că nu erau deloc poze artistice, dar își serveau scopul. Erau suficient de clare cât să se poată distinge bine între ele chipurile celor care se perindau prin holul de la intrare. La întoarcere, Ushikawa își cumpără o sticlă de apă plată și o conservă. Își luă de la tutungerie un cartuș de Seven Stars. Se întoarse în bloc cu ele în brațe, ca să-și poată ascunde chipul în spatele lor, și se așeză din nou în dreptul aparatului de fotografiat. Bău apă, mâncă apoi conserva și fumă mai multe țigări monitorizând ușa de la intrare. Avea electricitate, dar din cine știe ce motiv, apă nu era. Nu curgea nimic de la robinet, ci doar se auzea un gălgâit

înfundat. Poate că era o chestiune de timp. Ushikawa se gândi să contacteze agenția imobiliară, dar nu-i convenea să se fâfâie prea mult prin bloc, așa că se hotărî să mai aștepte. Nu putea să folosească toaleta, așa că își făcu nevoile într-o găletușă veche, uitată probabil de firma de curățenie.

Înserarea de început de iarnă se lăsă grăbită, însă Ushikawa nu aprinse luminile, deși încăperea se cufundase în beznă. Din contră, pentru el întunericul era bine-venit. Becul de la intrarea în bloc se aprinse, iar el continuă să monitorizeze persoanele care treceau prin lumina aceea galbenă.

Pe seară, crescuse forfota pe ușă, dar blocul fiind micuț, numărul trecătorilor nu era în niciun caz mare. Tengo nu se vedea printre ei. Și nici vreo femeie care să aducă cu Aomame. În ziua aceea, Tengo trebuia să aibă ore la școala pregătitoare și pe seară se întorcea. Nu prea se întâmpla să se oprească pe undeva după serviciu. Decât să mănânce în oraș, prefera să-și gătească singur și să stea la masă cu o carte lângă el. Ushikawa știa asta. Dar în ziua aceea, Tengo tot nu se întorcea. Poate se întâlnește cu cineva după ce ieșise de la muncă.

În blocul acela locuiau fel de fel de oameni. De la persoane necăsătorite, cu serviciu, studenți și familii cu copii mici, până la bătrâni singuri. Treceau vulnerabili prin câmpul vizual al teleobiectivului. Mai mult sau mai puțin diferiți ca vârstă sau statut, toți arătau obosiți de traiul lor și sătui de viață. Cu dorințe stinse, ambiții uitate, simțuri tocite și copleșiți de renunțare și amorțeală. Erau palizi la față și își târau cu greu picioarele, de parcă în urmă cu două ore ar fi suferit o extracție dentară.

Desigur, aceasta poate era preconcepția greșită a lui Ushikawa. Poate că unii oameni se bucurau de viață din plin. Deschideai ușa și dădeai înăuntru peste un paradis propriu și personal, care îți tăia suflarea. Alții poate afișau un trai modest ca să evite să fie anchetați de fisc. Evident, nu era imposibil. Dar, priviți prin lentila teleobiectivului, aceștia nu arătau decât ca niște orășeni ratați, care trăiau agățați de o paragină de bloc, aflat în pragul demolării.

Până la urmă, Tengo nu-și făcu apariția și nici vreo persoană care să pară a avea vreo legătură cu el. La zece și jumătate, Ushikawa se lăsă păgubaș. Era abia prima zi și încă nu erau toate pregătite cum trebuie. Mai avea cale lungă de bătut. Deocamdată era suficient. Se întinse încet în diverse unghiuri, ca să se dezmoștească. Mâncă o chiflă umplută cu gem de fasole, își turnă niște cafea în capacul de la termos și o bău. Răsuci robinetul de la chiuveță și descoperi că venise apa. Se spălă cu săpun pe față, apoi se spălă

pe dinți și urină îndelung. Fumă o țigară, sprijinit de perete. Ar fi băut o gură de whisky, dar se hotărâse să nu se atingă de alcool cât era acolo.

Rămas în lenjeria de corp, se băgă apoi în sacul de dormit. Dărdâi o vreme de frig. Noaptea, în încăperea aceea goală se lăsase un frig cumplit. Poate nu i-ar fi stricat o sobiță electrică.

Tremurând singur în sacul de dormit, Ushikawa își aminti de zilele în care trăia înconjurat de familia lui. Nu se gândea cu nostalgie. Îi veniseră în minte doar ca un exemplu de contrast puternic cu situația în care se afla în acel moment. Chiar și atunci când locuise alături de familia sa, Ushikawa tot singur se simțise. Niciodată nu-și deschisese sufletul cuiva, iar viața aceea banală i se părea oricum un lucru trecător. În sinea lui era convins că la un moment dat avea să se destrame pe neașteptate. Viața agitată de avocat, venitul mare, casa din Chūō-Rinkan, soția frumușică, cele două fete drăgălașe care mergeau la o școală primară particulară, câinele cu pedigree. Așa că, în momentul în care toate s-au dus treptat de râpă, iar el s-a trezit singur, Ushikawa s-a simțit mai degrabă ușurat. Măi, măi, gata, nu mai trebuie să-mi fac griji! M-am întors de unde am plecat.

Oare am ajuns înapoi la zero?

Ushikawa stătea încolăcit în sacul de dormit ca o larvă de cicadă și privea tavanul întunecat. Stătuse mult timp în aceeași poziție, iar acum îl dureau toate încheieturile. Tremurase de frig, mâncase doar o chiflă rece cu gem de fasole pe post de cină, stătuse cu ochii pe holul unui bloc în paragină, care urma să fie demolat, fotografiase pe ascuns oameni neatrăgători și făcuse pipi într-o găleată. Asta însemna înapoi la zero? Deodată își aminti că uitase să facă ceva. Se târî afară din sacul de dormit, goli găleata în vasul de toaletă și trase apa. Nu avea niciun chef să iasă din culcușul abia încălzit și chiar se gândise serios s-o lase așa până dimineața, dar nu voia să se împiedice cumva de ea în beznă. Se întoarse în sacul de dormit și începu din nou să dărdâie de frig.

Asta înseamnă să ajungi înapoi la zero?

Probabil că da, își spuse el. Nu mai am nimic de pierdut. În afară de propria mea viață. E foarte simplu. În întuneric, pe buzele lui Ushikawa apăru un zâmbet ca o lamă subțire de cuțit.

Capitolul 14   Mica mea făptură

Aomame trăia într-o stare de confuzie și bătăibăială. Se afla în 1Q84, o

lume în care logica și cunoștințele convenționale nu erau valabile și nu îi era clar ce urma să se întâmple cu ea. Și totuși se gândea că o să mai supraviețuiască ea câteva luni, apoi o să nască. Nu era decât un sentiment, dar un sentiment foarte aproape de certitudine. Iar asta fiindcă acum totul se baza pe premisa că ea va avea un copil.

Aomame își amintea bine ultimele cuvinte pe care le rostise Liderul Pionierilor: „Tu vei fi pusă la o încercare grea. Ajunsă la capătul ei, vei vedea adevărata față a lucrurilor”.

Știa el *ceva*. Un lucru foarte important, pe care a încercat să mi-l transmită prin cuvinte ambigue, cu multiple sensuri. Încercarea aceea poate a fost faptul că am ajuns chiar până în pragul morții. M-am dus până în fața panoului de la Esso, cu pistolul în mână și cu intenția de a-mi lua viața. Însă n-am murit, ci m-am întors aici. Apoi am aflat că sunt însărcinată. Poate și acest lucru fusese hotărât dinainte.

La începutul lui decembrie, câteva seri la rând bătu un vânt puternic. Din ulm cădeau frunze veștede, care se loveau de plăcile de plastic de la balcon cu un sunet aspru și sec. Vântul rece și uiera alarmant printre crengile goale. Croncăniturile certărețe ale ciorilor sunau parcă și mai ascuțit. Venea iarna.

Gândul că în uterul ei creștea copilul lui Tengo devenise tot mai pregnant de la o zi la alta, până când căpătase forma unei certitudini. Încă nu găsea vreo logică prin care să poată convinge o terță persoană. Sieși și-o putea explica pe cât se poate de clar. Era o chestiune limpede.

Dacă eu am rămas însărcinată fără să fac sex, cine altcineva în afară de Tengo ar putea fi tatăl?

Din noiembrie începuse să ia în greutate. Afară nu putea să iasă, dar făcea zilnic destulă mișcare și își impunea restricții severe la dietă. De la vârsta de douăzeci de ani nu cântărise niciodată mai mult de cincizeci și două de kilograme. Însă într-o bună zi, acul de la cântar îi indicase cincizeci și patru de kilograme, iar de atunci nu clintise înapoi. Se simțea și mai rotundă la față. Acea *mică făptură* îi cerea corpului mamei să se mai îngrașe.

Alături de *mica făptură*, Aomame continua seară de seară să supravegheze părculețul. Voia să vadă silueta vâjnoasă de bărbat în floarea vârstei urcându-se în vârful toboganului. Aomame privea cele două luni de pe cerul iernatic și își mângâia pântecul pe deasupra păturii. Din când în când, fără motiv, lacrimile i se rostogoleau din ochi. Se trezea cu ele alunecând pe obraz și căzând pe pătura în care se înfășură. Poate de singurătate, poate de neliniște. Poate pentru că, fiind însărcinată, devenise

mai emotivă. Sau poate doar pentru că vântul rece îi stimula glandele lacrimale. În orice caz, Aomame nu le ștergea, ci le lăsa să cadă nestingerite.

După ce plângea o vreme, lacrimile se opreau, iar ea își continua veghea singuratică. Dar nu, *nu mai sunt la fel de singură*, își spunea ea. Am *această mică făptură*. Suntem doi acum. Privim împreună cele două luni și așteptăm să apară Tengo. Din când în când, Aomame își lua binoclul și îl focaliza asupra toboganului pustiu. Uneori lua pistolul și îl cântărea în mână, simțindu-i greutatea și atingerea. Trebuie să mă protejez, să-l caut pe Tengo și să hrănesc *această mică făptură*. Astea sunt îndatoririle mele acum.

*

La un moment dat, în timp ce supraveghea parcul în bătaia rece a vântului, Aomame realizează că ea credea în Dumnezeu. *Descoperi* pe neașteptate acest fapt, așa cum tălpile descoperă pământ solid sub un strat de nămol moale. Era o senzație inexplicabilă, o înțelegere cu totul nebănuită. Ea îl urase pe acel Domn de când se știa. Mai corect fie spus, ea negase sistemul și oamenii care se interpuneau între ea și Dumnezeu. Ani de-a rândul, oamenii aceia și sistemul fuseseră pentru ea sinonimi cu divinitatea. Să-i urască pe ei însemna să-L urască și pe El.

De când se născuse, *ei* fuseseră în jurul ei. O controlaseră în numele Domnului, îi dăduseră ordine și o încolțiseră. Îi răpiseră tot timpul și toată libertatea în numele Domnului și îi ferecaseră inima. Îi predicaseră despre bunătatea Domnului, dar de două ori mai mult despre mânia și neîngăduința Lui. La unsprezece ani, ferm hotărâtă, Aomame reușise să scape în sfârșit din lumea aceea. Însă fusese nevoită să sacrifice multe pentru asta.

Dacă nu ar fi existat acest Dumnezeu, viața mea ar fi fost mai plină de lumină, mai bogată și mai firească, își spunea ea adesea. Aș fi avut și eu multe amintiri frumoase dacă eram un copil ca toți ceilalți, fără să fiu terorizată de spaima și mânia Lui neîncetată. Și poate viața mea acum ar fi fost mult mai pozitivă, mai relaxată și mai împlinită.

Dar privind parcul pustiu printre plăcile de plastic, odihnindu-și palma pe abdomen, Aomame realizează că ea credea în Dumnezeu din străfundul sufletului. Când rostea mecanic rugăciunea și își împreuna palmele, undeva la periferia minții sale, ea credea în El. Era o senzație pe care o resimțea până în măduva oaselor și care nu putea fi alungată prin logică sau emoție. Și care nu putea fi ștersă nici prin ură sau mânie.

Însă acela nu e Dumnezeul *lor*, ci *al meu*. Mi-am sacrificat propria viață,

carnea mi-a fost spintecată, pielea sfâșiată, sângele băut, unghiile smulse, timpul și dorințele și amintirile mi-au fost furate, și așa L-am găsit. Nu e un Dumnezeu cu formă și chip. Nu poartă straie albe și nu are părul lung. Acest Dumnezeu nu are o dogmă, o Biblie sau vreo poruncă. Nu recompensează și nu pedepsește. Nu dă și nu ia. Nu există un rai la care să te înalți și niciun iad în care să te cobori. Că e cald sau rece, Dumnezeu doar *există* și atât.

Aomame își amintea uneori cuvintele rostite de Lider chiar înainte să moară. Nu putea să-i uite vocea groasă de bariton. Așa cum nu putea să uite nici senzația acului împlântat în ceafa lui.

Acolo unde e lumină e și umbră, iar acolo unde e umbră e și lumină. Nu există umbră fără lumină și nici lumină fără umbră. Nu știm dacă Oamenii cei Mici sunt buni sau răi. Într-un fel, este un lucru care depășește înțelegerea sau definițiile noastre. Noi trăim alături de ei încă din vremuri străvechi, când binele și răul nici nu existau, iar oamenii încă nu aveau conștiință.

Dumnezeu și Oamenii cei Mici sunt oare existențe antagonice? Sau sunt două fețe ale aceluiași lucru?

Aomame nu știa. Tot ce știa ea era că trebuie să protejeze *mica făptură* dinlăuntrul ei și că pentru asta e necesar cumva să creadă în Dumnezeu. Sau să-și admită credința.

Aomame se gândi la Dumnezeu. Nu are formă și în același timp poate lua orice formă. Imaginea pe care o avea ea era cea a elegantului Mercedes Benz Coupé. O mașină nou-nouță, abia sosită de la dealer. Și doamna rafinată care coboară din el. Sus, pe Autostrada Metropolitană, femeia îi dă ei, care e goală, frumosul pardesiu cu care era îmbrăcată. O apără de vântul rece și de privirile indiscrete ale oamenilor. Apoi se întoarce la Mercedesul argintiu fără să spună nimic. Ea știe. Știe că Aomame poartă în pânțece un copil. Și că trebuie să fie protejată.

*

Aomame începu să aibă un vis nou. În acest vis e închisă într-o încăpăre albă, în formă de cub, fără ferestre. Are doar o ușă. Înăuntru se află un pat modest și simplu, pe care ea doarme întînsă pe spate. Becul de deasupra patului îi luminează burta umflată, mare cât un munte. Nu pare a fi corpul ei. Dar este, fără îndoială, o parte din trupul său. I se apropie sorocul.

Încăperea e păzită de Chelios și de Pletos. Sunt chitiți să nu mai comită

vreo greșeală. Dăduseră greș o dată și trebuiau să-și recapete poziția. Sarcina lor e să o țină pe ea acolo și să nu permită nimănui să intre. Așteaptă să se nască *mica făptură*. Imediat cum se naște, urmează să o ia de lângă Aomame.

Aomame încearcă să urle, să strige disperată după ajutor, însă încăperea e făcută dintr-un material special. Pereții, podeaua, tavanul, toate absorb pe loc orice sunet. Urletul nu ajunge nici până la propriile ei urechi. Aomame vrea să vină femeia aceea din Mercedes și s-o salveze. Pe ea și pe *mica ei făptură*. În zadar. Vocea îi e înghițită de pereții albi ai camerei.

Mica ei făptură se hrănește prin cordonul ombilical și crește de la o clipă la alta. O lovește în uter, încercând să scape din întunericul acela călâi. Vrea lumină și libertate.

În dreptul ușii e postat Pletosul cel lungan. Stă așezat, cu mâinile pe genunchi și cu privirea ațintită în aer, într-un punct. Poate că pe acolo plutește vreun nor mic și dens. La marginea patului e Cheliosul, în picioare. Cei doi poartă aceleași costume închise la culoare. Din când în când, Cheliosul ridică mâna și se uită la ceas, precum cineva care așteaptă un tren important să sosească în gară.

Aomame nu-și poate mișca mâinile și picioarele. Nu pare să le aibă legate cu sfoară și cu toate acestea nu și le poate clinti. Nu își simte vârfurile degetelor. Urmează să aibă o contracție. Se apropie inevitabil, ca un tren care sosește în gară, fără o clipă de întârziere. Aude tremurul slab al șinelor.

În acel moment se trezea.

Făcea un duș ca să scape de transpirație și își punea haine curate. Le arunca în mașina de spălat pe cele îmbibate în sudoare. Nu voia deloc să viseze așa ceva, dar visul apărea oricum. Detaliile se mai schimbau câte puțin, dar locul și deznodământul erau aceleași. Încăperea albă, ca un cub. Contracțiile care se apropie. Cei doi, îmbrăcați în costume întunecate și impersonale.

Ei știau că Aomame poartă în ea *mica făptură*. Sau urmau să afle în curând. Aomame era pregătită. La nevoie, i-ar fi ciuruit fără ezitare pe Pletos și pe Chelios cu gloanțe de nouă milimetri. Dumnezeu ei era uneori și un Dumnezeu scaldat în sânge.

*

Se auzi o bătaie în ușă. Aomame era în bucătărie și avea în mâna dreaptă pistolul automat, cu piedica scoasă. Încă de dimineață cădea o ploaie rece. Mirosul de ploaie iernatică cuprinsese întreaga lume.

— Bună ziua, Takai-san! spuse bărbatul de la ușă, oprindu-se din

ciocănit. Sunt vechea dumneavoastră cunoștință de la NHK. Îmi pare rău că vă deranjez, dar am venit să încasez taxa. Takai-san, sunteți acasă!

Aomame începu să vorbească în direcția ușii, dar nu cu voce tare. Am sunat la NHK, să știi! Nu ești decât un impostor. Cine naiba ești? Și ce vrei?

— Lumea trebuie să plătească pentru ceea ce primește. Asta e legea societății. Dumneavoastră vi se dă semnal și trebuie să-l plătiți. Nu e drept doar să primești, fără să dai nimic. Asta e hoție.

Vocea lui vuia pe tot coridorul. Deși răgușită, răsună cu putere.

— Eu n-am nimic personal cu dumneavoastră. Nu vă urăsc, nu încerc să vă pedepsesc. Nici urmă de așa ceva. Doar că eu, din fire, nu sufăr nedreptatea. Lumea trebuie să plătească pentru ceea ce ia. Takai-san, atâta vreme cât nu deschideți ușa, eu am să tot vin și-am să bat în ea. Nu vreți așa ceva, nu? Iar eu nu sunt vreun moș care nu pricepe nimic. Ajungem noi la un compromis dacă stăm de vorbă. Haideți, Takai-san, deschideți ușa!

Se auzi un nou rând de bătăi.

Aomame strânse bine pistolul cu ambele mâini. Individul ăsta sigur știe că sunt însărcinată, își zise ea, transpirând sub braț și pe vârful nasului. Nu deschid orice-ar fi! Iar dacă încearcă să descuie cu vreo cheie de rezervă sau să forțeze ușa cu vreun instrument ori prin orice altă metodă, încasator de la NHK sau nu, eu îi descarc în burtă toate gloanțele din pistolul ăsta!

Dar nu avea să se întâmple așa ceva. Aomame știa că insul nu putea să deschidă ușa. Avea un sistem prin care nu se deschidea decât dacă descuia ea din interior. Tocmai de aceea individul era iritat și vorbea atâta. Încearcă s-o distrugă nervos, folosindu-se de cuvinte.

Zece minute mai târziu, bărbatul plecă după ce o amenință și o luă peste picior în gura mare, încercă să o înduplece cu pricepere, apoi o apostrofă violent și o avertiză că o să vină iar.

— Nu aveți cum să scăpați, Takai-san! Atâta vreme cât primiți semnal, eu o să mă tot întorc. Exact, eu nu mă las păgubaș prea ușor. Asta e firea mea. Atunci, la revedere și pe curând!

Pașii nu i se auziră, dar nu mai era în fața ușii. Aomame se încredință de asta uitându-se prin vizor. Puse siguranța la pistol, se duse în baie și se spălă pe față. Avea bluza learcă de sudoare sub braț. Când se schimbă, rămase dezbrăcată în fața oglinzii. Burta încă nu îi era vizibil umflată. Dar înăuntrul ei se ascundea un secret foarte important.

*

Aomame vorbi cu Doamna la telefon. După ce discutase cu ea câteva

chestiuni, Tamaru îi pasase receptorul Doamnei fără să spună nimic. Conversația se desfășură pe cât posibil fără referiri directe, folosind expresii ambigue. Sau cel puțin la început.

— Avem deja un loc nou pentru tine, îi spuse Doamna. Acolo o să-ți desfășori activitatea *planificată*. Este un loc sigur, unde se pot face examene periodice de specialitate. Dacă ești de acord, poți să te muți acolo imediat.

Oare să-i spună Doamnei că indivizii o aveau în vizor pe *mica ei făptură*? Că tipii de la Pionieri încercaseră să-i fure copilul în vis? Că și cel care se dădea drept încasator de la NHK și încerca s-o convingă cu orice chip să deschidă ușa urmărea același lucru? Însă Aomame nu o făcu. Avea încredere în Doamna și ținea mult la ea. Însă nu aceasta era problema. Acum esențialul era *în care din lumi trăia*.

— Cum mai stai la capitolul condiție fizică? o întrebă Doamna.

Aomame îi răspunde că totul avansa fără probleme.

— Asta e cel mai important. Dar vocea ta sună puțin altfel decât de obicei. Poate mi se pare mie, dar pare mai încordată și mai precaută. Dacă te îngrijorează ceva, oricât de mărunț ar fi, te rog să nu te sfiești să-mi spui. Poate facem ceva.

Atentă la inflexiunile din vocea sa, Aomame răspunde:

— Stând într-un loc de multă vreme, probabil mi s-au încordat nervii fără să-mi dau seama. De starea mea fizică am grijă. La urma urmei, asta e și meseria mea.

— Desigur, spuse Doamna și tăcu preț de câteva clipe. Cu ceva timp în urmă, a tot venit pe aici un individ suspect, vreo câteva zile la rând. Se pare că a dat mai mult târcoale adăpostului. Cele trei femei care locuiesc în prezent acolo s-au uitat pe înregistrările de la camerele de supraveghere, dar niciuna nu-și amintește să-l mai fi văzut. E posibil să fie pe urmele tale.

Aomame se încruntă ușor.

— Vreți să spuneți că a ieșit la iveală legătura dintre noi?

— Asta nu știu. Dar e o variantă pe care *trebuie să o luăm în calcul*. Bărbatul acesta are o înfățișare foarte stranie. Are capul foarte mare și diform, cu creștetul turtit și aproape complet chel. E bondoc și are mâini și picioare scurte. Îți sună cunoscut?

Cap turtit și chel?

— Eu stau mult pe balcon și mă uit la lumea care trece pe stradă, dar n-am văzut niciun individ care să arate așa. E o înfățișare care atrage atenția, nu?

— Destul de mult. Ca un clovn strident de la circ. Dacă a fost ales de *ei* și trimis încoace să vadă care e situația, trebuie să recunosc că e o alegere foarte stranie.

Aomame se arată de acord. Nu ar fi trimis Pionierii în recunoaștere tocmai un tip a cărui înfățișare sare în ochi. Nu se poate să ducă așa mare lipsă de oameni. Cu alte cuvinte, probabil că individul acela nu avea nicio legătură cu secta, iar legătura dintre ea și Doamna încă nu fusese descoperită. Dar atunci cine putea să fie și cu ce scop iscodise pe la adăpost? Oare nu era cumva același individ care se tot încapățâna să o viziteze, dându-se drept încasator de la NHK? Desigur, nu exista nicio dovadă care să-i lege pe cei doi. Putea doar să lege comportamentul excentric al încasatorului impostor cu înfățișarea bizară a bărbatului descris.

— Dacă îl vezi, te rog să ne contactezi. S-ar putea să fie nevoie să luăm măsuri.

Aomame îi răspunse că o va contacta imediat, desigur.

Doamna tăcu din nou. Lucru straniu, deoarece, când vorbea la telefon, era de obicei foarte practică și nu irosea nicio secundă.

— Sunteți bine, sănătoasă? întrebă Aomame degajat.

— Ca întotdeauna, nimic în neregulă, răspunse Doamna, însă cu o undă de ezitare în glas.

Alt lucru straniu. Aomame o așteptă să continue.

— Doar că, în ultima vreme, spuse ea resemnată într-un final, simt des că am îmbătrânit. Mai ales după ce ai plecat tu.

— Eu nu am plecat nicăieri. Sunt aici, răspunse Aomame pe un ton vesel.

— Sigur că da. Ești acolo și uite, putem și să vorbim la telefon. Dar cred că atunci când ne întâlneam regulat și făceam *stretching* împreună, primeam energie de la tine.

— Dumneavoastră aveți oricum o energie naturală. Eu doar aduceam la suprafață acea putere într-un mod ordonat, doar vă asistam. Puteți să vă descurcați fără probleme cu forțe proprii, chiar și fără mine.

— Sinceră să fiu, și eu am crezut asta până nu demult, spuse Doamna cu un râset ușor, dar uscat. Chiar mă mândream că sunt o persoană aparte. Însă anii le răpesc tuturor viața, puțin câte puțin. Oamenii nu mor când le vine vremea. Mor treptat pe dinăuntru până ce, într-un final, sosește ziua finală de reglare a conturilor. Nimeni nu are scăpare. Lumea trebuie să plătească pentru ceea ce primește. Un adevăr pe care abia acum îl aflu.

Lumea trebuie să plătească pentru ceea ce primește. Aomame se

încruntă. Era exact aceeași replică pe care o rostise încasatorul de la NHK.

— În seara aceea furtunoasă de septembrie, când a fulgerat încontinuu, mi-am dat seama dintr-odată de acest lucru, spuse Doamna. Stăteam singură aici, în sufragerie și mă uitam la fulgere, tot gândindu-mă la tine. Și atunci am văzut în fața ochilor adevărul, scos la iveală de lumina lor. În seara aceea eu te-am pierdut pe tine și în același timp am pierdut tot ce aveam în mine. Sau cel puțin o mulțime de lucruri. Lucruri care până atunci existaseră în miezul ființei mele și mă susținuseră ca om.

— Cumva și furia era unul dintre ele? întrebă Aomame deodată.

Urmă o tăcere ca fundul unui lac secat. Apoi Doamna spuse:

— Mă întrebi dacă printre lucrurile pe care le-am pierdut atunci se număra și furia mea?

— Da.

Doamna trase încet aer în piept.

— Răspunsul la întrebarea ta este da. Ai dreptate. Furia puternică pe care o purtam în mine s-a pierdut și ea în mijlocul fulgerelor acelora nesfârșite. Sau cel puțin s-a retras în depărtări. Ceea ce a rămas acum în mine nu e clocotul de odinioară, atât de intens. S-a preschimbat într-o mâhnire palidă. Și eu care credeam că o asemenea furie n-o să slăbească în veci... Dar de unde știi?

— Pentru că exact același lucru mi s-a întâmplat și mie în seara aceea furtunoasă.

— Te referi la propria ta furie, nu?

— Da. Furia violentă, pură, pe care o aveam în mine, acum nu mai e. Nu spun că a dispărut cu desăvârșire, dar, după cum spuneți și dumneavoastră, s-a retras în depărtări. Vorbesc de o furie care ani de-a rândul a ocupat un loc mare din sufletul meu și care mă mâna cu putere.

— Ca un vizitiu nemilos și neobosit, spuse Doamna. Dar acum a slăbit în intensitate și tu ești însărcinată. Sau mai bine zis *în schimb*.

— Da, răspunse Aomame, calmându-și respirația. În schimb, înăuntrul meu există o *mică făptură*. Care nu are nicio legătură cu furia.

Și care crește în mine de la o zi la alta.

— Nu cred că mai e cazul s-o spun, dar trebuie neapărat să ai mare grijă de ea, spuse Doamna. Iar pentru asta e nevoie să te muți cât mai repede într-un loc în care să nu fii tulburată.

— Aveți dreptate, însă mai întâi trebuie neapărat să finalizez ceva.

După ce închise telefonul, Aomame ieși în balcon și se uită printre plăcile de plastic la drum și la părculeț. Se apropia înserarea. Trebuie neapărat să dau de Tengo înainte să se sfârșească 1Q84 și înainte să mă găsească ei pe mine.

Capitolul 15   Un secret pe care nu-l putea destăinui

Ieși de la „Spic de grâu” și se plimbă pe străzi fără țintă, cufundat în gânduri. La un moment dat, se hotărî să se îndrepte spre părculețul unde văzuse pentru prima oară două luni pe cer. Intenționa să se urce din nou pe tobogan și să privească cerul. Poate că o să vadă din nou cele două luni. Poate că încercau să-i spună ceva.

Oare când venise data trecută în părculeț? se întreba Tengo, dar nu-și putea aminti. Curgerea timpului era inegală și distanțele, instabile. Probabil însă că venise la începutul toamnei, își amintea că era îmbrăcat într-o bluză cu mânecă lungă. Acum era decembrie.

Un vânt rece purta norii către golful Tokio. Norii, cu forme neregulate, păreau făcuți din plastilină. Din spatele lor se iveau, când și când, cele două luni. Cea veche, gălbuie, și încă una, nou apărută, mică și verzuie. Ambele erau în descreștere, apropiindu-se de al doilea pătrar. Cea mică arăta ca un copil care încearcă să se ascundă după fustele mamei. Erau cam în același loc în care le văzuse întâia oară, de parcă ar fi așteptat acolo cuminiți întoarcerea lui.

În parc nu era nici țipenie. Lumina felinarului părea și mai albă ca data trecută și încă și mai rece. Crengile ulmului, desfrunzite, te duceau cu gândul la niște oase albite de ploi și vânturi. Era o noapte numai bună pentru a asculta țipătul bufnițelor, dar bineînțeles că în mijlocul metropolei nu existau asemenea păsări. Tengo își puse pe cap gluga hanoracului și își îndesă mâinile în buzunarele gecii de piele. Se urcă pe tobogan și, sprijinindu-se de balustradă, privi cele două luni care se ascundeau în spatele norilor. Stelele clipeau în tăcere. Mizeria amorfă care plutea de obicei deasupra orașului fusese purtată departe de vânt și cerul rămăsese limpede și curat.

Tengo se întreba cine, în afară de el, se mai uita în momentul acela la cele două luni. Fukaeri știa de existența lor, desigur. Ea pornise întreaga poveste. Probabil. Cu excepția ei, însă, niciunul dintre oamenii pe care-i cunoștea Tengo nu era preocupat de faptul că pe cer mai apăruse o lună. Fie nimeni nu observase încă, fie era un lucru atât de cunoscut, încât nici măcar nu

merita să-și răcească gura de pomană.

În orice caz, în afară de prietenul care-i ținuse orele la școală, Tengo nu mai vorbise cu nimeni despre lună. Dimpotrivă, avusese grijă să evite acel subiect, de parcă ar fi fost o discuție imorală.

De ce oare făcuse asta?

Poate că așa își doreau lunile, se gândi Tengo. Cele două luni erau un mesaj care-i fusese transmis și pe care nu avea voie să-l împărtășească altcuiva.

Era totuși un fel straniu de a vedea lucrurile. De ce să fie cele două luni un mesaj? Ce să-i transmită? Mai degrabă le putea interpreta ca pe o ghicitoare complicată. Dar cine venise cu această ghicitoare? Cine nu-i dădea voie să o împărtășească?

Vântul trecea printre crengile ulmului cu un fluierat ascuțit. Ca respirația neîndurătoare care șuieră printre dinții unui om rămas fără speranță. Tengo rămase așezat acolo, cu privirile pe cer, auzind vântul fără să-l asculte, până când frigul îi pătrunse în oase. Stătu cam un sfert de oră sau poate puțin mai mult. Pierduse noțiunea timpului. Corpul, încălzit de burbon, îi înghețase acum și era rece ca o piatră singuratică pe fundul oceanului.

Norii alergau mânați de vânt către sud, dar mereu veneau alții din urmă. Departe către nord exista o sursă inepuizabilă de nori. Echipe de muncitori tăcuți și puși pe treabă, în uniforme groase și cenușii, fabricau acolo nori, de dimineață până seara. Așa cum albinele fac miere, păianjenii, pânze și războiul, văduve.

Tengo se uită la ceas. Se apropia ora opt. Parcul era în continuare pustiu. Când și când pe drumul din fața parcului trecea câte cineva cu pași grăbiți. Cei care au ieșit de la serviciu și se îndreaptă spre casă au cu toții același mers. În clădirea cu șase etaje de pe partea cealaltă a drumului erau luminate cam jumătate din ferestre. În noaptea vântoasă de iarnă, luminile din ferestre căpătau o căldură și o blândețe aparte. Tengo studie una câte una ferestrele luminate, ca un matelot de pe un mic vas pescăresc care privește un vas de croazieră luxos, apărut dintr-odată în noapte. De parcă toți locatarii se vorbiseră între ei, la toate ferestrele draperiile erau trase. Privite de pe toboganul înghețat din parc, acolo părea că era o altă lume, construită pe alte principii și care funcționa după alte reguli. Dincolo de draperiile acelea erau oameni care duceau o viață absolut normală, probabil liniștită și fericită.

O viață absolut normală?

Când se gândea la asta, Tengo nu-și putea imagina decât ceva lipsit de

culoare și de profunzime. Un soț și o soție, probabil doi copii. Femeia poartă un șorț de bucătărie. Pe aragaz e o oală din care ies aburi, iar cei patru stau la masă și sporovăie. Aici imaginația lui Tengo se izbea de un perete tare. Despre ce discută familiile normale când iau cina? El nu-și amintea să fi vorbit cu tatăl său la masă. Se așezau amândoi și mâncau în tăcere. Și, judecând după ce mâncau, nici nu se putea numi la propriu cină.

După ce inspectă ferestrele, își îndreaptă din nou privirea către cele două luni. Oricât ar fi așteptat însă, niciuna din ele nu-i zicea nimic. Pluteau pe cer fără nicio expresie, ca un distih inegal și neîngrijit. Azi nu avem niciun mesaj. Acesta era singurul lucru pe care i-l transmiteau.

Fără să dea semne de oboseală, norii străbăteau în continuare cerul înspre miazăzi. Luau diferite forme și diferite mărimi, apoi duși erau. Printre ei vedeai și forme destul de interesante. Păreau să aibă gândurile lor proprii. Gânduri mici și tari, bine conturate. Pe Tengo însă nu-l interesa ce gândeau norii, ci lunile.

În cele din urmă, Tengo se dădu bătut, se ridică, se întinse și coborî de pe tobogan. N-avea ce face. Trebuia să se mulțumească deocamdată cu informația că numărul lunilor rămăsese același. Cu mâinile îndesate în buzunare, ieși din parc și, cu pași largi, se îndreaptă spre casă. În timp ce mergea, își aminti de Fukaeri și de Komatsu. Era vremea să-i telefoneze lui Komatsu, trebuia să facă puțină ordine în lucrurile care se petrecuseră între ei. Iar Komatsu, la rândul său, îi spusese că avea ceva de vorbit cu el, *în scurtă vreme*. Îi lăsase numărul de telefon de la sanatoriul din Chikura, dar acesta nu-l căutase. Tengo se hotărî să-l sune a doua zi, dar înainte de aceasta, voia să meargă la școală și să citească scrisoarea lăsată de Fukaeri.

*

Răvașul de la Fukaeri zăcea nedesfăcut, în sertarul de la birou. În plicul sigilat era o scrisoare destul de scurtă, pe o jumătate de foaie dintr-un caiet, scrisă cu un pix albastru. Semnele acelea ca niște cuneiforme ar fi fost mai potrivite pe o tăbliță de lut decât pe hârtie. Tengo știa foarte bine că lui Fukaeri îi luase multă vreme să le scrie.

O citi de mai multe ori. Fukaeri îl înștiința că trebuia să plece de la el din casă. Imediat, scrisese. Motivul era că erau priviți. Ca să accentueze mai bine ce avea de comunicat, sublimase gros cu un creion în trei locuri. Nu dădea nicio explicație de unde știa că erau priviți. În lumea lui Fukaeri, lucrurile nu puteau fi spuse pur și simplu. Așa cum pe o hartă care arată locul unde este îngropată o comoară a unor pirați, totul este o ghicitoare și o aluzie. Sau

poate că lucrurile trebuiau spuse prin absențe și modificări. La fel ca în varianta originală a *Crisalidei de aer*.

Probabil însă că intenția lui Fukaeri nu era să spună ghicitori și să facă sugestii obscure. Pentru ea, acesta era modul firesc de a se exprima. Nu-și putea transmite gândurile și imaginile decât folosind acea gramatică și acel vocabular. Ca să poți să-ți împărtășești gândurile cu Fukaeri trebuia să te obișnuiești cu acea gramatică. Pentru a descifra mesajele ei, trebuia să-ți mobilizezi toate capacitățile și talentele și, pe rând, să schimbi ce trebuie schimbat și să adaugi ce trebuie adăugat pentru a înțelege ce voia să spună.

De multe ori însă Tengo ajunsese să accepte direct ce-i spunea ea. Dacă-i spunea că sunt priviți, probabil că erau într-adevăr priviți. Dacă ea simțea că trebuia să plece, însemna că era într-adevăr vremea să lase locul acela în urmă. Mai întâi, accepta aceste adevăruri generale. În ceea ce privește motivațiile și detaliile, tot ce putea face era să le descopere singur mai apoi sau să le bănuiască. Sau să o lase baltă încă de la bun început.

Suntem priviți.

Oare asta voia să însemne că Pionierii îi dăduseră de urmă? Știau de legătura dintre el și Fukaeri. Aflaseră că Tengo rescrisese *Crisalida de aer* la cererea lui Komatsu. De aceea încercase Ushikawa să-l abordeze. În felul acesta (deși încă nu înțelegea de ce), încercaseră să-l țină pe Tengo sub influența lor. Asta însemna că nu era deloc imposibil ca Pionierii să-i fi ținut apartamentul sub observație.

Dacă așa stăteau lucrurile, însemna că nu se grăbeau absolut deloc. Fukaeri venise la el aproape cu trei luni în urmă. Pionierii erau organizați și aveau putere. Dacă voiau într-adevăr să pună mâna pe ea, ar fi putut să o facă oricând. Nu era nevoie să-i supravegheze vreme îndelungată apartamentul. Și nici n-ar fi lăsat-o să plece de acolo după bunul ei plac. Și totuși Fukaeri își strânsese frumușel bagajele, ieșise din casă, se dusese la școala din Yoyogi, unde îi lăsase scrisoarea, și apoi dispăruse cine știe unde.

Cu cât încerca mai mult să găsească o logică, cu atât era mai pierdut. Nu putea ajunge decât la concluzia că Pionierii nu încercau să pună mâna pe ea. Cine știe dacă de la un moment dat nu își abătuseră atenția de la Fukaeri? Avea legătură cu ea, dar era vorba de altcineva. Dintr-un motiv sau altul, Fukaeri nu mai reprezenta o amenințare. Dar în cazul ăsta, de ce să-i mai țină apartamentul sub observație?

*

De la telefonul public de la școală, Tengo sună la editura la care lucra

Komatsu. Era duminică, dar lui îi plăcea să se ducă la serviciu în zilele libere și să muncească, iar Tengo știa lucrul acesta. E chiar mișto la birou când nu mai e nimeni, obișnuia el să spună. Acum nu răspundea însă nimeni la telefon. Tengo se uită la ceas. Era abia ora unsprezece, nu venea Komatsu la muncă așa devreme. Indiferent de ziua săptămânii, el nu-și începea activitatea niciodată decât după ce soarele trecea de zenit. Tengo se duse la cantină, se așeză și, în timp ce bea o cafea chioară, reciti scrisoarea de la Fukaeri. Se obișnuise deja cu scrisul ei cu puține ideograme și cu lipsa paragrafelor și a semnelor de punctuație.

Tengo-san citești scrisoarea pentru că te-ai întors din orașul pisicilor asta e foarte bine suntem priviți așa că eu trebuie să plec de la tine și asta imediat nu-ți face griji de mine dar nu mai pot să stau aici ți-am mai zis, cea pe care o cauți e în apropiere poți să ajungi și pe jos dar să ai grijă pentru că suntem priviți.

Tengo citi de trei ori frazele acelea telegrafice, apoi împături scrisoarea și o băgă în buzunar. Ca de obicei, cu cât citea mai mult ce-i scria Fukaeri, cu atât cuvintele ei deveneau mai credibile.

Era observat de cineva. Tengo acceptă lucrul acesta ca pe un adevăr dovedit. Își ridică privirile și se uită prin cantină. Era în timpul orelor și locul era aproape pustiu. Câțiva elevi citeau din manuale sau își notau câte ceva în caiete. Nu zări pe nimeni care l-ar fi putut urmări din umbră.

Era o problemă fundamentală. Dacă ei nu o urmăreau pe Fukaeri, atunci ce voiau de fapt? Îi interesa Tengo sau casa în care locuia? Oricât s-ar fi gândit, Tengo nu putea decât să-și dea cu presupusul. Avea totuși impresia că atenția lor nu se concentra asupra lui. Tengo fusese doar tehnicianul căruia i se dăduse însărcinarea de a rescrie *Crisalida de aer*. Cartea fusese publicată, toată lumea vorbise despre ea, iar acum începuse deja să fie dată uitării. Rolul lui Tengo se încheiase. Nu mai avea niciun rost să fie interesați de el.

Fukaeri probabil că nu ieșise mai deloc din casă cât stătuse la el. Asta însemna că se simțise urmărită înăuntru. Dar de unde ar fi putut cineva să stea cu ochii pe ea? În oraș casele sunt înghesuite, dar, în mod neașteptat, era dificil să tragi de afară cu ochiul în apartamentul de la etajul doi în care locuia Tengo. Acesta era și unul dintre motivele pentru care îi plăcea locul acela și nu se gândea să se mute. Și iubita lui era încântată de lucrul acesta.

„Nici nu contează cum arată”, spunea ea, „casa asta te ajută să te relaxezi. Ca și cel care locuiește în ea”.

Fukaeri îi povestise cum pe înserat venea la geam un corb mare. Se așeza pe pervazul lat, unde era lăsat loc pentru ghivece, și își atingea de fereastră aripile mari și negre ca tăciunele. Îi intrase în obicei ca, înainte să se întoarcă la cuib, să petreacă vreo câteva clipe pe pervazul lui Tengo. Corbul părea curios să vadă ce se petrece în interior. Își mișca cu repeziciune ochii săi negri, adunând informații prin crăpătura perdelelor. Corbii sunt inteligenți și curioși. Fukaeri spusese că vorbea cu el. Orice-ar fi însă, e de neconceput ca un corb să fie un spion trimis de cineva să-l observe.

Și atunci, de unde îl spionau?

*

De la gară, în drumul spre casă, Tengo trecu pe la supermarket să-și facă niște cumpărături. Își luă legume, ouă, lapte și pește. Apoi, cu punga de hârtie în mână, se opri în fața casei și, înainte să intre, se uită de jur împrejur, dar nu văzu nimic care să dea de bănuț. Aceeși priveliște de zi cu zi. Cablurile electrice, suspendate în văzduh, ca niște viscere întunecate, peticul de iarbă din fața porții, acum veștedă, cutiile poștale ruginite. Încercă să asculte, dar nu auzi nimic altceva decât vuietul neîntrerupt al orașului, ca un fâlfâit îndepărtat de aripi.

Întors în casă, își aranjă cumpărăturile, apoi se apropie de geam, trase draperiile în lături și privi afară. Dincolo de drum se aflau trei clădiri vechi, toate înguste și cu un singur etaj. Locuiau acolo numai oameni în vârstă, de modă veche. Oameni cu chipuri încruntate, cărora nu le plăcea defel schimbarea. Nu ar fi privit cu ochi buni pe cineva nou apărut la etajul casei lor. Și chiar dacă cineva ar fi reușit să se infiltreze printre ei, de acolo nu ar fi putut să țină sub observație decât un colțișor din tavanul lui Tengo.

Tengo închise fereastra și își făcu o cafea. În timp ce o bea așezat la masă, trecu în revistă diferite posibilități. Cineva din zonă îl supraveghea. Iar Aomame era (sau fusese) atât de aproape, încât putea să ajungă pe jos până la ea. Oare exista vreo legătură între lucrurile acestea sau nu era decât o coincidență? Oricât s-ar fi gândit însă, nu reușea să ajungă la nicio concluzie. Minte sa nu făcea decât să străbată același traseu de fiecare dată, ca un biet șoarece care simțea miros de cașcaval, dar care era închis într-un labirint cu toate ieșirile blocate.

Renunță să-și mai bată capul și își aruncă privirile pe ziarul pe care și-l cumpăraseră din apropierea gării în drum spre casă. În toamna aceea, Ronald

Reagan, care fusese reales președinte, și prim-ministrul Yasuhiro Nakasone ajunseseră să se înțeleagă atât de bine, încât își spuneau „Yasu” și „Ron”. Desigur, era de vină și calitatea fotografiei, dar arătau ca doi constructori care discutau despre cum să schimbe materialele de construcție cu unele mai ieftine și mai proaste. În India continuau revoltele interne provocate de asasinarea Indirei Gandhi și mulți sikhi erau măcelăriți. În Japonia, recolta de mere fusese excepțională în anul acela. Tengo nu găsi însă niciun articol care să-l intereseze personal în tot ziarul.

Așteptă ca limbile ceasului să arate ora două și îl sună încă o dată pe Komatsu.

*

Ca de obicei, telefonul sună de douăsprezece ori până când Komatsu răspunde. Nu se știe de ce, Komatsu nu răspundea niciodată imediat.

— Tengo, ce mai faci? spuse el.

Vocea sa își recăpătase tonul de mai înainte. Ușor teatral, lunecos, greu de apucat.

— Mi-am luat concediu două săptămâni și am stat în Chiba. Abia ce m-am întors aseară.

— Mi-ai zis că tatăl tău nu e prea bine. Cred că nu ți-a fost ușor deloc.

— E în regulă. Tata e în comă, eu n-am făcut decât să mă uit la el și să pierd vremea. În rest, am stat la han și am lucrat la un roman.

— Da, dar e în joc viața unui om, sunt convins că nu ți-a fost ușor.

Tengo schimbă subiectul.

— Data trecută când am vorbit spuneți că vreți să discutăm ceva. A trecut mult timp de-atunci.

— Da, povestea aia, spuse Komatsu. Aș vrea să ne vedem și să vorbim pe îndelete. Când ai timp?

— Dacă e ceva important, ar fi bine să discutăm cât mai repede, nu?

— Da, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Aș putea astă-seară.

— E foarte bine. Am și eu timp azi. Ce zici, la șapte?

— E perfect, spuse Tengo.

Komatsu îi dădu numele unui bar de lângă editură. Tengo fusese acolo de multe ori.

— Zic să mergem acolo, e deschis duminica și nu e nici aglomerat. Putem vorbi liniștiți.

— Durează mult?

Komatsu se gândi puțin.

— Știu și eu? Până nu vorbim concret, nu știu nici eu dacă durează mult sau puțin.

— E în regulă. Vorbim cât vreți, eu o să fiu acolo. Doar suntem în aceeași barcă, nu-i așa? Sau v-ați mutat între timp în altă barcă?

— Nu, nu, răspuse Komatsu pe un ton neobișnuit de blând. Suntem și acum în aceeași barcă. Oricum, ne vedem la șapte. Îți povestesc atunci toate detaliile.

*

După ce închise telefonul, Tengo se așeză la birou și își porni procesorul de text. Își transcrise tot ce lucrase în hanul din Chikura. Recitindu-și frazele, îi răsăriră în minte orașul, sanatoriul și chipurile celor trei asistente. Briza mării care trecea prin șirurile de pini și pescărușii albi care pluteau prin văzduh. Tengo se ridică, dădu deoparte draperiile și deschise fereastra. Apoi inspiră adânc aerul rece de afară.

Tengo-san citești scrisoarea pentru că te-ai întors din orașul pisicilor asta e foarte bine

Se întorsese, într-adevăr, dar casa lui era supravegheată. Nu știa de cine și de unde. Poate că îi fuseseră montate camere de luat vederi în apartament. Neliniștit de acest gând, Tengo își cercetă casa din colț în colț, dar bineînțeles că nu găsi ascuns niciun aparat de filmat sau microfon. Era doar un apartament mic și vechi, i-ar fi sărit imediat în ochi așa ceva.

Tengo lucră la roman până când începu să se lase întunericul. Nu transcria pur și simplu, ci mai și schimba pe ici pe colo. Îi lua mai mult timp decât crezuse. Când se opri din muncă să aprindă veioza de pe birou, își dădu seama că în ziua aceea nu-l vizitase corbul. Îl auzea când venea, după cum își freca aripile mari de fereastră. Pe sticlă rămâneau urme de grăsime, ca un cod care aștepta să fie descifrat.

Pe la cinci și jumătate își pregăti ceva de mâncare. Nu-i era foame, dar nici la prânz nu mâncase mai nimic. N-ar fi fost rău să bage ceva în stomac. Își făcu o salată de roșii cu alge și o mănă cu o felie de pâine prăjită. La șase și un sfert își puse o haină oliv din catifea reiată peste puloverul negru pe gât și ieși din casă. La ușa clădirii se opri și dădu încă o dată roată cu privirea de jur împrejur, dar nu văzu nimic care să-i atragă atenția. Nu se ascundea nimeni pe după stâlpii de electricitate. Nu era nicio mașină suspectă parcată. Nu venise nici măcar corbul. Tengo se simți însă și mai neliniștit. Toate lucrurile aparent obișnuite dimprejur păreau că stau cu ochii

pe el. Și gospodina care-și căra plasele de cumpărături, și bătrânul taciturn care își plimba câinele, și liceanul cu geanta de tenis pe umăr, care trecuse pe bicicletă fără să-i arunce nicio privire, nu erau cumva cu toții oamenii Pionierilor care-l spionau pe ascuns?

Devin paranoic, își spuse. Sigur că trebuie să fiu atent, dar nu trebuie nici să exagerez. Se îndreptă cu pași repezi către gară. Când și când arunca o privire iute în urmă, să se asigure că nu-l filează nimeni. Dacă cineva ar fi fost pe urmele sale, Tengo l-ar fi observat. Avea din naștere un câmp vizual neobișnuit de larg și o privire ascuțită. După ce se întoarse de trei ori în urmă, se lămuri că nu era nimeni în spatele lui.

*

Ajunse la locul de întâlnire la șapte fără cinci. Komatsu încă nu apăruse și, fiindcă barul abia se deschisese, Tengo era primul client. Pe tehghea erau aranjamente florale proaspete și mirosul tulpinilor abia tăiate plutea în aer. Tengo se așeză într-un separeu din spate și își comandă o bere la halbă. Apoi își scoase cartea din buzunar.

Komatsu apărură la șapte și un sfert. Pe sub sacoul de tweed purta un pulover subțire de cașmir. Avea și un fular, tot de cașmir, și pantaloni de lână. În picioare, ca de obicei, pantofi de velur. Deși era de bun-gust și de calitate, îmbrăcămintea sa era cam veche. Când punea ceva pe el, orice haină arăta de parcă o purtase dintotdeauna. Tengo nu-și amintea să-l fi văzut vreodată în ceva nou. Poate că atunci când își cumpăra vreo haină, mai întâi dormea în ea, o călca în picioare, o spăla de nenumărate ori și o lăsa la umbră să se usuce. Abia apoi, după ce își pierdea culoarea și arăta ponosită, își permitea să iasă cu ea în lume, arborând o atitudine de nepăsare totală față de îmbrăcămintea. În orice caz, arăta ca un redactor veteran, cu experiență. Adică, nu arăta a nimic altceva decât a redactor veteran.

Se așeză în fața lui Tengo și-și comandă și el tot o bere la halbă.

— Nu arăți deloc schimbat, spuse el. Cum îți merge noul roman?

— Destul de încet, dar merge.

— Asta-i foarte bine. Un scriitor nu crește fără să lucreze regulat. Ca o omidă care mănâncă întruna din frunzele copacilor. Cum ți-am zis, faptul că ai rescris *Crisalida de aer* a avut o influență benefică asupra ta. N-am dreptate?

Tengo încuviință.

— Așa e. Am învățat câteva lucruri importante din experiența aia. Am ajuns să văd unele aspecte pe care până acum nu le vedeam.

— Nu vreau să mă laud, dar știi exact cum stau lucrurile astea. Aveai nevoie de o asemenea oportunitate.

— Dar din pricina asta am avut și o mulțime de necazuri, după cum știți.

Komatsu afixă un zâmbet ca un crai nou în mijlocul iernii. Un zâmbet greu de interpretat.

— Ca să obții ceva important trebuie să plătești un preț. Astea sunt regulile lumii.

— Așa o fi, dar nu-i ușor să distingî între ce e important și prețul pe care îl plătești. Se încălesc, nu mai știi care-i care.

— Lucrurile se încălesc, așa e, cum zici tu. Ca niște linii de telefon care fac atingere, spuse Komatsu și se încruntă. Știi cumva pe unde e Fukaeri?

— Nu știu unde e în momentul de față, își alege Tengo cuvintele.

— În momentul de față, repetă Komatsu cu înțeleș.

Tengo nu răspunde.

— Înainte însă a stat la tine, spuse Komatsu. Așa am auzit.

— Într-adevăr, încuviință Tengo. A stat vreo trei luni la mine.

— Trei luni e ceva timp. Și n-ai spus nimănu.

— N-am zis nimănu nimic, nici dumneavoastră, pentru că așa m-a rugat ea.

— Și zici că nu mai e la tine acum.

— Nu. Mi-a lăsat o scrisoare și a plecat cât eram în Chikura. Nu știu ce-a făcut după asta.

Komatsu scoase o țigară, o băgă în gură și o aprinse cu un chibrit. Îl privi pe Tengo printre pleoape.

— S-a întors la profesorul Ebisuno, acolo pe vârful dealului din Futamatao, spuse. Profesorul și-a retras cererea de la poliție, le-a zis că fata pur și simplu plecase pe undeva și nu fusese răpită. Poliția probabil că a avut câteva întrebări să-i pună lui Fukaeri, unde a plecat, de ce a dispărut. Până la urmă, e minoră. Probabil că în scurtă vreme o să apară știrea și în ziare, că tânăra scriitoare s-a întors nevătămată. Mă rog, n-o să stârneasă cine știe ce valuri, mai ales că nu e vorba de nicio crimă.

— Oare o să iasă la iveală că s-a ascuns la mine?

Komatsu clătină din cap.

— Nu, Fukaeri nu ți-a menționat numele. E genul ăla de om, care dacă s-a hotărât să-și țină gura, păi, și-o ține, poți să vii cu poliția, cu armata, cu Maica Tereza, cu cine vrei tu. Așa că nu e cazul să-ți faci griji în privința asta.

— Nici nu-mi făceam. Numai că aş vrea să ştiu în ce direcţie o să decurgă lucrurile de acum înainte.

— În orice caz, stai liniştit, că numele tău n-o să apară pe nicăieri, spuse Komatsu, apoi îl privi dintr-odată serios. Dar lasă asta, vreau să te întreb ceva şi mi-e destul de greu.

— Destul de greu?

— Cam da. Ceva personal.

Tengo luă o gură de bere. Apoi puse paharul la loc pe masă.

— E în regulă, dacă pot să vă răspund, vă răspund.

— Ai întreţinut relaţii sexuale cu Fukaeri? Adică, când a stat la tine. Ajunge să-mi răspunzi cu da sau nu, mai mult nu mă interesează.

Tengo aşteptă câteva momente, apoi clătină încet din cap.

— Răspunsul este nu. Nu am avut asemenea relaţii cu ea.

Tengo simţea că orice s-ar fi întâmplat, nu putea să spună despre cele petrecute în noaptea aceea furtunoasă. Era un secret pe care nu-l putea destăinui. Nu-i era permis să vorbească despre lucrul acela. În plus, ce se întâmplase atunci nu prea putea fi descris ca sex. Nu fusese ceea ce se înţelege în general prin asta. Nici din partea lui, nici din a ei.

— Deci nu aţi întreţinut relaţii sexuale.

— Nu, răspuse Tengo pe un ton sec.

Lui Komatsu îi apărură câteva cute în jurul nasului.

— Tengo, nu pun la îndoială ce spui. Dar mi s-a părut că o fracţiune de secundă ai ezitat. Nu cumva s-a întâmplat ceva aproape de sex? Nu te învinuiesc de nimic, tot ce încerc să fac este să aflu cum stau lucrurile.

Tengo îl privi drept în ochi pe Komatsu.

— N-am ezitat. Numai că m-am simţit puţin ciudat. Nu ştiu de ce v-ar interesa dacă între mine şi Fukaeri s-au întâmplat asemenea lucruri. Mai ales că dumneavoastră nu sunteţi genul de om care să-şi bage nasul în viaţa intimă a altora. Dimpotrivă, aş spune că vă ţineţi departe de lucrurile astea.

— Mda, zise Komatsu.

— Atunci de ce discutăm despre asta acum?

— În mod normal, nu mă interesează câtuşi de puţin cu cine te culci tu sau ce face Fukaeri şi cu cine, spuse Komatsu scăr-pinându-se pe nas. Exact așa cum ai zis şi tu. Dar după cum ştii prea bine, Fukaeri nu e la fel ca orice altă fată. Cum să-ţi zic, acţiunile ei capătă sens.

— Capătă sens?

— Bineînţeles că, teoretic vorbind, acţiunile oricui capătă în final un sens,

zise Komatsu. Dar în cazul lui Fukaeri, e vorba de un înțeles mai adânc. Există în ea asemenea elemente neobișnuite. De aceea e nevoie să avem cât de cât niște certitudini în privința întâmplărilor în care este implicată.

— Spuneți că „e nevoie”. Cine vrea să știe de fapt, dumneavoastră, nu?

Komatsu părea neobișnuit de încurcat.

— Adevărul este că nu eu voiam să aflu dacă te-ai culcat cu Fukaeri, ci profesorul Ebisuno.

— Știe și el că Fukaeri a stat la mine?

— Bineînțeles. A aflat din ziua în care ea s-a instalat la tine acasă. Fukaeri i-a spus mereu unde s-a dus.

— Nu știam, se miră Tengo.

Lui îi spusese că nu mai știe nimeni unde se află. Acum însă nu mai conta.

— Totuși nu înțeleg. Profesorul Ebisuno este tutorele ei de facto și în mod normal ar trebui să aibă grijă la asemenea lucruri. Dar suntem într-o situație foarte încurcată și te-ai aștepta ca cea mai mare problemă a lui să fie siguranța și protecția lui Fukaeri. Mi se pare greu de crezut ca, pe lista lui de priorități, castitatea lui Fukaeri să ocupe o poziție atât de înaltă.

Komatsu își curbă un colț al buzelor.

— Nu știu cum stau lucrurile. Pe mine asta m-a rugat Profesorul, să mă întâlnesc cu tine și să aflu dacă ai avut relații carnale cu Fukaeri. Așa că te-am întrebat, iar răspunsul tău a fost că nu.

— Așa e. Nu am avut relații carnale cu Fukaeri, spuse Tengo hotărât, uitându-se în ochii interlocutorului.

Nu avea deloc senzația că minte.

— Atunci e bine, spuse Komatsu și își aprinse un Mariboro cu chibritul. Asta voiam să știu.

— Fukaeri e cu siguranță o fată frumoasă care atrage privirile oamenilor. Dar după cum știți, eu și așa sunt în bucluc. Și asta împotriva voinței mele. N-am niciun chef să mă afund și mai rău în necazuri. În plus, eu aveam deja o parteneră de sex.

— Am înțeles, zise Komatsu. Îți merge mintea când e vorba de chestii de-astea și ai o gândire sănătoasă. O să-i transmit Profesorului. Scuză-mă că ți-am pus o asemenea întrebare delicată. Sper că nu te superi.

— Nu mă supăr. Doar mi s-a părut ciudat că ați deschis subiectul ăsta, spuse Tengo și făcu o scurtă pauză. Dar ce anume țineați să-mi povestiți?

Komatsu își termină berea și ceru barmanului un *highball*.

— Tu ce-ți iei? îl întreabă pe Tengo.

— La fel.

Barmanul le puse în față cele două pahare înalte cu băutură.

— Mai întâi, spuse Komatsu după o tăcere prelungită, trebuie să descâlcim pe cât se poate situația încurcată în care ne aflăm. Până la urmă, suntem în aceeași barcă. Noi patru, adică tu, eu, Fukaeri și profesorul Ebisuno.

— Un grup deosebit de interesant, zise Tengo, dar ironia din tonul său nu păru să ajungă până la Komatsu.

Acesta părea să-și concentreze gândurile la ce avea de spus.

— Noi patru am intrat în povestea asta fiecare cu așteptările lui, la niveluri diferite, și în niciun caz nu ne-am îndreptat în aceeași direcție. Cu alte cuvinte, n-am vâslit cu toții în același ritm și în același unghi.

— Suntem un grup care de la bun început nu s-a pretat la munca în echipă.

— Așa s-ar putea spune.

— Iar barca s-a îndreptat cu repeziciune către cascadă.

— Barca s-a îndreptat cu repeziciune către cascadă, admise Komatsu. Dar să știi, și nu vreau să mă scuz, că planul nostru la început a fost extrem de simplu. Tu să rescrii *Crisalida de aer* ca să câștige premiul. Cartea să se vândă destul de bine. Păcăleam pe toată lumea și strângeam o sumă frumușică de bani. Pe jumate farsă, pe jumate profit. Asta a fost ideea. Numai că de când s-a implicat și profesorul Ebisuno, intriga s-a complicat. Au început să se urzească niște ițe pe ascuns, iar curentul ne-a purtat din ce în ce mai iute. Cartea rescrisă de tine a ieșit mult mai bine decât mă așteptasem, prin urmare, a fost primită favorabil de public și s-a vândut nemaipomenit. Ca rezultat, barca în care ne aflăm noi ne-a purtat în niște locuri în care nu bănuia nimeni că disă ajungem. Niște locuri destul de nesigure.

Tengo clătină ușor din cap.

— Nu e bine zis ușor nesigure. Sunt periculoase de-a binelea.

— S-ar putea spune și așa.

— N-o luați ca pe o problemă care nu vă privește. Dumneavoastră ați venit cu planul acesta de la bun început.

— De acord cu tine. Eu am venit cu ideea și am apăsat butonul de start. La început a mers bine, dar din nefericire pe parcurs am pierdut controlul. Bineînțeles că mă simt responsabil. Mai ales pentru faptul că te-am implicat și pe tine. Pe tine te-am cam băgat cu sila în istoria asta. În orice caz, în momentul ăsta noi trebuie să ne oprim și să ne reconsiderăm poziția. Să

aruncăm balastul și să simplificăm intriga pe cât posibil. Să stabilim unde suntem și în ce direcție vrem să ne îndreptăm de acum înainte.

Komatsu se opri din vorbit, își trase răsuflarea și bău din *highball*. Apoi luă scrumiera de sticlă și o pipăi de jur împrejur, ca un nevăzător.

— Adevărul este că am fost sechestrat vreo șaptesprezece-opt- sprezece zile, spuse apoi. De la sfârșitul lui august până pe la jumătatea lui septembrie. Într-o zi pe la amiază mă îndreptam către serviciu. Eram pe stradă, pe lângă templul Gōtokuji. Dintr-o dubă neagră cineva a coborât geamul și m-a strigat: „Sunteți Komatsu-san?”. M-am apropiat să văd cine e și din mașină au ieșit doi tipi care m-au tras înăuntru. Amândoi erau foarte puternici. Mi-au prins mâinile la spate și altul mi-a dat pe la nas cu cloroform sau cu ceva. Ce mai, ca în filme. Dar să știi că funcționează de-adevăratele. Când mi-am revenit eram închis într-o încăpere îngustă, fără nicio fereastră. Eram într-un fel de cub cu pereții albi. Aveam un pat strâmt și o masă micuță, dar fără scaun. Mă întinseseră pe pat.

— Ați fost răpit? întrebă Tengo.

După ce o inspectase bine, Komatsu așeză la loc scrumiera pe masă, își ridică privirile și se uită la Tengo.

— Da, am fost răpit. Ca în filmul ăla vechi, *Colecționarul*. Majoritatea oamenilor nici măcar nu se gândesc că poate într-o zi o să fie răpiți. Nici măcar nu le trece prin cap așa ceva. Așa-i? Dar dacă e s-o pățești, o pățești. E un sentiment, cum să-ți zic, de-a dreptul, suprarealist să te trezești că te răpește într-adevăr cineva. Ți-ar veni să crezi?

Komatsu îl privi pe Tengo, parcă cerându-i un răspuns. Dar nu fusese decât o întrebare retorică, iar Tengo așteptă în tăcere continuarea poveștii. Pe paharul cu băutură de care nici nu se atinsese se formaseră stropi de condens, care se prelingeau pe suportul pe care era așezat.

Capitolul 16   O mașinărie eficientă, răbdătoare și insensibilă

A doua zi dimineată, Ushikawa se postă din nou pe podea lângă geam și își continuă supravegherea prin crăpătura draperiei. Aceleași fețe, sau cel puțin unele foarte asemănătoare, care veniseră în seara precedentă se perindau acum din bloc. Oamenii cu chipuri întunecate, care mergeau gârboviți. Încă nici nu începuse bine ziua cea nouă și ei arătau deja obosiți și sătui. Tengo nu se zărea printre ei. Însă Ushikawa apăsă pe buton și immortaliză fiecare chip care îi trecea prin față. Film avea destul și îi trebuia

antrenament ca să facă pozele cu îndemânare.

După ce trecu ora la care lumea se ducea la serviciu și toți care trebuiau să plece plecaseră deja, Ushikawa ieși din casă și se îndreptă către un telefon public din apropiere. Intră în cabină, formă numărul de telefon de la școala pregătitoare din Yoyogi și ceru cu Tenco.

— Domnul profesor Kawana a intrat în concediu acum zece zile, îl anunță doamna de la telefon.

— Este cumva bolnav?

— Nu. Cineva din familie nu se simte bine și a trebuit să plece în prefectura Chiba.

— Știți cumva când se întoarce?

— Nu mi s-a spus, răspunse femeia.

Ushikawa mulțumi și închise.

Familia lui Tenco se rezuma la un singur membru. Tatăl său, cel care fusese încasator la NHK. Despre mama sa, Tenco încă nu aflase nimic. Iar din câte știa Ushikawa, relația dintre tată și fiu nu fusese niciodată prea bună. Cu toate acestea, își luase liber mai mult de zece zile ca să meargă să se îngrijească de părintele său bolnav. Era un gest de neînțeles. De ce se înmuiase aversiunea lui Tenco față de el așa rapid? De ce boală suferea oare și în ce spital din Chiba era internat? Nu-i era imposibil de aflat, dar ar fi însemnat să piardă o jumătate de zi și să întrerupă supravegherea.

Ushikawa nu știa ce să facă. Dacă Tenco plecase din Tokio, nu mai avea sens să stea cu ochii pe intrarea blocului. Poate era mai deștept să încheie deocamdată supravegherea și să scoțească în altă direcție. O variantă era să încerce să afle unde era internat tatăl lui Tenco. Sau să mai avanseze un pic cu investigația legată de Aomame. Ar fi putut să se întâlnească eventual cu foștii ei colegi de facultate sau din cămin, de pe vremea când lucra la firmă, și să stea de vorbă cu ei. Dacă găsea vreun indiciu nou?

Însă după ce medită îndelung, Ushikawa se hotărî să rămână unde era și să continue supravegherea. În primul rând, dacă se apuca acum s-o întrerupă, deja își dădea peste cap ritmul noii sale vieți. Trebuia să ia totul de la capăt. În al doilea rând, la cât efort ar fi însemnat să dea de tatăl lui Tenco sau de cunoștințele lui Aomame, n-ar fi avut prea puțin de câștigat? Până la un anumit punct, investigațiile care implică alergătură dau roade, însă dincolo de acel punct se înfundă, în mod bizar. Ushikawa știa acest lucru din experiență. Și, în al treilea rând, instinctul îl îndemna cu putere să nu se miște de acolo. Să stea locului netulburat, să-i observe pe cei care se perindau pe

acolo și să nu treacă nimic cu vederea. Asta îi spunea vechiul lui instinct simplu, dinăuntru capului său diform.

Cu sau fără Tengo, hai să mai stau deocamdată cu ochii pe blocul ăsta, își propuse el. Rămân aici și, până se întoarce el, memorez chipurile tuturor locatarilor care trec zilnic pe hol. Dacă aflu care sunt locatarii, o să pot să-i ochesc imediat pe cei care nu sunt. Eu sunt un animal de pradă. Iar animalul de pradă trebuie să fie extrem de răbdător. Trebuie să se integreze în peisaj și să obțină orice informație despre prada sa.

Puțin înainte de prânz, când forfota pe ușă se domolise de tot, Ushikawa ieși. Ca să-și ascundă cât de cât chipul, își puse pe cap o căciulă tricotată și își trăsese fularul până sub nas, însă înfățișarea sa tot atrăgea privirile. Căciula bejulie îi stătea proțâpită pe cap ca o pălărie de ciupercă, iar fularul verde arăta ca un imens șarpe încolăcit în jurul gâtului său. Ca deghizare, nu serveau la nimic. Și, în plus, nu se asortau absolut deloc.

Ushikawa duse la dezvoltat două filme la laboratorul foto din fața gării. Apoi intră într-un mic restaurant care servea tăiței și comandă o porție de supă de *soba*¹ cu *tempura*. Nu mai mâncase de mult ceva cald. O mâncă foarte atent, sorbind zeama până la ultimul strop. Când termină, se încălzise atât de bine, că aproape transpirase. Își trase iar căciula pe cap, își înfășură fularul la gât și se întoarse la apartament. Cu țigara în gură, înșiră fotografiile pe podea și le aranjă în ordine. Compară imaginile cu cei care veniseră seara și cei care plecaseră dimineața și puse împreună chipurile care se suprapuneau. Ca să-i țină minte mai ușor, le asocie fiecăruia un nume, pe care îl scrisese cu carioca pe fotografie.

După ora la care lumea pleca la serviciu, nu mai trecuse prin hol aproape niciun locatar. Pe la zece, un tip cu o geantă pe umăr și aer de student ieșise în grabă. Mai plecaseră un bătrân de vreo șaptezeci de ani și o femeie cam de treizeci și cinci, dar amândoi se întorseseră cărând în brațe pungii de la supermarket. Ushikawa îi fotografiase și pe aceștia. Puțin înainte de prânz sosise poșta, iar poștașul distribuise corespondența în cutiile de scrisori din hol. Mai apăruse și un curier cu o cutie de carton în brațe, care intrase în bloc și ieșise după cinci minute cu mâinile goale.

O dată pe oră, Ushikawa se ridica de la aparatul de fotografiat și făcea cinci minute de *stretching*. În acest răstimp întrerupea supravegherea, dar

---

¹ Tăiței din hrișcă.

era oricum imposibil să acopere de unul singur toate persoanele care se perindau pe acolo. Mai important era să nu-i amorțească toate încheieturile. Dacă stătea înțepenit multă vreme în aceeași poziție, risca să i se atrofieze mușchii și să nu mai poată reacționa rapid la nevoie. Aidoma lui Samsa transformat în insectă, își așeza trupul său rotund și diform pe podea și își dezmorțea mușchii cât putea el de bine.

Ca să nu se plictisească, asculta radioul pe banda AM, la căști. Programele de prânz erau concepute în special pentru gospodine și vârstnici. Se spuneau glume răsuflete, se râdea prostește, se expuneau păreri banale și stupide și se dădea o muzică de-ți venea să-ți astupi urechile. Și făceau reclamă în gura mare la niște produse pe care nimeni nu și le dorea. Cel puțin așa i se părea lui Ushikawa. Cu toate acestea, avea chef să audă pe cineva vorbind, indiferent ce spunea. Așa că strângea din dinți și asculta emisiunile. De ce trebuiau ei să facă niște emisiuni atât de stupide și foloseau apoi undele radio ca să le mai și împrăștie intenționat pe o arie largă?

Însă nici Ushikawa nu putea susține că era implicat într-o activitate sofisticată și productivă. Stătea închis într-o încăpere dintr-un bloc sărăcăcios, ascuns în spatele draperiei, și fotografia lumea pe ascuns. Nu era în măsură să se uite de sus la alții și să le judece îndeletnicirile.

Iar asta nu era valabil doar pentru situația lui prezentă. Și pe vremea când era avocat se ocupa cu lucruri asemănătoare. Nu-și amintea să fi făcut vreodată ceva în folosul omenirii. Cei mai de seamă clienți ai săi erau firme de finanțe mici și mijlocii care aveau legături cu crima organizată. Ushikawa găsea metode să disperseze în cel mai eficient mod banii câștigați de ei și făcea pregătirile necesare. Pe scurt, spăla bani. În parte, se mai ocupa și cu specula cu terenuri. Locatarii cu vechime de pe un anumit teren erau alungați, acesta se nivela complet, apoi se revindea antreprenorilor imobiliari. Intrau sume colosale. Și la mijloc erau implicați același gen de oameni. Se mai specializase și la pledat în favoarea persoanelor acuzate de evaziune fiscală. Majoritatea solicitărilor veneau de la avocați obișnuiți care strâmbau din nas când era vorba de alergătură. Atâta vreme cât era solicitat (și ieșeau bani pe măsură), Ushikawa se dovedea competent și nu își făcea scrupule legate de persoana în cauză. Aducea rezultate bune și de aceea munca nu-i lipsea niciodată. Legătura cu Pionierii și-o făcuse cam tot pe atunci. Din cine știe ce motiv, Liderul îl plăcuse pe el personal.

Dacă ar fi fost să abordeze ce făcea ca tot restul avocaților, Ushikawa n-ar fi reușit să-și câștige existența. Deși imediat ce absolvise facultatea,

trecuse examenul de barou și își obținuse licența de avocat, nu avea nici contacte și nici nu beneficia de sprijin din partea cuiva. Din cauza înfățișării sale, nu reușise să se angajeze la niciun birou de avocatură mai de seamă. Dacă și-ar fi deschis el unul și ar fi urmat practica obișnuită, probabil că n-ar fi avut niciun client. Nu erau mulți oameni pe lumea asta dispuși să plătească sume mari pentru serviciile unui avocat cu un aspect nu tocmai obișnuit. Poate și din cauza serialelor de la televizor, toată lumea își imagina că un avocat strălucit trebuie să aibă un chip inteligent și atrăgător.

Prin urmare, se văzuse împins de la sine către lumea interlopă. Interlopilor nu le păsa câtuși de puțin cum arăți. Ba din contră, înfățișarea sa particulară sa era unul dintre factorii principali care îi făceau să îl accepte și să aibă încredere în el, iar asta deoarece și ei, și Ushikawa se asemănau prin faptul că nu erau acceptați de societate. Ei apreciau viteza cu care i se învârteau roțile, abilitățile practice strălucite și gura lui ferecată. Îi încredințau treburi în care se învârteau sume mari de bani (dar care nu puteau fi făcute publice) și îl răsplăteau generos în funcție de rezultate. Ushikawa pricepea repede și stăpânea la perfecție metodele de a eluda autoritățile, rămânând la limita legii. Avea o intuiție bună și era foarte atent. Însă, la un moment dat, parcă pus de necuratul, se lăcomise în calcule și încălcase linia aceea fină de demarcație. Deși reușise să evite o condamnare, fusese expulzat din barou.

Ushikawa opri radioul și își aprinse o țigară Seven Stars. Trase fumul adânc în piept și îl expiră încet. Folosea o conservă goală de piersici pe post de scrumieră. Dacă o mai ținea mult cu o astfel de viață, probabil și moartea avea să-i fie la fel de zadarnică. În scurt timp risca să calce strâmb și să plonjeze de unul singur în întuneric. Dacă în momentul ăsta aș dispărea de pe lume, n-ar observa nimeni, își spuse el. Pot să urlu cât vreau din beznă, că nu m-ar auzi nimeni. Dar până la moarte nu-mi rămâne decât să trăiesc, iar asta am să fac în felul meu. N-o fi cine știe ce chestie demnă de laudă, dar numai așa știu eu să trăiesc. Iar Ushikawa se pricepea mai bine ca oricine la chestii *nu prea demne de laudă*.

*

La două și jumătate ieși din bloc o tânără cu o șapcă de baseball pe cap, fără geantă sau alt bagaj. Îi traversă în grabă câmpul vizual. Ushikawa apăsă la repezeală butonul de la telecomandă și făcu trei fotografii. Era prima dată când o vedea. Era o tânără slăbuță, cu brațe și picioare lungi și un chip atrăgător. Avea o postură frumoasă, ca de balerină. Părea să aibă în jur de

șaisprezece, șaptesprezece ani. Purta o pereche de blugi decolorați, teniși albi și o geacă de piele bărbătească. Avea părul băgat sub gulerul gecii. Ieși pe ușă, făcu vreo câțiva pași și se opri. Se uită o vreme la vârful unui stâlp de curent din față, cu privirea încordată. Apoi și-o coborî și își continuă drumul. Coti la stânga și dispăru din câmpul lui vizual.

Fata aceea semăna cu cineva. Cu cineva cunoscut. O persoană pe care o văzuse de curând. La cum arăta, putea să fie vreo vedetă TV, dar Ushikawa nu urmărea la televizor decât buletinele de știri și nici nu-și amintea să-i fi captat interesul vreo vedetă frumușică.

Ushikawa apăsă pe pedala de accelerație a memoriei până în podea și își puse mintea în funcțiune la turație maximă. Își încordă privirea și își stoarse creierii ca pe o cârpă. Nervii îi pulsau dureros. Deodată își dădu seama că persoana respectivă era Eriko Fukada. Nu o văzuse niciodată în persoană, ci doar în fotografia din pagina literară a ziarului. Însă transparența aceea plină de detașare care o învăluia se transmitea întocmai ca din mica poză alb-negru. Tengo rescrisese *Crisalida de aer*, deci era de așteptat ca cei doi să țină legătura. Nu era imposibil ca ea să se fi apropiat de el, iar acum să se ascundă la el acasă.

La acest gând, Ushikawa își puse din reflex căciula tricotată pe cap, paltonul bleumarin de lână și își înfășură fularul la gât. Ieși din bloc și o luă în direcția în care dispăruse ea.

Fata mergea foarte repede și era posibil să n-o mai ajungă din urmă. Dar nu avea nimic la ea, ceea ce însemna că nu intenționa să se ducă departe. Mai deștept ar fi fost să stea cuminte locului și să aștepte să se întoarcă decât să o urmărească și să riște să fie depistat. Deși asta gândea, Ushikawa nu se putu abține să nu se ducă după ea. Fata aceea avea ceva care îl tulbura inexplicabil, ca o lumină la amurg, cu nuanțe misterioase, care-ți răscolește în suflet o amintire cu totul specială.

Puțin mai departe, Ushikawa zări din nou silueta fetei. Fukaeri stătea pe marginea drumului și se uita absorbită în vitrina papetăriei. Probabil găsisese ceva care îi captase interesul. Ushikawa se opri în fața unui automat cu băuturi, întors nonșalant cu spatele la ea. Scoase niște monede din buzunar și își cumpără o cafea fierbinte la cutie.

În cele din urmă, fata o porni din loc. Ushikawa puse pe jos cutia de cafea băută pe jumătate și plecă după ea, menținând suficientă distanță între ei. Din câte vedea, părea concentrată asupra mersului în sine. Pășea ca și cum ar fi traversat întinderea netulburată a unui lac. Cu mersul acela special, ar

fi putut străbate suprafața apei fără să se scufunde și fără să-și ude încălțărilor. Părea să-i cunoască formula secretă.

Ushikawa simțea că fata aceea chiar avea ceva. Ceva special, ce oamenilor de rând nu le era dat să aibă. Nu știa prea multe despre Eriko Fukada. Tot ce aflase despre ea se rezuma la faptul că era unica fiică a Liderului, că fugise de una singură de la Pionieri când avea zece ani, se refugiase în casa unui academician celebru pe nume Ebisuno, unde și crescuse, apoi scrisese *Crisalida de aer*, care devenise un bestseller, cu ajutorul lui Tengo Kawana. În momentul de față era dată dispărută și, din acest motiv, poliția făcuse o percheziție la sediul central al Pionierilor, cu puțin timp în urmă.

Romanul *Crisalida de aer* se pare că îi incomodase întru câtva pe Pionieri. Ushikawa îl cumpăraseră și el și îl parcursese cu mare atenție, însă nu înțelegea ce lucruri incomode putea să conțină. Cartea în sine era interesantă și scrisă foarte bine. Se citea ușor, era frumos structurată și pe alocuri de-a dreptul fascinantă. Însă, la urma urmei, nu era decât un basm inofensiv pentru copii. Așa o văzuse el și sigur aceea era și părerea generală a lumii. Din gura unei capre moarte ies Oamenii cei Mici care țin o crisalidă de aer, eroina se împarte în două, în *mater* și *filia*, iar pe cer apar două luni. Ce informații sensibile, care nu trebuiau divulgate, se ascundeau în povestea aceea atât de fantastică? Însă indivizii din sectă păreau decizi să facă ceva în privința ei. Sau, cel puțin, așa gândiseră o vreme.

Și totuși ar fi fost mult prea periculos să se atingă în vreun chip de Eriko Fukada, când atenția întregii lumi se revărsa asupra ei. Tocmai de aceea îi ceruseră lui, care nu era o persoană din interiorul sectei, să-l abordeze cumva pe Tengo și să-și creeze o legătură cu el.

În toată tărșenia asta, Ushikawa îl vedea pe Tengo doar ca pe un biet actor secundar. La solicitarea editorului, rescrisese *Crisalida de aer* într-o formă mai lizibilă și mai coerentă. Avea o conduită profesională ireproșabilă, dar rolul în sine era doar unul de susținere. Ushikawa încă nu era convins de ce manifestau ei atâta interes față de Tengo. Însă el nu era decât un soldat aflat în subordinea lor. Zicea „am înțeles, să trăiți!” și făcea cum i se ordona.

Însă propunerea lui atât de generoasă, pe care își storsese mințile s-o ticluiască, fusese refuzată scurt de Tengo, iar planul său de a crea o legătură cu el se năruise. Tocmai când se gândea ce mutare să facă mai departe, murise Liderul, tatăl lui Eriko Fukada. Și atunci totul rămăsese în aer.

În ce direcție se îndreptau Pionierii în momentul de față și ce anume voiau ei nu era treaba lui Ushikawa. El nu știa nici cine preluase rolul de conducere în cadrul grupării, acum că murise Liderul. Dar, în orice caz, voiau s-o găsească pe Aomame, să elucideze motivul pentru care Liderul fusese ucis și să afle cine se afla în culise. Fără doar și poate ca să se răzbune și să-i pedepsească aspru. Și erau hotărâți să nu lase organele de justiție să intervină.

Oare cu Eriko Fukada cum rămăsese? Oare ce mai credea secta acum despre *Crisalida de aer*? Încă mai constituia o amenințare pentru ei?

*

Eriko Fukada se ducea undeva mergând în linie dreaptă, fără să-și slăbească ritmul, fără să se uite înapoi, ca un porumbel care se întoarce la cuib. În curând se dovedea că acel loc era un supermarket nu prea mare, numit Marusho. Fukaeri se învârti printre rafturi cu un coș în mână, alegând diverse conserve și alimente proaspete. Ca să se hotărăscă asupra unei salate, o luă mai întâi în mână și o examină atent din toate unghiurile. Ushikawa socoti că avea să dureze mult, așa că ieși deocamdată din magazin, se duse în stația de autobuz de vizavi și rămase acolo să monitorizeze intrarea, prefăcându-se că așteaptă autobuzul.

Însă fata nu mai ieșea. Ushikawa începu să se îngrijoreze. Poate plecase pe altă ieșire. Însă, din câte vedea el, supermarketul avea un singur punct de acces, cel dinspre stradă. Poate doar îi luau mult timp cumpărăturile. Ushikawa își aminti privirea ei serioasă, dar lipsită de profunzime, cum stătea căzută pe gânduri, cu salata în mână. Așa că se hotărî să aștepte răbdător. Trei autobuze veniră și plecară. De fiecare dată el era singurul care rămânea în stație. Acum regreta că nu-și luase la el un ziar, în spatele căruia să-și ascundă chipul. Un ziar sau o revistă sunt articole indispensabile atunci când filezi pe cineva. Dar asta era. O zbughise din casă apucând ce-i picase în mână.

Când Fukaeri apăru, în sfârșit, din magazin, ceasul lui indica ora trei și treizeci și cinci de minute. Fata se întoarse grăbită pe drumul pe care venise, fără să arunce măcar o privire în direcția stației în care se afla el. Ushikawa așteptă puțin și o urmă. Avea două pungi de cumpărături care arătau destul de grele, însă Fukaeri le căra cu ușurință în brațe, pășind lin, ca un păianjen de apă pe o băltoacă.

Ce fată ciudată, își zise din nou Ushikawa, privind-o din spate. Parcă ar fi un fluture straniu și exotic. Poți să te uiți, dar nu ai voie să-l atingi. În

momentul în care pui mâna pe el, își pierde viața, îi dispare strălucirea lăuntrică. Și atunci visul tău exotic s-a încheiat.

Ushikawa își făcu rapid socotelile în minte dacă să le spună sau nu Pionierilor că descoperise unde stătea Fukaeri. Greu de decis. Dacă le-ar fi dat-o imediat pe Fukaeri, și-ar fi câștigat niscaiva puncte din partea lor. Sau cel puțin nu avea cum să treacă drept un lucru negativ. Putea să le demonstreze astfel că făcea progrese și că obținea rezultate deosebite. Dar dacă se lua cu Fukaeri, risca să-și rateze șansa de a o găsi pe Aomame, ținta lui inițială. Iar atunci nu se mai alegea cu nimic. Ce să facă? Ushikawa își vârî mâinile în buzunarele de la haină, își trase fularul până peste nas și o urmă pe Fukaeri, pe o rută mai lungă decât la plecare.

Poate că am urmărit-o doar pentru că voiam să mă uit la ea, se gândi deodată Ushikawa. Doar privind-o cum mergea ținând în brațe pungile de cumpărături, simțea o strângere puternică în piept. Nu mai putea nici să înainteze, nici să dea înapoi, ca un om blocat între doi pereți. Plămânii îi funcționau neregulat și sacadat și avea senzația că se sufocă, de parcă l-ar fi împresurat o rafală de vânt calduț. Era un sentiment straniu, cum nu mai avusese niciodată.

Cel puțin, hai să las fata deocamdată, se hotărî el. Să mă concentrez doar asupra lui Aomame, așa cum era planul inițial. Aomame e o ucigașă. Indiferent ce motiv a avut s-o facă, fapta ei trebuie pedepsită. Ushikawa nu simțea nicio strângere de inimă la gândul că ar da-o pe mâna Pionierilor. Însă această tânără era ca o creatură blândă și tăcută, care viețuiește în adâncul pădurii. O creatură cu aripi diafane, ca umbra unui suflet. Mai bine s-o privesc doar de la distanță, își propuse el.

*

După ce Fukaeri dispăru în bloc cu pungile de cumpărături în brațe, Ushikawa așteptă puțin și o urmă. Se întoarse în cameră, își scoase căciula și fularul, apoi se așeză din nou în dreptul aparatului de fotografiat. Avea obrazii înghețați de vânt. Fumă o țigară și bău niște apă plată. Îi era o sete cumplită, de parcă ar fi mâncat ceva foarte sărat.

Se lăsa însurarea. Felinarele de pe stradă se aprindeau și se apropia ora la care lumea se întoarce acasă. Ushikawa stătea cu paltonul de lână pe el, cu telecomanda în mână și ochii lipiți de intrarea în bloc. Pe măsură ce amintirea luminii de după-amiază se subția, încăperea aceea goală se răcea cu repeziciune. Se anunța o noapte și mai friguroasă decât cea din urmă. Ushikawa își propuse să dea o fugă la magazinul cu electrocasnice din

apropierea gării și să-și cumpere o sobă sau o pătură electrică.

Când Eriko Fukada ieși din nou din bloc, ceasul lui de mână indica ora patru și patruzeci și cinci de minute. Era îmbrăcată la fel, cu un pulover negru pe gât și blugi. Dar fără geaca de piele. Puloverul mulat îi reliefa superb bustul. Deși era subțirică, avea sâni mari. Focalizând imaginea și privind rotunjimile acelea frumoase, Ushikawa simți din nou că se sufocă.

Neavând o haină pe ea, însemna că nu se ducea departe. Fata se opri din nou în fața blocului și se uită la vârful stâlpului de curent, mijindu-și ochii. În jur începea să se întunece, dar dacă îți încordai bine privirea, reușeai încă să distingi contururi. Rămase un timp acolo, căutând ceva, dar păru să nu găsească ce voia. Atunci își coborî privirea din vârful stâlpului și se uită împrejur, sucindu-și doar gâtul, ca o pasăre. Ushikawa apăsă pe butonul de la telecomandă și îi făcu trei fotografii.

Ca și cum l-ar fi auzit, Fukaeri își întoarse privirea în direcția aparatului. Stăteau acum față în față, prin intermediul vizorului. Evident, uitându-se prin teleobiectiv, Ushikawa îi vedea chipul foarte clar. Însă și Fukaeri se uita la el prin obiectiv, de pe partea cealaltă a lui. Privirea ei îi distinge silueta din spatele lentilei. Ochii ei catifelati și negri ca smoala îl vedeau cu perfectă claritate. În mod straniu, Ushikawa simți că privirile li se întâlnesc, înghiți în sec. Nu, era imposibil! Nu avea ce să vadă de unde se afla. Teleobiectivul era camuflat și aparatul înfășurat într-un prosop, așa că declicul nu avea cum să se audă până acolo. Cu toate acestea, fata stătea în dreptul ușii și se uita în direcția în care se ascundea Ushikawa. Privirea aceea lipsită de emoție se răsfrângea neclintită asupra lui, ca lumina stelelor care se revarsă peste o stâncă neștiută.

Mult timp – Ushikawa nu știa nici el cât anume – cei doi se priviră unul pe altul. Apoi ea se răsuci brusc pe călcâie și intră înapoi în bloc, de parcă văzuse deja tot ce avea de văzut. După ce dispăru, Ushikawa își goli tot aerul din plămâni, așteptă puțin, apoi îi umplu cu aer proaspăt. Aerul rece îi înțepă pieptul cu mii de ace.

Oamenii se întorceau acasă și traversau rând pe rând conul de lumină de la intrare, la fel ca în seara precedentă, însă Ushikawa nu se mai uita prin obiectiv. Mâna lui nu mai strângea telecomanda. Privirea aceea directă și nereținută a fetei parcă îi smulse toată vlaga din el și o luase cu ea. Ce mai privire! Îi străpunsese pieptul ca un ac lung de oțel, bine ascuțit. Adânc, gata să iasă pe partea cealaltă.

Fata știa că Ushikawa o urmărea și o fotografia pe ascuns. Nu își dădea

seama cum, dar *știa*. Probabil avea un simț special cu ajutorul căruia putea să detecteze asemenea lucruri.

Ushikawa simțea nevoia să bea ceva. Dacă ar fi putut, și-ar fi umplut un pahar cu whisky și l-ar fi dat pe gât dintr-o înghițitură. Chiar se gândi să iasă și să-și cumpere. Există un magazin cu băuturi alcoolice chiar în apropiere. Însă, până la urmă, renunță la idee. Alcoolul n-ar fi schimbat lucrurile cu nimic. M-a privit de pe partea cealaltă a obiectivului, își spuse el. Fata aia frumoasă m-a văzut pitit aici, făcând poze pe furiș. Mi-a văzut capul strâmb și sufletul meu murdar. Era un fapt care nu se putea schimba.

Ushikawa plecă de lângă aparatul de fotografiat, se sprijini de perete și privi tavanul întunecat și plin de pete. Avea senzația că totul e în van. Niciodată nu-și resimțise atât de dureros singurătatea. Niciodată nu i se păruse bezna atât de întunecată. Își aminti de casa lui din Chūō-Rinkan, de curtea cu gazon și de câine, de soție și de cele două fiice. Își aminti de lumina soarelui care se răsfrângea asupra lor. Se gândi apoi la genele pe care le transmisese fiicelor lui. Gene care purtau în ele un cap diform și urât și un suflet strâmb.

I se părea că tot ce făcea era zadarnic. Folosise toate cărțile de joc care îi fuseseră împărțite. Oricum nu primise o mână prea bună. Dar cu eforturi, reușise să se folosească la maximum de mâna aceea insuficientă. Își turase bine mîntea și pariase inteligent. Un timp, păruse că se descurcă foarte decent. Însă acum nu mai avea nicio carte de joc în mână. Lumina se stinsese, iar lumea adunată în jurul mesei se risipise care încotro.

Până la urmă, în seara aceea nu mai făcu nicio poză. Rămase sprijinit de perete, cu ochii închiși, fumă câteva țigări și mai desfăcu o conservă de piersici. La ora nouă se duse la baie, se spală pe dinți, apoi se dezbracă, se băgă în sacul de dormit și încercă să adoarmă, tremurând. Era o noapte foarte rece, dar fiorii aceia nu erau provocați doar de frigul nopții. Aerul rece parcă ar fi ieșit dinlăuntrul lui. Oare încotro mă îndrept? se întrebă Ushikawa, cufundat în beznă. Și de unde oi fi venit?

Încă mai simțea în piept durerea provocată de privirea ei sfredelitoare. Poate nu avea să mai dispară niciodată. Sau poate că fusese acolo dintotdeauna și el pur și simplu nu o observase până atunci.

*

A doua zi dimineată, după ce își termină micul dejun compus din biscuiți sărați cu brânză și o cafea instant, Ushikawa își veni în fire și se așeză din nou în dreptul aparatului de fotografiat. Ca și în ziua anterioară, inspectă

chipurile celor care ieșeau din bloc și făcu vreo câteva fotografii. Însă printre ei nu se zărea nici Tengo, nici Eriko Fukada. Se vedeau doar oameni cocoșați, care intrau în noua zi cu pașii purtați de inerție. Era o dimineață senină și vântoasă. Lumea scotea aburi albi pe gură, care se împrăștiau numaidecât în vânt.

Gata cu tâmpeniile, își zise Ushikawa. Îți tăbăcești bine pielea, îți oțelești inima și lași zilele să treacă regulat, una câte una. Eu nu sunt decât o mașinărie. O mașinărie eficientă, răbdătoare și insensibilă. Absorb printr-o parte timp nou și îl scuipe pe partea cealaltă, transformat în timp vechi. Rațiunea de a exista a mașinăriei e să existe. Trebuie să mă reîntorc la acest ciclu pur, nealterat – o mișcare continuă care va ajunge cândva la sfârșit. Oțelindu-și voința și zăvorându-și inima, Ushikawa încercă să-și alunge din minte imaginea lui Fukaeri. Durerea pe care i-o lăsase în piept privirea pătrunzătoare a fetei se atenuă și se transformă într-o zvâcnire surdă, care acum mai apărea doar din când în când. Așa e bine, își zise el. E bine. E cum trebuie. Sunt un sistem simplu, cu detalii complicate.

Înainte de prânz, Ushikawa se duse la magazinul din apropierea gării și își cumpără o sobiță electrică. Intră apoi în același restaurant care servea tăiței *soba*, își desfăcu ziarul și măncă o porție de supă caldă de *soba* cu *tempura*. Înainte să se întoarcă în cameră, se opri la intrarea în bloc și se uită la stâlpul de curent pe care Fukaeri îl privise în ajun cu atâta interes. Însă nu văzu absolut nimic care să-i atragă atenția. Cabluri electrice, negre și groase, încolăcindu-se în văzduh ca niște șerpi, și un transformator. Oare la ce se uitase fata? Ce căutase ea acolo?

Ushikawa se întoarse în cameră și aprinse *soba* electrică. Când apăsă pe buton, o lumină portocalie se aprinse imediat și simți pe piele o căldură plăcută. Nu era nici pe departe suficientă, dar tot era mai bine decât deloc. Se sprijini de perete, își încrucișă ușor brațele la piept și adormi în ochiul acela de lumină. Un somn scurt, ca un vid pur, fără vise, fără nimic.

Ceea ce puse capăt somnului atât de adânc și fericit fu un ciocănit. Cineva bătea la ușă. Ushikawa deschise ochii, se uită în jur și o clipă nu știu unde se afla. Apoi văzu alături aparatul de fotografiat Minolta montat pe trepied și își aminti că era într-un bloc din Kōenji. Iar cineva bătea cu pumnul în ușa camerei sale. Dar de ce ciocănește? se întrebă Ushikawa grăbindu-se să-și limpezească minte. Doar era sonerie la ușă. Nu trebuia decât să apese pe buton. Era simplu. Și totuși persoana respectivă ciocănea. Și chiar tare. Ushikawa aruncă un ochi la ceas, încruntat. Unu și patruzeci și cinci de

minute. Ziua, normal. Afară încă era lumină.

Evident, Ushikawa nu răspunse. Nu știa nimeni că e acolo și nici nu aștepta pe cineva în vizită. Probabil era vreun vânzător ambulant sau cineva cu ziare. Poate că el avea nevoie de Ushikawa, dar Ushikawa nu avea nevoie de el. Rămase tăcut, rezemat de perete, cu privirea fixată pe ușă. Se lăsa el păgubaș și pleca.

Însă respectivul nu renunța. Se mai oprea, apoi începea din nou să ciocănească. Câteva bătăi în ușă, apoi o pauză de zece, cincisprezece secunde, după care ciocănitul reîncepea. Ferm, fără ezitare, cu un sunet nefiresc de uniform. Un sunet care îi cerea lui Ushikawa să răspundă. Acesta începu să se neliniștească. Poate la ușă era chiar Eriko Fukada, care venise să-l chestioneze și să-l admonesteze pentru că făcea cu nerușinare fotografii pe ascuns. La acest gând, inima i-o luă la galop. Înghiți rapid în sec, cu limba lui groasă. Dar ciocănitul acela suna a pumn mare și dur de bărbat matur, care lovește în ușa de fier. Nu a mână de fată.

Sau poate că Eriko Fukada înștiințase pe cineva despre ce făcea el, iar acel cineva venise încoace. De exemplu, responsabilul de la agenția imobiliară sau vreun polițist. Dacă era pe-așa, lucrurile se complicau. Dar cei de la agenție aveau o cheie de rezervă, iar polițistul ar fi anunțat de la bun început cine e. Și ar fi sunat la sonerie, n-ar fi bătut în ușă.

— Kōzu-san, se auzi o voce de bărbat. Kōzu-san!

Ushikawa își aminti că acela era numele fostului locatar. Rămăsese neschimbat și pe cutia de scrisori. Așa îi convenea lui mai mult. Individul respectiv credea că acel Kōzu încă mai locuia acolo.

— Kōzu-san, se auzi din nou vocea. Știu că sunteți acasă. Nu vă face bine la sănătate să stați așa închis în casă și să vă țineți suflarea!

Era o voce de bărbat între două vârste, puțin răgușită. Nu era prea ridicată. Dar în ea se simțea un fel de nucleu dur. O durtate ca de cărămidă arsă bine și uscată cum trebuie. Și poate de aceea părea că răsună în tot blocul.

— Kōzu-san, sunt de la NHK. Am venit să-mi achitați taxa lunară. Așa că vă rog să-mi deschideți!

Bineînțeles, Ushikawa nu voia să plătească nicio taxă NHK. Ar fi fost mai rapid să-i arate camera și să-i explice că nu are televizor. Dar dacă încasatorul dădea cu ochii de el, cu înfățișarea lui ciudată, închis în miezul zilei în casa aceea complet nemobilată, sigur ar fi devenit suspicios.

— Kōzu-san, legea spune că cine are televizor trebuie să plătească taxa de recepție. Multă lume spune că nu vrea să plătească pentru că nu se uită la

NHK, dar asta n-are niciun sens. Dacă ai televizor, trebuie să plătești.

E doar încasatorul de la NHK, își zise Ushikawa. Putea să-l lase să spună ce voia. Dacă nu-l băga în seamă, pleca el. Dar de ce era atât de sigur că era cineva acasă? De o oră, de când se întorsese, Ushikawa nu ieșise, nu făcuse niciun zgomot și stătuse cu draperiile trase.

— Kōzu-san, eu știu clar că sunteți acasă, zise bărbatul de parcă ar fi auzit ce gândea Ushikawa. Vi se pare ciudat de unde știu, nu? Dar eu știu. Stați acolo fără să faceți vreun zgomot fiindcă nu vreți să plătiți. Mi-e limpede ca lumina zilei.

Bătăile continuă o vreme, la fel de uniform. Întreruperi scurte, ca pauzele de respirație când cânti la un instrument de suflat, apoi ciocănitul își relua ritmul.

— Am priceput, Kōzu-san. Sunteți decis să faceți pe mortul în păpușoi. Bine, pe ziua de azi ajunge, mă retrag. Am și eu alte treburi de făcut. Dar să știți că mai vin. Nu vă mint! Dacă am zis că vin, apoi vin sigur! La capitolul ăsta eu nu sunt ca restul încasatorilor. Nu mă las păgubaș până nu obțin ce trebuie. Țsta e lucru clar. Așa cum luna crește și descrește, așa cum omul trăiește și moare. De asta nu puteți scăpa!

Urmă o tăcere îndelungă. Tocmai când credea că plecase, încasatorul vorbi din nou.

— Ne vedem în curând, Kōzu-san! Să mă așteptați cu nerăbdare! O să auziți un ciocănit la ușa taman când nu vă așteptați. Cioc-cioc. Ala o să fiu eu.

Aici se opriă bătăile. Ushikawa își ciuli urechile. I se părea că nu auzise pași îndepărtându-se pe coridor. Se duse întins la aparatul de fotografiat și pândi intrarea în bloc prin crăpătura draperiei. Încasatorul urma să-și termine treaba în bloc și să iasă din clipă în clipă. Trebuia să afle cum arăta acest individ. L-ar fi recunoscut imediat după uniformă. Sau poate că nu era un încasator de la NHK real. Poate că era cineva deghizat, care încerca să-l facă să deschidă ușa. În orice caz, trebuia să fie un tip pe care nu-l mai văzuse până atunci. Ushikawa strânse în mâna dreaptă telecomanda și-l așteptă să-și facă apariția.

Însă în următoarele treizeci de minute nu trecu nimeni pe ușa de la intrare în bloc. Într-un sfârșit, apărură o doamnă pe care o mai văzuse de câteva ori, care se urcă pe bicicletă și plecă. Ushikawa îi spunea „Gușata”, pentru că îi atârna pielea sub bărbie. După o jumătate de oră, Gușata se întoarse cu pungile de cumpărături în coș. Lăsă bicicleta în parcare pentru biciclete și

intră în bloc, cu pungile în brațe. Apoi se întoarse acasă un elev de școală primară. Ushikawa îl poreclise pe acesta „Vulpoiul”, pentru că avea ochii foarte alungiți, ca de vulpe. Însă nu apăru nimeni cu alură de încasator. Ushikawa era bulversat. Blocul avea o singură cale de acces, iar el nu-și dezlipise ochii de pe ușă nici măcar o secundă. Dacă nu ieșise, nu putea decât să însemne că *era încă înăuntru*.

Ushikawa continuă să supravegheze holul fără întrerupere. Nu se duse nici la toaletă. Soarele apuse și lumina de la intrare se aprinse, dar încasatorul tot nu mai venea. Când se făcu ora șase, renunță. Se duse la baie și se ușură de toată urina pe care o ținuse în el. Individul sigur era încă în bloc. De ce, nu știa. Nu avea nicio logică. Dar era clar că încasatorul acela ciudat se hotărâse să rămână în clădire.

Vântul tot mai rece șuiera ascuțit printre firele de curent înghețate. Ushikawa aprinse soba electrică și fumă o țigară. Apoi mai chibzui asupra misteriosului încasator. Oare de ce îi vorbise atât de provocator? De ce era atât de convins că era cineva acasă? Și de ce nu ieșise din bloc? Dacă nu plecaseră, unde era acum?

Ushikawa plecă de lângă aparatul de fotografiat, se rezemă de perete și fixă o vreme cu privirea razele portocalii emanate de sobița electrică.

Capitolul 17   Am doar doi ochi

Într-o sâmbătă vântoasă, aproape de ora opt seara, telefonul sună. Aomame stătea pe scaunul din balcon, înfoclită într-o geacă de puf și cu păturica pe genunchi, privind toboganul luminat de felinar printre plăcile de plastic. Își ținea mâinile ascunse sub pătură, ca să nu-i înghețe. Toboganul pustiui arăta ca un schelet de animal uriaș dispărut în era glacială.

Poate că nu e bine pentru făt să stau mult afară în serile reci, dar nu mi se pare atât de frig încât să fie o problemă, se gândea Aomame. Oricât de rece mi-ar fi corpul la suprafață, lichidul amniotic rămâne cam la aceeași temperatură ca și sângele. Există multe alte locuri pe lumea asta incomparabil mai reci și mai rele. Și femeile nasc bine-mersi și pe-acolo. Iar frigul ăsta trebuie să-l suport dacă vreau să-l întâlnesc pe Tengo.

În văzduhul iernatic pluteau ca de obicei două luni, una mare și galbenă, una mică și verde. Nori de felurite forme și mărimi alunecau cu iuțeală pe cer. Erau albi și compacți, clar conturați și arătau ca niște sloiuri de gheață purtate către mare de un râu dezmoțit. Privind norii aceia apărând de

nicăieri și dispărând în neant, Aomame se simți transportată la capătul lumii. Sunt la Polul Nord al rațiunii, își spuse ea. Mai la nord de aici nu există nimic. De aici încolo se întinde doar o nebuloasă de neant.

Lăsase ușa de la balcon doar un pic întredeschisă și de aceea țârâitul telefonului se auzi slab. Iar Aomame era cufundată în gânduri. Și totuși, sunetul nu-i trecu pe lângă ureche. Telefonul sună de trei ori și se opri, apoi reîncepu după douăzeci de secunde. Era Tamaru. Aomame își dădu jos pătura de pe genunchi, deschise ușa cu geamul aburit și intră în încăpere. Înăuntru era întuneric și încălzirea era pornită. Ridică receptorul cu degetele amorțite de frig.

— Citești din Proust?

— Nu prea avansez, răspunse Aomame, de parcă ar fi spus o parolă.

— Nu-ți place?

— Ba da. Dar nu știu cum să zic, o văd ca pe o poveste despre o lume complet diferită.

Tamaru tăcu și o așteptă să continue. Nu se grăbea.

— O lume diferită – adică am senzația că citesc un raport detaliat despre o mică planetă aflată la mii de ani lumină de lumea în care trăiesc eu. Pot să percep și să înțeleg fiecare scenă descrisă în parte. Și chiar sunt descrise cu claritate și precizie, însă nu prea pot să leg imaginile de aici cu cele de acolo, pentru că sunt mult prea departe unele de altele, fizic. Așa că, după ce citesc un pic, trebuie să mă întorc și să recitesc.

Aomame își căută cuvintele ca să continue. Tamaru așteptă din nou.

— Dar nu mi se pare plictisitoare. E scrisă cu o frumusețe delicată și pot chiar să înțeleg, în felul meu, modul în care e organizată acea planetă mică și singuratică. Doar că nu prea avansez cu ea. E ca și cum aș vâsli în susul râului. Trag la vâsle cu toată puterea și când îmi mai odihnesc și eu brațele gândindu-mă la ceva, mă trezesc că barca a ajuns înapoi de unde am venit. Dar poate că acum, acesta e stilul de lectură care mi se potrivește mai bine mie, mai degrabă decât să avansez constant, urmărind firul poveștii. Cum să spun, îmi dă senzația că timpul oscilează neregulat. De parcă nu contează ce vine înainte și ce vine după.

Aomame căută o exprimare mai potrivită.

— Îmi dă impresia că visez visul altcuiva. De parcă împărțim simultan aceleași senzații. Însă nu reușesc să pricep ce înseamnă că e simultan. Senzațiile sunt foarte apropiate, dar, de fapt, e o foarte mare distanță între noi.

— Crezi că Proust a vrut intenționat să creeze acest efect?

Evident, Aomame nu avea de unde să știe.

— În orice caz, pe de altă parte, spuse Tamaru, în lumea asta reală timpul merge sigur înainte. Nu bate pasul pe loc și nici nu se dă înapoi.

— Sigur că da. În lumea reală, timpul merge înainte.

Aomame rosti aceste cuvinte și aruncă o privire la ușa de la balcon. Oare chiar așa să fie? Timpul merge sigur înainte?

— Anotimpurile trec, iar 1984 se apropie în curând de final, zise Tamaru.

— Nu cred c-o să termin *În căutarea timpului pierdut* până la sfârșitul anului.

— Nu-i nimic. Rezervă-ți cât timp vrei tu. E un roman scris acum mai bine de cincizeci de ani. Poate să mai aștepte, că nu arde.

Poate, se gândi Aomame. Sau poate nu. Ea, una, nu se mai putea încrede în timp.

— Totul merge bine cu *ce ai în tine?* întrebă Tamaru.

— Până acum, nicio problemă.

— Asta contează. Apropo, știi de necunoscutul ăla mic și chel care dădea târcoale vilei?

— Da. Tot mai bântuie pe-acolo?

— Nu, nu l-am mai văzut prin zonă. S-a învățat pe-aici vreo două zile, apoi a dispărut. Dar a dat o raită pe la agențiile imobiliare din apropiere, prefăcându-se că e în căutarea unei locuințe de închiriat și strângea informații despre adăpost. La urma urmei, are o înfățișare bătătoare la ochi. Plus că se mai și îmbracă destul de strident. Toți cu care am vorbit și-l amintesc foarte bine. A fost simplu să merg pe urma lui.

— Nu e bun la investigații sau mers în recunoaștere.

— Exact. La cum arată, nu i se potrivește munca asta. Are un cap cât toate zilele, ditamai căpățâna. Dar se pare că e un tip destul de priceput. Adună informațiile foarte eficient și-și pune picioarele la bătaie. Știe perfect unde să se ducă și cu cine să vorbească. Pare să-i meargă bine mintea. Nu neglijează nimic din ce trebuie făcut și nu face nimic inutil.

— Deci a reușit să strângă niscaiva informații despre adăpost.

— Știe că e un refugiu pentru femeile abuzate în familie și că e pus la dispoziție de Doamna, fără cost. Probabil a aflat și că Doamna e înscrisă la clubul sportiv unde ai lucrat tu și că veneai des aici pentru ore în particular. Asta aș afla și eu dacă aș fi în locul lui.

— Adică e ca tine de priceput?

— Oricine poate afla lucrurile astea dacă depune un efort real, cunoaște trucurile de care e nevoie ca să adune informații și are exercițiu în a gândi lucrurile în mod logic.

— Eu nu prea cred că există mulți oameni de genul ăsta pe lume.

— Câțiva tot sunt. De obicei, li se spune profesioniști.

Aomame se așează pe scaun și își atinse vârful nasului cu degetul. Răceala de afară stăruia încă pe el.

— Deci individul respectiv nu s-a mai arătat prin preajma vilei? întrebă ea.

— E și el conștient că sare prea rău în ochi. Și mai știe și că există camere de luat vederi. Așa că a strâns toate informațiile posibile într-un timp scurt, apoi a schimbat locul de vânatoare.

— Cu alte cuvinte, a observat că există o legătură între mine și Doamna. Adică faptul că e vorba de mai mult decât o simplă legătură între un instructor de la un club sportiv și o clientă înstărită și că adăpostul are de-a face cu toată povestea. Plus faptul că lucram împreună la un anumit proiect.

— Foarte posibil, răspunse Tamaru. Din câte văd eu, individul se apropie de miezul lucrurilor. Puțin câte puțin.

— Dar din câte spui, îmi lasă senzația că n-ar fi membru dintr-o organizație mare, ci mai degrabă că acționează pe cont propriu.

— Și eu cred la fel. Atâta vreme cât nu e vorba de cine știe ce schemă complicată, e imposibil ca o organizație mare să angajeze un tip care arată atât de băcător la ochi să facă o investigație secretă.

— Atunci pentru cine și pentru ce o fi făcând-o?

— Știi și eu? Tot ce știu e că tipul e priceput și periculos. Mai mult de atât nu pot decât să presupun. Faptul că la mijloc sunt implicați cumva Pionierii e doar umila mea presupunere.

Aomame se gândi câteva clipe la această umilă presupunere.

— Deci tipul și-a schimbat locul de vânatoare.

— Da. Unde s-a dus, nu știu, dar logic vorbind, direcția în care tinde să se îndrepte sau spre care țintește e locul în care te ascunzi tu acum.

— Dar ai zis că e practic imposibil să descopere locul ăsta.

— Exact. Oricât ar cerceta, nu are cum să găsească o conexiune între Doamna și blocul acela. Orice legătură a fost complet ștearsă. Dar asta se aplică doar pe termen scurt. Dacă asediul se lungește, până la urmă încep să apară și fisurile, chiar acolo unde nici nu te gândești. De exemplu, poate te trezești că ieși din casă și tocmai atunci te observă cineva. E și asta o

posibilitate.

— Eu nu ies din casă, răspuse Aomame hotărâtă.

Dar, desigur, nu era adevărat. Aomame părăsise deja apartamentul de două ori. O dată când dăduse fuga după Tengo la pârcelețul de peste drum și a doua oară când se dusese cu taxiul până la spațiul pentru oprire de urgență de pe Autostrada Metropolitană nr. 3, în apropiere de Sangenjaya, încercând să găsească ieșirea. Însă nu putea să-i mărturisească aceste lucruri lui Tamaru.

— Atunci cum ar putea să dea peste locul ăsta?

— Dacă aș fi în locul lui, eu aș lua din nou la bani mărunți informațiile tale personale. Ce fel de persoană ești, de unde ai venit, ce ai făcut până acum, ce crezi, ce vrei, ce nu vrei. Aș aduna cât mai multe informații, le-aș înșira frumos pe masă și le-aș inspecta și analiza până la cel mai mic detaliu.

— Adică m-ai dezbrăca în pielea goală?

— Da. Te-aș lăsa în pielea goală și te-aș scălda într-o lumină puternică și rece. Apoi aș lua penseta și lupa și te-aș cerceta bucată cu bucată, până aș identifica tiparele după care gândești și te miști.

— Nu prea pricep eu bine, dar analiza acestor tipare personale i-ar putea indica până la urmă locul în care sunt eu acum?

— Asta nu știu, răspuse Tamaru. Poate că da, poate că nu. De la caz la caz. Zic doar că *asta aș face eu*. Altceva n-aș găsi de făcut. Oricine are propriul său mod de a gândi și de a se comporta, iar atâta vreme cât există un tipar, există și puncte slabe.

— Parcă am vorbi de o cercetare științifică.

— Omul nu poate trăi fără forme fixe. În muzică, asta ar fi echivalentul temei melodice. Dar în același timp, e un lucru care încătușează gândirea și comportamentul, restrânge libertatea. Schimbă prioritățile și în unele cazuri deformează logica. Referitor la situația de față, tu spui că nu vrei să te miști de unde ești acum. Cel puțin până la sfârșitul anului refuzi să te muți într-un loc mai sigur. Iar asta pentru că tu cauți *ceva* acolo. Până nu găsești acel ceva, nu poți să pleci. Sau nu vrei să pleci.

Aomame tăcea.

— Ce anume cauți și cât de mult îți dorești acel ceva, eu nu știu și nici nu intenționez să aflu. Dar din câte văd eu, în momentul de față, acel lucru este punctul tău slab.

— Posibil, recunosc Aomame.

— Iar Căpățână ăla exact asta o să urmărească fără milă, acel factor

personal care te limitează pe tine. Și o să-l vadă ca pe o breșă. Bine, asta dacă tipul e atât de priceput pe cât îmi imaginez eu că e și reușește să ajungă așa departe ghidându-se după frânturi de informații.

— Eu nu cred că poate să ajungă, spuse Aomame. Din start, nu are cum să găsească drumul care mă unește pe mine de acel *ceva*. Iar asta pentru că se află închis în inima mea.

— Poți să spui asta cu siguranță sută la sută?

— Nu chiar sută la sută, răspunse ea după câteva clipe de gândire. Cam nouăzeci și opt.

— Atunci e cazul să ne îngrijorăm serios de acei doi la sută. Ți-am mai spus, din câte văd eu, tipul e un profesionist. E priceput și perseverent.

Aomame nu spuse nimic.

— Un profesionist e ca un câine de vânatoare, continuă Tamaru. Adulmecă mirosuri pe care oamenii obișnuiți nu le detectează și prinde sunete pe care oamenii obișnuiți nu le aud. Dacă ar fi să facă exact aceleași lucruri pe care le fac oamenii de rând și în același fel, nu s-ar mai numi profesionist. N-ar duce-o mult, oricât de experimentat ar fi. Așa că trebuie să ai grijă. Tu ești o persoană foarte atentă. Asta o știu foarte bine. Dar trebuie să fii chiar și mai atentă ca până acum. Lucrurile cele mai importante nu se hotărăsc în procente.

— Aș avea o întrebare, spuse Aomame.

— Despre ce e vorba?

— Ce ai de gând să faci dacă reapare Căpățână pe acolo?

Tamaru rămase tăcut câteva clipe. Părea să nu se fi așteptat la această întrebare.

— Probabil nimic. Îl las în pace. Nu prea are el ce face pe aici.

— Și dacă începe să facă ceva care deranjează?

— Ca de exemplu ce?

— Nu știu. Ceva care să te enerveze.

Tamaru scoase un scurt sunet gutural.

— Probabil i-aș trimite un mesaj.

— Un mesaj ca între profesioniști?

— Mda, răspunse Tamaru. Dar înainte să fac ceva concret, ar trebui să aflu exact cu cine lucrează. Dacă m-aș trezi că-i apar întăriri, aș fi eu pus într-o situație riscantă. Nu aș mișca nimic înainte să mă asigur de acest lucru.

— Înainte să plonjezi în piscină, verifici adâncimea apei.

— Ca să zicem așa.

— Dar tu bănuiești că acționează singur. Că nu are întăriri.

— Da, așa bănuiesc. Însă din experiență știu că instinctul mă mai și înșală uneori. Și, din păcate, nu am ochi în ceafă. În orice caz, te rog să fii foarte atentă la ce se întâmplă în jur. Dacă apare cineva suspect, dacă observi vreo schimbare, dacă se întâmplă ceva neobișnuit. Dă-mi de știre dacă vezi vreo schimbare, oricât de mărunță.

— Am înțeles. O să fiu atentă, răspunse Aomame.

Nici nu mai era nevoie să-mi spună, se gândi ea. Eu oricum stau cu ochii după Tengo și mă străduiesc să nu-mi scape nici cel mai mic lucru. Dar și eu am doar doi ochi. Vorba lui Tamaru.

— Cam asta aveam să-ți spun.

— Doamna e bine? întrebă Aomame.

— Da, răspunse el și adăugă imediat: Doar că a devenit cam tăcută.

— Oricum nu vorbea prea mult.

Tamaru mârâi încetișor din fundul gâtului. Părea să aibă în gâtlej un organ menit să redea anumite emoții.

— Adică e și mai tăcută.

Aomame și-o imaginea așezată pe scaunul de pânză din seră, privind fără să se sature fluturii care zburau de colo-colo în liniște. Lângă ea era o stropitoare mare. Aomame îi știa bine respirația atât de liniștită.

— La următoarea tranșă o să-ți trimit o cutie cu madlene, mai spuse Tamaru. Poate o să influențeze în bine scurgerea timpului.

— Mulțumesc, răspunse Aomame.

*

Aomame se duse în bucătărie și își pregăti o cană de cacao cu lapte. Trebuia să se dezmoștească puțin înainte să iasă din nou pe balcon și să-și reia supravegherea. Încălzi lapte într-un ibric și dizolvă cacaoa. O turnă într-o cană mare și adăugă niște frișcă pe care o avea deja făcută. Se așază la masă și o bău reluând în minte conversația cu Tamaru, punct cu punct. Căpățână încerca să o dezbrace în pielea goală, la lumina unui reflector puternic și rece. Era un profesionist iscusit și mai ales periculos.

Aomame se întoarse pe balcon înfodolită în geaca de puf, cu un fular la gât și cana de cacao pe jumătate goală în mână. Se așază pe scaunul de grădină și își puse pătura pe genunchi. Toboganul era tot pustiu, însă tocmai în acel moment zări un copil care părăsea parcul. Ce căuta un copil singur în parc la ora aceea? Pe cap avea o căciulă tricotată și era mai îndesat la corp. Însă Aomame îl văzu doar de sus, dintr-un unghi ascuțit, printre plăcile de

la balcon, iar acesta traversă rapid câmpul ei vizual și dispăru imediat în umbra clădirilor. Avea capul cam mare pentru un copil, dar poate doar i se păruse.

În orice caz, nu era Tengo. Așa că Aomame își întoarse nepăsătoare privirea către tobogan și către norii care se perindau pe cer. Sorbea din cacao, încălzindu-și palmele pe cană.

*

Desigur, cel pe care-l văzuse Aomame preț de o clipă nu era un copil, ci Ushikawa. Dacă ar fi fost un pic mai multă lumină și dacă ar fi putut să-l vadă mai mult timp, sigur și-ar fi dat seama că nu era doar un băiat cu capul mare și l-ar fi recunoscut ca fiind exact Căpățână, individul indicat de Tamaru. Însă Aomame îl văzuse doar preț de câteva secunde și dintr-un unghi prost. Dar, din același motiv, norocul făcuse ca nici Ushikawa să n-o observe pe Aomame în balcon.

Aici ne vin în minte diverși „dacă”. Dacă Tamaru ar fi scurtat puțin conversația, dacă Aomame n-ar fi stat să-și prepare cacaoa, căzută pe gânduri, l-ar fi văzut pe Tengo uitându-se la cer din vârful toboganului. Ar fi dat năvală pe ușă și l-ar fi reîntâlnit după douăzeci de ani.

Dar în același timp, dacă s-ar fi întâmplat asta, Ushikawa, care îl urmărea pe Tengo, ar fi recunoscut-o instantaneu, ar fi aflat așa unde locuiește și i-ar fi informat imediat pe cei doi membri ai Pionierilor.

Prin urmare, nimeni nu poate spune dacă faptul că Aomame nu l-a văzut pe Tengo a fost un nenoroc sau o întâmplare fericită. În orice caz, Tengo se suise pe tobogan ca mai înainte și privise o vreme cele două luni de pe cer și norii care alunecau peste ele. Ushikawa îl supraveghea pe Tengo din umbră, de la distanță. În acest timp, Aomame plecase din balcon și vorbise la telefon cu Tamaru, apoi își făcuse o cană de cacao cu lapte. Așa se scurseseră douăzeci și cinci de minute. Douăzeci și cinci de minute decisive. Când Aomame se întorsese pe balcon înfăolită în geaca de puf, Tengo părăsise deja parcul. Ushikawa nu-l urmărise imediat. Rămăsese singur în parc, să verifice ceva. După ce terminase, plecase de acolo în grabă. Aomame asistase din balcon doar la ultimele secunde.

Norii traversau cerul cu aceeași iuțeală. Alunecau spre sud, pe deasupra golfului Tokio și mai departe, către întinderea imensă a Oceanului Pacific. De acolo nu se știe ce soartă îi aștepta. Așa cum nimeni nu știe ce se întâmplă cu sufletul după moarte.

În orice caz, cercul se strângea cu repeziciune. Însă nici Aomame și nici

Tengo nu observaseră că în jurul lor era acest cerc. Ushikawa simțea întrucâtva această mișcare, deoarece el însuși ajută acest inel să se strângă. Dar nici măcar el încă nu vedea imaginea de ansamblu. Nu cunoștea anumite aspecte cruciale. Nu știa că se apropiase la doar câteva zeci de metri de Aomame. În plus, în mod straniu pentru el, plecase din parc cu mintea foarte confuză, de nu mai putea să gândească nimic cum trebuie.

*

La ora zece se făcuse deja foarte frig. Aomame renunță și se întoarse în casă, la căldură. Se dezbracă și făcu o baie fierbinte. Stând cufundată în apa caldă, ca să alunge frigul care pătrunsesese în ea, Aomame își puse mâna pe pânțele. Se simțea o foarte ușoară umflătură. Închise ochii și încercă să detecteze acolo prezența *micii făpturi*. Nu îi mai rămăsese mult timp. Trebuia să facă tot posibilul să-i spună lui Tengo. Să-i spună că poartă în pânțele copilul lui. Și că o să-l protejeze cu toată ființa ei.

Aomame se îmbracă, se băgă în pat, se răsuci pe o parte în întuneric și adormi. Înainte să se cufunde într-un somn adânc, o visă pe Doamna. Se afla în sera de la Vila cu sălcii și priveau fluturii împreună. Sera era călduță și întunecată, ca un uter. Mai era acolo și ghiveciul cu arborele de cauciuc, pe care Aomame îl lăsase în casă. Era bine îngrijit. Arăta de nerecunoscut, sănătos și de un verde intens. Niște fluturi nemaiîntâlniți, din țări sudice, poposiseră pe frunzele lui cărnoase, își strânseseră aripile mari și colorate și dormeau liniștiți. Aomame era încântată.

În vis, burta ei era foarte mare, aproape de termen. Putea să deslușească pulsul *micii făpturi*. Bătăile inimii sale se amestecau cu ale ei, dând naștere unui plăcut ritm complex.

Doamna stătea așezată lângă ea, cu spatele drept, buzele strânse, respirând liniștit ca de obicei. Niciuna nu spunea nimic, ca să nu trezească fluturii adormiți. Cu un aer distant, Doamna nici măcar nu observa că Aomame se află lângă ea. Desigur, Aomame știa că Doamna o protejează din plin. Și totuși, neliniștea nu părea să-i dea pace. Măinile pe care aceasta și le ținea așezate pe genunchi păreau prea delicate, prea fragile. Mâna lui Aomame căută inconștient pistolul. Însă acesta nu era de găsit.

Era adâncită în vis, dar știa că visează. I se mai întâmpla asta uneori. Era înconjurată de o realitate proaspătă și vie, dar știa că aceea nu era realitatea, ci doar fundalul pictat în detaliu al unei alte mici planete.

În acel moment, cineva deschise ușa de la seră. Un val de aer neplăcut de rece năvăli în încăpere. Fluturii cei mari se treziră, își întinseră aripile și își

luară ușor zborul de pe arborele de cauciuc. Cine să fie? Aomame întoarse capul și încercă să afle. Însă visul se sfârși înainte să vadă cine era.

*

Aomame se trezi transpirată. O transpirație rece și nesuferită. Scoase de pe ea pijamaua jilavă, se șterse cu un prosop și își puse un tricou curat. Rămase o vreme în pat, ridicată în capul oaselor.

Poate că avea să se întâmple ceva rău. Cineva era cu ochii pe *mica ei făptură*. Și poate că acel cineva se apropia în curând. Trebuia să-l găsească pe Tengo cât mai repede cu putință. Însă nu putea face nimic altceva decât să supravegheze parcul seară de seară. Să privească lumea cu deosebită atenție, cu răbdare și cu zel. Să-și fixeze privirea asupra unei mici bucăți din lume. Asupra unui singur punct de pe tobogan. Dar chiar și așa, ceva tot îi putea scăpa, pentru că nu avea decât doi ochi.

Lui Aomame îi veni să plângă, însă lacrimile întârziiau să apară. Se întinse la loc în pat, cu palma pe pânțele, și așteptă în liniște să o cuprindă somnul.

Capitolul 18   Locul în care sângerezi dacă te înțepi cu acul

— Trei zile nu s-a întâmplat nimic, zise Komatsu. Mâncam ce mi se dădea, noaptea mă culcam în patul meu îngust, dimineața mă trezeam și-mi făceam nevoile la o toaletă mică din colțul camerei. Toaleta avea ușă, dar nu se înclua. Încă mai era canicula aia cumplită de sfârșit de vară, dar gura de aerisire cred că era legată la un sistem de aer condiționat, pentru că nu-mi era deloc cald.

Tengo îl asculta fără să spună nimic.

— Îmi aduceau de mâncare de trei ori pe zi. Nu știi la ce ore. Îmi luaseră ceasul de la mână și încăperea n-avea ferestre, deci nu știam dacă e zi sau noapte. Îmi ciuleam urechile, dar nu se auzea niciun zgomot. Presupun că nici dinspre mine n-ar fi răzbătut vreun sunet. Nu aveam nici cea mai vagă idee unde mă duseseră. Aveam doar o oarecare senzație că mă aflu într-un loc izolat. În orice caz, am stat acolo trei zile, timp în care nu s-a întâmplat nimic. Nici nu sunt sigur că au fost trei zile. Știu doar că mi-au adus nouă porții de mâncare și că le-am mâncat pe rând. De trei ori s-a stins lumina și de trei ori m-am culcat. Eu am un somn foarte ușor și neregulat, dar atunci, nu știu cum, dar adormeam bușean, fără niciun efort. Ce să zic, e o poveste cam bizară. Până aici ai priceput?

Tengo aprobă din cap, în tăcere.

— În aceste trei zile nu am scos un cuvânt. Mâncarea mi-o aducea un individ tânăr. Slab, cu o șapcă de baseball pe cap și o mască albă pe față. Purta un fel de trening pentru gimnastică și adidași murdari. Îmi aducea tava cu mâncare și se întorcea s-o ia când terminam. Mâncam din caserole de hârtie de unică folosință, cu furculiță, cuțit și lingură dintr-un plastic prăpădit. Îmi dădeau numai chestii instant, care nu pot să zică că erau bune, dar nici necomestibile. Cantitativ, nu era mult deloc și mi se făcea repede foame, așa că haleam tot. Și aici e o chestie ciudată, fiindcă eu, unul, de obicei n-am poftă de mâncare, uit până și să mănânc. De băut îmi dădeau lapte și apă plată. Cafea sau ceai n-am pupat. Nici whisky, nici bere. Țigări, la fel. Dar asta e. Nu mă dusesem în stațiune la odihnă.

Aducându-și aminte, Komatsu scoase o țigară din pachetul de Marlboro roșu, o duse la gură și-o aprinse cu chibritul. Trase încet fumul în plămâni și îl expiră. Apoi se încruntă.

— Individul care îmi aducea de mâncare n-a suflat o vorbă tot timpul. Probabil că i se interzisese de sus să zică ceva. El era doar un om de jos, bun de pus la toate. Dar sigur știa arte marțiale, ceva. Se simțea după felul alert în care se mișca.

— Și nici dumneavoastră nu l-ați întrebat nimic?

— Nu, fiindcă mi-era clar că nu mi-ar fi răspuns. L-am lăsat în pace, să tacă. Eu mâncam ce mi se aducea, îmi beam laptele, mă culcam când se stingea lumina și mă trezeam când se aprindea. Dimineața, tipul venea cu un aparat electric de ras și o periută de dinți. Mă rădeam și mă spălam pe dinți, iar când terminam, le lua. Tot ce aveam în camera aia era un sul de hârtie igienică. N-am făcut duș și nu m-am schimbat, dar nici n-am simțit nevoia. Oglindă nu aveam, dar nici asta nu mi-a lipsit. Cea mai rea a fost plictiseala. Dacă stai de când te trezești și până te culci într-o încăpere cubică și albă, ca un zar, de unul singur, fără să deschizi gura, te plictisești de nu mai poți. Eu sunt dependent de cărți și dacă n-am lângă mine ceva tipărit, un meniu de room-service, orice, nu mă simt liniștit. Iar acolo n-aveam nici cărți, nici ziare, nici reviste. Nu tu televizor, nu tu radio, nu tu jocuri. Și pe nimeni cu care să vorbesc. Tot ce puteam să fac era să stau în fund și să uit la podea, la pereți sau la tavan. Să știi că e o chestie tare bizară. Gândește-te și tu! Mergi liniștit pe stradă și te trezești că te înhață niște indivizi, îți dau cu cloroform la nas, după care te duc și te închid într-o încăpere dubioasă, fără ferestre. Asta chiar nu e o situație normală, nu? Și totuși, tu te plictisești de-ți ieși din minți.

Komatsu își privi o vreme intens țigara dintre degete, din care se înălța o dâră de fum, apoi o scutură în scrumieră.

— Cred că m-au ținut închis în cămăruța aia trei zile fără să fac nimic, tocmai ca să se joace cu nervii mei. Foarte bine plănuit. Se pricep cum să slăbească nervii omului, cum să-l termine psihic. În a patra zi, adică după al patrulea mic dejun, au venit doi tipi. Aș zice că erau tot ăia care m-au răpit. M-au atacat foarte brusc și n-am avut timp să mă dumiresc ce se întâmplă, așa că nu le-am văzut bine fețele. Dar când m-am uitat la ei parcă am reușit să-mi mai amintesc câte puțin din ce s-a întâmplat. M-au tras în mașină, mi-au sucit mâinile la spate de-am crezut că mi le fac praf și mi-au astupat nasul și gura cu o cârpă înmuiată într-o substanță. În timpul ăsta n-au suflat o vorbă. Totul s-a întâmplat într-o fracțiune de secundă.

Komatsu făcu o grimasă rememorând acele clipe.

— Unul era mai scund, solid și tuns periuță. Avea o față pătrătoasă, arsă de soare. Celălalt era înalt, cu brațe și picioare lungi, cu obrajii supti și cu părul prins în coadă la spate. Puși alături, arătau ca un duo comic. Unul slab și deșirat, altul bondoc și cu barbă. Dar m-am prins dintr-o privire că erau niște tipi foarte periculoși. Genul care la nevoie ar face orice, fără ezitare, însă nu erau ostentativi. Aveau o atitudine calmă și de-asta nu păreau mai fioroși decât era cazul. Ochii îi lăsau o impresie foarte rece. Amândoi purtau pantaloni negri de bumbac și cămăși albe, cu mânecă scurtă. Aveau între douăzeci și cinci și treizeci de ani, iar ăla mai chelios părea puțin mai în vârstă decât celălalt. Niciunul nu avea ceas la mână.

Tengo așteptă în tăcere să continue.

— De vorbit, am vorbit cu Cheliosul. Țla pletos și slab a stat lângă ușă nemișcat, cu spatele drept, fără să sufle un cuvânt. Părea să ne asculte conversația, deși putea la fel de bine să nu audă nimic. Cheliosul s-a așezat în fața mea pe un scaun pliant pe care-l adusesese cu el și a stat de vorbă cu mine. Alt scaun nu mai era, așa că eu m-am așezat pe pat. Tipului nu i se citea nicio expresie pe față. Sigur că-și mișca gura când vorbea, dar în rest avea mutra înțepenită. Ziceai că e păpușă de ventriloc.

Prima dată, Cheliosul îl întrebă dacă are idee de ce fusese dus acolo și cine erau ei. Komatsu îi răspunse că nu avea. Cheliosul îl privi drept în față, cu niște ochi lipsiți de profunzime, apoi îl întrebă cam ce ar presupune totuși dacă ar fi nevoit să-și dea cu părerea. I se adresa politicoasă, dar pe un ton autoritar. Avea o voce dură și rece, ca o riglă metalică ținută mult la frigider.

După câteva clipe de ezitare, Komatsu îi răspunse sincer că ar presupune

că are de-a face cu *Crisalida de aer*. Altceva nu-i venea în minte. Ceea ce însemna că ei aveau legătură cu Pionierii și că se aflau undeva în incinta sectei, dar că totul nu era decât o ipoteză.

Cheliosul nici nu confirmă, nici nu negă spusele lui Komatsu. Doar îl privi, fără să spună nimic. Komatsu tăcea și el.

— Atunci să discutăm în baza acestei ipoteze, zise Cheliosul liniștit. Conversația noastră o să fie doar o dezvoltare a ipotezei dumneavoastră. Plecăm de la premisa că așa stau lucrurile. De acord?

— De acord, răspuse Komatsu.

Vor să vorbim cât mai pe ocolite, își zise el. Asta nu-i semn rău deloc. Nu s-ar fi dat ei atâta peste cap dacă nu aveau de gând să mă ducă înapoi viu.

— În calitate de redactor la o anumită editură, v-ați ocupat de *Crisalida de aer*, romanul scris de Eriko Fukada, și l-ați publicat. Adevărat?

Komatsu recunoscuse întocmai. Era un fapt știut de toată lumea.

— Din câte am înțeles noi, ca să obțină premiul pentru debut acordat de revista literară, s-au făcut niște nereguli în ceea ce privește acest roman. Înainte să ajungă în fața comisiei, manuscrisul a fost în mare parte rescris de către o terță persoană, la indicațiile dumneavoastră. Opera refăcută în secret a câștigat premiul, a creat vâlvă, a fost publicată și a ajuns bestseller. Corect, da?

— Depinde cum vezi lucrurile, răspuse Komatsu. Nu e un lucru nemaiauzit ca un manuscris să fie ajustat după sfatul redactorului și...

Cheliosul ridică mâna și îl întrerupse.

— Nu e nimic incorect dacă scriitorul își retușează opera urmând sfatul redactorului. Perfect de acord. Dar când o terță persoană intervine în scopul de a se câștiga un premiu, nu se poate considera o faptă onestă, oricum ai lua-o. Plus că s-a creat o companie fictivă și s-a împărțit și venitul din drepturile de autor. Nu știu cum interpretează legea acest lucru, dar fapta voastră ar întâmpina sigur oprobiul public. N-ați avea ce scuza să mai găsiți. Ziarele și revistele ar vui, iar editura dumneavoastră și-ar pierde credibilitatea. Sigur sunteți conștient de asta. Noi cunoaștem faptele în detaliu și putem să dăm totul în vileag, cu dovezi clare. Așa că mai bine să lăsăm eschivările de doi bani. La noi nu țin asemenea lucruri. E doar o pierdere de timp pentru amândoi.

Komatsu încuviință în tăcere.

— Dacă s-ar ajunge la așa ceva, nu numai că ați fi nevoit să demisionați, dar ați fi expulzat din breaslă. Nu ați mai avea pe unde să vă strecurați înapoi.

Cel puțin nu pe la suprafață.

— Probabil, recunosc Komatsu.

— Însă acum doar un număr restrâns de persoane cunosc acest adevăr, spuse Cheliosul. Dumneavoastră, Eriko Fukada, domnul Ebisuno și Tenco Kawana, cel care s-a ocupat de rescriere. Plus doar alte câteva persoane.

Komatsu își alege cu grijă cuvintele.

— Mergând pe liniile ipotezei, acele „câteva persoane” se referă la membri ai grupării „Pionierii”?

Cheliosul încuviință aproape imperceptibil.

— Mergând pe liniile ipotezei, da. Cum stau lucrurile în realitate, nu știm.

Cheliosul făcu o pauză și așteptă ca premisa aceea să pătrundă bine în mintea lui Komatsu. Apoi continuă:

— Dacă această ipoteză e corectă, *ei* pot face orice cu dumneavoastră. Pot chiar să vă trateze drept un oaspete de onoare și să vă țină în această încăpere cât vor. Nu ar fi un deranj prea mare. Sau dacă doresc să vă scurteze șederea, se pot lua în calcul mai multe opțiuni. Există și o opțiune neplăcută pentru ambele părți. În orice caz, *ei* au puterea și mijloacele necesare. Până aici ați înțeles, în mare?

— Am înțeles, răspunse Komatsu.

— E bine.

Fără să spună nimic, Cheliosul ridică un deget și Pletosul ieși din încăpere. După o vreme se întoarse cu un telefon. Îl conectă la o priză din podea și îi întinse receptorul lui Komatsu. Cheliosul îi spuse lui Komatsu să telefoneze la editură.

— Am răcit îngrozitor, am febră mare și de câteva zile zac la pat. Nu cred că pot să vin la muncă prea curând. Spuneți asta și închideți.

Komatsu sună vin coleg, transmise simplu ce era de transmis și închise fără să răspundă la nicio întrebare. La semnul Cheliosului, Pletosul scoase cablul din priză și ieși cu telefonul din încăpere. Cheliosul își examinează un timp dosul palmelor, apoi i se adresează lui Komatsu pe un ton în care se distingea chiar o vagă urmă de bunățate:

— Deocamdată ne oprim aici. Mai vorbim în altă zi. Până atunci vă rog să vă gândiți pe îndelete la cele discutate astăzi.

Apoi cei doi părăsiră încăperea. Komatsu petrecu următoarele zece zile în tăcere, închis în cămăruța aceea. De trei ori pe zi, bărbatul cel tânăr cu mască pe față îi aducea aceeași mâncare fadă. În a patra zi i se aduse un fel de pijama din bumbac în care să se schimbe, dar duș nu făcu deloc. La

chiuveta minusculă de lângă toaletă abia dacă reușea să se spele pe față. Komatsu pierdea tot mai mult noțiunea timpului.

Își închipui că îl duseseră la sediul central al sectei, din Yamanashi. Văzuse imagini cu el la știri, la televizor. Era un fel de teren extrateritorial din creierul munților, împrejmuț cu un zid înalt. Nu avea nici cum să evadeze, nici cui să ceară ajutor. Dacă l-ar fi omorât (și „o opțiune neplăcută pentru ambele părți” exact la asta se referea), nu i-ar mai fi găsit niciodată cadavrul. Era prima oară în viața lui când se apropiase cu adevărat de moarte.

În cea de-a zecea zi (probabil a zecea, nu avea cum să fie sigur) după ce fusese pus să telefoneze la editură, cei doi își făcură, în sfârșit, apariția. Cheliosul părea mai slab decât data trecută și de aceea pomeții îi ieșeau mult în evidență. Ochii lui infinit de reci erau acum injectați. Se așeză din nou pe scaunul pliant pe care îl adusese cu el, față în față la masă cu Komatsu. Mult timp nu spuse nimic, ci doar îl privi fix cu ochii aceia roșii.

Înfățișarea Pletosului era neschimbată. Ca și mai înainte, se postase în dreptul ușii, cu spatele drept și privea un punct fix din aer, cu ochi goi. Amândoi purtau tot pantaloni negri și cămașă albă. Probabil că era un fel de uniformă.

— Să ne continuăm discuția, spuse în sfârșit Cheliosul. Ziceam că putem să facem aici orice vrem cu dumneavoastră, nu-i așa?

Komatsu încuviință.

— Există și o opțiune neplăcută pentru ambele părți.

— Ce memorie bună aveți! zise Cheliosul. Așa este. În fața ochilor ne apare și un deznodământ neplăcut.

Komatsu nu spuse nimic. Cheliosul continuă:

— Dar asta doar la modul *teoretic*. În realitate, pe cât posibil, nici *ei* nu doresc să aleagă opțiuni extreme. Dacă ați dispărea dintr-odată, aici și acum, s-ar crea iar o situație dificilă. Ca atunci când a dispărut Eriko Fukada. Poate că nu v-ar duce dorul multă lume, dar sunteți un editor respectat și remarcat în breaslă. Iar soția de care v-ați despărțit ar avea și dânsa ceva de obiectat dacă i s-ar tăia pensia alimentară. Nu se poate spune că pentru *ei* ar fi o întorsătură prea plăcută.

Komatsu tuși sec și își înghiți saliva.

— În plus, ei nu vă critică la modul personal și nici nu încearcă să vă pedepsească. Înțeleg că prin publicarea *Crisalidei de aer*, nu ați avut intenția de a ataca o anumită grupare religioasă. La început nici nu ați știut de existența vreunei legături între carte și respectiva grupare. Ați pus la cale

acest plan de fraudă mai mult din joacă și din ambiție. La un moment dat a intervenit și o sumă nu tocmai mică de bani. E greu pentru un biet funcționar de rând să tot achite pensie alimentară pentru copil și soție. Și așa l-ați adus în schemă pe Tengo Kawana, alt neștiutor, profesor la o școală pregătitoare și scriitor aspirant. Planul în sine a fost ingenios și amuzant, dar ați ales prost opera și persoana. Plus că povestea a căpătat mai multă amploare decât ați prevăzut inițial. V-ați rătăcit în linia întâi, ca niște civili care ajung pe un teren minat. Nu mai puteți nici să mergeți înainte, nici să vă întoarceți. Am dreptate, domnule Komatsu?

— Ce pot să zic? răspuse Komatsu ambiguu.

— Încă nu înțelegeți prea bine multe lucruri, îi zise Cheliosul încordându-și ușor privirea. Dacă le-ați fi înțeles, n-ați mai vorbi cu atâta detașare. Să lămurim situația. Voi chiar *vă aflați* în mijlocul unui teren minat.

Komatsu încuviință în tăcere. Cheliosul închise ochii și îi redeschise după zece secunde.

— Probabil că nu vă e ușor, prinși în situația asta, dar *ei* au întâmpinat probleme și mai grave din cauza asta.

— Pot să întreb ceva? se aventură Komatsu.

— Nu promit că pot să răspund.

— Prin faptul că am publicat *Crisalida de aer*, până la urmă noi am produs oarecare neplăceri acestei grupări religioase. Despre asta e vorba, nu?

— Nu sunt *oarecare* neplăceri, răspuse Cheliosul și fața i se distorsionă ușor. *Vocea* a încetat să le mai vorbească. Știți ce înseamnă asta?

— Nu știu, răspuse Komatsu cu un glas uscat.

— Nu-i nimic. Nici eu nu pot explica mai multe concret și, oricum, e mai bine să nu știți. *Vocea a încetat să le mai vorbească*. Asta e tot ce vă pot spune, zise Cheliosul și făcu o pauză. Iar această situație regretabilă a fost cauzată de publicarea romanului *Crisalida de aer* în formă tipărită.

— Eriko Fukada și profesorul Ebisuno au anticipat oare că publicarea *Crisalidei de aer* urma să creeze o astfel de „situație regretabilă”? întrebă Komatsu.

— Nu, domnul Ebisuno nu știe așa multe, răspuse Cheliosul clătinând din cap. Nu e clar ce anume a avut de gând Eriko Fukada. Dar presupunem că nu a fost un act intenționat. Dacă a existat vreo intenție, atunci nu a fost a ei.

— Lumea vede *Crisalida de aer* ca pe un simplu roman fantastic. O poveste imaginară, inofensivă, scrisă de o liceană. Și adevărul este că și-a

atras foarte multe critici că e prea rupt de realitate. Nimănui nu i-ar trece prin cap că se dezvăluie în el vreun mare secret sau vreo informație concretă.

— Aveți dreptate, zise Cheliosul. Majoritatea oamenilor nici nu bagă de seamă așa ceva. Dar nu asta e problema. Secretul nu trebuia făcut public *sub nicio formă*.

Pletosul continua să stea lângă ușă, cu ochii la peretele din fața lui, admirând peisajul din spatele acestuia, pe care nimeni altcineva nu putea să-l vadă.

— Ceea ce vor *ei* este să recapete vocea, spuse Cheliosul alegându-și cuvintele. Pânza freatică nu a secăt. Doar s-a retras în adâncuri, într-un loc nevăzut. E extrem de greu de revigorat, dar nu imposibil.

Cheliosul se uită adânc în ochii lui Komatsu. Părea să cântărească o anumită profunzime din ei, ca și cum ar fi măsurat din priviri dacă o anumită piesă de mobilier ar fi încăput într-un anume spațiu dintr-o încăpere.

— După cum am mai spus, voi ați nimerit în mijlocul unui teren minat. Nu mai puteți merge nici înainte, nici înapoi. Ce pot *ei* să facă e să vă arate cum să scăpați teferi de acolo. Așa voi reușiți să scăpați cu viață, iar ei să scape de niște intruși problematici.

Cheliosul se așeză picior peste picior.

— V-aș ruga să vă retrageți în liniște. Pe ei nu-i interesează dacă ajungeți sfârtecați sau ce se întâmplă cu voi. Dar dacă vă apucați să faceți gălăgie, se complică treaba. Așa că, domnule Komatsu, am să vă arăt calea de retragere. Vă ghidez de la spate până la un loc sigur. Tot ce vi se cere în schimb e să încetați să mai publicați *Crisalida de aer*. Să nu mai scoateți niciun tiraj și să nu o mai scoateți în ediție broșată. Evident, să nu-i mai faceți nici publicitate. Să tăiați orice legătură cu Eriko Fukada. Ce ziceți, puteți face asta, da?

— Nu e ușor, dar probabil că se poate, spuse Komatsu.

— Domnule Komatsu, eu nu v-am adus aici ca să discutăm în termeni probabilistici, zise Cheliosul cu ochii și mai injectați și sfredelitori. N-am sugerat să retrageți toate cărțile care au intrat pe piață. Un asemenea gest ar provoca vâlvă în mass-media. În plus, știu că nu aveți atâta putere. Ce vi se cere e să încheiați lucrurile cât se poate de discret. Cu ce s-a întâmplat deja nu mai avem ce face. Ce s-a distrus deja nu mai poate fi refăcut. Ceea ce speră *ei* e să nu se mai atragă atenția publicului. Ați înțeles?

Komatsu aprobă din cap, în semn că înțelesese.

— Domnule Komatsu, după cum v-am mai spus, și dumneavoastră aveți

câteva lucruri care n-ați vrea să ajungă publice. Dacă s-ar afla, toți cei implicați ar fi pedepsiți de societate. Deci ar fi în folosul tuturor să încheiem un acord de încetare a focului. Mai mult de atât ei nu intenționează să vă tragă la răspundere. Vă garantăm siguranța. Iar dumneavoastră nu veți mai avea nimic de-a face cu *Crisalida de aer*. Aș zice că nu e un târg tocmai rău.

Komatsu se gândi la cele auzite.

— Bine. O să aranjez să nu se mai tipărească *Crisalida de aer*. S-ar putea să dureze ceva timp, dar am să găesc eu o soluție potrivită. Iar eu, unul, personal, pot să uit complet întreaga poveste. La fel și Tengo Kawana. Pe el nu l-a încântat deloc de la bun început. Eu l-am implicat cu forța. Treaba lui s-a încheiat deja. Și nici Eriko Fukada n-ar trebui să fie o problemă. A zis că nu are intenția să mai scrie vreun alt roman. Doar cu profesorul Ebisuno nu prea știu cum o să iasă. Ce voia el de fapt era să afle dacă prietenul său, Tamotsu Fukada, e bine, sănătos, unde se află acum și ce face. Mă tem că n-o să se lase până nu află vești despre dânsul.

— Domnul Tamotsu Fukada a murit, zise Cheliosul cu o voce monotonă și liniștită, dar în care se simțea ceva foarte apăsător.

— A murit?

— Recent, adăugă Cheliosul și trase adânc aer în piept, apoi expiră încet. Cauza decesului a fost un atac de cord. Într-o clipă s-a stins toată suferința. Datorită unor anumite circumstanțe, înmormântarea s-a făcut în secret, în interiorul grupării, fără să se raporteze decesul. Din motive religioase, trupul său a fost cremat, iar oasele sale au fost fărâmate și împrăștiate în munți. Din punct de vedere legal, asta se numește profanare de cadavru, însă ar fi greu de urmărit în justiție. Dar acesta este adevărul. Noi nu mințim în legătură cu viața sau moartea cuiva. Vă rog să-i transmiteți cumva acest lucru domnului Ebisuno.

— A murit de cauze naturale.

Cheliosul aprobă adânc din cap.

— Domnul Fukada a fost pentru noi o persoană extrem de valoroasă. Nu, nu se poate descrie prin cuvinte atât de banale. A fost un adevărat colos. Moartea dânsului e cunoscută doar de un număr restrâns de oameni, însă e deplâns amarnic. Soția dânsului, adică mama lui Eriko Fukada, s-a stins din viață acum câțiva ani, în urma unui cancer la stomac. A refuzat chimioterapia și a murit în clinica din cadrul grupării. Soțul său i-a fost alături pe patul de moarte.

— Însă decesul nu a fost raportat? întrebă Komatsu.

Nu se auzi niciun cuvânt de negare.

— Iar domnul Fukada a murit de curând.

— Întocmai, zise Cheliosul.

— După ce a fost publicat romanul?

Cheliosul își coborî privirea către masă, apoi și-o înălță din nou către Komatsu.

— Da. Domnul Fukada a murit după ce a fost publicată *Crisalida de aer*.

— Între cele două evenimente există o relație de cauză și efect? întrebă Komatsu curajos.

Cheliosul tăcu o vreme, gândindu-se cum anume să răspundă. Apoi spuse hotărât:

— Bine. Ca să fie convins domnul Ebisuno, poate n-ar fi rău să clarific faptele. Adevărul este că însuși domnul Fukada a fost Liderul grupării, „cel ce aude vocea”. Când fiica sa, Eriko, a publicat *Crisalida de aer*, vocea nu i-a mai vorbit, iar domnul Fukada și-a încheiat singur viața. A fost o moarte naturală. Sau mai exact spus, și-a încheiat singur viața în mod natural.

— Eriko Fukada era fiica Liderului, mormăi Komatsu.

Cheliosul încuviință scurt.

— Și până la urmă ea și-a împins tatăl la moarte, continuă Komatsu.

Cheliosul încuviință din nou.

— Întocmai.

— Dar gruparea rezistă mai departe.

— Gruparea rezistă mai departe, răspuse Cheliosul și îl fixă pe Komatsu cu niște ochi ca două pietricele străvechi, afundate într-un ghețar. Domnule Komatsu, publicarea *Crisalidei de aer* a adus grupării o mare nenorocire. Însă *ei* nu vor să vă pedepsească pentru asta. Nu ar avea nimic de câștigat. *Ei* au o misiune de îndeplinit, iar pentru asta e nevoie de izolare în tăcere.

— Atunci să facem un pas înapoi și să uităm de povestea asta.

— Simplu spus, da.

— Și a fost necesar să mă răpiți ca să-mi transmiteți asta?

Pe chipul Cheliosului flutură pentru prima dată o umbră de expresie. O emoție ștersă, undeva între amuzament și compasiune.

— Ne-am dat peste cap să vă aducem aici pentru că am vrut să vă demonstrăm că *ei* sunt foarte serioși. Nu doresc să facă nimic extrem, dar dacă se cere, nu ezită. Am vrut să simțiți asta pe propria piele. Dacă nu vă țineți promisiunea, urmările nu vor fi deloc plăcute. M-am făcut înțeles?

— Da, răspuse Komatsu.

— Domnule Komatsu, sincer să fiu, voi ați avut mare noroc. Era o ceață deasă și nu s-a văzut prea bine, dar de fapt ați ajuns până la doar câțiva centimetri de buza prăpastiei. Să țineți bine minte lucrul ăsta. Deocamdată ei nu au timp să se ocupe de voi. Au alte probleme mult mai importante. Și în acest sens ați fost foarte norocoși. Și de aceea, cât vă mai ține norocul...

Cheliosul își întoarse ambele mâini cu palmele în sus, ca și cum ar fi vrut să vadă dacă plouă. Komatsu îl așteptă să continue, dar nu mai urmă niciun cuvânt. Odată ce termină de vorbit, pe chipul Cheliosului se strecură o undă de oboseală. Se ridică alene de pe scaun, îl plie, îl luă la subraț și ieși din încăperea, fără să mai arunce o privire înapoi. Ușa grea se închise și se auzi sunetul sec al cheii în broască. Komatsu rămase singur.

*

— Am mai stat patru zile închis în camera aia cubică. Terminaserăm de discutat ce era mai important. Mi se transmisese mesajul și ajunseserăm la o înțelegere. Dar nu am înțeles de ce trebuia să mă mai țină închis. Cei doi nu au mai apărut, iar băiatul bun la toate nu deschidea gura. Am mâncat iar mâncarea aia complet neinteresantă, m-am ras cu aparatul electric și mi-am petrecut vremea uitându-mă la pereți și la tavan. Când se stingea lumina, dormeam, când se aprindea, mă trezeam. Și rumegam în minte cuvintele Cheliosului. Am simțit atunci că *am fost foarte norocoși*. Așa cum a zis și el. Tipii ăia pot să facă orice le dă prin cap. Dacă se hotărăsc ei să facă ceva, pot fi oricât de nemiloși. Am înțeles bine lucrurile astea cât timp am stat închis acolo. Probabil tocmai de-asta m-au mai ținut închis încă patru zile după ce am terminat de discutat. Foarte meticuloși.

Komatsu ridică paharul și bău.

— Mi-au mai dat o dată cu cloroform și când m-am trezit, răsărea soarele. Eram întins pe o bancă în Jingū-Gaien. După jumătatea lui septembrie se lasă frig în zori și din cauza asta până la urmă chiar am răcit. N-or fi făcut-o ei intenționat, dar am zăcut trei zile cu febră la pat. Dar tot ar trebui să mă consider norocos că am scăpat doar cu atât.

Aici, Komatsu păru să-și încheie povestirea.

— Ați vorbit cu profesorul Ebisuno despre asta? întrebă Tengo.

— La câteva zile după ce m-au eliberat și mi-a trecut febra, m-am dus la casa lui din munți și i-am povestit și lui cam ce ți-am zis și ție.

— Dânsul ce a spus?

Komatsu luă ultima gură de *highball* și mai ceru unul. Îi oferii și lui Tengo încă unul, dar acesta clătină din cap.

— M-a pus să-i repet totul de nu știu câte ori și m-a întrebat tot felul de detalii. I-am răspuns și eu la ce am putut, bineînțeles. I-am repetat aceeași poveste de oricâte ori mi-a cerut-o. La urma urmei, eu am stat închis singur în cameră patru zile după ce am discutat cu Cheliosul. N-am avut cu cine să vorbesc, ci doar timp liber cu nemiluita. Așa că am rumegat bine ce-mi zisese el și am reușit să memorez cu exactitate totul, până la cel mai mic detaliu. Ca un reportofon uman.

— Dar partea cu moartea părinților lui Fukaeri e doar ce susțin ei, nu? Întrebă Tengo.

— Exact. Asta pretind ei, dar noi nu avem cum să ne convingem. Nu există certificate de deces. Dar din cum vorbea Cheliosul, mie, unul, mi-a dat senzația că nu vorbea ca să se afle în treabă. Așa cum a zis și el, pentru ei, viața și moartea sunt lucruri sfinte. După ce am terminat de vorbit, profesorul Ebisuno a căzut pe gânduri. Omul ăsta se gândește foarte mult și foarte profund. Apoi s-a ridicat fără un cuvânt și a trecut multă vreme până s-a mai întors în cameră. Cred că încerca să accepte moartea celor doi ca pe un lucru inevitabil, într-o anumită măsură. Poate chiar se aștepta și era pregătit în sinea lui să afle că deja nu mai erau pe lumea asta. Dar tot e o lovitură puternică atunci când afli cu certitudine de moartea unor oameni apropiați.

Tengo își aminti de livingul acela gol, lipsit de decorații, de tăcerea adâncă și rece și de ciripitul ascuțit al păsărilor care se auzea uneori pe fereastră.

— Și până la urmă am reușit oare s-o luăm înapoi și să ne retragem de pe câmpul minat? Întrebă el.

Sosi un nou *highball*. Komatsu își umezi buzele în el.

— Profesorul Ebisuno nu a ajuns la nicio concluzie pe loc. A zis că are nevoie de un răgaz de gândire. Dar ce ne mai rămâne de făcut decât să ne conformăm? Eu m-am mișcat imediat, bineînțeles. Am făcut tot ce-am putut să opresc tipărirea și chiar apare acum ca titlu epuizat. N-o mai scoatem nici în ediție broșată. Oricum s-a vândut enorm până acum și firma a avut câștiguri suficiente. Nu e nimic de pierdut. Sigur, fiind vorba de o companie, n-a fost taman ușor cu ședințele și cu aprobarea directorului, dar când le-am fluturat în fața eventualității unui scandal legat de un autor din umbră, i-a apucat pe toți șefii tremuriciul și până la urmă au făcut cum am zis eu. Sigur că de acum încolo o să-mi servească orezul rece, dar eu, unul, sunt obișnuit cu așa ceva.

— Profesorul Ebisuno a acceptat ce susțin ei, că părinții lui Fukaeri au murit?

— Așa cred, răspunse Komatsu. Doar că a avut nevoie de un pic de timp să o accepte drept fapt și să se obișnuiască cu ideea. Și din câte am văzut eu, indivizii erau serioși. Păreau să spere sincer să evite alte necazuri, chiar dacă făceau anumite compromisuri. Tocmai de-asta au și recurs la un asemenea gest, la răpire. Au vrut neapărat să ne transmită mesajul cum trebuie. Iar dacă ei și-au propus să incinereze în secret trupurile soților Fukada la ei în sectă, au făcut-o fără să sufle o vorbă. Chiar dacă acum e greu de dovedit, pentru că profanarea de cadavru e un delict grav. Și totuși mi-au spus-o. Adică într-atât de mult și-au dat ei cărțile pe masă. De-aia cred eu că ce mi-a zis Cheliosul e adevărat. Nu până la cel mai mic detaliu, dar în mare, da.

Tengo încercă să pună ordine în ce spusese Komatsu.

— Tatăl lui Fukaeri a fost „cel ce aude vocea”. Adică îndeplinea rolul de profet. Dar pentru că fiica sa, Fukaeri, a scris *Crisalida de aer* și romanul a devenit bestseller, vocea a încetat să-i mai vorbească și, prin urmare, el a murit, din cauze naturale.

— Sau și-a pus capăt vieții *în mod natural*.

— Iar acum misiunea principală a sectei e să găsească un nou profet. Dacă vocea încetează să le mai vorbească, comunitatea lor își pierde fundamentul. Așa că ei nu-și permit să-și piardă vremea cu noi. Pe scurt, cam despre asta e vorba, nu?

— Da.

— *Crisalida de aer* cuprinde informații care au o mare însemnătate pentru ei. Pentru că ele au fost tipărite și răspândite în lume, vocea a tăcut și pânza freatică s-a retras în adâncuri. Oare ce anume indică, în mod concret, informațiile astea importante?

— În ultimele patru zile, cât am stat închis, m-am gândit pe îndelete la asta, spuse Komatsu. *Crisalida de aer* nu e o carte prea lungă. În ea se descrie o lume în care mișună Oamenii cei Mici. Eroina e o fetiță de zece ani, care trăiește într-o comunitate izolată. Oamenii cei Mici vin noaptea pe furiș și țin o crisalidă de aer. În crisalidă se află dublura fetiței și așa se naște legătura între *mater* și *filia*. În lumea aceea, pe cer sunt două luni. Una mare și una mică, probabil simbolizând *mater* și *filia*. În roman, eroina – modelată probabil după Fukaeri – află că e *mater* și fuge din comunitate, abandonându-și *filia*. Mai departe nu ni se spune ce se întâmplă cu *filia*.

Tengo privi o vreme gheața care se topea în pahar.

— Poate că „cel ce aude vocea” are nevoie de *filia* pe post de intermediar, zise Tengo. El reușește să audă vocea doar prin intermediul ei. Sau poate că așa i se tălmăcesc spusele în vorbe pământene. Ca mesajul transmis de voce să capete forma corectă, trebuie să existe ambele părți. Sau, împrumutând termenii lui Fukaeri, un receptor și un perceptor. Pentru asta, mai întâi e nevoie de o crisalidă de aer, pentru că acesta e mijlocul prin care se naște *filia*. Și ca să se creeze o *filia* e nevoie de o *mater* potrivită.

— Asta e opinia ta.

Tengo clătină din cap.

— E mult spus opinie. E doar ce mi-a venit în minte ascultând cum ați rezumat subiectul poveștii.

Și cât rescrisese cartea, și după aceea, Tengo se tot gândise la ce semnificau *mater* și *filia*, dar nu reușise să-și formeze o imagine clară. Dar stând de vorbă cu Komatsu, niște fragmente începuseră să se lege între ele. Întrebări tot rămâneau. De ce apăruse pe patul de spital al tatălui o crisalidă de aer și de ce în ea se afla fetița Aomame?

— Un sistem foarte interesant, spuse Komatsu. Dar nu e o problemă dacă *mater* e separată de *filia*?

— Fără *filia* sa, o *mater* nu e completă. Așa cum vedem și la Fukaeri, anumite elemente, pe care nu le pot identifica în mod concret, îi lipsesc. E ca un om care și-a pierdut umbra. Ce se întâmplă cu o *filia* rămasă fără *mater*, nu știu. Probabil că nici ea nu e o ființă completă. La urma urmei, ea este doar o dublură. Dar în cazul lui Fukaeri, probabil că *filia* a reușit să-și îndeplinească rolul de vestală și fără să o aibă pe *mater* alături.

Komatsu strânse din buze și le încovoie ușor într-o grimasă. Apoi spuse:

— Cumva tu crezi că tot ce scrie în *Crisalida de aer* s-a întâmplat cu adevărat?

— Nu asta ziceam. Făceam doar niște presupuneri. Am încercat să plec de la ipoteza că totul s-a întâmplat cu adevărat și să văd încotro mă duce asta.

— Bine, zise Komatsu. Cu alte cuvinte, dublura lui Fukaeri a reușit să funcționeze ca vestală, chiar dacă se afla departe de ea.

— Tocmai de aceea secta nu s-a dat peste cap s-o aducă înapoi, deși știau unde fugise. Pentru că *filia* putea să-și îndeplinească sarcinile chiar dacă *mater* nu era lângă ea. Poate că legătura dintre ele a rămas foarte puternică, deși se aflau departe una de alta.

— Aha.

— Ce îmi imaginez eu, continuă Tengo, e că ei au mai multe *filiae*. Mă aștept ca Oamenii cei Mici să profite de orice ocazie li se ivește ca să țeasă cât mai multe crisalide de aer, pentru că i-ar neliniști să aibă un singur receptor. În același timp, probabil că există un număr limitat de *filiae* care funcționează corect. Probabil că ele alcătuiesc un grup compus dintr-o *filia* centrală, puternică, și altele auxiliare, mai puțin puternice.

— Vrei să spui că cea abandonată de Fukaeri a fost *filia* centrală, care funcționează corect?

— Mi se pare foarte probabil. Fukaeri se află chiar în miezul întregii povești. E ochiul taifunului.

Komatsu își încordă privirea și își încrucișă degetele pe masă. Când voia, putea să cumpănească lucrurile repede și bine.

— Uite la ce mă gândesc eu. Dacă Fukaeri pe care o vedem noi e de fapt *filia* și cea care a rămas la sectă e *mater*? Nu ți se pare o teorie validă?

Cuvintele lui Komatsu îl făcură pe Tengo să tresară. Nici nu se gândise până acum la așa ceva. Pentru el, Fukaeri era cea adevărată. Dar da, era și aceasta o posibilitate. Eu nu rămân însărcinată, fiindcă nu am ciclu, așa îi spusese ea în seara aceea, după partida aceea de sex ciudată, în care rolul lui fusese atât de pasiv. Dacă ea nu era decât o dublură, atunci probabil că era și firească. Dublurile nu se puteau reproduce. Doar o *mater* putea face asta. Însă Tengo nu reușea sub nicio formă să accepte această teorie, și anume posibilitatea ca el să fi făcut sex nu cu Fukaeri însăși, ci cu dublura ei.

— Fukaeri are o personalitate distinctă, spuse el. Are și propriul său cod de conduită. O dublură n-ar avea așa ceva.

— Ce-i drept, încuviință Komatsu. Așa e. I-or lipsi ei unele chestii, dar personalitate și cod de conduită are sigur. Aici trebuie să fiu de acord.

Și totuși Fukaeri încă ascundea secrete. Tengo simțea că în fata aceea frumoasă se găsea un cod important pe care trebuia să-l descifreze. Care era originalul și care dublura? Sau poate însăși distincția între original și dublură era greșită? Poate că, în funcție de situație, Fukaeri putea să fie ba originalul, ba dublura?

— Mai sunt câteva lucruri pe care nu le înțeleg, spuse Komatsu, apoi își întinse mâinile deasupra mesei și le privi. Pentru un bărbat de vârstă mijlocie, avea niște degete lungi și delicate. Vocea a încetat să mai vorbească, fântâna a secat, profetul a murit. Cu *filia* ce se întâmplă după asta? Că nu cred eu că se jertfește ca văduvele pe vremuri, în India.

— Fără receptor, rolul receptorului se încheie.

— Asta dacă mergem pe teoria ta, zise Komatsu. Tu crezi că Fukaeri a scris *Crisalida de aer* știind ce urmări poate să aibă? Individul ăla mi-a zis că n-a fost o chestie intenționată. Sau cel puțin că n-a fost intenția ei. Dar de unde să știe el așa ceva?

— Evident, n-am cum să știu care e adevărul, spuse Tengo. Dar nici eu nu cred că Fukaeri și-ar fi împins tatăl intenționat la moarte, indiferent ce motive ar fi avut. Eu aș zice că s-a îndreptat către moarte din motive care nu aveau nicio legătură cu ea. Poate că, din contră, faptele ei au fost menite ca o măsură de prevenire. Sau poate că tatăl ei își dorea să se elibereze de voce. Dar astea nu sunt decât niște presupuneri nefondate.

Komatsu căzu mult timp pe gânduri. Cutele din dreptul nasului i se adânciră și mai mult. Oftă și se uită împrejur.

— Ce lume ciudată! De la o zi la alta granița dintre ipotetic și real devine tot mai neclară. Ca scriitor, tu cum ai defini realitatea?

— Lumea reală e locul în care sângerezi dacă te înțepi cu acul, răspunse Tengo.

— Atunci sigur ne aflăm în lumea reală, zise Komatsu și își frecă interiorul antebrațului cu palma.

Pe el se reliefa venele albastrii. Nu prea arătau a vase de sânge sănătoase. Fuseseră maltratate ani de-a rândul cu alcool, țigări, un stil neregulat de viață și intrigi de salon literar. Komatsu își goli paharul dintr-o înghițitură și zângăni gheața rămasă în pahar.

— Dacă tot suntem la subiectul ăsta, ce-ai zice să mergi un pic mai departe cu teoria ta? Povestea a devenit interesantă.

— Indivizii caută un succesor pentru „cel ce aude vocea”, zise Tengo. Dar în același timp trebuie să găsească și o nouă *filia* care să *funcționeze corect*. Un receptor nou are nevoie de un perceptor nou.

— Cu alte cuvinte, trebuie să găsească din nou o *mater* potrivită. Iar asta înseamnă că trebuie să mai facă o crisalidă de aer. O treabă de mare amploare.

— Tocmai de-asta și ei sunt foarte serioși.

— Așa e.

— Dar asta nu înseamnă că n-au habar încotro s-o apuce, zise Tengo. Sigur au ei ceva în vizor.

Komatsu încuviință.

— Asta e senzația pe care mi-au lăsat-o și mie. Și de-asta au vrut să ne alunge de pe lângă ei cât mai repede posibil, ca să nu-i încurcăm. Cred că le-

am cam stat în gât.

— Dar cu ce să le fi stat noi în gât așa rău?

Komatsu clătină din cap. Nici el nu știa.

— Oare ce mesaje le-o fi transmis vocea până acum? se întrebă Tengo. Și ce legătură o fi existând între ea și Oamenii cei Mici?

Komatsu clătină din nou din cap, fără vlagă. Erau lucruri pe care ei doi nu puteau nici să și le imagineze.

— Ai văzut vreodată filmul *Odiseea spațială 2001*?

— Da, răspunse Tengo.

— Noi suntem ca maimuțele alea, zise Komatsu. Niște arătări cu blană neagră și lungă, care țopăie în jurul monolitului țipând chestii fără sens.

Doi mușterii noi intrară în bar, se așezară la tejghea cu un aer de obișnuiți de-ai casei și comandară cocteiluri.

— În orice caz, un lucru e clar, zise Komatsu ca să încheie conversația. Teoria ta e convingătoare și are logică. Mie îmi face mare plăcere să stau cu tine la taclale. Dar lăsând asta la o parte, noi trebuie să batem frumușel în retragere și să ne cărăm de pe terenul minat. De-acum înainte n-o să-i mai vedem pe Fukaeri și pe profesorul Ebisuno. *Crisalida de aer* e un roman fantastic complet nevinovat, care nu cuprinde niciun fel de informații concrete. Ce trăsnaie mai e și vocea asta, ce mesaje transmite ea, pe noi nu ne mai interesează. Lăsăm lucrurile așa?

— Ne dăm jos din barcă și ne întoarcem la viața pe uscat.

— Exact, încuviință Komatsu. Eu o să mă duc la serviciu în fiecare zi și o să adun pentru revistă manuscrise care nu au niciun fel de relevanță. Tu o să te duci să predai matematică la școala pregătitoare unor tineri promițători și între timp o să scrii romane. Ne întoarcem amândoi la tihna cotidiană. Fără curenți puternici și fără cascade. Zilele o să treacă, iar noi o să îmbătrânim liniștiți. Ai vreo obiecție?

— Păi, nici nu avem altă opțiune.

Komatsu își netezi cu degetele ridurile din dreptul nasului.

— Exact. Nu avem altă opțiune. Eu n-am chef să fiu răpit iar. Mi-a ajuns și o dată să stau închis în camera aia cubică. Nu cred c-aș mai vedea vreodată lumina zilei. Și chiar dacă n-ar fi așa, numai când mă gândesc că aș putea să mai dau ochii cu indivizii ăia doi, începe să-mi tremure inima din toate valvele. Tipii ăia îți fac de petrecanie doar dintr-o privire.

Komatsu ridică paharul către tejghea, comandând al treilea *highball*. Își aprinse și o țigară.

— Lăsând totul la o parte, mie de ce nu mi-ați povestit asta până acum? A trecut ceva timp de când ați fost răpit. Peste două luni. Nu era bine să-mi fi spus totul mai devreme?

— Știu și eu? zise Komatsu înclinându-și ușor capul într-o parte. Ai dreptate. Mi-am tot zis că trebuie să vorbesc cu tine, dar până la urmă am amânat de fiecare dată. Nu știu de ce. Poate fiindcă mă simțeam vinovat.

— Vinovat? se miră Tengo.

Nu-și imaginase c-o să audă vreodată aceste cuvinte din gura lui Komatsu.

— Măcar vinovat pot să mă simt și eu.

— Față de ce?

Komatsu nu răspunse. Își învârti o vreme țigara neaprînsă între buze, cu ochii mijiți.

— Și Fukaeri a aflat că părinții ei au murit? întrebă Tengo.

— Probabil că da. Sigur i-a zis profesorul Ebisuno la un moment dat.

Tengo încuviință. Ceva îi spunea că Fukaeri știa asta de mult timp. El fusese singurul lăsat în ceață.

— Deci ne dăm jos din barcă și ne întoarcem la viața pe uscat.

— Exact, ne cărăbănim de pe terenul minat.

— Dar credeți că putem să revenim așa, pur și simplu, la viața de dinainte?

— Trebuie să ne străduim, răspunse Komatsu și își aprinse țigara cu un băț de chibrit. Te îngrijorează ceva anume?

— Multe lucruri au apucat să se sincronizeze. Asta e senzația mea. Și și-au schimbat deja forma. Nu cred că pot reveni prea ușor la cum erau.

— Chiar dacă e în joc viața noastră?

Tengo clătină din cap ambiguu. De multă vreme se simțea prins într-un curent puternic și neabătut, care îl purta către un loc necunoscut. Dar era un lucru pe care nu i-l putea explica lui Komatsu în termeni concreți.

*

Tengo nu îi mărturisi lui Komatsu că în romanul pe care îl scria în prezent preluase ca atare lumea descrisă în *Crisalida de aer*. Sigur nu i-ar fi convenit. Dar, în primul rând, nici Pionierilor nu le-ar fi convenit. Risca să se trezească pe un nou teren minat și să-i tragă după el pe cei din anturajul lui. Însă romanul mergea mai departe aproape de la sine, asumându-și propria sa viață și propriul său scop, iar Tengo era deja prins iremediabil în lumea lui. Pentru el, nu mai era o lume fictivă, ci o lume reală, în care curgea sânge adevărat

dacă îți creștii pielea cu cuțitul. Iar pe cerul ei pluteau două luni, una mare și una mică.

Capitolul 19   Ce poate el și alții nu

Era o dimineață de joi, cu un vânticel blând. Ushikawa se trezi ca de obicei înainte de șase și se spală pe față cu apă rece. Apoi se spală pe dinți și se bărbieri cu aparatul de ras electric, ascultând la radio buletinul de știri NHK. Puse apă la fiert și își făcu o supă cu tăiței instant. După ce o mâncă, bău și un nes. Își rulă sacul de dormit, îl băgă în debara și se instalează din nou lângă aparatul de fotografiat de la fereastră. Cerul începea să se lumineze înspre est. Se anunța o zi caldă.

Învățase deja toate chipurile celor care plecau dimineața la serviciu. Nu mai era nevoie să-i fotografieze. Între șapte și opt și jumătate, ieșeau în grabă din bloc și se îndreptau către gară. Erau chipuri cunoscute. Din stradă se auzeau glasurile vesele ale elevilor care mergeau în grupuri către școală. Vocile acelea îi aminteau de fiicele lui, când erau mici. Lor le plăcea la nebunie să se ducă la școală. Făceau pian și balet și aveau mulți prieteni. Ushikawa nu reușise niciodată să înțeleagă bine cum de avea el niște copii atât de normali. Cum era posibil ca unul ca el să le fie tată?

După ce trecu ora la care lumea pleca la muncă, nu se mai perindă nimeni prin bloc. Și vocile cristaline ale copiilor se stinseră. Ushikawa lăsă telecomanda și fumă o țigară sprijinit de perete, uitându-se la intrare prin crăpătura draperiei. Ca de obicei, puțin după ora zece apăru poștașul pe scuterul lui roșu și distribui cu îndemânare plicurile în cutiile de scrisori. Din câte vedea Ushikawa, cam jumătate era corespondență nesolicitată. Multe plicuri urmau probabil să ajungă la gunoi nedeschise. Pe măsură ce soarele urca la amiază, temperatura creștea cu rapiditate și oamenii care treceau pe stradă își lepădau paltoanele.

Fukaeri apăru în holul blocului puțin după ora unsprezece. Purta același pulover negru, pe gât, ca în ziua precedentă, o jachetă gri, blugi, teniși și o pereche de ochelari de soare. Mai avea și geantă mare și verde, pusă poștarește. Geanta părea îndesată cu fel de fel de obiecte, pentru că arăta foarte deformată. Ushikawa se dezlipi de perete, se mută la aparatul de fotografiat și se uită prin vizor.

Își dădu seama că fata pleca de acolo. Aruncase în geantă tot ce avea, cu gândul să se ducă în altă parte. Arăta de parcă nu intenționa să se mai

întoarce. Poate că se hotărâse să plece pentru că îl observase pe el. La acest gând, inima începu să-i bată cu putere.

Când ieși pe ușă, fata se opri și se uită din nou în sus, căutând parcă ceva cu privirea între transformator și cablurile încâlcite. Lentilele ochelarilor îi străluceau orbitor în lumina soarelui. Din cauză că-i ascundeau expresia feței, Ushikawa nu-și dădea seama dacă fata găsise sau nu acel ceva. Fata rămase acolo nemișcată, cu ochii pe cer, preț de vreo treizeci de secunde. Apoi își întoarse capul deodată și se uită la fereastra în spatele căreia se ascundea Ushikawa. Își scoase ochelarii și îi vârî în buzunarul jachetei. Apoi încruntă din sprâncene și își focaliză privirea asupra teleobiectivului camuflat în colțul ferestrei. Știa că cineva o urmărea pe ascuns și așa că se uita și ea la Ushikawa de pe partea cealaltă a obiectivului, cum ar curge apa înapoi printr-o conductă curbată. Ushikawa simți cum i se face pielea de găină pe ambele brațe.

Fukaeri clipea rar. Genele ei se apropiiau și se depărtau încet și prudent, ca două creaturi liniștite, independente. Însă altă parte din ea nici nu clintea. Doar stătea acolo și îl privea direct pe Ushikawa cu gâtul răsucit, ca o pasăre înaltă și mândră. Ushikawa nu putea să-și întoarcă ochii de la ea. Avea senzația că lumea întregă se opri în loc. Vântul nu mai bătea și niciun sunet nu făcea aerul din jur să vibreze.

Într-un final, Fukaeri încetă să-l mai privească. Se uită din nou în sus, către același punct din văzduh. Însă de data aceasta își încheie cercetarea după doar câteva secunde. Expresia de pe chipul ei rămase neschimbată. Își scoase ochelarii din buzunar, îi puse la loc pe nas și o porni către stradă, pășind lin și fără ezitare.

Să fugă după ea? Tengo încă nu se întorsese, așa că își permitea s-o urmărească și să vadă unde se duce. Nu strica să afle unde urma să se mute. Însă, nu se știe de ce, Ushikawa nu putea să se ridice de pe podea. Parcă paralizase. Privirea cu care îl sfredelise parcă îi răpise toată forța de care avea nevoie ca să se miște.

Ei, n-are nimic, își zise el, ținut pe podea. Cea pe care trebuie eu s-o găsesc e Aomame. Eriko Fukada e foarte interesantă, dar e o divagație de la subiect. E doar un actor dintr-un rol secundar care s-a nimerit prin peisaj. Dacă e să plece de aici, n-are decât să se ducă unde vrea.

Odată ieșită în stradă, Fukaeri se îndreptă în pas rapid către gară, fără să se uite nici măcar o dată înapoi. Ushikawa o urmări cu privirea din spatele draperiilor decolorate de soare. Când silueta sa, cu geanta ei verde care se

bălângănea încolo și încoace, dispăru din câmpul lui vizual, se târî de lângă aparatul de fotografiat până la perete și se rezemă de el. Așteptă așa să-și recapete puterile. Luă o țigară Seven Stars și o aprinse cu bricheta. Trase fumul adânc în piept. Dar nu avea niciun gust.

Puterea tot nu-i revenea. Amorteala îi stăruia mai departe în mâini și în picioare. La un moment dat, realizează că înlăuntrul lui se crease un gol straniu. O adevărată cavernă. Era un spațiu care nu semnifică decât lipsă, vid. Ushikawa rămase așezat în caverna aceea neștiută căscată în interiorul lui, neputând să se mai ridice. Simțea în piept o durere surdă, dar care parcă nu se putea numi durere. Era ca o diferență de presiune creată la tangența dintre lipsă și ne-lipsă.

Ushikawa rămase mult timp așezat pe fundul cavernei. Fumă o țigară fadă, rezemat de perete. Spațiul acela gol fusese lăsat de fata care tocmai plecase. Ba poate că nu, își zise el. Poate că a existat dintotdeauna în mine și ea doar mi l-a indicat.

Ushikawa își dădu seama că Eriko Fukada îl făcuse să se cutremure literalmente din tot corpul. Privirea ei pătrunzătoare și neclintită îi zguduise nu numai corpul, ci întreaga sa existență, din temelii. Se simțea ca un om cumplit de îndrăgostit. Era prima dată în viața lui când încerca o asemenea emoție.

Da' de unde! își zise el. De ce să mă îndrăgostesc eu de fata asta? Nu cred că ar exista pe lume o pereche mai nepotrivită decât ea și cu mine. Ushikawa chiar se duse la baie și se uită în oglindă. Nu, nu e vorba doar de înfățișarea fizică. Din toate punctele de vedere, nu e om pe pământ mai departe de ea ca mine. Și nu era vorba că Ushikawa era atras sexual de ea. Ca libido, lui îi era suficient să se culce o dată sau de două ori pe lună cu o prostituată pe care o știa. Îi dădea telefon, o chema într-o cameră de hotel și făceau sex. Așa cum te-ai duce la frizer.

Aceasta era probabil o problemă care ținea de suflet, trase el concluzia după ce medită îndelung. Ce se născuse între el și Fukaeri era o legătură sufletească. Lucru greu de crezut, dar, privindu-se prin cele două capete ale teleobiectivului camuflat, el și această fată frumoasă se înțeleaseră reciproc, până în adâncurile ființei lor. Totul durase doar câteva clipe, dar ei își deschisera sufletul unul către altul. Apoi ea plecase și îl lăsase singur în caverna aceea goală.

Fata știa că o priveam pe ascuns prin teleobiectiv, prin crăpătura draperiei, se gândi el. Sigur știa și că am urmărit-o până la supermarket. Nu

s-a uitat deloc înapoi, dar sunt convins că era conștientă de prezența mea. Cu toate astea, n-a părut deloc să mă învinuiască pentru ceea ce am făcut. Ea m-a înțeles până în străfunduri.

A apărut și apoi a dispărut. Noi am venit din direcții diferite, s-a întâmplat să ne intersectăm calea, ne-am privit o clipă, apoi am pornit din nou în direcții diferite. N-am să mă mai întâlnesc niciodată cu ea. A fost ceva unic. Și de-ar fi să ne mai vedem vreodată, mai mult decât ce s-a întâmplat aici, ce aş putea să vreau de la ea? Acum ne aflăm din nou la două capete îndepărtate ale lumii și nu există nicăieri cuvinte care să ne unească.

*

Sprijiuit de perete, Ushikawa inspecta prin draperie lumea care se perinda pe ușă. Poate Fukaeri se răzgândea și venea înapoi. Poate își aducea aminte că uitase ceva important. Dar, desigur, fata nu se mai întoarce. Plecase hotărâtă în altă parte. Nu se mai întorcea acolo, orice s-ar fi întâmplat.

Ushikawa își petrecu după-amiaza cuprins de o senzație cumplită de neputință. O neputință fără formă și fără greutate. Sângele îi curgea prin vene mai greu, mai domol. Avea vederea ușor încețoșată, iar încheieturile îi scârțâiau apatic. Dacă închidea ochii, simțea acea durere lăsată de privirea ei zvâcnindu-i în coaste. Era o durere care venea și pleca, aidoma unor valuri liniștite care se loveau de țârm. Apoi iar venea și iar pleca. Uneori devenea atât de intensă, încât îl făcea să se schimonosească. Însă Ushikawa observă că îi și aducea o căldură cum nu mai simțise vreodată.

Nici soția, nici cele două fiice și nici casa cu gazon din Chūō-Rinkan nu-i aduseseră vreodată atâta căldură. În inima lui exista mereu un boț de pământ înghețat, rămas netopit. El își dusesese viața cu acest miez dur și rece în el, fără măcar să-i simtă răceala. Aceea era pentru el temperatura normală. Însă privirea lui Fukaeri reușise să topească, fie doar și momentan, miezul de gheață. Iar din acea clipă, Ushikawa începuse să simtă în piept o durere surdă. Poate că până atunci nucleul acela rece îi ținuse amorțită durerea, funcționând ca un mecanism de protecție, iar acum era deschis la ea. Dar, într-un sens, era chiar bine-venită, deoarece venea însoțită de căldură. Atâta vreme cât nu primea durerea, nu simțea nici căldura. Era ca un fel de troc.

Învăluit în micul ochi de lumină al după-amiezii, Ushikawa gusta în același timp și durerea, și căldura. Nemișcat, în tihnă. Era o zi liniștită de iarnă, fără vânt. Oamenii mergeau pe stradă agale, trecând prin razele de lumină diafane. Dar soarele coborî treptat către vest, se ascunse în spatele clădirilor și ochiul de lumină dispăru și el. Căldura zilei se disipă, lăsând loc

frigului înserării.

Ushikawa oftă din rărunchi și se dezlipi de lângă peretele de care stătuse rezemat. Amorțeala stăruia întrucâtva, dar nu-l împiedica să se miște prin casă. Se ridică în picioare, își întinse brațele și picioarele și își suci gâtul scurt și gros în toate direcțiile, închise și deschise palmele de mai multe ori. Apoi făcu exerciții de *stretching* pe rogojina de paie care acoperea podeaua. Articulațiile din tot corpul îi scrâșneau surd, în vreme ce mușchii își recăpătau flexibilitatea, puțin câte puțin.

Era ora la care lumea se întorcea de la serviciu și de la școală. Trebuia să-și reia activitatea de supraveghere. Nu contează dacă îți place sau nu, se îndemnă Ushikawa. N-are a face cu ce e bine și ce e rău. Tu trebuie să termini ce ai început. Aici e la bătaie și propriul tău destin. Nu poți să stai la nesfârșit în fundul peșterii, picat aiurea pe gânduri.

Ushikawa se postă din nou în dreptul aparatului de fotografiat. Împrejur se făcuse întuneric și becul de la intrarea în bloc era aprins. Probabil avea un temporizator care îl făcea să se aprindă la o anumită oră. Oamenii intrau pe ușă unul după altul ca niște păsări anonime care se întorc la cuibul lor sărăcăcios. Chipul lui Tengo Kawana nu se zărea printre ei. Dar avea să se întoarcă și el în curând. Nu putea să stea chiar atât de mult să vadă de tatăl său. Probabil că urma să se întoarcă la Tokio până la sfârșitul săptămânii și să-și reia serviciul. Adică peste câteva zile. Sau poate chiar azi-mâine. Asta îi spunea lui Ushikawa instinctul său.

Eu sunt o creatură slinoasă și jilavă, ca un vierme trăind sub o piatră, în umezeala ei, își spuse el. Păi, trebuie s-o recunosc, nu? Dar în același timp sunt un vierme infinit de eficient, infinit de răbdător și tenace. Nu mă dau bătut cu ușurință. Dacă am un indiciu, îl urmez. Mă cațăr pe peretele înalt și drept oricât de sus. Trebuie să-mi recapăt miezul rece din piept. Am nevoie de el acum.

Așezat în dreptul aparatului de fotografiat, Ushikawa își frecă bine palmele între ele, apoi se asigură din nou că își putea mișca în voie toate cele zece degete.

Sunt multe lucruri pe care lumea obișnuită poate să le facă, dar eu nu pot, își zise el. Asta e cert. Tenisul sau schiatul s-ar număra printre ele. Să fiu angajat la o firmă, să am o familie fericită. Dar pe de altă parte sunt și câteva lucruri pe care eu pot să le fac, dar pe care alții nu pot. Iar eu sunt foarte priceput la aceste *câteva lucruri*. Nu mă aștept eu ca spectatorii să mă aplaude sau să-mi arunce bani. Dar n-ar trebui să arăt lumii aceste abilități?

La nouă și jumătate, Ushikawa își încheie activitatea pe ziua respectivă. Vărsă într-o oală o conservă de supă de pui, o încălzi pe aragazul de voiaj și o mănca foarte grijuliu, cu lingura. Pe lângă ea mănca și două chifle reci. Ronțâi un măr, cu coajă cu tot. Apoi făcu pipi, se spală pe dinți, întinse sacul de dormit pe podea și se strecură în el, îmbrăcat doar în lenjeria de corp. Trase fermoarul până în dreptul gâtului și se ghemui ca un vierme.

Așa i se încheie ziua. Fără să culeagă vreun rod. Doar aflase că Fukaeri își făcuse bagajele și plecase. Dar nu știa încotro se duse. *Undeva*. Băgat în sacul de dormit, Ushikawa clătină din cap. *Undeva*, fără nicio legătură cu el. În scurt timp trupul lui înghețat se încălzi și în același timp alunecă într-un somn profund. În sfârșit, nucleul acela mic și rece își recăpătă locul în sufletul lui.

*

A doua zi nu se petrecu nimic demn de menționat. Și apoi veni ziua de sâmbătă, tot o zi caldă și liniștită. Multă lume lăncezea în pat până la prânz. Ushikawa stătea la geam, ascultând în surdină la radio știrile, informațiile rutiere și buletinul meteo.

Puțin înainte de ora zece apăru un corb mare, care rămase o vreme pe treptele pustii de la intrare. Se uită cu atenție împrejur, dând din cap de câteva ori, de parcă încuviința. Ciocul lui mare și gros se legănă în aer, în sus și în jos, iar aripile sale negre și lucioase străluceau în razele soarelui. Când apăru poștașul pe scuterul său roșu, corbul își deschise aripile refractar și își luă zborul. Se înalță în aer cu un croncănit scurt. Odată ce poștașul termină de distribuit corespondența și plecă, apăru un stol de vrăbii. Acestea începură să scurme agitate prin fața intrării. Cum găseau cine știe ce fleac, îl apucau și dădeau fuga imediat în altă parte. După aceea apăru o pisică târcată. Părea să aparțină cuiva din vecini, pentru că avea zgardă de purici la gât. Ushikawa nu o mai văzuse până atunci. Pisica intră într-un rând de flori uscate și făcu pipi, iar după ce termină, îl miroși. Ceva păru să nu-i convină, deoarece strâmbă nemulțumită din mustăți. Apoi dispăru prin spatele blocului, cu coada ridicată băț.

Până la prânz ieșiră pe ușă câțiva locatari. Din felul în care erau îmbrăcați, păreau să se ducă ori undeva să se distreze, ori doar la cumpărături. Ushikawa învățase deja fiecare chip în parte, însă nu-l interesau câtuși de puțin personalitatea sau modul lor de viață. Nici măcar nu-și imagina o clipă cum puteau să arate.

Viețile voastre sigur au mare importanță pentru voi, își zise el. Și sunt de

neînlocuit. Asta înțeleg. Dar mie îmi sunt paralele. Pentru mine, unul, nu sunteți decât niște decupaje de hârtie care se perindă în fundal. Singurul lucru pe care îl vreau eu de la voi e să nu cumva să mă încurcați. Faceți bine și rămâneți doar niște decupaje.

— Da, măi Fund-de-pară! strigă el după o femeie între două vârste, cu un posterior modelat ca o pară, care tocmai trecea prin dreptul său. Nu ești decât un decupaj! N-ai substanță, n-ai nimic! Știai asta? Bine, tu ești cam durdulie pentru o foiță de hârtie.

Însă privind lucrurile așa, tot ce era cuprins în acel fundal începu să-i pară „fără sens” și „paralel”. Poate că până și fundalul în sine era ceva imaginar. Poate că el însuși era de fapt cel păcălit de acei oameni-decupaj, lipsiți de substanță. La acest gând, pe Ushikawa îl cuprinsese treptat neliniștea. Totul i se trăgea din faptul că stătea închis într-o casă nemobilată și urmărea lumea pe ascuns, zi de zi. Se mai zdruncină și nervii. Ushikawa își propuse să spună cu voce tare ce-i trecea prin minte. „Bună dimineața, Urecheatule!”, i se adresă el unui bătrân înalt și slab, pe care îl vedea prin vizor, cu urechile ascuțite ca niște coarne, care se șteau din părul lui alb. „Ai plecat la plimbare? Mersul face bine la sănătate. Vremea e frumoasă, să-ți priască! Tare mi-ar mai plăcea și mie să-mi dezmorțesc un pic picioarele, dar din păcate trebuie să stau toată ziua aici în fund, cu ochii lipiți de ușa asta prăpădită.” Bătrânul mergea cu spatele drept, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni de lână și un cardigan. I-ar fi stat bine alături un câine alb și serios, dar în acel bloc nu se permiteau animalele de companie. Când acesta dispăru, pe Ushikawa îl cuprinsese un sentiment profund de neputință. Monitorizarea lui putea să nu dea niciun fel de roade. Poate că intuiția lui nu făcea nici două parale, iar el își tocea degeaba nervii în casa aceea goală, fără să ajungă nicăieri. Așa cum se tocește capul unei statui Jizō, tot mângâiată de copiii care trec pe lângă ea.

La amiază, Ushikawa mănca un măr și biscuiți sărați cu brânză, apoi *onigiri*¹ cu prune murate. După aceea se rezemă de perete și ațipi. Trase un pui de somn, scurt și fără vise, dar când se trezi, nu-și mai amintea unde era. Memoria lui era ca o cutie goală, cu patru colțuri. Înăuntrul acelei cutii nu era decât vid. Ushikawa îi dădu roată cu privirea. Când se uită mai bine,

---

¹ Găluște de orez, cu diverse umpluturi sau învelite în alge, echivalentul sendvișului din bucătăria vestică.

observă că nu era un simplu vid, ci o încăpere întunecată, goală și rece, complet nemobilată. Un loc nefamiliar. Pe ziarul de lângă el zăcea un cotor de măr. Ushikawa era buimac. Ce căuta el în locul acela ciudat?

Apoi își aminti, în sfârșit, că monitoriza intrarea blocului în care locuia Tengo. Da, avea și aparatul de fotografiat SLR Minolta, cu teleobiectiv. Își aminti și de bătrânul cu părul alb și urechile mari, care ieșise singur la plimbare. Amintirile începeau să revină treptat în cutia cea goală, ca niște păsărele care se întorc în crâng la apusul soarelui. Iar de acolo reieșeau două adevăruri concrete:

- (1) Eriko Fukada a plecat.
- (2) Tengo Kawana nu s-a întors.

În apartamentul lui Tengo de la etajul doi nu era nimeni în acel moment. Draperiile erau trase peste geam și liniștea învăluia acel spațiu pustiu, întreruptă din când în când doar de termostatul frigiderului. Ushikawa vizualiză absent acea imagine. A-și închipui o cameră pustie era ca și cum și-ar fi imaginat lumea de după moarte. Apoi își aminti deodată de încasatorul misterios de la NHK care bătuse insistent la ușă. Stătuse cu ochii în patru, dar nu văzuse niciun semn că ar fi plecat. Oare locuia și el în aceeași clădire? Sau poate unul dintre locatari se dădea drept încasator de la NHK și își necăjea vecinii? Dar de ce să facă așa ceva? Era o ipoteză de-a dreptul bolnavă. Însă cum altfel se putea explica situația asta bizară? Ushikawa nu găsea niciun răspuns.

*

Tengo Kawana apăru în holul blocului în acea după-amiază, un pic înainte de ora patru. Sâmbătă, înainte de apusul soarelui. Avea gulerul de la jacheta veche ridicat, o șapcă bleumarin pe cap și o geantă de voiaj pe umăr. Intră direct în clădire, fără să zăbovească la intrare și fără să se uite în jur. Ushikawa încă era destul de absent, însă nu avea cum să nu observe silueta înaltă care îi traversa câmpul vizual.

— A, bine ați revenit, domnu' Kawana! mormăi Ushikawa și îl fotografie de trei ori cu ajutorul dispozitivului automat. Cum se simte tatăl dumneavoastră? Sigur sunteți foarte obosit. Să vă odihniți cum trebuie! E tare bine să te întorci acasă. Chiar și în blocul ăsta prăpădit. Așa, cât ați fost plecat, să știți că Eriko Fukada și-a făcut bagajele și și-a luat tălpășița.

Desigur, vocea lui nu ajungea până la urechile lui Tengo. Nu era decât un monolog. Ushikawa aruncă un ochi la ceasul de la mână și își notă ora în

carnețel. Tengo Kawana, întors din călătorie la ora trei și cincizeci și șase de minute.

În momentul în care Tengo intră în bloc, o ușă se deschise larg și realitatea năvăli peste Ushikawa. Așa cum aerul umple văzduhul, simțurile i se ascuțiră într-o clipă și o nouă vitalitate îi străbătu corpul. Era și el o piesă eficientă din angrenajul lumii, care se fixă în locașul ei cu un clic plăcut. Circulația sângelui i se înteteți, răspândind adrenalina în tot corpul. Așa mai merge, își zise Ushikawa. Asta e fața mea adevărată, asta e fața adevărată a lumii.

*

Tengo apăru din nou după ora șapte. După apusul soarelui, vântul începuse să bată și temperatura scădea cu repeziciune. Purta un hanorac, o geacă de piele și blugi decolorați. Când ieși din bloc, se opri și privi în jur. Însă nu găsi nimic. Se uită și în direcția lui Ushikawa, dar nu îi zări silueta ascunsă. Nu se compară cu Eriko Fukada, își zise Ushikawa. Ea e *specială*. Ea vede lucruri pe care alții nu le văd. Dar tu, Tengo, de bine, de rău, ești un om obișnuit. Tu nu poți să mă dibuiești.

Constatând că nimic nu s-a schimbat în jur, Tengo își trase fermoarul de la geacă până sub bărbie, își îndesă mâinile în buzunare și ieși în stradă. Ushikawa își puse imediat căciula pe cap, fularul la gât, se încălță și o porni după el.

Nu îi luase mult timp, pentru că era pregătit să iasă din casă imediat cum apărea Tengo. Desigur, urmărirea era o opțiune periculoasă. Tengo l-ar fi recunoscut imediat după silueta lui, după înfățișarea lui atât de aparte. Dar se întunecase deja și, dacă avea grijă să păstreze suficientă distanță, nu era chiar așa ușor de depistat.

Mergând agale, Tengo se uită înapoi de câteva ori, dar Ushikawa era destul de atent ca să nu fie zărit. Văzut de la spate, părea cufundat în gânduri. Poate se gândea la faptul că Fukaeri nu mai era. Părea să se îndrepte către gară. Oare voia să ia trenul și să se ducă undeva? Așa i-ar fi fost greu să-l mai urmărească. În stație era lumină și, fiind sâmbătă seara, nici călători nu erau mulți, iar Ushikawa ar fi ieșit cumplit în evidență. În cazul acesta, ar fi fost mai deștept să renunțe.

Însă Tengo nu se ducea la gară. După o vreme, o coti în altă direcție, pe o stradă mai pustie, și se opri în fața unui local numit „Spic de grâu”. Era un loc frecventat de tineri, unde se putea lua o masă ușoară. Tengo se uită la ceas și, după câteva clipe de gândire, intră. „Spic de grâu”, se gândi

Ushikawa, clătinând din cap. Ce nume tâmpit pentru un local!

Ushikawa se opri în umbra unui stâlp și se uită împrejur. Probabil că Tengo avea de gând să bea un pahar și să mănânce ceva. Asta însemna cel puțin o jumătate de oră. Dacă avea ghinion, putea să stea acolo și o oră întregă. Căută cu privirea un loc potrivit unde să piardă timpul, din care să vadă cine venea și pleca de la „Spic de grâu”, însă în preajmă nu erau decât o lăptărie, un mic loc de întrunire pentru membrii cultului Tenrikyo și un magazin de orez, toate cu obloanele deja trase. Măi, să fie! își zise Ushikawa. Vântul bătea aprig dinspre nord-vest, suflând cu putere norii de pe cer. Căldura blândă a zilei părea acum doar o amăgire. Firește, lui Ushikawa nu-i surâdea deloc să stea degeaba nicio jumătate de oră, la marginea drumului, în vântul acela rece.

Se gândi să se retragă. Tengo oricum doar lua masa acolo. Nu era nevoie să se chinuie să-l urmărească. Putea și el să se ducă la un restaurant, să mănânce ceva cald și să se întoarcă acasă. În curând avea să se înapoieze și Tengo. Varianta aceasta îi suna minunat. Se închipui intrând într-un restaurant încălzit și mâncând un *oyakodon*¹. În ultimele zile nu mai băgase în stomac nimic consistent. Putea să ceară și un *sake* cald, că tot nu mai băuse de multă vreme. Pe frigul acela, s-ar fi trezit din amețală cum ieșea din casă.

Dar își imaginează și un alt scenariu. Poate că Tengo avea întâlnire acolo cu cineva. Era o posibilitate pe care nu o putea ignora. Tengo plecase de acasă și o luase drept într-acolo, fără ezitare.

Se uitase la ceas înainte să intre în local. Dacă îl aștepta cineva? Sau dacă acel cineva urma să apară abia de acum încolo la „Spic de grâu”? Dacă era pe-așa, trebuia neapărat să afle cine era acea persoană. Și atunci nu-i mai rămânea decât să stea în drum, cu ochii pe local, chiar dacă îi înghețau de tot urechile. Ushikawa își alungă resemnat din minte *oyakodon-ul* și *sake-ul* cald.

Poate că persoana cu care se întâlnea era Fukaeri. Sau Aomame. La acest gând, Ushikawa își reveni în fire. Răbdarea e punctul meu forte, își zise el. Dacă simt eu că poate să iasă ceva, de asta mă agăț. Nu-mi desfac mâna nici plouat, bătut de vânt, ars de soare sau ciomăgit. Nu se știe când mai pot să înhaț ocazia la loc, odată ce am lăsat-o să-mi scape. Ushikawa învățase pe

---

¹ Amestec de carne de pui și ou, pe pat de orez.

pielea lui că pe lume există suferințe mai grozave decât cea care îl aștepta acum.

Se sprijini de un perete, ascuns în umbra stâlpului și a unui panou electoral al Partidului Comunist Japonez, cu ochii pe intrarea localului. Avea fularul verde înfășurat până sub nas și mâinile îndesate în buzunarele paltonului de lână. Din când în când, scotea un șervețel de hârtie și-și ștergea nasul, dar altfel nu făcea nicio mișcare. Uneori îi mai ajungeau la urechi anunțurile din stația Kōenji, purtate de vânt. Câțiva trecători care îl observară ascuns acolo grăbiră pasul, încordați. Însă Ushikawa stătea la adăpostul întunericului și nu i se distingea chipul. Dar îi înfricoșa trupul său scurt și îndesat care se profila în umbră ca un bizar obiect decorativ.

Oare Tengo ce bea și ce mânca acolo? Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât i se făcea mai foame și mai frig. Însă nu reușea să-și țină în frâu imaginația. Nici nu trebuia să fie *sake* fierbinte sau *oyakodon*, putea să fie orice. Ushikawa ar fi vrut să intre într-un loc unde era cald și să ia o masă banală. Orice suna mai bine decât să stea în întuneric, bătut de vânt și privit cu suspiciune de trecători.

Însă nu avea de ales. Altă cale nu avea de urmat decât să aștepte dărdâind de frig până termina Tengo de mâncat și ieșea din local. Ushikawa se gândi la casa din Chūō-Rinkan și la masa de acolo. Pe masa aceea i se puna seară de seară o mâncare caldă. Dar acum nici nu-și mai aducea aminte ce anume. Ce naiba mâncam eu pe-atunci? se întrebă el. Parcă ar fi un basm, ceva trăit într-o viață anterioară. Au fost odată ca niciodată, la cincisprezece minute de mers de stația Chūō-Rinkan de pe linia Odakyu, o casă nouă-nouță și o masă plină cu bucate calde. Două copilițe cântau la pian, curticica avea gazon, iar câinele cu pedigree zburda prin ea fericit.

*

Tengo ieși neînsoțit din local după treizeci și cinci de minute. Nu era rău. Putea să fie mult mai nasol de atât, își spuse Ushikawa. Fuseseră treizeci și cinci de minute lungi și jalnice, dar tot era mai bine decât o oră și jumătate lungă și jalnică. Îi era foarte frig, dar încă nu-i degeraseră urechile. Cât timp fusese Tengo înăuntru, pe la „Spic de grâu” nu se perindase nimeni care să-i capteze atenția lui Ushikawa. Doar un cuplu tânăr, care intrase. Nu ieșise niciun mușteriu. Probabil Tengo stătuse singur să bea ceva și să ia o cină ușoară. Ushikawa îl urmări, păstrând o distanță suficientă între ei, ca la venire. Tengo o luă înapoi pe același drum, probabil cu gândul să se întoarcă direct acasă.

Însă acesta devie de la traseu și coti pe o străduță pe care Ushikawa n-o știa. Așadar nu se ducea direct acasă. Văzut de la spate, cu spinarea lui lată, părea cufundat în gânduri. Și mai adânc ca mai devreme. Nu se mai uita deloc înapoi. Ushikawa cercetă împrejurimile, străduindu-se să găsească numele străzilor pe care trecea și să le țină minte, ca să poată parcurge din nou traseul peste câteva zile, singur. Ushikawa nu cunoștea zona, dar judecând după vuietul tot mai puternic al mașinilor care curgeau neîntrerupt una după alta, presupuse că se apropia de Șoseaua de Centură nr. 7. Între timp, Tengo iuți un pic pasul, semn că se apropia de destinație.

Nu-i rău, se gândi Ushikawa. Tipul ăsta se duce *unde*. Așa mai merge! Înseamnă că nu m-am ținut după el degeaba.

Tengo traversa grăbit străzile din zona rezidențială. Era o seară de sâmbătă vântoasă și rece. Oamenii stăteau în casă la căldură, așezați în fața televizoarelor cu o băutură fierbinte în mână. Nu era mai nimeni pe străzi. Ushikawa se ținea după el la o distanță potrivită. Tengo era destul de ușor de urmărit. Fiind înalt și mare de statură, nu se pierdea în mulțime. Atunci când mergea, nu făcea altceva decât să meargă. Își ținea privirea în pământ și părea mereu că se gândește la ceva. Era un tip serios și deschis, nu genul care să aibă secrete. Nu ca mine, își zise Ushikawa.

Și femeia cu care se căsătorise Ushikawa era o persoană căreia îi plăceau secretele. De fapt, nu era vorba că îi plăceau, ci că *nu putea* fără ele. Dacă o întrebai cât e ceasul, probabil că nu ți-ar fi spus ora corectă. Dar și aici Ushikawa era altfel. El nu ascundea ceva decât atunci când era nevoie. O făcea doar constrâns de munca sa. Dacă pe el îl întreba cineva cât e ceasul și nu avea niciun motiv să nu fie sincer, îi spunea ora cu exactitate. Și chiar politicos. Dar soția sa mințea în orice situație și în legătură cu orice. Ascundea cu înfrigurare până și lucrurile pe care nu era nevoie să le ascundă. Până și vârsta și-o dădea greșit cu patru ani. Ushikawa aflase asta din certificatul de căsătorie, dar se prefăcuse că nu observă și nu spusese nimic. Nu putea să priceapă defel ce sens aveau acele minciuni care, mai devreme sau mai târziu, oricum ieșeau la iveală. Iar el nu era genul de om căruia să-i pese de diferențele de vârstă. Alte lucruri îl preocupau pe el. Care era problema dacă soția lui era, de fapt, cu șapte ani mai mare decât el?

Pe măsură ce se îndepărta de gară, străzile deveneau tot mai pustii. Într-un final, Tengo intră într-un părculeț. Era un banal loc de joacă pentru copii, dintr-un ungher al zonei rezidențiale. Nu se zărea nici țipenie de om. Păi, normal, își zise Ushikawa. Nu mulți oameni pe lumea asta au chef să stea

prin parc într-o seară vântoasă de decembrie. Tengo trecu prin lumina rece a felinarului, mergând direct către tobogan. Puse piciorul pe prima treaptă și se cățăără în vârful lui.

Ushikawa se ascunse în spatele unei cabine telefonice și îi urmări mișcărilor. Tobogan? se încruntă el. Ce să caute ditamai omul pe un tobogan pentru copii, într-o seară atât de rece? Nici nu era chiar așa aproape de blocul lui. Venise până aici cu un scop anume. Locul de joacă în sine nu era prea grozav. Era înghesuit și prăpădit. Un tobogan, două leagăne, un sistem de cățărat și o groapă de nisip. Un felinar care părea să fie acolo de la facerea lumii și un ulm desfrunzit și grosolan. Toaleta publică încuiată era ca o pânză numai bună de umplut cu graffiti. Nu era nimic acolo care să-ți liniștească sufletul, nimic să-ți stimuleze imaginația. Poate că într-o după-amiază frumoasă de mai, existau acolo și astfel de lucruri. Dar în niciun caz într-o seară vântoasă de decembrie.

Oare avea întâlnire cu cineva? Aștepta să apară cineva? Nu, hotărî Ushikawa. Tengo nu avea aerul acesta. Când intrase în parc, se dusese întins la tobogan, fără să acorde vreun pic de atenție celorlalte obiecte de joacă. Fusese chitit pe el. *Tengo a venit aici special ca să se urce pe tobogan.* Ushikawa nu avea cum altfel să privească situația.

Poate că îi plăcuse lui dintotdeauna să stea în vârful toboganului și să se gândească. Poate că cel mai potrivit loc să născocească idei pentru romane sau să mediteze asupra formulelor matematice era în vârful unui tobogan, pe înserat. Cine știe, poate cu cât era mai beznă în jur, vântul mai rece și parcul mai prăpădit, cu atât îi funcționa și lui creierul mai bine. Imaginația lui Ushikawa nu putea să cuprindă ce anume gândeau scriitorii (sau matematicienii) și în ce fel. Mintea lui practică îi spunea că, orice s-ar fi întâmplat, el trebuia să stea acolo cuminte, să vadă ce face Tengo. Limbile ceasului său de mână indicau ora opt.

Tengo se ghemui și se așeză pe tobogan. Apoi se uită la cer. O vreme își suci capul încolo și înapoi, dar până la urmă își fixă privirea într-o direcție și rămase așa. Capul nu i se mai clintea.

Ushikawa își aminti un cântec sentimental de Kyū Sakamoto, care fusese în vogă demult. „Înalță privirea către stelele nopții, către micuțele stele”, spuneau primele sale versuri. Mai departe nu știa și nici nu-l interesa neapărat. Sentimentalismul și moralitatea erau domeniile la care el se pricepea cel mai puțin. Oare și Tengo se uita din vârful toboganului la stelele nopții, sentimental?

Ushikawa încercă și el să privească cerul în același mod. Dar nu se vedeau stelele. Cartierul Kōenji din sectorul Suginami, metropola Tokio, nu era nicidecum locul potrivit ca să admiri astrele cerești. Neoanele și becurile felinarelor de pe străzi îmbrăcau întreg cerul într-o lumină stranie. Poate că unii oameni reușeau să distingă niscaiva stele dacă își încordau bine privirea. Dar pentru asta aveau nevoie de un văz și o putere de concentrare ieșite din comun. În plus, în seara aceea, norii lunecau neconținut pe cer. Și totuși Tengo stătea neclintit și se uita într-un punct anume al văzduhului.

Ce belea de om! bombăni Ushikawa în sinea lui. Ce-i trebuie lui să clocească gânduri cu ochii pe cer, în vârful unui tobogan, tocmai într-o seară de iarnă vântoasă ca asta? Însă el nu avea niciun motiv să-l critice pe Tengo. Îl urmărea pentru că așa voia el, așa îi convenea lui și, dacă îi era greu, nu Tengo era de vină. Ca cetățean liber, Tengo avea dreptul să se uite la cer cât poftea și de unde poftea, indiferent de anotimp.

Da' frig mai e, își zise Ushikawa. De mai devreme îi venea să facă pipi, dar trebuia să se țină, n-avea încotro. Toaleta publică era bine ferecată, iar lângă cabina de telefon nu putea să facă, cu toate că nu era lume pe stradă. Hai, nu ne cărăm odată de aici? își zise Ushikawa bătăindu-se de pe un picior pe altul. Indiferent dacă ești picat pe gânduri, într-o pasă sentimentală sau admiri stelele, ți-o fi frig și ție, nu? Hai mai repede acasă, să ne încălzim! Știu că nu ne așteaptă nimeni, dar tot e mai bine decât aici.

Dar Tengo nu părea să aibă vreo intenție să se ridice. În sfârșit, își luă privirea de la cer, dar și-o îndreptă către blocul de peste drum. Era o clădire nouă, cu cinci etaje și jumătate din ferestre luminate. Tengo o privea cu interes. Ushikawa se uită și el la ea, dar nu văzu nimic care să-i capteze atenția. Era un bloc obișnuit, ca multe altele. Nu neapărat de lux, clar destul de răsărit. Avea o arhitectură elegantă, cu o fațadă placată, care sigur costase mult. Holul de la intrare era impunător și bine luminat. Nici nu se compara cu dărăpănătura în care locuia Tengo.

Oare Tengo se uita la el și se gândea că i-ar plăcea să stea și el acolo dacă s-ar putea? Nu, nu era cazul. Din câte știa Ushikawa, Tengo era genul de om pe care nu-l interesează unde locuiește. Așa cum nu prea îl interesa nici cu ce se îmbrăca. Sigur nu era nemulțumit de blocul ieftin în care stătea acum. Ajungea dacă avea un acoperiș deasupra capului și era ferit de frig. Cam așa era el. Lucrurile la care se gândea el în vârful toboganului trebuie să fi fost de altă natură.

După ce se uită o vreme la ferestrele blocului, Tengo își întoarse din nou

privirea către cer. Ushikawa făcu la fel. Din locul în care stătea el, cerul era pe jumătate ascuns de crengile ulmului, de fire de curent și clădiri. Nu avea cum să știe ce punct anume privea Tengo. Nenumărați nori mășșăluiau unul după altul ca o oaste năvălitoare.

Într-un final, Tengo se ridică și coborî abătut de pe tobogan, cu aerul unui pilot care tocmai și-a încheiat singuraticul zbor nocturn. Străbătu lumina felinarului și ieși din parc. Ushikawa ezită câteva clipe, dar se hotărî să nu-l mai urmărească. Sigur avea să se întoarcă acasă. În plus, îi venea rău să facă pipi. Așteptă până silueta lui Tengo dispăru, apoi intră în parc, se duse în spatele toaletei și urină în tufișuri, la adăpostul întunericului. Vezica i se umpluse deja până la refuz.

După ce termină cu urinatul, care durase cât ar fi traversat podul un marfar foarte lung, Ushikawa își trase fermoarul de la șliț și, cu ochii închiși, scoase un oftat adânc de ușurare. Limbile ceasului indicau ora opt și șaptesprezece minute. Tengo stătuse acolo cam un sfert de oră. După ce se încredință din nou că nu se mai zărea pe nicăieri, Ushikawa se îndreptă către tobogan și urcă treptele cu picioarele lui scurte și strâmbe. Se așeză în vârf, pe suprafața înghețată, și își întoarse privirea în direcția în care se uitase Tengo. Voia să știe la ce anume se uitase el cu atâta interes.

Ushikawa nu stătea prost cu vederea. Suferea de astigmatism și de aceea imaginea din fața ochilor îi apărea ușor disproporționată, dar putea să trăiască liniștit și fără ochelari. Însă oricât și-ar fi încordat privirea, nu zărea nicio stea. Și totuși, atenția îi fu atrasă de luna care plutea în văzduh, plină cam două treimi, își ițea obrazul pătat printre norii care se perindau cu iuțea. Era luna obișnuită, de iarnă. Palidă, rece, plină de mistere și insinuări moștenite din vremuri străvechi. Plutea mută în înaltul cerului, ca ochiul unui mort, care nu clipește.

Deodată, lui Ushikawa i se tăie răsufarea. Rămase așa o vreme, uitând să mai respire. Norii se împrăștiaseră, iar el descoperise că la o oarecare distanță de luna obișnuită, se mai zărea o lună. Era mai mică, verde, de parcă era acoperită cu mușchi, și diformă. Dar, fără îndoială, era o lună. Nu exista nicio stea atât de mare. Și nu era nici satelit artificial. Stătea fixată într-un loc, fără să se miște.

Ushikawa închise ochii și îi redeschise după câteva secunde. Sigur era o iluzie optică. *Chestia aia nu avea ce căuta acolo.* Însă ori de câte ori ar fi închis și deschis ochii, luna aceea micuță și nouă era tot acolo. Dispăru în spatele unui nor, dar când acesta trecu, reapăru în același loc.

La asta se uita Tengo, își spuse Ushikawa. Tengo Kawana venise acolo special ca să admire acea priveliște sau ca să vadă dacă încă mai exista. Știa deja că pe cer pluteau două luni. Fără urmă de dubiu. Nu se arătase deloc surprins când le văzuse. Așezat pe tobogan, Ushikawa oftă îndelung. Ce lume mai e și asta? se întrebă el. *În ce fel de lume am ajuns?* Răspunsul nu se zărea pe nicăieri. Vântul sufla nenumărații nori, iar cele două luni pluteau în văzduh, ca o ghicitoare.

Un singur lucru pot să afirm cu siguranță, își spuse Ushikawa. Asta nu e lumea din care vin eu. Pământul pe care îl știu eu are un singur satelit natural. Asta e un fapt de necontestat. Însă acum are doi.

Dar, după un timp, Ushikawa observă că acea priveliște îi dădea o senzație de *déjà vu*. Mai văzuse cândva ceva asemănător. Se concentră, scotocind disperat prin memorie ca să afle ce anume îi dădea acea senzație. Se schimonosi, își arată colții, scormoni cu ambele mâini pe fundul întunecat al conștiinței sale și în sfârșit, își aminti: *Crisalida de aer*. În romanul acela apăreau două luni, chiar către sfârșit. Una mai mare și una mai mică. Când *mater* o naște pe *filia*, pe cer se ivesc două luni. Fukaeri scrisese cartea, iar Tengo contribuise cu descrierile amănunțite.

Ushikawa se uită în jur, însă lumea pe care o vedea era cea obișnuită. Geamurile blocului cu cinci etaje de peste drum erau acoperite cu perdele, iar din spatele lor răzbătea o lumină liniștită. Nimic ieșit din comun. *Doar numărul lunilor de pe cer se schimbasese*.

Coborî de pe tobogan, atent pe unde călca, apoi plecă grăbit din parc, încercând parcă să scape de privirea lunilor. Am pățit oare ceva la cap? se întrebă el. Nu, nici vorbă. N-am pățit absolut nimic la cap. Gândirea mea e dură, rece și dreaptă ca un piron nou-nouț. Străpunge realitatea corect, din unghiul potrivit, țintind direct către miezul ei. Nu e nicio problemă la mine. Eu sunt perfect întreg la minte. Lumea din jurul meu a luat-o razna.

Iar eu trebuie să aflu de ce. Neapărat.

Capitolul 20   **Ca parte din metamorfoza mea**

Duminică vântul se domoli, anunțând o zi frumoasă și liniștită, cu totul diferită de seara anterioară. Oamenii își lepădaseră hainele groase și se bucurau de razele soarelui. Aomame își petrecu ziua în casă, cu draperiile trase, la fel ca întotdeauna, fără nicio legătură cu vremea de afară.

Făcu *stretching* ascultând în surdină *Sinfonietta* lui Janáček, apoi își

antrenă mușchii la aparate. Avea nevoie de aproape două ore ca să parcurgă întregul program, care devenea tot mai încărcat de la o zi la alta. Prepară ceva de mâncare, făcu puțină curățenie, apoi se așază pe canapea și mai citi din *În căutarea timpului pierdut*. În sfârșit, ajunsese la volumul *Guermantes*. Avea grijă să nu-i rămână timp liber. La televizor urmărea doar știrile NHK de seară, de la ora șapte. În continuare nu apărea nicio știre importantă. Ba da, erau și unele importante. Nenumărați oameni mureau în lumea întreagă. Mulți dintre ei aveau parte de o moarte dureroasă. Deraiau trenuri, se scufundau feriboturi, se prăbușeau avioane. Războaiele civile continuau, scăpate de sub control, aveau loc asasinat, oamenii se masacrau. Schimbările climatice provocau secetă, inundații, foamete. Aomame îi compătimea pe toți cei loviți de astfel de tragedii și calamități. Însă lăsându-le pe acestea la o parte, în momentul de față nu se întâmplase niciun lucru care să o afecteze direct.

În părculețul de peste drum se jucau copilașii din cartier. Cu toții strigau în gura mare. Se auzeau și țipetele ascuțite ale corbilor, care își vorbeau între ei. În văzduh plutea un miros de iarnă urbană.

Aomame realizează deodată că, de când se mutase în blocul acela, nu mai simțise nici măcar o dată apetit sexual. Nu avusese chef să facă sex cu nimeni și nici nu se masturbase deloc. Poate din cauză că era însărcinată și se produsese schimbări hormonale. În orice caz, lui Aomame îi convenea așa, pentru că în mediul în care se afla, dacă i se făcea chef de sex, nu avea cum să-i dea curs. Se mai bucura și de faptul că scăpase de ciclu. Ei oricum nu-i dădea prea mult de furcă, dar tot se simțea de parcă se descotorosise de o povară pe care o căra în cârcă de multă vreme. Era mulțumită și doar să știe că scăpase de un lucru la care trebuia să se gândească.

În trei luni de zile, părul îi crescuse destul de mult. În septembrie abia dacă îi atingea umărul, iar acum îi ajungea până la omoplat. Când era mică, mama ei o tunde mereu băiețește și în gimnaziu nu și-l lăsase niciodată să crească prea mult, pentru că ducea o viață axată pe sport. I se părea un pic cam lung, dar neputând să-l taie singură, nu avea decât să-l lase așa cum era. Doar bretonul și-l aranja cu foarfeca. Ziua și-l ținea strâns, iar când venea seara și-l desfăcea. Trecea peria prin el de o sută de ori, ascultând muzică – un lucru imposibil dacă nu ai timp la discreție.

Aomame oricum nu prea se farda, iar acum, stând tot timpul închisă în casă, chiar nu mai avea nevoie să o facă. Dar ca să-și mențină un ritm de viață cât de cât regulat, își îngrijea pielea meticolos. Își masa fața cu cremă

sau cu loțiune și își aplica mereu o mască înainte de culcare. Având oricum un corp sănătos, își menținea pielea frumoasă și strălucitoare cu foarte puțin efort. Sau poate că și asta se datora tot sarcinii. Auzise ea cum că femeile însărcinate au tenul frumos. În orice caz, așezată în fața oglinzii, cu părul desfăcut, Aomame își privea chipul și i se părea mai frumos ca până atunci. Sau cel puțin vedea acum în el calmul femeii mature. Probabil.

De când se știa, nu se considerase niciodată frumoasă și nimeni nu-i spusese vreodată că ar fi, încă din copilărie. Din contră, mama ei o trata ca pe un copil urât. „De-ai fi fost și tu mai drăguță!”, îi tot spunea ea. Asta însemna că, dacă Aomame ar fi fost mai drăguță, dacă ar fi fost și ea un copil adorabil, ar fi reușit să câștige mai mulți credincioși de partea lor. De aceea, de când era mică, Aomame evita să se privească în oglindă. Când era nevoie, se posta în fața ei și inspecta rapid și practic doar câteva detalii. Așa ajunsese să-i fie obiceiul.

Tamaki îi spusese că îi place chipul ei. Îi spusese că nu e rău deloc, ba chiar foarte mișto. Că poate liniștită să aibă mai multă încredere în ea. Aomame se bucurase enorm să audă asta. Aflată în pragul adolescenței, cuvintele calde ale prietenei sale o linișteau și o calmau. Începuse chiar să creadă că poate nu era atât de urâtă pe cât îi tot spusese mama ei. Dar nici măcar Tamaki nu-i zisese vreodată că *e frumoasă*.

Iar acum, pentru prima oară în viață, Aomame se gândea că poate și chipul ei are ceva frumos. Începuse să stea mai mult ca niciodată în fața oglinzii și să se privească foarte atent. Însă nu o făcea din narcisism. Își inspecta imaginea din oglindă în detaliu, pragmatic, din diverse unghiuri, ca și cum ar fi observat pe altcineva. Oare trăsăturile chipului său chiar erau mai frumoase sau își schimbase ea percepția asupra lor, fără ca acestea să se fi modificat de fapt? Nu reușea să-și dea seama.

Din când în când, Aomame se încrunta cât putea în oglindă. Chipul său încruntat era la fel ca odinioară. Mușchii feței i se contorsionau în toate direcțiile, iar trăsăturile i se destrămau complet și se împrăștiau care încotro. Dădeau năvală acolo toate trăirile posibile. Nu mai părea nici frumoasă, nici urâtă. Dintr-un unghi arăta ca un spiriduș, din altul, ca un clovn. Iar din altul arăta doar haotic. Odată ce se oprea din încruntat, mușchii faciali i se relaxau treptat, așa cum se disipează undele de pe suprafața unei ape, și chipul îi revenea la expresia inițială. Aomame descoperea în ea o persoană nouă, diferită întrucâtva de cea de dinainte.

Ce bine ar fi dacă ai putea să zâmbești mai natural! îi spunea Tamaki

adesea. Ți se împlânzesc așa mult trăsăturile, e și păcat să n-o faci! Însă Aomame nu putea să zâmbească natural, cu nonșalanță, în fața oamenilor. Dacă se forța, pe față îi apărea doar un rictus rigid și rece, care mai degrabă îl făcea pe cel care o privea să devină încordat și să se simtă nelalocul lui. Tamaki zâmbea cât se poate de cald și de natural. Toată lumea o plăcea din start și o îndrăgea. Însă până la urmă, ea își luase viața, cuprinsă de disperare și deznădejde, lăsând-o în urmă pe Aomame, care nici să zâmbească frumos nu putea.

*

Era o zi tihnită de duminică. Atrăși de razele calde ale soarelui, mulți oameni veniseră în parcul de peste drum. Părinții își aduseseră copiii să se joace la groapa cu nisip și să se dea în leagăne. Câțiva se dădeau și pe tobogan. Bătrânii stăteau pe bancă și priveau neobosiți jocul copiilor. Așezată pe scaunul de grădină din balcon, Aomame se uita absentă printre plăcile de plastic. Era o priveliște tihnită. Lumea mergea lin mai departe. Fără ca viața nimănui să fie pusă în pericol, fără oameni pe urmele unei ucigașe. O lume în care nimeni nu-și ține pistolul automat încărcat cu gloanțe de nouă milimetri înfășurat într-un dres și ascuns în sertarul de la dulap.

Oare o să pot și eu vreodată să fac parte dintr-un univers așa normal și tihnit? se întrebă Aomame. Oare o să pot și eu să merg în parc de mână cu *mica mea făptură*, să o dau în leagăn și pe tobogan? O să-mi duc vreodată viața fără să mă gândesc că o săucid pe cineva sau că o să fiu ucisă? Oare există această posibilitate în 1Q84? Sau asta se poate doar într-o altă lume? Și mai presus de orice – oare atunci o să-l am pe Tengo lângă mine?

Aomame renunță să mai privească parcul și se întoarse în casă. Închise ușa de sticlă și trase draperia. Vocile copiilor nu se mai auzeau. Tristețea începu să i se strecoare în suflet. Stătea închisă într-un loc încuiat pe dinăuntru, izolată de toți și de toate. Mai bine nu mă mai uit la parc în timpul zilei, își propuse ea. Tengo oricum nu are de ce să vină cât e lumină afară, pentru că ce vrea el să vadă sunt cele două luni.

*

După o cină frugală, Aomame spală vasele și ieși pe balcon, îmbrăcată gros. Își trase pătura pe genunchi și se afundă în scaun. Era o seară fără vânt. Norii se întindeau subțire pe cer, așa cum i-ar fi plăcut unui acuarelist. Arătau ca niște tușe delicate din pensulă. Neascunsă de nori, luna plină pe două treimi revărsa pe pământ o lumină clară. În acel moment, din locul în

care se afla, Aomame nu vedea și cea de-a doua lună. Era chiar în spatele unei clădiri.

Dar Aomame știa că *era și ea acolo*. Îi simțea prezența. Doar nu se vedea din acel unghi, atâta tot. Însă în curând avea să se arate.

De când stătea închisă în casă, Aomame ajunsese să-și alunge la comandă orice gând din cap. Mai ales când stătea pe balcon și privea parcul, reușea să-și golească mintea după bunul său plac. Ochii săi supravegheau neobosiți parcul. Cu precădere, toboganul. Însă nu se gândea la nimic. Poate că mintea îi mai era brăzdată de gânduri când și când, însă de obicei zăcea sub apă. Ce anume făcea ea sub apă, Aomame nu știa. Însă aceasta ieșea periodic la suprafață, aidoma unei țestoase marine sau a unui delfin care trebuie să scoată capul din apă ca să respire. În acele momente devenea conștientă de faptul că *ceva gândise* până atunci. Odată ce-și reumplea plămâniile cu oxigen proaspăt, mintea ei se cufunda la loc în apă și nu se mai zărea. Și din nou, Aomame nu mai gândea nimic. Se transforma într-un aparat de monitorizare învelit într-un cocon molatic, cu privirea fixată detașat asupra toboganului.

Privea parcul și în același timp nu se uita la nimic. Dacă un element nou pătrundea în câmpul ei vizual, mintea ei ar fi reacționat prompt. Însă deocamdată nu se întâmpla nimic. Vântul nu bătea. Crengile întunecate ale ulmului stăteau neclintite, înălțându-se către cer ca niște antene. Lumea se oprise. Aomame își privi ceasul de la mână. Se făcuse opt. Probabil că și ziua de azi avea să se încheie fără să se întâmple nimic. Era o seară de duminică din cale afară de liniștită.

Lumea se repuse în mișcare la ora opt și douăzeci și trei de minute.

*

Aomame se trezi că în vârful toboganului apăruse un bărbat. Stătea așezat acolo, cu privirea către cer. Inima i se strânse puternic, cât pumnul unui copil mic, și rămase așa atât de mult timp, încât se întrebă dacă avea să mai bată vreodată. Apoi se umflă deodată la mărimea inițială și își reluă pulsațiile. Cu un sunet sec, începu să pompeze din nou sânge în tot corpul, cu o viteză nebună. Mintea lui Aomame reveni cu repeziciune la suprafață, se scutură scurt și se pregăti de acțiune.

E Tengo, își spuse ea din reflex.

Însă în clipa în care vederea ei agitată se calmă, își dădu seama că nu era el. Bărbatul respectiv era scund ca un copil, avea un cap mare și pătrășos și purta o căciulă tricotată. Pe capul acela, căciula prinsese o formă bizară. La gât avea un fular verde și purta o jachetă bleumarin. Fularul era prea lung,

iar în dreptul burții, nasturii de la haină stăteau să sară. Aomame îl recunosc drept „copilul” pe care îl văzuse ieșind din parc cu o seară în urmă. Dar, de fapt, nu era vorba de un copil, ci de un bărbat între două vârste. Era bondoc, cu mâini și picioare scurte. Și avea un cap nefiresc de mare și deformat.

Aomame își aminti pe loc de acel „Căpățână” despre care îi vorbise Tamaru la telefon. Individul care dăduse târcoale Vilei cu sălcii din Azabu, interesat de adăpostul pentru femei. Înfațișarea bărbatului din vârful toboganului corespundea întocmai cu descrierea lui Tamaru. Individul ăsta ciudat și-a continuat cercetările cu îndărătnicie și s-a fofilat până sub nasul meu, se gândi Aomame. Trebuie să iau pistolul. De ce l-am lăsat în dormitor tocmai în seara asta? Însă Aomame trase adânc aer în piept, își potoli bătăile inimii și se calmă. Nu, nu trebuie să mă pierd cu firea. Încă nu e cazul să pun mâna pe pistol.

În primul rând, individul acela nu supraveghea clădirea în care se afla Aomame, ci stătea pe tobogan și se uita la cer exact în aceeași poziție în care stătuse și Tengo. Părea să se gândească intens la ceea ce vedea. Multă vreme rămase nemișcat, de parcă uitase cum să se miște. Nu părea să acorde nicio atenție apartamentului ei, lucru care o nedumerea. Ce mai e și asta? se întrebă ea. Tipul ăsta a venit până aici pe urmele mele. Foarte posibil să fie un om de-al sectei. Și, fără îndoială, e un vânător foarte viclean dacă a reușit el să-mi ia urma de la Vila cu sălcii. Dar cu toate astea, acum se expune în fața mea, complet vulnerabil, și stă absent cu ochii pe cer.

Aomame se ridică încetișor, deschise ușa, intră și se așează în fața telefonului. Începu apoi să formeze numărul lui Tamaru cu degetele tremurându-i ușor. Orice ar fi fost, trebuia să-i dea de știre. Să-i spună că în acel moment, din locul în care se afla, îl vedea pe Căpățână. Pe toboganul din parcul de peste drum. Mai departe decidea el și rezolva rapid problema. Însă după primele patru cifre, Aomame se opri și își mușcă buzele, cu degetele încleștate pe receptor.

E prea devreme, își spuse ea. Sunt prea multe chestii de neînțeles la tipul ăsta. Dacă Tamaru îl cataloghează drept un factor de risc și „se ocupă” rapid de el, toate chestiile astea *de neînțeles* așa o să rămână. Dacă stau să mă gândesc, individul face exact ce a făcut și Tengo deunăzi. Stă pe același tobogan, în aceeași poziție, cu ochii în același punct pe cer, de parcă încearcă să-l imite. Probabil că și privirea lui întâlnește tot două luni. Asta înseamnă că între tipul ăsta și Tengo ar putea exista o legătură. Și e posibil ca el nici să nu-și fi dat încă seama că eu mă ascund aici. Nu așa se explică de ce stă

cu spatele la mine, complet expus? Cu cât mă gândesc mai bine, cu atât văd că ipoteza asta e din ce în ce mai plauzibilă. Și atunci, dacă ar fi să-l urmăresc, înseamnă că aş avea șanse să ajung la Tengo. Mi-ar servi ca ghid. La acest gând, inima îi pulsă mai tare, mai rapid. Aomame lăasă receptorul.

Lui Tamaru îi dau de știre mai târziu, se hotărî ea. Trebuie să fac ceva mai înainte. Pericol există, desigur. La urma urmei, vânatul s-a transformat în vânător. Iar tipul e un profesionist cu experiență. Însă tocmai de-asta nu pot să las să-mi scape un indiciu atât de important. S-ar putea să fie ultima mea șansă. Și, din câte văd, deocamdată e cu mintea în altă parte.

Aomame dădu fuga în dormitor și luă pistolul din sertarul de la dulap. Îi scoase piedica, băgă un cartuș în cameră, cu un sunet sec, apoi puse piedica la loc. Îl îndesă în blugi, la spate și ieși pe balcon. Bărbatul era în aceeași poziție, cu privirea ridicată spre cer. Capul lui diform nici nu se clintea din loc. Părea complet acaparată de ceea ce vedea într-un anume punct. Aomame îl înțelegea perfect. *Era o priveștiște care nu avea cum să nu te fure.*

Aomame se întoarse în casă și își trase pe ea geaca de puf și o șapcă de baseball. Își puse pe nas o pereche de ochelari cu ramă simplă și neagră, fără dioptrii. Fața ei căpătase deja un alt aer. Își înfășură în jurul gâtului o eșarfă gri și îndesă în buzunar portofelul și cheia de la casă. Coborî scările în fugă și ieși din bloc. Talpa adidașilor ei nu scotea niciun sunet pe asfalt. Atingerea aceea dură și certă pe care nu o mai simțise de o veșnicie o liniștea.

Mergând înainte, Aomame se asigură că individul era tot acolo. Temperatura scăzuse simțitor după ce apusese soarele, dar vântul nu bătea. Era mai degrabă un frig plăcut. Aomame trecu nonșalant prin fața parcului, scoțând abur alb pe gură și fără să i se audă pașii. Căpățână nu-i acordă nici pic de atenție. Privirea lui era îndreptată către cer. Din locul în care se afla, Aomame nu avea cum să vadă, însă la capătul ei sigur se aflau cele două luni, plutind umăr la umăr în văzduhul înghețat și fără nori.

După ce trecu de parc, Aomame făcu dreapta-împrejur la primul colț de stradă și se întoarse. Cercetă toboganul cu privirea, ascunsă în umbră. Simțea la spate atingerea pistolului. Era o atingere dură și rece, aidoma morții, care îi liniștea nervii surescitați.

*

Nu avu de așteptat decât vreo cinci minute. Căpățână se ridică alene, își scutură praful de pe haină, mai aruncă o privire către cer și coborî hotărât scara toboganului. Ieși apoi din parc și se îndreptă către gară. Nu era greu de urmărit. Fiind duminică seara, într-un cartier de locuințe, erau puțini oameni

pe stradă și nu risca să-l piardă din ochi, chiar dacă lăsa o oarecare distanță între ei. În plus, individul nu părea să aibă nici cea mai vagă suspiciune că ar putea fi urmărit. Mergea cu o viteză constantă, fără să se uite deloc înapoi. Viteza cu care merge cineva pe stradă când se gândește la ceva. Ce ironic, își zise Aomame. Scăparea majoră a unui vânător e aceea că nu se gândește că ar putea fi vânat.

Aomame realiză într-un sfârșit că individul nu se îndrepta către stația Kōenji. Avea în casă o hartă cu străzile din cele douăzeci și trei de sectoare din Tokio și își întipărise bine în minte topografia zonei în care se afla blocul ei deoarece, în caz de urgență, trebuia să știe exact în ce direcție să o apuce și ce anume ar fi întâmpinat-o. Prin urmare, își dădu seama că bărbatul mersese mai întâi către gară și că schimbase direcția pe parcurs. Și mai observă că nu cunoștea zona. Se oprise de două ori la colț de stradă uitându-se fără încredere împrejur și verificase plăcuțele cu adresa montate pe stâlpii de curent. Era străin de acel loc.

În sfârșit, Căpățână își iuți pasul. Aomame bănuia că ajunsese într-o zonă pe care o recunoștea. Și avea dreptate. Acesta trecu prin fața școlii primare de sector, merse o vreme drept înainte pe drumul îngust și intră într-un bloc vechi, cu două etaje.

După ce-l petrecu înăuntru cu privirea, Aomame așteptă cinci minute. Nu putea risca să dea nas în nas cu el în hol. Intrarea în bloc era acoperită cu o streășină de beton, iar un bec rotund proiecta în dreptul ușii o lumină gălbuie. Din câte vedea, nu părea să existe vreo plăcuță cu numele clădirii. Poate că blocul nu avea un nume. În orice caz, trecuseră mulți ani de când fusese construit. Aomame memoră adresa indicată pe stâlpul de curent.

După cinci minute, se îndreptă către intrare. Traversă în grabă lumina gălbuie și deschise ușa. Pătrunse într-un hol mic și pustiu. Era un spațiu gol și lipsit de căldură. Neonul care stătea să se ardă bătâia stins. De pe undeva se auzea un televizor. Se mai auzea și o voce ascuțită de copil care îi cerea ceva mamei.

Aomame scoase cheia din buzunar ca să fie luată drept locatară din bloc în caz că o vedea cineva și citi numele de pe cutiile de scrisori, jucându-se ușor cu ea în mână. Poate că unul dintre ele îi aparținea lui Căpățână. Nu avea ea mari așteptări, dar merita să încerce. Blocul era mic, deci nu locuia multă lume acolo. În clipa în care privirea îi căzu pe numele „Kawana”, toate sunetele din jurul ei se stinseră.

Aomame rămase pironită în fața cutiei de scrisori. Aerul se rarefiase

cumplit și abia mai putea să respire. Buzele i se între- deschiseră ușor și începură să-i tremure. Timpul se scurgea. Aomame își dădea seama că se purta stupid de riscant. Individul era prin preajmă și putea să apară în orice clipă, însă nu se putea urni din fața cutiei de scrisori. Acea bucățică de hârtie cu numele „Kawana” îi paralizase rațiunea și o împietrise acolo.

Sigur, nu avea nicio dovadă că acel locatar numit Kawana era chiar Tengo. Nu era un nume des întâlnit, dar nici atât de neobișnuit ca Aomame. Însă dacă individul acela avea într-adevăr o legătură cu Tengo, așa cum bănuia ea, creșteau șansele să fie vorba chiar de Tengo Kawana. Era apartamentul cu numărul 303. Același număr ca și apartamentul în care stătea ea.

Ce să facă? Aomame își mușcă adânc buzele. Mintea i se învârtea în cerc și nu găsea nicio ieșire. Ce să facă? În fața cutiei de scrisori nu putea sta o veșnicie. Aomame se hotărî și urcă scările reci de beton până la etajul doi. În pardoseala întunecată se vedeau din loc în loc crăpături care marcau trecerea timpului. Adidașii ei scoteau un sunet strident.

Aomame ajunsese în fața ușii cu numărul 303. Era o ușă simplă, din oțel, iar în suportul pentru nume se vedea un cartonaș pe care era tipărit „Kawana”. Din nou, doar numele de familie. Ideogramele acelea două păreau cumplit de dure și infinit de reci. Însă, în același timp, ascundeau o mare enigmă. Rămasă în fața ușii, Aomame trase cu urechea. Își ascuți bine toate simțurile, însă nu desluși niciun sunet dinăuntru. Nu se vedea nici dacă lumina era aprinsă. În dreptul ușii era o sonerie.

Aomame nu știa ce să facă. Stătea pe gânduri, mușcându-și buzele. Ar trebui să sun?

Poate că asta nu e decât o capcană elaborată. În spatele ușii se ascunde Căpățână, care mă așteaptă rânjind diabolic, ca un pitic malefic din pădurea întunecată. S-a afișat intenționat pe tobogan și m-a atras după el aici ca să mă înhațe. Știe că îl caut pe Tengo și folosește asta ca momeală. E un individ vicelan și vrednic de tot disprețul. Mi-a găsit punctul slab. Asta era singura modalitate de a mă face să descui ușa din interior.

Aomame se asigură că nu era nimeni în jur și scoase pistolul de la spate. Îi decuplă siguranța și îl băgă în buzunarul de la geacă, să-l aibă la îndemână. Rămase cu mâna dreaptă încleștată pe pat și cu degetul arătător pe trăgaci. Cu degetul mare de la stânga apăsa butonul de la sonerie.

Din interior răsună clinchetul soneriei. Era un sunet domol, care nu se potrivea cu ritmul rapid în care bătea inima ei. Aomame strânse pistolul în

mână și așteptă să i se deschidă. Însă ușa nu se deschidea. Și nici nu părea să se uite cineva prin vizor. Mai așteptă un pic și sună din nou. Clinchetul soneriei răsună din nou. Un sunet puternic, cât să-i facă pe locuitorii din întreg sectorul Sugunami să tresară și să-și ciulească urechile. Palma începu să-i transpire ușor pe patul pistolului. Dar nu se întâmplă nimic.

Mai bine plec deocamdată, își spuse ea. Locatarul numit Kawana de la apartamentul 303, oricine ar fi el, nu e acasă. Iar în momentul de față, individul ăla ciudat e ascuns undeva prin clădire. E periculos să zăbovesc aici. Aomame coborî scările în grabă, aruncă o ultimă privire către cutia de scrisori și ieși din bloc. Cu capul plecat, trecu rapid prin lumina gălbuie și se îndreptă către stradă. Aruncă apoi o privire în urmă, ca să se asigure că nu o urmărea nimeni.

Avea o mulțime de lucruri la care trebuia să se gândească. Și tot cam atâtea lucruri de hotărât. Pipăind în buzunar, puse piedica la pistol. Când ajunse într-un loc mai retras, îl îndesă din nou în blugi, la spate. Să nu ai așteptări prea mari, își spuse ea. Poate că acel Kawana e chiar Tengo. Dar e posibil să nu fie. Odată ce se nasc speranțele, inima prinde singură avânt. Când așteptările sunt înșelate, ești dezamăgit, iar dezamăgirea duce la o senzație de neajutorare. Pentru mine, în momentul de față, e cel mai periculos lucru.

Nu-mi dau seama cât anume știe Căpățână. Însă faptul că se apropie de mine e o problemă reală. Dacă întinde mâna, mai are un pic și mă atinge. Trebuie să-mi țin inima în frâu și să nu-mi slăbesc atenția. E un tip periculos, căruia nu-i scapă nimic. Chiar și cea mai mică greșală îmi poate fi fatală. În primul și în primul rând, nu mă pot apropia cu una, cu două de blocul acela vechi. Individul sigur se ascunde undeva în clădire și urzește un plan să mă prindă, ca un păianjen veninos și însetat de sânge, care își țese pânza în întuneric.

Până să ajungă înapoi acasă, Aomame era pe deplin hotărâtă. Avea o singură cale de urmat.

*

De data aceasta formă numărul lui Tamaru până la capăt. Îl lăsa să sune de douăsprezece ori și închise. Își scoase geaca și șapca, băgă pistolul la loc în sertar și bău două pahare cu apă. Puse niște apă la fiert, ca să-și facă un ceai verde. Trase cu ochiul la parcul de vizavi prin crăpătura de la draperie, asigurându-se că e pustiu. Se postă în fața oglinzii din baie și își perie părul. Însă degetele tot nu i se mișcau cum trebuie. Încă mai era încordată.

Telefonul sună tocmai când turna apa clocotită în vasul de ceai. Era, evident, Tamaru.

— L-am văzut mai devreme pe Căpățână, îl anunță ea.

Tăcere.

— „L-am văzut mai devreme” înseamnă că acum nu mai e?

— Da. Era în parcul de vizavi cu ceva timp în urmă. Dar acum nu mai e.

— Cam cu cât timp în urmă?

— Vreo patruzeci de minute.

— Și de ce n-ai sunat acum patruzeci de minute?

— Pentru că a trebuit să-l urmăresc și n-am apucat.

Se auzi respirația gâtuită a lui Tamaru.

— L-ai urmărit?

— N-am vrut să-l scap din ochi.

— Ți-am zis să nu ieși din casă orice s-ar întâmpla.

Aomame își alese cuvintele cu grijă.

— Nu puteam să stau și să mă uit cum se apropie pericolul de mine. Chiar dacă te sunam, nu puteai să vii imediat, nu?

Tamaru scoase un sunet slab din fundul gâtului.

— Deci l-ai urmărit pe Căpățână.

— Nici prin cap nu i-a trecut că se ține cineva după el.

— Un profesionist se poate preface.

Tamaru avea dreptate. Era posibil să nu fi fost decât o capcană întinsă cu multă iscusință. Însă nu-și permitea s-o recunoască în fața lui.

— Tu, unul, sigur ai fi în stare, dar din câte am văzut eu, Căpățână nu e de nivelul tău. Poate că se pricepe, dar nu e ca tine.

— Și dacă avea întăriri?

— Nu, sigur era singur.

Tamaru tăcu preț de câteva clipe.

— Bine. Și ai aflat unde s-a dus?

Aomame îi spuse adresa și îi descrie clădirea. Numărul apartamentului nu-l știa. Tamaru își notă tot. Îi puse câteva întrebări, la care Aomame îi răspunse cât putea de exact.

— Deci l-ai descoperit în parcul de peste drum? întrebă el.

— Da.

— Ce făcea acolo?

Aomame îi explică. Individul stătea pe tobogan și privea îndelung cerul. Însă nu pomeni nimic despre cele două luni.

— Se uita la cer? întrebă Tamaru.

Parcă se auzi prin telefon cum mintea începe să i se învârtă mai repede.

— La cer, la lună, la stele.

— Și stătea expus în vârful toboganului?

— Da.

— Nu ți se pare ciudat? întrebă Tamaru. Vocea îi sunase uscat, ca o plantă din deșert care supraviețuiește doar din ploaia care cade o singură zi pe an. Individul te-a încolțit. A ajuns până la un pas de tine. Țasta e mare lucru. Și totuși el stă relaxat în vârful toboganului, cu ochii la cer. Nu-ți aruncă nicio privire. Din punctul meu de vedere, n-are nicio logică.

— Da. Așa mi-am zis și eu, că e ciudat și n-are nicio logică. Dar că, lăsând chestia asta la o parte, n-am cum să-l trec cu vederea, fie ce-o fi.

Tamaru oftă.

— Mie tot mi se pare extrem de periculos.

Aomame nu spuse nimic.

— Și s-a mai elucidat vreun pic enigma dacă l-ai urmărit? întrebă Tamaru.

— Nu. Dar am descoperit ceva care m-a pus pe gânduri.

— Ce anume?

— M-am uitat la cutiile de scrisori din hol și am văzut că la etajul doi locuiește cineva pe nume Kawana.

— Și?

— Știi romanul *Crisalida de aer* care a fost bestseller vara asta?

— Păi, măcar ziare tot citesc și eu. Autoarea lui, Eriko Fukada, este copilul unui membru din Pionierii. A dispărut și s-a bănuit că ar fi fost răpită de sectă. Poliția a făcut o investigație. Cartea n-am citit-o.

— Eriko Fukada nu e copilul unui membru și atât. Tatăl ei a fost chiar Liderul Pionierilor. Cu alte cuvinte, e chiar fiica bărbatului pe care eu cu mâna mea l-am trimis *dincolo*. Iar Tengo Kawana este cel pe care editorul l-a angajat să rescrie în întregime *Crisalida de aer*. Adică, de fapt, romanul este o colaborare între ei doi.

Se așternu o tăcere lungă. Suficient timp cât să te duci până în capătul celălalt al unei încăperi mari, să iei dicționarul, să cauți ceva în el și să vii înapoi. Apoi Tamaru spuse:

— Nu ți s-a confirmat că locatarul pe nume Kawana e chiar Tengo Kawana.

— Deocamdată nu, recunosc Aomame. Dar dacă e vorba de una și

aceeași persoană, povestea capătă un pic de logică.

— Se mai îmbină piesele. Dar de unde știi tu că acest Tengo Kawana a rescris *Crisalida de aer*? Așa ceva n-are cum să se fi făcut public. Dacă s-ar afla, s-ar isca un scandal de proporții.

— O știi de la Lider. Mi-a spus-o chiar înainte să moară.

— Trebuia să mă fi informat și pe mine mai demult, zise Tamaru pe un ton mai rece. Nu crezi?

— La momentul respectiv nu mi s-a părut că ar avea cine știe ce relevanță.

Din nou se așternu tăcerea. Aomame nu avea cum să știe la ce anume se gândea Tamaru în acel răstimp, dar știa că lui nu îi plăceau scuzele.

— Bine, zise el într-un sfârșit. În fine, să scurtăm povestea. Deci ce vrei tu să spui e că, în lumina acestui lucru, Căpățână l-a luat în vizor pe Tengo Kawana. Și că se apropie de tine urmând acest indiciu.

— Așa mă gândesc.

— Nu pricep, zise Tamaru. De ce să fie Tengo Kawana un indiciu care să ducă la tine? Ce legătură ai tu cu el? În afară de faptul că tu l-ai aranjat pe tatăl lui Eriko Fukada, iar el a rescris romanul lui Eriko.

— Aș avea una, răspunse Aomame pe un ton lipsit de inflexiuni.

— Între tine și Tengo Kawana există o legătură directă. Asta vrei să spui?

— Am fost colegi de școală primară. Iar copilul pe care urmează să-l nasc e probabil al lui. Dar mai mult de atât nu pot să-ți explic. E vorba de o chestiune foarte personală.

Aomame auzi prin receptor un pix bătând sacadat în birou. Altceva nu se mai auzea.

— O chestiune personală, zise Tamaru pe tonul cuiva care tocmai a descoperit un animal bizar pe o piatră plată din grădină.

— Îmi cer scuze.

— Am înțeles. E o chestiune extrem de personală. Nu mai întreb nimic, răspunse Tamaru. Atunci, concret, ce anume vrei de la mine?

— În primul rând, aș vrea să știu dacă persoana care locuiește acolo e chiar Tengo Kawana. Dacă aș putea, m-aș interesa și singură, dar e mult prea riscant să mă mai apropiu de blocul acela.

— Nici nu încape vorbă.

— Iar Căpățână stă probabil ascuns acolo și pune ceva la cale. Dacă e pe cale să afle unde sunt, cred că ar trebui luate măsuri.

— Individul s-a cam prins deja că între tine și Doamna există o legătură, iar acum încearcă să pună cap la cap toate indiciile astea. Sigur că nu pot să

las lucrurile așa.

— Aș mai avea o rugămințe, spuse Aomame.

— Te ascult.

— Dacă se dovedește că e Tengo, aș vrea să nu i se facă niciun rău. Iar dacă cineva trebuie să sufere, prefer să fiu eu aceea, în locul lui.

Tamaru tăcu din nou. De data aceasta nu se mai auzea pixul bătând în birou. Nu se mai auzea nimic. Tamaru era căzut pe gânduri într-o lume mută.

— Primele două chestiuni pot să le rezolv, spuse el. Țin de munca mea. Însă în legătură cu a treia, nu pot să spun nimic. Sunt prea multe probleme personale la mijloc și prea multe elemente pe care nu le înțeleg. Iar din experiență pot să-ți spun că e greu să mă ocup cum trebuie de trei chestiuni în același timp. Că-ți convine sau nu, o să existe o anumită prioritate.

— Nu mă deranjează. Urmează-ți prioritățile. Dar aș vrea să ții minte un lucru. Cât trăiesc, eu trebuie să-l întâlnesc pe Tengo, orice s-ar întâmpla. Trebuie neapărat să-i transmit ceva.

— O să bag la cap, răspunse Tamaru. Cât mai am loc liber în el.

— Mulțumesc.

— Trebuie să transmit exact ce mi-ai spus. E o problemă delicată, iar eu nu pot să acționez de capul meu. Deocamdată închid. Să nu mai ieși din casă! Încuie ușa și stai înăuntru! Dacă ieși, o încurci. Sau poate că deja ai încurcat-o.

— În schimb, am aflat câteva lucruri despre individ.

— Bine, zise Tamaru resemnat. Din câte văd, pari să fi făcut totul cum trebuie. Asta recunosc. Dar să nu-ți cobori garda. Încă nu știm exact ce anume pune la cale. Și dacă ne gândim la cum arată situația, într-o formă sau alta, în spate tot are o organizație. Mai ai încă ce ți-am dat acum ceva vreme, da?

— Bineînțeles.

— Deocamdată să-l ții mereu la îndemână.

— Așa o să fac.

Urmă o scurtă pauză convorbirea se încheie.

*

Aomame se cufundă în cada albă, plină cu apă fierbinte și își lăasă corpul să se încălzească pe îndelete, gândindu-se la Tengo. La Tengo, care era posibil să locuiască într-o încăpăre din blocul acela vechi cu două etaje. Aomame își aminti ușa aceea rece de oțel și cartonașul fixat în suportul pentru nume, pe care scria „Kawana”. Oare cum arăta apartamentul din

spatele uşii şi traiul de acolo?

Aomame îşi atinse sânii pe sub apă şi îi masă uşor. Avea sfârcurile mai mari şi mai tari. Şi deveniseră şi mai sensibile. Ce bine ar fi ca astea să fie palmele lui Tengo, îşi zise ea. Aomame îşi imaginează mâinile lui zdravene. Sigur avea palme puternice şi blânde. Dacă i-ar cuprinde sânii în ele, s-ar simţi liniştită şi fericită. Aomame mai observă că sânii i se măriseră. Nu era o iluzie. Erau sigur mai umflaţi şi aveau o formă mai suplă. Poate din cauză că era însărcinată. Sau poate că *pur şi simplu s-au mărit*, fără nicio legătură cu sarcina. Ca parte din metamorfoza mea.

Aomame îşi puse mâna pe abdomen. Sarcina încă nu era foarte vizibilă. Şi, în mod straniu, încă nu avea greţuri matinale. Însă acolo se ascundea mica ei făptură. Aomame îşi dădea seama de asta. Mai ştii? se gândi ea. Poate că nu viaţa mea o vor ei cu atâta disperare, ci pe *mica mea făptură*. Poate că pe ea vor să pună mâna, odată cu mine, drept compensaţie pentru faptul că l-am ucis pe Lider. Gândul acesta o făcu să se cutremure. Trebuie neapărat să dau de Tengo, îşi zise ea cu hotărâre. Trebuie să ne unim forţele şi să protejăm *această mică făptură*. Mie mi-au fost răpite multe lucruri importante de-a lungul vieţii. Dar pe acesta nu îl dau nimănui.

Aomame se băgă în pat şi mai citi o vreme. Însă somnul întârzia să apară. Închise cartea şi se ghemui, ca şi cum şi-ar fi protejat pântele. Îşi odihni obrazul pe pernă şi se gândi la luna care plutea în văzduh, deasupra parcului. Şi la luna cea mică şi verzuie de lângă ea. *Mater şi filia*. Razele lor se împleteau şi se revărsau asupra ulmului desfrunzit. În acel moment, Tamaru sigur punea la punct o strategie prin care să rezolve situaţia. Gândurile i se succedau în minte la turaţia maximă. Aomame şi-l imaginează încruntat, bătând cu pixul în birou. Într-un sfârşit, purtată de ritmul neîntrerupt şi monoton, somnul o învălui ca o pătură moale.

Capitolul 21   Într-un locşor din minte

Se auzi ţârâitul telefonului. Cadranul ceasului deşteptător indica ora două şi patru minute. Luni dimineaţa, 2:04 a.m. Evident, afară era încă beznă, iar Tengo dormea dus. Era cufundat într-un somn liniştit, lipsit de vise.

Tengo se gândi mai întâi la Fukaeri. Ea era singura care putea să-l sune la o asemenea oră imposibilă. Apoi îi răsări în minte chipul lui Komatsu. Nici acesta nu era prea rezonabil în legătură cu ora. Dar felul în care ţârâia telefonul nu aducea cu el. Răsuna cumva oficial şi urgent. Iar de Komatsu

abia se despărțise cu câteva ore înainte, după ce discutaseră față în față, pe îndelete.

Una dintre opțiuni ar fi fost să ignore telefonul și să se culce la loc. Cam asta îi și venea să facă. Însă aparatul continua să sune, încercând parcă să spulbere orice opțiune posibilă. Putea să nu se mai oprească până în zori. Tengo se ridică din pat și ridică receptorul, împiedicându-se de ceva.

— Alo! zise el cu limba împleticită.

Parcă în loc de creier avea în cap o salată verde congelată. Probabil există și oameni care nu știu că salata nu trebuie pusă la congelator. După ce o dezgheți, nu mai e deloc crocantă. Iar asta e tocmai cea mai de preț calitate a ei.

Din receptorul lipit de ureche se auzea șuieratul vântului. Rafale sporadice care suflă printr-o vale îngustă, zbârlind ușor blănița căprioarelor aplecate să se adape din pâraul cristalin. Dar nu era șuierat de vânt, ci râsuflarea cuiva, amplificată de aparat.

— Alo! repetă Tengo. Poate că se ținea cineva de glume proaste. Sau făceau liniile atingere.

— Alo! răspunse o voce necunoscută de femeie.

Nu era Fukaeri. Și nici iubita lui mai în vârstă.

— Alo! zise din nou Tengo. Sunt Tengo Kawana.

— Tengo? se auzi vocea.

În sfârșit, legătura se făcuse cum trebuie. Dar el tot nu știa cine era la celălalt capăt al firului.

— Cu cine vorbesc?

— Sunt Kumi Adachi.

— A, tu erai? zise Tengo. (Kumi Adachi era tânăra asistentă care locuia în blocul de unde se auzea bufnița.) Ce s-a întâmplat?

— Dormeai?

— Da, răspunse Tengo. Tu?

O întrebare fără rost. Un om care doarme nu poate să dea telefoane. De ce se apuca el să spună asemenea tâmpenii? Sigur din cauza salatei congelate din capul lui.

— Eu sunt în tură, răspunse ea și tuși o dată. Știi, domnul Kawana a decedat cu puțin timp în urmă.

— Domnul Kawana a decedat, repetă Tengo fără să priceapă.

Mă anunță cumva că am murit? se întrebă el.

— S-a prăpădit tatăl tău, reformulă Kumi.

Tengo mută fără sens receptorul din mâna dreaptă în stânga.

— S-a prăpădit, o îngână el din nou.

— Moțaiam în camera de gardă, când pe la unu și ceva s-a auzit soneria. Era din rezerva tatălui tău. Dânsul era în comă, deci nu avea cum să apese singur pe buton și m-am mirat, dar m-am dus oricum imediat. Însă când am ajuns, deja nu mai respira. Nu mai avea nici puls. L-am trezit pe doctorul de gardă și i-am acordat primul ajutor, dar degeaba.

— Adică tata a apăsat pe buton?

— Probabil. Fiindcă altcineva nu avea cine.

— Cauza morții? întrebă Tengo.

— Eu nu pot să mă pronunț în legătură cu asta. Dar nu pare să fi suferit deloc. Avea un chip foarte liniștit. Cum să zic eu, ca frunza unui copac la sfârșit de toamnă, care cade, deși nu bate vântul. Poate că e o exprimare neinspirată.

— Nici vorbă, răspunse Tengo. Mi s-a părut foarte bună.

— Poți să vii azi încoace?

— Cred că da.

De luni trebuia să reînceapă orele la școală, dar având în vedere că îi murise tatăl, nu mai conta.

— Vin cu primul expres. Ar trebui să ajung înainte de zece.

— Chiar ți-aș fi recunoscătoare. Sunt și diverse chestiuni administrative de rezolvat.

— Administrative, zise Tengo. Am ce pregătiri anume să fac?

— Ești singura rudă a domnului Kawana?

— Așa aș zice.

— Atunci să-ți iei la tine ștampila personală, s-ar putea să ai nevoie de ea. Ai și certificatul de înregistrare la ea?

— Parcă îl aveam.

— Ia-l cu tine, ca să fie. De altceva nu cred că e nevoie. Tatăl tău s-a ocupat deja de toate pregătirile.

— Toate pregătirile?

— Da, cât a fost conștient a aranjat totul în amănunt, de la cheltuielile de înmormântare, hainele pentru sicriu și până la locul de depozitare pentru urnă. A fost o persoană foarte organizată. Realist, așa.

— Era genul, da, zise Tengo masându-și tâmplele.

— Eu îmi termin garda la șapte și mă duc acasă să mă culc. Dar o să fie în tura de dimineață Tamura și Ōmura și o să-ți explice ele tot ce trebuie.

Tamura era asistenta între două vârste, cu ochelari, iar Ōmura, cea cu pixul înfipt în păr.

— Mulțumesc pentru ajutor, zise Tengo.

— Cu plăcere, răspuse Kumi și adăugă pe un ton formal, de parcă își amintise deodată: Sincerele mele condoleanțe.

— Mulțumesc, spuse Tengo.

*

Cum nu îi mai era somn, Tengo puse apă la fiert și își făcu o cafea. După ce o bău, mintea i se mai limpezi un pic. I se făcuse și foame, așa că își pregăti un sendviș cu roșii și brânză, găsite în frigider. I se păru fad, de parcă îl mânca pe întuneric. Scoase apoi mersul trenurilor și se uită la orele de plecare ale expresurilor către Tateyama. Abia se întorsese sâmbătă după-amiaza, cu două zile în urmă, din orașul pisicilor și acum trebuia să se ducă înapoi. Dar de data asta n-avea de ce să rămână mai mult de o noapte, două.

Când ceasul arătă ora patru, Tengo se spălă pe față la baie și se bărbieri. Luă peria și încercă să-și îmblânzească smocurile de păr rebel, dar nici de data aceasta nu reuși. Asta era. Până la prânz se turteau ele.

Faptul că tatăl său se prăpădise nu îl tulburase neapărat. Petrecuse două săptămâni alături de el și părea să-și accepte moartea iminentă ca pe un fapt împlinit. Suna ciudat, dar parcă odată ce se hotărâse, apăsase singur pe întreprupător și intrase în comă. Doctorii nu reușiseră să identifice motivul care cauzase starea comatoasă. Însă Tengo știa. Tatăl lui se hotărâse să moară. Sau își abandonase voința de a mai trăi. Împrumutând expresia lui Kumi, ca „frunza unui copac”, își stinsese lumina conștiinței, închisese toate porțile simțurilor și așteptase să-i vină vremea.

*

Din gară de la Chikura se urcă în taxi și ajunse la sanatoriul de la malul mării la zece și jumătate. Era o zi de început de iarnă, la fel de liniștită ca ziua precedentă. Razele calde ale soarelui se revărsau generos asupra gazonului din grădină, care începea să pălească, iar o pisică necunoscută, cu blana pătată, se lăfăia la soare, lingându-și coada pe îndelete. La intrare îl întâmpinară asistentele Tamura și Ōmura. Fiecare îi oferii lui Tengo câteva cuvinte de consolare, pe un glas scăzut. El le mulțumi.

Trupul tatălui său fusese depus într-o cămăruță dintr-o zonă mai retrasă a sanatoriului. Asistenta Tamura îl conduse pe Tengo până acolo. Tatăl său era întins pe un pat mobil și era acoperit cu un cearșaf alb. În încăperea cubică, fără ferestre, neonul din tavan proiecta o lumină și mai albă pe pereții

albi. Pe o servantă înaltă până la brâu se afla o vază din sticlă cu trei crizanteme albe. Florile fuseseră puse acolo probabil chiar în dimineața aceea. Pe perete era atârnat un ceas rotund. Era un ceas vechi, acoperit cu praf, însă indica ora corect. Poate că rolul lui era de a depune mărturie pentru ceva. În rest, altă mobilă sau ornamente nu existau. Mulți bătrâni care mureau treceau probabil la fel prin încăperea aceea modestă. Intrau tăcuți și plecau tăcuți. Camera arăta formal, dar în ea plutea și un aer solemn, de treburi importante, care trebuie lăsate mai departe în grija cuiva.

Pe chipul tatălui său nu se vedea neapărat vreo schimbare față de când trăia. Nici chiar observat de aproape nu-ți lăsa senzația că era mort. Nu era palid și cineva avusese grijă să-l bărbierească, pentru că avea pielea straniu de netedă sub nas și pe bărbie. În acel moment n-ai fi putut spune dacă își pierduse cunoștința și dormea adânc sau își pierduse viața. Doar nu mai avea nevoie de hrană și de excreție. Numai că, dacă rămânea așa cum era, în câteva zile intra în putrefacție. Iar aceasta era o mare diferență între viață și moarte. Dar, desigur, trupul său avea să fie cremat înainte să se ajungă acolo.

Veni un doctor cu care mai vorbise de câteva ori până atunci, care își exprimă condoleanțele, apoi îi explică despre faptele care conduseseră la moartea tatălui său. Îi vorbește amabil, cu răbdare, însă tot ce îi spunea se putea rezuma simplu prin „nu prea știi cauza morții”. Oricâte investigații făcuseră, nu găsiseră nimic anume în neregulă. Din contră, rezultatele analizelor indicau că era într-o condiție bună. Suferea de demență senilă și atât. Cu toate acestea, intrase în comă (din motive neclare), iar funcțiile sale vitale continuaseră să se degradeze treptat. În momentul în care această curbă descendentă trecuse de un anumit prag, pășise inevitabil pe tărâmul morții, nemaiputând fi ținut în viață. Explicația în sine era simplă, însă pentru doctor, ca specialist, situația ridica o seamă de probleme. Motivul era că nu putuse să identifice cauza morții. Bătrânețea ar fi fost cea mai apropiată definiție, însă tatăl său avea doar șaiszeci și ceva de ani și era prea tânăr ca să primească acest diagnostic.

— Eu am fost medicul curant al tatălui dumneavoastră și de aceea eu sunt cel care completează certificatul de deces, îi spuse acesta rezervat. Sunteți de acord să trec la cauza morții „insuficiență cardiacă provocată de o îndelungată stare comatoasă”?

— Chiar dacă, de fapt, cauza morții nu a fost „insuficiență cardiacă provocată de o îndelungată stare comatoasă”. Asta vreți să spuneți? întrebă Tengo.

Doctorul făcu o față încurcată.

— Până la urmă, nu am descoperit nimic în neregulă la inimă.

— Și nici la celelalte organe.

— Nu... spuse doctorul cu greu.

— Însă în acte trebuie să treceți o cauză clară?

— Exact.

— Nu mă pricep la chestii de specialitate, dar, până la urmă, i s-a oprit inima, nu?

— Da, i s-a oprit inima.

— Ceea ce este o stare anormală, nu?

Medicul se gândi la spusele lui Tengo.

— Dacă prin stare normală înțelegem ca inima să funcționeze, atunci da, se poate numi o stare anormală. Așa este.

— Atunci scrieți asta. „Insuficiență cardiacă provocată de o îndelungată stare comatoasă.” Nu văd nimic în neregulă.

Doctorul păru ușurat. Îi spuse că într-o jumătate de oră poate să elibereze certificatul de deces. Tengo îi mulțumi. Acesta plecă și mai rămase doar asistenta cu ochelari, Tamura.

— Vrei să rămâi câteva clipe singur cu tatăl tău? îl întrebă ea, cu o inflexiune formală în voce, care îi lăsa de înțeles că îi punea întrebarea pentru că așa cereau regulile.

— Nu, nu este nevoie. Mulțumesc, zise Tengo.

Nu aveau nimic anume de discutat dacă rămâneau singuri. Nu prea avuseseră ei nici când trăia. Acum, că murise, nu se punea problema să se nască brusc subiecte de conversație.

— Atunci te deranjează dacă trecem în altă parte și vorbim despre ce aranjamente trebuie făcute?

Tengo îi spuse că nu îl deranja.

Înainte să iasă, asistenta Tamura își împreună scurt palmele în fața trupului neînsuflețit. Tengo făcu și el același lucru. Oamenii au un respect natural față de morți. Iar cel de lângă ei tocmai înfăptuise marea realizare personală de a muri. Cei doi părăsiră cămăruța aceea fără ferestre și se duseră la cantină. Nu era nimeni acolo. Pe geamul mare, care dădea spre curte, pătrundeau razele vesele ale soarelui. Învăluit în lumina aceea, Tengo reuși să răsufla ușurat. Acolo nu se mai simțea prezența morții. Era o lume pentru cei vii. Indiferent cât de incertă și incompletă era ea.

Asistenta Tamura umplu două cești cu ceai de cereale și le aduse. Își

băură o vreme ceaiul în tăcere, așezați față în față la masă.

— Rămâi undeva peste noapte? îl întrebă ea.

— Da, am de gând să rămân, dar nu mi-am făcut încă rezervare.

— Dacă vrei, poți să stai în rezerva pe care a ocupat-o tatăl tău. Acum nu e folosită și scapi de o cheltuială. Asta dacă nu-ți displace ideea.

— Nu-mi displace neapărat, răspunse Tengo puțin surprins. Dar sigur ar fi în regulă?

— Nu e nicio problemă. Dacă nu te deranjează pe tine, pe noi, nici atât. Am să pregătesc eu patul mai târziu.

— Deci, începu Tengo, ce am de făcut acum?

— După ce îți dă medicul curant certificatul de deces, mergi la primărie să ieși aprobarea pentru cremare, apoi faci formalitățile pentru radierea din registrul de familie. Deocamdată acestea sunt cele mai importante. Mai trebuie făcute actele legate de pensie, transferarea contului de economii și alte câteva, însă despre ele discuți cu avocatul.

— Avocatul? întrebă Tengo mirat.

— Domnul Kawana, adică tatăl tău, a discutat cu un avocat în legătură cu formalitățile necesare după moartea dânsului. Să nu te gândești la ceva foarte impozant când spun avocat. La noi în sanatoriu sunt multe persoane în vârstă și multe dintre ele au tulburări de judecată, drept pentru care, ca să se evite problemele legale cu împărțirea proprietăților, le oferim consultanță legală prin intermediul unui birou de avocatură din zonă. Se face și testamentul la notar, lucruri de genul ăsta. Nici nu costă prea mult.

— Tatăl meu a lăsat un testament?

— Te rog să vorbești cu avocatul. Eu nu pot să discut despre asta.

— Am înțeles. Am cum să-l întâlnesc în curând?

— Am luat deja legătura cu dânsul și vine aici astăzi, la ora trei. E bine așa? E cam din pripă, dar m-am gândit că ești și tu ocupat, așa că am stabilit eu cum am crezut de cuviință.

— Mulțumesc, răspunse Tengo, recunoscător pentru eficiența ei.

Cumva, toate femeile mai în vârstă din jurul lui erau foarte abile.

— Mai întâi mergi la primărie pentru radierea din registrul de familie și ia aprobarea pentru cremare.

— Bine, atunci trebuie să mă duc la Ichikawa, fiindcă domiciliul tatei acolo era. Dar așa nu cred că apuc să mă întorc până la trei.

Asistenta clătină din cap.

— Imediat după ce a venit aici, tatăl tău și-a transferat certificatul de

rezidență și domiciliul de la Ichikawa la Chikura. Ca să simplifice lucrurile la nevoie.

— Foarte organizat, zise Tengo impresionat.

Parcă tatăl său știuse de la bun început că acolo urma să moară.

— Așa este. Nu multă lume vede așa departe. Toți cred că sunt aici doar temporar. Însă... zise asistenta, dar se întrerupse și își împreună mâinile în față, sugerând prin gesturi cuvintele care ar fi urmat. În orice caz, nu e nevoie să te duci până în Ichikawa.

*

Tengo fu condus în rezerva tatălui său. Era camera în care își petrecuse ultimele luni din viață. Așternuturile fuseseră strânse, plapuma și perna luate, iar pe pat mai rămăsese acum doar o saltea în dungi. Pe birou era o veioză simplă, iar în dulapul îngust atârnavu cinci umerase goale. Raftul de cărți era gol, iar restul obiectelor personale fusese depozitat în altă parte. Tengo nici nu-și mai amintea care erau acele obiecte personale. Își lăsă geanta pe podea și dădu roată cu privirea prin cameră.

Înăuntru încă mai stăruia un vag iz de medicamente. Simțea în nări până și răsuflarea lăsată în urmă de bolnav. Tengo deschise geamul ca să aerisească. Perdelele decolorate de soare fluturau în vânt ca fusta unei fetițe jucăușe. Văzându-le, Tengo se gândi dintr-odată ce minunat ar fi ca Aomame să fie acolo cu el și să-l țină strâns de mână, fără să spună nimic.

*

Tengo luă autobuzul până la primăria din Chikura, arătă la ghișeu certificatul de deces și primi aprobarea pentru cremare. Putea fi dus la crematoriu după douăzeci și patru de ore de la ora decesului. Depuse o cerere pentru radierea din registrul de familie și primi un act doveditor. Îi luă ceva timp pentru toate formalitățile, dar în principiu, totul se rezolvă neașteptat de simplu. Fără timp de introspecții sufletești, fără nimic. Ca și cum ai radia o mașină din circulație. Asistenta Tamura îi făcu la copiatorul din birou trei copii după fiecare din actele primite de la primărie.

— La două și jumătate, înainte să te întâlnești cu avocatul, o să vină aici cineva de la firma de pompe funebre Zenko, îi spuse ea. Te rog să-i dai o copie după aprobarea pentru cremare. Mai departe se ocupă dânsii de tot. Tatăl tău a vorbit cu un reprezentant al lor și a făcut toate aranjamentele. A pus deoparte și banii pentru cheltuieli. De aceea chiar nu trebuie să faci nimic. Desigur, dacă nu ai cumva vreo obiecție.

Tengo îi spuse că nu avea.

Tatăl său nu lăsase în urmă mai niciun lucru personal. Niște haine vechi, câteva cărți și atât.

— Ai vrea ceva, vreun obiect care să-ți amintească de dânsul? Asta ar însemna radioul cu alarmă, ceasul de mână vechi, mecanic, ochelarii și cam atât.

Tengo îi răspunse că nu voia nimic și o rugă să facă ce credea cu ele.

*

La ora două și jumătate fix un reprezentant îmbrăcat în costum negru de la firma de pompe funebre sosi cu pași tăcuți. Era un bărbat slab, de cincizeci și ceva de ani. Avea degete lungi, ochi mari și un neg negru și uscat lângă nas. Era bronzat bine până în vârful urechilor, de ziceai că a stat la soare cu orele. Nu se știe de ce, dar Tengo nu văzuse niciodată un antreprenor de pompe funebre gras. Acesta îi explică în mare lui Tengo pașii serviciului funerar. Vorbea politicos și foarte lent, de parcă voia să-i sugereze că nu exista niciun motiv de grabă.

— Pe când era în viață, tatăl dumneavoastră și-a exprimat dorința de a beneficia de un serviciu funerar cât mai simplu. Să fie pus într-un sicriu modest, care să-și servească scopul, apoi să fie dus direct la crematoriu. A vrut să omitem absolut totul, altarul, ceremonia, recitarea sutrelor, numele postum, florile, cuvintele de despărțire. Nu a dorit niciun mormânt. A spus să depunem urna într-un așezământ comun oarecare. Așa că, în cazul în care nu aveți nicio obiecție...

În acel punct, bărbatul se întrerupse și se uită la Tengo implorator.

— Dacă asta și-a dorit tata, eu, unul, nu am nimic de obiectat, zise el, privindu-l drept în ochi.

Reprezentantul încuviință și își plecă ușor privirea.

— În noaptea aceasta se face priveghiul și vom depune trupul peste noapte la sediul nostru. Am dori, dacă se poate, să îl transportăm acolo chiar acum. Iar mâine la ora unu se va face cremarea la un crematoriu din apropiere. Este bine așa?

— Nu am nicio obiecție.

— Doriți să veniți la cremare?

— Am să vin, răspunse Tengo.

— Sunt persoane care nu doresc să fie de față. Rămâne la latitudinea dumneavoastră.

— Am să vin, repetă Tengo.

— Am înțeles, spuse bărbatul cu un aer ușurat. Atunci, am aici exact ce

i-am arătat și tatălui dumneavoastră înainte să moară. Sper să avem acordul dumneavoastră.

Cu aceste cuvinte, reprezentantul deschise un dosar cu degetele lui lungi ca niște picioare de insectă și scoase din el o factură, pe care i-o înmână lui Tengo. Până și el, care nu știa nimic despre înmormântări, înțelese că era vorba de un serviciu foarte puțin costisitor. Evident, nu avea nimic de obiectat. Luă un pix și semnă hârtia.

Avocatul sosi cu câteva minute înainte de ora trei și schimbă câteva cuvinte cu antreprenorul de pompe funebre, de față cu Tengo. O conversație scurtă, ca între specialiști. Tengo nici nu înțelegea bine despre ce se discuta. Cei doi păreau să se cunoască. Era un oraș mic. Sigur toată lumea se știa cu toată lumea.

Imediat în apropierea camerei în care era depus corpul exista o poartă de acces discretă, lângă care era parcată furgoneta firmei de pompe funebre. Toate geamurile, mai puțin cel din dreptul șoferului, erau vopsite în negru, iar pe mașina neagră ca smoala nu era nicio emblemă și nimic scris. Antreprenorul slab și asistentul său cu păr alb, care îndeplinea și rolul de șofer, mutară trupul tatălui lui Tengo pe un pat mobil și îl împinseră până la mașină. Furgoneta era special făcută să aibă tavanul înălțat, iar cu ajutorul unei șine se putea introduce partea superioară a patului, așa cum era. Ușile din spate se închiseră cu un sunet formal, reprezentantul îi făcu politicos o plecăciune lui Tengo, după care furgoneta plecă. Cei patru – Tengo, avocatul, asistenta Tamura și asistenta Ōmura – își împreunară palmele în direcția ușilor din spate ale acelei Toyota negre.

*

Tengo și avocatul rămaseră să discute într-un colț al cantinei. Avocatul avea în jur de patruzeci și cinci de ani și, spre deosebire de antreprenorul de pompe funebre, era foarte rotofei. Aproape că-i dispăruse bărbia. Deși era iarnă, avea fruntea ușor transpirată. Vara probabil că asuda cumplit. Dinspre costumul său gri de lână venea un iz neplăcut de naftalină. Avea fruntea îngustă și părul negru-negru și extrem de des. Corpul acela obez nu se potrivea deloc cu claua de păr. Avea pleoape greoaie, umflate și ochii înguști, însă dacă te uitai cu luare-aminte descopereai în ei o rază de bunătate.

— Tatăl dumneavoastră mi-a încredințat testamentul dânsului. Dar să nu credeți că e vorba de ceva de proporții. Nu se compară cu cele care apar prin romanele polițiste, zise avocatul și tuși o dată. S-ar putea numi mai degrabă o scurtă însemnare. Am să vă explic mai întâi sumar despre ce este vorba.

Testamentul indică, în primul rând, aranjamentele legate de serviciul său funerar. Despre asta v-a explicat mai devreme domnul de la Zenko, nu-i așa?

— Da, mi-a explicat. Un serviciu funerar simplu.

— Așa este, spuse avocatul. Asta își dorea tatăl dumneavoastră. Să se facă totul cât mai simplu cu putință. Există un fond alocat cheltuielilor de înmormântare, iar cele medicale sunt acoperite din suma lăsată garanție de dânsul când a fost internat aici. Este totul aranjat astfel încât să nu existe alte eforturi financiare.

— Adică să nu se îndatoreze la nimeni.

— Exact. Totul a fost achitat în avans. Apoi, mai sunt niște bani în contul dânsului de la oficiul poștal din Chikura, pe care vi i-a lăsat moștenire. Va trebui schimbat titularul contului. Pentru aceasta aveți nevoie de adeverința de radieră din registrul de familie, de extrasul oficial din registrul dumneavoastră de familie și de certificatul de înregistrare a ștampilei. Mergeți cu ele direct la oficiul poștal din Chikura și completați formularele de mână. Formalitățile acestea durează destul de mult timp. După cum știți și dumneavoastră, băncile și oficiile poștale din Japonia sunt foarte stricte când vine vorba de formulare.

Avocatul scoase o batistă mare și albă din buzunarul de la sacou și își șterse fruntea cu ea.

— Cam atât aveam să vă transmit legat de averea sa. Prin avere înțeleg aici doar economiile de la poștă, deoarece nu există vreo asigurare de viață, titluri de acțiuni, proprietăți imobiliare, pietre prețioase sau antichități. Cum să vă spun, totul e foarte clar și nu implică niciun efort.

Tengo încuviință în tăcere. Tipic pentru tatăl său. Dar îl pleoștea gândul că îi revenea ca moștenire contul lui de economii. Se simțea de parcă i se pune în brațe un teanc de pături ude și grele. Ar fi preferat să nu fie nevoit să le primească. Însă nu putea să-i spună un asemenea lucru acestui avocat gras, cu păr des și zâmbet curtenitor.

— Pe lângă acestea, am în păstrare un plic de la tatăl dumneavoastră. L-am adus la mine și aș vrea să vi-l înmânez acum.

Plicul maroniu, mare și umflat, era sigilat bine cu bandă adezivă. Avocatul cel gras îl scoase din diplomatul său negru și îl puse pe masă.

— Imediat după ce a fost internat aici, m-am întâlnit și am discutat cu domnul Kawana, iar dânsul mi-a încredințat acest plic. La momentul acela, încă era perfect conștient. Sigur, uneori se mai zăpăcea, însă, în mare, putea să ducă un trai fără impedimente. Mi-a spus că atunci când va muri, să i-l

înmânez moștenitorului său legal.

— *Moștenitorul legal*, zise Tengo ușor mirat.

— Da. Tatăl dumneavoastră nu a numit pe nimeni atunci. Însă dumneavoastră sunteți singurul moștenitor legal.

— Din câte știu și eu, așa este.

— Prin urmare, vi-l înmânez dumneavoastră, zise avocatul arătând cu degetul către plicul de pe masă. Puteți, vă rog, să-mi semnați de primire?

Tengo semnă confirmarea de primire. Așezat pe masă, plicul maroniu arăta inutil de impersonal și formal. Nici pe fața și nici pe spatele lui nu era scris nimic.

— Aș vrea să vă întreb ceva, spuse Tengo. În acel moment, tata a pronunțat vreodată numele meu, Tengo Kawana? Sau cuvântul „fiu”?

Cât timp se gândi, avocatul scoase din nou batista din buzunar și își șterse fruntea. Apoi clătină scurt din cap.

— Nu, domnul Kawana a spus doar „moștenitorul legal”. Altă expresie nu a folosit niciodată. Îmi amintesc acest lucru, pentru că mi s-a părut puțin straniu.

Tengo tăcea. Avocatul spuse pe un ton împăciuitor.

— Însă domnul Kawana știa și dânsul foarte bine că dumneavoastră sunteți singurul moștenitor legal. Doar că nu v-a pomenit numele în discuție, atâta tot. Vă neliniștește ceva?

— Nu mă neliniștește nimic, zise Tengo. Tata a avut dintotdeauna micile lui ciudățenii.

Avocatul zâmbi liniștit și încuviință ușor din cap. Apoi îi întinse lui Tengo o nouă copie completă a registrului de familie.

— Îmi cer scuze, dar fiind vorba de această boală, mi-am permis să verific registrul de familie, ca să nu apară vreo eroare în acte. Din înregistrări reiese că dumneavoastră sunteți unicul fiu al domnului Kawana. La un an și jumătate după ce v-a născut, mama dumneavoastră a murit. Tatăl v-a crescut singur, fără să se recăsătorească. Părinții și frații dânsului sunt decedați cu toții. Dumneavoastră sunteți, fără dubiu, singurul moștenitor legal.

Avocatul se ridică în picioare, își oferă condoleanțele și plecă. Tengo rămase așezat la masă, privind plicul. Tatăl său fusese tatăl său biologic, iar mama lui *chiar* murise. Așa spusese avocatul. Și probabil că era un fapt real. Sau cel puțin din punct de vedere legal. Însă cu cât aceste fapte ieșeau mai mult la iveală, avea senzația că adevărul se îndepărta tot mai mult. Oare de ce?

Tengo se întoarce în camera tatălui său, se așează la birou și se chină să desfășure plicul maroniu. Poate că înăuntru lui se ascundea cheia dezlegării unor secrete. Dar nu se dovedește a fi o îndeletnicire prea ușoară. Nu găsește în cameră nici foarfecă, nici cutter și nimic altceva de care să se ajute. Nu-i rămâne decât să dezlipescă fiecare fâșie de bandă cu unghiile. Când reușește, cu chiu, cu vai, să deschidă plicul, găsește înăuntru lui alte câteva plicuri, toate lipite foarte bine. Tipic din partea tatălui lui.

Într-unul erau cinci sute de mii de yeni, bani gheață. Cincizeci de bancnote nou-nouțe de zece mii de yeni, înfășurate de mai multe ori într-o hârtie subțire. Înăuntru era și un bilețel pe care scria „bani pentru urgențe”. Era, neîndoind, scrisul tatălui său. Mărunt, cu fiecare ideogramă în parte atent migălită. Asta însemna să-i folosească dacă apăreau diverse cheltuieli neașteptate? Tatăl său se așteptase ca „moștenitorul legal” să nu aibă la el suficienți bani gheață.

Plicul cel mai gros era burdușit cu niște decupaje vechi din ziare și diverse diplome. Toate legate de Tengo. Diploma de când câștigase olimpiada de aritmetică din școala primară, articolul din ediția locală a ziarului. O fotografie cu trofeele sale. Carnetele de note, desăvârșite ca niște opere de artă. Note maxime la toate materiile. Și alte diverse mărturii minunate care îi atestau statutul de copil minune. O fotografie cu el în școala generală, îmbrăcat în echipament de judo. Zâmbea vesel, cu fanionul de vice-campion în mână. Tengo era extrem de surprins să le vadă. Tatăl său ieșise la pensie, plecase din locuința de serviciu dată de NHK, se mutase tot în Ichikawa, cu chirie, și mai apoi venise la sanatoriul din Chikura. Fiind singur și mutându-se de mai multe ori, nu-i rămăseseră multe obiecte personale. În plus, relația lor fusese rece ani de-a rândul. Cu toate acestea, tatăl său cărase după el și prețuisese aceste relicve strălucitoare de pe vremea când era „copilul minune”.

În alt plic erau diverse documente de pe vremea când lucra ca încasator la NHK. Hârtii prin care i se recunoșteau meritele deosebite pe parcursul anilor. Erau câteva diplome simple. O fotografie făcută probabil cu un coleg într-o excursie cu firma. Un buletin vechi. Chitanțe de plată pentru pensie și asigurarea de sănătate. Câteva state de plată, păstrate din cine știe ce motiv. Hârtii legate de încasarea primei de pensionare... La cât se spetise pentru NHK muncind încontinuu mai bine de treizeci de ani, sumele erau surprinzător de mici. Comparativ cu realizările remarcabile ale lui Tengo din școala primară, ale lui se puteau considera practic nule. Poate că din punct de vedere social, era un om egal cu zero. Însă pentru Tengo, el nu fusese

deloc „egal cu zero”. Tatăl lui îi lăsase în suflet o umbră grea și întunecată. La fel și acel cont poștal de economii.

În plicurile acelea nu era nimic legat de viața lui dinainte să se angajeze la NHK. Parcă viața lui începuse abia din momentul în care devenise încasator.

În plicul mic și subțire pe care îl deschise ultimul era o fotografie alb-negru. Atât. Nimic altceva. O fotografie veche și acoperită în întregime cu o peliculă subțire de parcă ar fi fost pătată cu apă. Înfățișa doi părinți cu copilul. Tatăl, mama și bebelușul. După cât era de mare, acesta nu părea să aibă peste un an. Îmbrăcată în chimono, mama își ținea cu grijă pruncul în brațe. În fundal se vedea poarta unui templu șintoist. După haine, fotografia părea făcută iarna. Fiind în pelerinaj la templu, probabil că era de Anul Nou. Mama își ținea ochii mijiți și zâmbea. Tatăl era îmbrăcat cu un palton închis la culoare, puțin cam mare, și avea două cute adânci între sprâncene. Un chip care spunea că nu prea ia orice lucru de bun. Bebelușul din brațe arăta uluit de cât de mare și de rece era lumea.

Bărbatul acela tânăr semăna cu tatăl lui Tengo din toate punctele de vedere. Avea încă trăsături tinere, dar cumva mature pentru vârsta sa, era slab și avea ochii adânciți în orbite. Era chipul unul fermier sărman dintr-un sat izolat. Încăpățânat și sceptic. Avea părul tuns scurt și stătea cam cocoșat. Era imposibil să nu fie tatăl lui. Ceea ce însemna că bebelușul era Tengo, iar femeia care îl ținea în brațe, mama lui. Era mai înaltă decât tatăl lui și avea o postură frumoasă. El părea să aibă între treizeci și cinci și patruzeci de ani, iar ea, în jur de douăzeci și cinci.

Era prima dată când vedea acea fotografie. Tengo nu mai văzuse niciodată ceva care să aducă a portret de familie. Și nici vreuna cu el mic. Tatăl său îi explicase că duceau o viață grea și nu aveau aparat de fotografiat, iar în plus, nu se ivise ocazia să facă o poză de familie. La asta se gândise și Tengo. Dar fusese o minciună. Una tot existase. Iar înfățișarea lor nu era chiar magnifică, dar nici cât să se facă de râs în public. Nu păreau să ducă un trai atât de sărăcăcios încât să nu-și permită un aparat de fotografiat. Poza fusese făcută la scurt timp după ce se născuse Tengo, deci prin '54-'55. O întoarse pe partea cealaltă, dar nu erau trecute locul și data.

Tengo cercetă în amănunt chipul mamei. În fotografie era mic și, pe deasupra, neclar. Cu o lupă poate ar fi văzut mai bine detaliile, dar nu avea așa ceva. Cu toate acestea, reuși să-i distingă în mare trăsăturile feței. Era ovală, cu un nas micuț și buze cărnoase. Nu se putea numi neapărat o

frumusețe, dar era un chip drăguț, care îți lăsa o impresie plăcută. Cel puțin în comparație cu trăsăturile grosolane ale tatălui, ale ei erau mult mai delicate și inteligente. Asta îl bucură pe Tengo. Avea părul strâns frumos în coc și o expresie orbită pe față. Poate era doar încordată în fața aparatului de fotografiat. Fiind îmbrăcată în chimonos, nu i se deslușea silueta.

Cel puțin din câte se vedea din înfățișarea surprinsă în fotografie, cu greu s-ar fi putut numi un cuplu potrivit. Părea să fie și o diferență măricică de vârstă între ei. Tengo încercă să și-i imagineze întâlnindu-se undeva, apropiindu-se sufletește, căsătorindu-se și crescând un fiu împreună, dar nu prea reuși. Poza aceea nu-i transmitea nimic de genul acesta. Și atunci, scoțând din calcul o legătură sufletească, însemna că au existat anumite circumstanțe care îi uniseră ca soț și soție. Sau poate că nu fusese vorba de nicio circumstanță. Poate că pur și simplu viața nu era decât un șir întreg de evenimente absurde și pe alocuri chiar grosolane.

Apoi Tengo încercă să-și dea seama dacă femeia enigmatică din reveria sau amintirea sa tumultuoasă din fragedă copilărie era una și aceeași cu mama sa din fotografie. Însă în acel moment realizează că nu-și amintea deloc chipul acelei femei. Își scotea bluza, își lăsa bretelele neglijului să cadă, iar un bărbat necunoscut îi săruta sfârcurile. Apoi scotea un suspin adânc. Cam asta era tot ce-și amintea el. Un alt bărbat strângea între buze sfârcurile mamei lui. Sfârcurile care trebuiau să-i aparțină în totalitate lui erau asaltate de altcineva. Probabil că pentru un bebeluș, aceea fusese o amenințare foarte puternică. La chipul ei nu se mai uitase.

Tengo puse deocamdată fotografia la loc în plic și se gândi la ce reprezenta ea. Tatăl său o păstrase cu grijă până la moarte. Asta însemna că ținuse la mama lui. Când Tengo ajunsese la vârsta la care să înțeleagă ce se întâmplă în jurul lui, ea deja se îmbolnăvisese și murise. Din ce aflase avocatul, el era unicul fiu pe care mama sa îl avusese cu tatăl său, încasatorul de la NHK. Acesta era un fapt înscris în registrul de familie. Însă actele de la primărie nu garantau că bărbatul acela fusese tatăl său biologic.

„Eu n-am niciun băiat”, îi spusese tatăl lui înainte să intre în comă profundă.

„Și atunci eu ce sunt?”, îl întrebase Tengo.

„Nu ești nimic”, venise răspunsul său concis, care nu însemna nici da, nici nu.

La auzul acelor cuvinte, din inflexiunea vocii lui, Tengo se convinsese că între el și bărbatul acela nu exista o legătură de sânge. Și în acel moment se

simțise eliberat din cătușele grele, însă pe măsură ce trecea timpul, își pierdea convingerea că ceea ce spusese tatăl său era un fapt adevărat.

Nu sunt nimic, spuse Tengo încă o dată.

În acel moment își dădu seama dintr-odată că imaginea mamei sale din fotografia cea veche aducea cumva cu iubita lui mai în vârstă. Kyōko Yasuda, așa o chema. Ca să se mai liniștească, Tengo își ținu o vreme degetele apăsate cu putere pe frunte. Apoi scoase din nou poza din plic și o privi. Nasul mic, buzele cărnoase. Bărbia mai proeminentă. Nu observase asta pentru că aveau tunsori diferite, dar chipul său chiar semăna cu al lui Kyōko Yasuda. Dar ce putea să însemne asta?

Și de ce se gândise tatăl lui să-i lase moștenire acest portret de familie după moartea sa? Cât trăise nu îi dăduse lui Tengo nicio informație despre mama lui. Ținuse ascunsă până și existența acelei poze. Însă în ceasul al doisprezecelea, îi lăsase această fotografie veche și neclară. Pentru ce? Ca să-și ajute fiul sau ca să-l dezorienteze și mai mult?

Un lucru îi era clar lui Tengo, și anume că tatăl său nu voise nici în ruptul capului să-i explice lui un anumit fapt. Nici cât trăise și nici acum, după ce murise. Uite aici o fotografie. Eu doar ți-o pasez. *Mai departe dă-ți cu presupusul cât vrei tu.* Asta îi spunea tatăl lui.

Tengo se întinse pe salteaua goală și se uită în tavan. Era un tavan din placaj, vopsit în alb. Complet inexpresiv, fără granulații și fără noduri, doar cu vreo câteva îmbinări drepte. Aceea era priveliștea pe care o avusese în fața ochilor afundați în orbite și tatăl lui, în ultimele sale luni de viață. Sau poate că ochii aceia nu vedeau nimic. În orice caz, acolo era ațintită privirea lui, fie că vedea sau nu cu ea.

Tengo închise ochii și se imagină îndreptându-se agale către moarte, întins acolo. Însă pentru un bărbat de treizeci de ani, fără probleme de sănătate, moartea era pe undeva la o periferie îndepărtată, unde imaginația sa nu ajungea. Se uita la umbrele mișcătoare pe care lumina amurgului le proiecta pe perete, respirând încet. Își propuse să nu se gândească la nimic. Lui, unul, nu-i venea deloc greu să nu se gândească la nimic. Era prea obosit să-și mai bată capul cu ceva. Dacă se putea, ar fi vrut să doarmă puțin, dar cum era prea obosit, nu reușea să adoarmă.

*

Cu puțin înainte de ora șase veni asistenta Ōmura și îl anunță că era gata masa la cantină. Tengo nu avea deloc poftă de mâncare și deși îi spusese asta, asistenta aceea înaltă și cu piept mare nu plecă. Insistă să bage ceva în

stomac, chiar și doar puțin de tot. Sunase ca un ordin. Se înțelegea de la sine că era o adevărată profesionistă la a da indicații oamenilor despre cum să aibă grijă de corpul lor. Iar Tengo era genul de om care nu prea știa cum să se opună unui ordin, mai ales dacă venea de la o femeie mai în vârstă decât el.

Coborî scările, se duse la cantină și acolo o găsi pe Kumi Adachi. Asistenta Tamura nu se zărea pe nicăieri. Tengo luă masa alături de asistenta Ōmura și de Kumi. Mâncă puțină salată și fiertură de legume, alături de o supă *miso* cu scoici și ceapă verde. Bău apoi și un ceai fierbinte de cereale.

— Când e cremarea? îl întrebă Kumi.

— Măine la ora unu, răspunse Tengo. După ce se termină cred că mă întorc direct la Tokio. Trebuie să mă duc la serviciu.

— O să mai fie cineva la cremare în afară de tine?

— Nu cred. Doar eu.

— Auzi, te deranjează dacă vin și eu? îl întrebă Kumi.

— La cremarea tatălui meu? zise Tengo surprins.

— Da. Sinceră să fiu, mie îmi plăcea mult de tatăl tău.

Fără să se gândească, Tengo lăsă bețișoarele din mână și se uită la Kumi. Chiar vorbea despre tatăl lui?

— Ce anume îți plăcea la el? o întrebă el.

— Era onest și nu vorbea în plus, zise ea. Din punctul ăsta de vedere semăna cu tatăl meu, care a murit.

— Aha.

— Tatăl meu a fost pescar. A murit înainte să împlinească cincizeci de ani.

— A murit pe mare?

— Nu, de cancer pulmonar. Fuma prea mult. Nu știu de ce, dar toți pescarii sunt fumători înrăiți. Parcă ar pompa fum din ei.

Tengo se gândi la spusele ei.

— Poate ar fi fost mai bine dacă era și tata pescar.

— De ce?

— Știu și eu? zise Tengo. Așa cred. Că mai bine ar fi fost pescar decât încasator la NHK.

— V-ați fi înțeles mai bine așa?

— Măcar ar fi fost mai simple o groază de lucruri.

Tengo se imaginează mic, alături de tatăl său în vasul de pescuit, dis-diminează, într-o zi liberă. Vântul aspru al Pacificului și stropii de apă care

îl împrășeau în obraz. Uruietul monoton al motorului Diesel. Ar fi fost niște zile mai firești și mai pline comparativ cu învârtitul prin Ichikawa, ca să încaseze taxa radio-TV.

— Dar încasarea taxei NHK sigur era muncă grea, zise asistenta Ōmura mâncând pește fiert.

— Probabil, zise Tengo, gândindu-se că el unul n-ar fi fost în stare s-o facă.

— Dar tatăl tău era strălucit, nu? spuse Kumi.

— Foarte strălucit.

— Mi-a arătat și niște diplome.

— Vai de mine! exclamă asistenta Ōmura lăsând brusc bețișoarele. Uitasem complet. Of! Cum am putut eu să uit ceva atât de important? Stați așa un pic. Trebuie neapărat să-i dau azi ceva lui Tengo.

Asistenta Ōmura se șterse la gură cu batista, se ridică de pe scaun și ieși în grabă din cantină, lăsându-și mâncarea în farfurie.

— Ce-o fi așa de important? se întrebă Kumi, înclinându-și capul într-o parte.

Evident, Tengo nu avea idee.

Așteptând-o să se întoarcă, Tengo mănca salata forțat. În cantină încă nu venise multă lume să ia cina. La o masă erau așezați trei bătrâni, însă niciunul nu scotea o vorbă. La o alta, un bărbat cu părul grizonant, îmbrăcat într-un halat alb mânca singur, citind ediția de seară a ziarului cu o față sobră.

Într-un sfârșit, asistenta Ōmura se întoarse în viteză, cu o pungă de hârtie în mână. Din ea scoase niște haine împăturite cu grijă.

— Mi le-a dat domnul Kawana cam acum un an, când încă mai era conștient bine, zise ea. A zis că vrea să fie îmbrăcat cu ele când e pus în coșciug. Așa că le-am dat la curățat și le-am păstrat la naftalină.

Aceea era, fără urmă de dubiu, uniforma de încasator de la NHK. Pantalonii erau călcați frumos, cu dungă. Se simțea iz de naftalină. Tengo rămase o vreme fără grai.

— Domnul Kawana mi-a spus că dorește să fie ars în această uniformă, zise asistenta Ōmura, apoi împături la loc uniforma și o puse înapoi în pungă. Așa că ți-o dau acum. S-o iei mâine la firma de pompe funebre, ca să-l schimbe în ea.

— Dar nu e totuși aiurea să fie îmbrăcat cu ea? Uniforma e un bun dat cu împrumut, care trebuie înapoiat la NHK la pensionare, zise Tengo cu o voce slabă.

— Nu-ți face griji, îi zise Kumi. Dacă noi nu spunem nimic, n-o să știe nimeni. N-o să pățească nimic NHK-ul dacă rămâne fără o uniformă veche. Asistenta Ōmura se arătă de acord.

— Domnul Kawana a umblat de dimineța și până seara pentru NHK mai bine de treizeci de ani. Sigur a avut mult de tras cu norme de îndeplinit și cu tot felul de pățanii. Cine să se supere pentru o uniformă? Că n-o folosește nimeni ca să facă vreun rău cu ea.

— Așa e. Eu încă mai am uniforma din liceu, zise Kumi.

— Uniforma de încasator la NHK și uniforma din liceu sunt două chestii diferite, se amestecă și Tengo în discuție, însă nu-l asculta nimeni.

— Da, și eu o mai am în dulap, zise asistenta Ōmura.

— Și te mai îmbraci cu ea în fața soțului tău? Așa, cu șosete albe? o tachină Kumi.

— N-ar fi o idee rea, răspunse asistenta Ōmura, sprijinindu-și obrazul în palmă. Cred că l-ar cam incita.

— În orice caz, zise Kumi încheind acolo conversația, domnul Kawana și-a exprimat clar dorința de a fi cremat în uniforma de la NHK. Măcar dorința asta trebuie să i-o îndeplinim. Corect?

*

Tengo luă punga de hârtie în care era uniforma cu emblema NHK și se întoarse în cameră. Kumi veni cu el și îi făcu patul. Așternuturi curate, care încă mai miroseau a apret, pătură nouă, pernă nouă. Odată terminate pregătirile, patul în care dormise tatăl său arăta cu totul altfel. Fără nicio legătură, Tengo își aminti de părul pubian negru și des al lui Kumi.

— Tatăl tău a rămas în comă până la sfârșit, zise ea netezind cu mâna cutele de la cearșaf. Dar nu cred că era complet inconștient.

— De ce crezi asta?

— Pentru că uneori părea că transmite un mesaj cuiva.

Tengo era la geam și se uita afară, dar se întoarse și o privi pe Kumi.

— Un mesaj?

— Da, tot bătea în rama patului. Își lăsa mâna să atârne în lături și ziceai că bate în cod Morse, țac-țac, țac-țac. Cam așa.

Kumi îl imită și bătu cu pumnul în rama de lemn a patului.

— Nu crezi că trimitea un fel de semnal?

— Nu era niciun semnal.

— Atunci ce era?

— Ciocănea la ușă, zise Tengo cu o voce uscată. Bătea la ușă cuiva.

— Mda, acum că zici tu, asta cred că făcea. Chiar se auzea de parcă bătea la ușă, spuse Kumi și apoi își încordă privirea. Adică asta înseamnă că domnul Kawana continua să meargă să încaseze taxa și după ce își pierduse cunoștința?

— Probabil că da. Într-un locșor din mintea lui.

— Ca soldații de demult care nu-și lăsau goarna nici după ce mureau, zise Kumi impresionată.

Tengo nu avea ce să răspundă, așa că tăcu.

— Tatălui tău chiar îi plăcea mult slujba asta. Să meargă și să încaseze taxa radio-TV.

— Eu nu cred că era vorba de plăcut sau displăcut, zise Tengo.

— Atunci despre ce?

— Era lucrul la care el se pricepea cel mai bine.

— Hm. Așa, deci, zise Kumi și căzu pe gânduri. Dar poate că și o astfel de viață e, într-un anumit sens, răspunsul corect.

— Așa o fi, răspunse Tengo privind șirurile de pini.

Și sigur așa era.

— Dar tu? zise Kumi. La ce te pricepi cel mai bine?

— Nu știu, răspunse el privind-o în ochi. Sincer nu știu.

Capitolul 22   În ochii aceștia se citește milă

În seara zilei de duminică, la ora șase și un sfert, Tengo apără în holul blocului. Imediat ce ieși pe ușă se opri și se uită în jur, căutând parcă ceva. Își plimbă privirea de la dreapta la stânga, apoi de la stânga la dreapta. Și-o înalță către cer, apoi o coborî în pământ. Însă ochii lui nu păreau să detecteze nimic neobișnuit. Tengo ieși în stradă, cu pași iuți. Ushikawa îl privea prin crăpătura de la draperie.

De data aceasta nu îl urmări. Tengo nu avea nimic la el. Mâinile lui mari stăteau îndesate în buzunarele pantalonilor de stofă, călcați fără dungă. Pulover pe gât, pe deasupra o jachetă oliv din catifea reiată, destul de ponosită, părul ciufulit. În buzunarul de la jachetă avea îndesată o carte groasă. Probabil avea de gând să ia masa în apropiere. Treaba lui, să se ducă unde voia.

Luni, Tengo urma să aibă câteva ore la școală. Ushikawa telefonase deja și aflase acest lucru. Da, de la începutul săptămânii, domnul profesor Kawana își reia orarul normal, îl informase doamna de la secretariat.

Excelent. Deci de a doua zi, Tengo revenea la programul obișnuit. La cum îl știa el, în seara aceea era exclus să se ducă prea departe. (Deși, dacă l-ar fi urmărit, Ushikawa ar fi aflat că Tengo se îndrepta către un bar din Yotsuya, să-l întâlnească pe Komatsu.)

Puțin înainte de opt, Ushikawa își puse paltonul de lână, fularul la gât și căciula tricotată pe cap și ieși grăbit din bloc, cu ochii în patru. Până la ora aceea Tengo nu se întorsese. Pentru o masă luată în apropiere, dura cam mult. Dacă era ghinionist, risca să dea nas în nas cu el la ieșirea din bloc. Însă în ciuda acestui pericol, Ushikawa trebuia neapărat să iasă din casă în seara aceea, la ora aceea, pentru că avea ceva de rezolvat.

Coti de câteva ori, așa cum îi spunea memoria, trecu prin fața câtorva puncte de reper și, bătăind pe alocuri, reuși să ajungă la locul de joacă. Vântul puternic de miazănoapte încetase și era neașteptat de cald pentru o seară de decembrie, dar parcul rămânea la fel de pustiu. Ushikawa se uită din nou în jur și după ce se încredință că nu-l vedea nimeni, se urcă pe tobogan. Ajuns în vârf, se așeză, se rezemă cu spatele de balustradă și își ridică privirea către cer. Luna se afla cam în aceeași poziție ca în seara precedentă. Era luminoasă, pe două treimi plină. În jurul ei nu era nici urmă de nor. Însă alături de ea stătea cuibărită luna cea mică, verzuie și diformă.

Nu mi s-a părut, își zise Ushikawa, oftând și clătinând încet din cap. N-a fost nici vis, nici iluzie optică. Cele două luni pluteau neîndoielnic în văzduh, deasupra ulmului desfrunzit. Arătau de parcă îl așteptaseră acolo nemișcate să se întoarcă pe tobogan. Știa că avea să revină. Ca și cum s-ar fi înțeles între ele, tăcerea pe care o răspândeau în jur mustea de sensuri ascunse. Iar ele îi cereau lui Ushikawa să le împărtășească tăcerea. Nu ai voie să mai spui nimănui, îi șopteau ele, ducând la buze degetul arătător, îmbrăcat în cenușă palidă.

Așezat acolo, Ushikawa își mișcă mușchii faciali în toate direcțiile, asigurându-se într-o doară că nu simțea nimic nefiresc, nimic neobișnuit. Și nu găsi nimic în neregulă. De bine, de rău, era tot chipul lui dintotdeauna.

Ushikawa se considera o persoană realistă. Și chiar era. Pe el nu-l interesau speculațiile metafizice. Dacă ceva exista cu adevărat, atunci nu putea decât să accepte acel ceva ca fiind real, indiferent dacă avea sau nu sens, dacă avea sau nu logică. Era modul lui de gândire pe care își întemeia existența. Realitatea nu se năștea din principii și logică. Mai întâi era realitatea, apoi veneau și principiile și logica, în acord cu ea. Prin urmare, Ushikawa se hotărî că nu-i rămânea decât să accepte ca fapt real existența

celor două luni pe cer.

Ce-o să fie mai departe, putea să se gândească la vremea respectivă. Ushikawa examinează îndeaproape cele două luni, străduindu-se să nu-și facă gânduri inutile. O lună mare și galbenă, una mică și verde, diformă. Încercă să-și obișnuiască privirea cu acel peisaj. *Accept-o ca atare*, se îndemnă el. Nu pot să-mi explic cum e posibil așa ceva, dar deocamdată nu trebuie să urmăresc chestiunea asta până în pânzele albe. De fapt, problema e *cum să fac față situației*. Iar pentru asta trebuie să accept priveliștea asta illogică așa cum e. Asta e punctul de plecare.

*

Ushikawa rămase acolo un sfert bun de oră, rezemat de balustradă, nemișcat, încercând să se acomodeze cu imaginea care i se înfățișa. Lăsă razele celor două luni să îl învăluie, să-i pătrundă în piele, ca un scafandru care își adaptează treptat corpul la diferența de presiune. Instinctul îi spunea că era foarte important să facă asta.

Apoi, acest bărbat mărunț, cu capul diform, se ridică în picioare, coborî de pe tobogan și se întoarse acasă, pierdut în gânduri greu de transpus în cuvinte. Avea senzația că priveliștea în jurul lui arăta un pic diferit ca la venire. Poate e de la lumina lunilor, își zise el. Lumina aceea schimba puțin câte puțin aspectul lucrurilor. De câteva ori, era cât pe ce să greșească drumul. Înainte să intre în bloc, se uită la etajul doi și văzu că fereastra lui Tengo nu era luminată. Nu sosise încă acasă. Pesemne că nu se dusese în apropiere să mănânce. Oare avea întâlnire cu cineva? Poate chiar cu Aomame. Sau cu Fukaeri. Oare am ratat o ocazie majoră? se întrebă Ushikawa. Dar ce sens avea să se mai gândească acum la asta? Era prea periculos să-l urmărească pe Tengo ori de câte ori ieșea din casă. Ajungea să fie văzut o singură dată și se ducea totul pe apa sâmbetei.

Ushikawa se întoarse acasă și își scoase paltonul, fularul și căciula. Își desfăcu o conservă de carne de vită, puse conținutul între două chifle și o mănăcă stând în picioare, în bucătărie. Bău o cafea la cutie, nici caldă, nici rece. Dar și mâncarea, și băutura erau fade. Le simțea alunecând pe gât, însă nu distingea niciun gust. Nu-și dădea seama dacă motivul era legat de ele în sine sau de simțul său gustativ. Sau poate era din cauza celor două luni care îi rămăseseră întipărite pe retină. Se auzi o sonerie de pe undeva. Sună de două ori, la un oarecare interval. Însă Ushikawa nu-i acordă mare atenție. Nu era la ușa lui. Era departe, la alt etaj.

După ce-și mănăcă sendvișul și își bău cafeaua, Ushikawa fumă încet o

țigară, ca să-și readucă mintea la realitate. Își reconfirmă în gând ce anume trebuia el să facă în acel loc. Apoi se duse în sfârșit la fereastră și se postă în dreptul aparatului de fotografiat. Aprinse soba electrică și își încălzi mâinile la lumina aceea portocalie. Era duminică seara, înainte de ora nouă. Nu trecea mai nimeni pe ușa blocului. Însă Ushikawa voia să afle la ce oră avea să se întoarcă Tengo.

În scurt timp, o femeie îmbrăcată cu o geacă neagră de puf ieși din bloc. Nu o mai văzuse niciodată. Avea o eșarfă gri înfășurată peste gură, ochelari cu ramă neagră și o șapcă de baseball. Arăta de parcă încerca să se ferească de privirea oamenilor, să-și ascundă chipul. Era cu mâinile goale și mergea repede, cu pași mari. Ushikawa apăsă butonul din reflex și obturatorul se închise de trei ori. Trebuie să aflu unde se duce, își zise el. Dar până se ridică, femeia ajunsese deja în stradă și dispăruse în beznă. Ushikawa renunță, încruntându-se. După cum mergea, chiar dacă își punea pantofii în picioare și fugea după ea, n-o mai prindea din urmă.

Ushikawa studie în minte imaginea femeii. Aproximativ un metru șaptezeci. Blugi strâmți, teniși albi. Toate hainele, straniu de noi. Ca vârstă, între douăzeci și cinci și treizeci de ani. Părul, nu se știe cât de lung, deoarece îl avea îndesat sub geacă. Din cauza gecii voluminoase, nu i se văzuse silueta, dar judecând după picioare, părea să fie slabă. Postura frumoasă și felul sprinten în care pășea indicau faptul că era tânără și sănătoasă. Probabil făcea zilnic vreun sport. Iar ca trăsături, corespundea întocmai cu ce știa el despre Aomame. Desigur, nu putea trage direct concluzia că femeia aceea era Aomame. Doar că păruse extrem de precaută ca nu cumva să fie remarcată. Emană încordare din tot corpul, ca o actriță îngrozită să nu fie vânată de paparazzi. Însă o actriță urmărită de mass-media nu avea ce căuta într-un bloc prăpădit din Kōenji.

Să presupunem că era Aomame.

A venit aici să se întâlnească cu Tengo, însă acesta era plecat. Avea lumina stinsă în casă. Aomame a venit pe la el, dar a plecat, pentru că n-a răspuns la ușă. Poate că soneria care se auzise de două ori de acolo venea. Însă lui Ushikawa i se părea și aceasta o poveste fără sens. Aomame știa că e căutată și, ca să nu se expună vreunui pericol, trebuia să evite pe cât posibil să fie văzută. Dacă voia să vină pe la el, normal era să dea mai întâi un telefon ca să știe când îl găsea acasă. Așa evita un risc inutil.

Așezat în dreptul aparatului de fotografiat, Ushikawa își stoarse mintea îndelung, însă nu găsi nicio explicație logică. Acțiunile acelei femei –

deghizată și nu chiar, părăsindu-și ascunzătoarea ca să vină acolo – nu corespundeau cu personalitatea acelei Aomame pe care o știa el. Ea era mult mai precaută și mai atentă. Iar asta îl bulversa pe Ushikawa. Nici măcar nu-i trecea prin minte că el însuși o condusesese până acolo.

În orice caz, mâine mă duc la atelierul foto de la gară și dezvolt pe toate filmele, își propuse el. O să apară în ele și femeia aceasta misterioasă.

Ushikawa rămase lângă aparatul de fotografiat până după ora zece, însă după ce plecase femeia aceea, nu mai trecuse absolut nimeni pe ușă. Spectacolul se încheiase cu o audiență foarte mică, iar holul se cufundase, pustiu, în tăcere, ca o scenă uitată și abandonată de toți. Oare ce-o fi cu Tengo? se întrebă Ushikawa nedumerit. Din câte știa el, era ciudat să stea plecat până la o oră atât de târzie, mai ales că de a doua zi reîncepea orele la școală. Sau poate se întorsese cât era el plecat și se culcase devreme.

Când se făcu ora zece, Ushikawa realizează că era complet epuizat. Îi era atât de somn, că abia își mai putea ține ochii deschiși. Lucru straniu pentru el, care era mereu pasăre de noapte. De obicei, dacă era nevoit, putea să stea treaz până la orice oră. Însă în noaptea aceea, somnul îl apăsa pe creștet necruțător, ca o lespede de mormânt străveche.

Poate m-am uitat prea mult la lunile alea două, se gândi el. Poate le-am lăsat lumina să-mi pătrundă prea mult în piele. Imaginea celor două luni, una mare și una mică, îi stăruia încă pe retină. Siluetele lor întunecate îi amorțeau un loc moale din creier, așa cum o anumită specie de viespi înțeapă omizile, le paralizează și își depun ouăle pe suprafața lor. Larvele lor folosesc omida încremenită drept sursă de hrană și o devorează de vie. Ushikawa se încruntă și își alungă din minte imaginile acelea sumbre.

Ei, asta e, își zise el. Cât să stau drept în post să-l aștept pe Tengo? Treaba lui când se întoarce, că oricum o să se bage direct în pat. Și în altă parte nu are unde să se ducă. Probabil.

Fără vlagă, Ushikawa își scoase pantalonii și puloverul și se strecură în sacul de dormit, rămas doar într-o bluză cu mânecă lungă și izmene. Apoi se făcu covrig și adormi numaidecât. Căzu într-un somn extrem de adânc, aproape ca o comă. În momentul în care ațipi, avu senzația că aude un ciocănit la ușă, însă conștiința lui își mutase deja centrul de greutate într-un alt tărâm. Nu mai distingea lucrurile între ele. Dacă se forța să le deosebească, simțea cum îi scrâșnește fiecare părțică din corp. Așa că nici nu deschise ochii, ci se cufundă la loc în mълul somnului, fără să mai încerce să dezlege sensul aceluși sunet.

Tengo se despărți de Komatsu și se întoarce acasă cam la o jumătate de oră după ce Ushikawa adormise atât de profund. Se spală pe dinți, își pune pe umerăș jacheta care duhnea a tutun, se schimbă în pijama și se culcă. Dormi până la două noaptea, când sună telefonul ca să îi vestească moartea tatălui său.

*

Ushikawa se trezi luni dimineață după opt, oră la care Tengo deja dormea dus în expresul către Tateyama, încercând să recupereze somnul pierdut. Îl așteptă să plece către școala pregătitoare, postat lângă aparatul de fotografiat. Însă, firește, Tengo nu-și făcu apariția. Când ceasul indică ora unu, Ushikawa se lăsă păgubaș. Sună la școală de la telefonul public din apropiere și întrebă dacă în ziua aceea domnul profesor Kawana își ținea orele conform orarului.

— Astăzi domnul profesor Kawana lipsește. I s-a întâmplat aseară un necaz în familie, îi spuse femeia care răspunsese la telefon.

Ushikawa îi mulțumi și închise.

Necaz în familie? Familia lui Tengo se rezuma doar la tatăl său, care lucrase ca încasator la NHK și care era internat într-un sanatoriu undeva, departe. Tengo lipsise o vreme din Tokio tocmai ca să aibă grijă de el și abia se întorsese de două zile. Deci tatăl murise. Asta însemna că Tengo trebuia să plece din nou din Tokio. Poate chiar plecase înainte ca el să se trezească. Cum naiba de dormise atât de mult și atât de dus?

În orice caz, asta înseamnă că Tengo a rămas singur pe lume, își spuse Ushikawa. Oricum era un om singur, dar acum cu atât mai mult. A rămas absolut singur. Mama lui a murit strangulată într-o stațiune cu ape termale din Nagano, înainte ca el să împlinească doi ani. Criminalul n-a fost prins. Femeia și-a părăsit soțul, și-a luat bebelușul, pe Tengo, și a purces la drum cu un bărbat mai tânăr. „A purcede la drum” e o expresie tare învechită. N-o mai folosește nimeni. Dar se potrivește bine în anumite cazuri. Nu se știe de ce a omorât-o tipul. De fapt, nu se știe nici dacă el a fost făptașul. A fost strangulată într-o cameră dintr-un han, cu cordonul de la cămașa de noapte, iar bărbatul cu care era a dispărut. Oricum ai lua-o, individul era dubios. Iar asta a fost tot. Tatăl a fost contactat și s-a dus din Ichikawa să-și recupereze copilul.

Poate ar fi trebuit să-i spun toate astea lui Tengo. Are dreptul să știe aceste lucruri. Dar mi-a zis că nu vrea să audă despre mama lui de la unul ca mine. Și atunci nu i-am spus nimic. Asta e. E problema lui, nu a mea.

În orice caz, cu sau fără Tengo, nu pot decât să rămân aici și să-mi continui supravegherea, se îndemnă el. Aseară am văzut-o pe femeia aceea misterioasă care aducea cu Aomame. N-am nicio dovadă că era chiar ea, dar e foarte posibil să fi fost. Asta îmi spune mie capul meu diform. N-oi fi eu prea arătos, dar am un nas fin, de talia celui mai performant radar. Iar dacă tipa aia chiar era Aomame, atunci sigur mai vine ea în curând în vizită pe la Tengo. Încă nu știe că i-a murit tatăl. Tengo a primit vestea peste noapte și a plecat dis-de-dimineață. Iar ei par să nu poată lua legătura prin telefon. Ceea ce înseamnă că sigur mai apare ea pe-aici. Are o treabă importantă care o face să vină încoace, cu toate că e riscant. De data asta eu o să aflu neapărat încotro se duce. Iar pentru asta trebuie să mă pregătesc meticolos.

Și poate așa se mai elucida întrucâtva un mister, și anume de ce în această lume existau două luni. Ushikawa chiar voia să afle mai multe despre interesanta ei structură. Deși, la urma urmei, asta nu e decât o chestiune secundară, își zise el. Treaba mea e, în primul și în primul rând, să descopăr unde se ascunde Aomame. Să-i pun o fundiță frumoasă și să le-o servesc celor doi indivizi dubioși. Indiferent dacă pe cer sunt două luni sau una singură, eu trebuie să fiu foarte realist. Pentru că, la urma urmei, asta e punctul meu forte.

*

Ushikawa se duse la atelierul foto de la gară și lăsă cinci filme de treizeci și șase de poziții. Apoi își luă fotografiile, intră într-un restaurant din apropiere și le privi în ordine cronologică, în timp ce mânca o porție de curry cu pui. Majoritatea erau chipurile cunoscute ale locatarilor. Interesul său se îndreptă către pozele a trei persoane. Fukaeri, Tengo și femeia misterioasă care ieșise noaptea din bloc.

Ochii lui Fukaeri îl făceau să se simtă încordat. Îl priveau drept în față, chiar și din fotografie. Știa sigur că Ushikawa era *acolo* și că o supraveghea. Știa poate și că o fotografiase pe ascuns. Ochii ei cristalini i-o spuneau. Străbăteau prin orice și nu erau deloc de acord cu acțiunile lui. Privirea aceea dreaptă îi sfredelea nemilos inima, până pe partea cealaltă. Nu avea absolut nicio scuză pentru ceea ce făcea. Însă, în același timp, ea nu-l condamna și nici nu-l disprețuia. Într-un fel, ochii aceia frumoși îl iertau. Ba nu, nu mă iartă, se corectă Ushikawa. În ochii aceștia se citește milă. Ei știi că am făcut un lucru murdar și mă compătimeesc.

Totul se întâmplase într-un răstimp foarte scurt. În dimineața aceea, Fukaeri se uitase mai întâi la stâlpul de curent, apoi își întorsese rapid capul

către fereastra în spatele căreia se ascundea Ushikawa, se uitase direct prin obiectivul aparatului de fotografiat mascat acolo și îl fixase cu privirea. Apoi plecase. Timpul înghețase în loc, apoi repomise. Totul durase cel mult trei minute. În acest răstimp, privirea ei pătrunsese până în cel mai mic ungher al ființei lui, îi văzuse toată mizeria și grosolănia și îi oferise mila ei tăcută. Apoi se făcuse nevăzută.

Privindu-i ochii, Ushikawa simți o durere ascuțită, de parcă i s-ar fi împlântat un ac în coaste. Se văzu ca pe un om cumplit de strâmb și de urât. Dar n-am ce-i face, își zise el. Eu chiar sunt un om *cumplit de strâmb și de urât*. Și atunci cu atât mai mult, expresia aceea sinceră și transparentă de milă din ochii ei îi pătrunsese adânc în suflet. Mai bine l-ar fi acuzat, disprețuit, judecat, condamnat. Mai bine l-ar fi bătut cu o bătă de baseball. Ar fi suportat. Dar asta, nu.

Prin comparație, cu Tengo era mult mai lejer. În fotografie, stătea la intrare, cu privirea îndreptată către el. Inspecta împrejurimile atent, la fel ca Fukaeri. Însă privirea lui nu întâlnea nimic. Ochii lui inocenți și neștiutori nu detectau aparatul de fotografiat ascuns în spatele draperiei și nici pe Ushikawa, așezat în dreptul lui.

Mai departe, Ushikawa se uită la fotografiile cu „femeia misterioasă”. Avea trei cadre. Șapcă de baseball, ochelari cu ramă neagră, eșarfă gri, trasă până sub nas. Nu i se distingeau trăsăturile feței. Pe lângă faptul că toate pozele erau întunecate, îi mai și cădea pe chip umbra de la cozoroc. Însă corespundea perfect cu imaginea lui Aomame pe care și-o conturase el în minte. Ushikawa luă cele trei fotografii și le privi pe rând, de parcă își evalua mâna care îi picase la jocul de cărți. Cu cât se uita mai mult la ea, cu atât era mai convins că nu putea fi alta decât Aomame.

Chemă chelnerița și întrebă ce desert aveau în ziua aceea. Plăcintă cu piersici, îi răspunse ea. Ushikawa comandă o porție și încă o ceașcă de cafea.

Dacă asta nu e Aomame, își zise el în timp ce aștepta să sosească plăcinta, *nu cred c-o să mai am în veci altă șansă s-o întâlnesc*.

Plăcinta cu piersici se dovedi mult mai gustoasă decât se aștepta. Crusta era crocantă și umplutura succulentă. Probabil era făcută cu piersici de la conservă, dar pentru un desert dintr-un restaurant oarecare nu era deloc rea. Ushikawa termină plăcinta, goli ceașca de cafea și părăsi localul destul de satisfăcut. Trecu pe la supermarket și își cumpără provizii pentru trei zile, apoi se întoarse la apartament și își reluă poziția în spatele aparatului de fotografiat.

În timp ce supraveghea intrarea în bloc prin crăpătura draperiei, Ushikawa ațipi de câteva ori, rezemat de perete, în ochiul de lumină. Dar asta nu-l preocupa prea tare. Nu avea ce mare lucru să-i scape cât dormea. Tengo se dusesse la înmormântarea tatălui său și era plecat din Tokio, iar Fukaeri nu avea să se mai întoarcă. Știa că el își continuă monitorizarea. Și erau slabe speranțe ca „femeia misterioasă” să apară în timpul zilei. Ea acționa foarte precaut și nu avea să facă nicio mișcare până nu se întuneca.

*

Însă nici după lăsarea întunericului „femeia misterioasă” nu apăru. Aceleași fețe plecau ca de obicei, la cumpărături, la plimbare, iar cei veniți de la serviciu se întorceau acasă cu chipuri și mai obosite. Ushikawa doar îi urmărea cu privirea, fără să mai apese butonul de la aparat. Nu mai avea de ce să-i mai fotografieze. Interesul său se limita acum la doar trei oameni. Ceilalți nu erau decât niște trecători anonimi. Ca să-și mai treacă timpul, îi striga pe fiecare pe porecla dată de el.

— Domnu’ Mao (bărbatul avea o tunsoare foarte asemănătoare cu cea a lui Mao Zedong), bine v-ați întors de la serviciu!

— Urecheatul, ce vreme caldă și bună de plimbare a fost azi, nu?

— Doamna Gușată, iar la cumpărături? Ce aveți diseară la cină?

Ushikawa își continuă supraveghearea până la ora unsprezece.

Apoi căscă o dată, prelung și se hotărî să-și încheie ziua de muncă. Bău niște ceai verde la sticlă, ronțai câțiva biscuiți sărați și fumă o țigară. Când se spală pe dinți la baie, scoase limba și se uită în oglindă. Nu-și mai inspectase de mult limba în oglindă. Arăta de parcă era acoperită cu un strat gros de mușchi de pământ. Avea o nuanță pal-verzuie, asemănătoare cu mușchiul adevărat. Ushikawa îl cercetă îndeaproape, la lumină. Arăta sinistru. Era fixat pe toată suprafața limbii și nu părea să mai poată fi îndepărtat vreodată. Dacă o țin tot așa, o să mă prefac în omul-mușchi, își zise el. O să-mi apară pe piele petice verzui, ici și colo, începând cu limba. Ca pe carapacea unei țestoase care trăiește în mlaștină. Mă deprim numai când mă gândesc la așa ceva.

Cu aceste cuvinte nerostite, Ushikawa scoase un oftat și stinse lumina în baie, renunțând să se mai gândească la limba lui. Se dezbracă în beznă și se strecură în sacul de dormit. Își trase fermoarul până la gât și se încovrigă ca o insectă.

*

Când se trezi, în jur era întuneric beznă. Își întoarse capul să se uite la

ceas, dar acesta nu era unde trebuia să fie. Ushikawa rămase o clipă bulversat. Înainte să se culce, întotdeauna avea grijă să verifice unde își lăsa ceasul, ca să poată afla imediat ora și pe întuneric. Era un obicei deprins de ani de zile. Și atunci de ce nu era la locul lui? Prin crăpătura de la draperie se strecura o geană de lumină, însă nu se răsfrângea decât asupra unui mic ungher din încăpere. Totul era învăluit în întunericul nopții.

Ushikawa observă că inima îi bătea cu repeziciune. Pulsa îndârjită, ca să pompeze adrenalina în tot corpul. Avea nărilor dilatate și respirația agitată, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis intens, răscolitor.

Dar nu visase. Ceva se întâmpla *în realitate*. Ushikawa simți că la capul lui se afla cineva. O umbră mai neagră decât întunericul din încăpere îi cădea pe față. Spinarea îi înțepeni. Într-o fracțiune de secundă, mintea i se redresă și încercă din reflex să desfacă fermoarul de la sacul de dormit.

În aceeași clipă, acel cineva își petrecu brațul în jurul gâtului său, fără să-i dea timp nici măcar să icnească. Erau mușchii unui bărbat bine antrenat și puternic. Brațul acela îl gătuia nemilos, strâns, ca într-o menghină. Individul nu scoase niciun cuvânt. Nu i se auzea nici răsuflarea. Ushikawa se zbatu și se zvârcoli în sacul de dormit. Sfâșie cu unghiile căptușeala de nailon și lovi din picioare. Încercă să țipe, dar aceste lucruri nu-i serveau la nimic. Odată ce-și fixase bine poziția pe podea, atacatorul său doar își încorda treptat mușchii brațului, fără să mai clinească din loc. Era o mișcare eficientă, bine dozată. Ushikawa simți o presiune crescândă pe trahee și respirația i se reduce tot mai mult.

Întrebarea care îi trecu prin minte în starea aceea disperată era cum intrase acel individ în casă. Ușa avea broască cu cilindru și era încuiată. Avea și lanțul pus pe interior. Toate ferestrele erau perfect ferecate. Și atunci cum reușise să intre? Dacă ar fi încercat să forțeze broasca, sigur ar fi făcut zgomot și l-ar fi trezit.

Asta e profesionist, își zise Ushikawa. La nevoie, omoară omul fără să ezite. E antrenat și pentru asta. Pionierii să-l fi trimis? Să se fi hotărât ei să scape de mine? Or fi ajuns la concluzia că nu le folosesc și doar le stau în drum? Asta ar fi o concluzie greșită, sunt la un pas de a o prinde pe Aomame. Ushikawa încercă să vorbească, să-și pledeze cauza în fața bărbatului. Să-i spună să-l asculte măcar mai întâi. Însă nu avea glas. Nu-i mai rămăsese suficient aer ca să-i vibreze coardele vocale, iar limba îi înțepenise ca un bolovan în fundul gâtului.

Acum avea traheea complet blocată. Nu mai trecea prin ea niciun firioșor

de aer. Plămâni erau disperați să capete oxigen nou, dar nu găseau pe nicăieri. Ushikawa avu senzația că rațiunea se separă de trup. Corpul continua să i se zvârcolească în sacul de dormit, pe când conștiința lui era târâtă către un strat de aer greoi, păstos. Începea să nu-și mai simtă mâinile și picioarele. De ce? se întrebă el pe măsură ce își pierdea cunoștința. De ce să mor într-un loc atât de jalnic, într-un fel atât de jalnic? Firește, nu găsi niciun răspuns. Întunericul nemărginit se coborî asupra lui și cuprinse totul.

*

Când își veni în fire, fusese scos din sacul de dormit. Nu-și simțea mâinile și picioarele. Știa doar că era legat la ochi și că simțea pe obraz rogojina de paie care acoperea podeaua. Nu mai era strâns de gât. Plămâni lui se umflau și se strângeau trăgând cu zgomot aer proaspăt, ca niște foale. Un aer înghețat, de iarnă. Sângele primea oxigen nou, iar inima pompa lichidul acela roșu și cald cu viteză maximă până la capătul terminațiilor nervoase. Ushikawa se concentra doar să respire, tușind violent din când în când. Între timp, își recăpătă treptat simțul în mâini și în picioare. Bătăile ferme ale inimii îi răsunau în urechi. Încă trăiesc, își zise el în întuneric.

Ushikawa era întins pe podea cu fața în jos. Avea mâinile imobilizate la spate cu o bucată de material moale. Era legat și la glezne. Nu era o legătură strânsă, dar era eficientă și făcută cu dibăcie. Nu putea decât să se rostogolească. Ushikawa se miră că încă mai era în viață și respira. Deci aceea nu fusese moartea. Se apropiase de ea până la limită, dar nu murise. Gâtul încă îi pulsa dureros. Avea chiloții îmbibați de urină, care începea să se răcească. Dar nu era deloc o senzație neplăcută. Din contră, era chiar binevenită. Durerea și răceala dovedeau că încă trăia.

— Nu se moare așa de ușor, se auzi vocea bărbatului, de parcă îi citise gândurile.

Capitolul 23   Exista sigur o lumină

La miezul nopții, ziua de duminică se preschimbă în luni, dar somnul întârzia să vină.

Aomame ieșise din cadă, își pusese pijamaua, se băgase în pat și stinsese lumina. Nu avea niciun sens să stea trează până târziu, pentru că oricum nu putea face nimic. Deocamdată problema era în mâinile lui Tamaru. Mai bine se culca și amâna orice gând pe a doua zi de dimineață, când ar fi avut capul limpede. Însă mintea îi era perfect trează, iar corpului ei îi ardea să se miște.

N-avea nicio șansă să adoarmă.

*

Resemnată, Aomame se dădu jos din pat și își trase un halat pe ea. Puse apă la fiert și își făcu un ceai de ierburi aromate, pe care îl sorbi încetișor, așezată la masa din bucătărie. În minte îi tot dădea târcoale un gând, însă nu-și putea da seama ce anume. Era gros și dens ca un nor de ploaie care plutește în depărtări. Deși îi vedea forma, nu îi distingea bine conturul. Între formă și contur părea să existe o discrepanță. Aomame se duse la geam cu cana în mână și se uită la parc prin crăpătura draperiei.

Evident, era pustiu. La ora unu noaptea, și groapa de nisip, și leagănele, și toboganul erau abandonate. Era o noapte extrem de liniștită. Vântul se oprise, nori nu erau. Iar cele două luni de mărimi diferite pluteau în văzduh, una lângă alta, deasupra ulmului înghețat. De când le privise ultima oară, își schimbaseră poziția odată cu mișcarea de rotație a pământului, dar reveniseră în câmpul ei vizual.

Stând acolo în picioare, Aomame se gândi la blocul vechi în care intrase Căpățână și la cartonașul alb de pe ușa cu numărul 303. Pe el erau tipărite cele două ideograme care alcătuiau numele „Kawana”. Nu arăta nou. Era îndoit pe la colțuri și pătat din loc în loc de umezeală. Trecuse ceva vreme de când fusese pus acolo.

Tamaru o să afle dacă locatarul respectiv e Tengo sau altcineva cu numele Kawana, își spuse ea. O să-mi dea de știre foarte curând, probabil chiar în cursul zilei de mâine. Nu e el bărbatul care să piardă timpul în vreun fel. Iar atunci o să știu cum stau lucrurile și poate că am să reușesc în curând să mă întâlnesc cu el. La acest gând, Aomame simți că se sufocă. Aerul din jurul ei parcă se rarefiase dintr-odată.

Dar poate că lucrurile nu o să meargă atât de ușor. Chiar dacă locatarul de la 303 e Tengo Kawana, în clădirea aia se ascunde ciudatul de Căpățână. Și urzește ceva, nu știu nici eu ce anume, dar ceva rău, în orice caz. Sigur pune el ceva la cale. Se ține ca scaiul de mine și de Tengo cu încăpățănare și vrea să ne împiedice să ne reîntâlnim.

Ba nu, n-ai de ce să-ți faci griji, încercă Aomame să se convingă. Tamaru e om de încredere. Plus că e mai meticulos, priceput și are mai multă experiență decât orice persoană pe care o cunosc eu. Pot să las totul în grija lui, că sigur o să-l țină cum trebuie la distanță pe Căpățână. Individul e o problemă nu doar pentru mine, ci și pentru el. E un factor de risc ce trebuie înlăturat.

Însă, dacă dintr-un anume motiv (nu știu nici eu care), Tamaru ajunge la concluzia că întâlnirea mea cu Tengo ar putea avea urmări neplăcute, atunci ce mă fac? Dacă ar fi pe-așa, sigur ar elimina orice șansă ca eu și Tengo să ajungem față în față. Eu și Tamaru cumva ne simpatizăm. Asta e clar. Însă întotdeauna interesele și siguranța Doamnei vor avea maximă prioritate. Cu asta se ocupă el. Niciodată n-o să facă ceva doar pentru mine.

La acest gând, pe Aomame o cuprinse neliniștea. Ea nu avea de unde să știe ce poziție ocupa pe lista de priorități a lui Tamaru, ideea ca ea să se întâlnească cu Tengo și să fie împreună. Oare nu cumva făcuse o greșeală fatală când îi dezvăluise existența lui? Oare nu cumva ar fi trebuit să se ocupe absolut singură de problema dintre ea și Tengo, de la început și până la sfârșit?

Dar nu mai am cum să schimb nimic, își spuse ea. Am apucat să-i spun lui Tamaru. La momentul respectiv nu am avut de ales. Căpățână probabil că mă așteaptă să apar, iar ca să calc singură pe acolo ar fi sinucidere curată. Și timpul trece. Nu-mi permiteam să aștept și să mai țin situația sub observație. În acel moment, cea mai bună opțiune a mea a fost să-i spun lui Tamaru și să las problema pe mâna lui.

Aomame se abținu să se mai gândească la Tengo. Cu cât își bătea capul mai mult, cu atât se încurcau mai rău toate ițele în capul ei, de nu mai putea să se miște. Mai bine nu se mai gândea la nimic. Și nu se mai uita nici la luni. Razele lor îi tulburau sufletul în tăcere. Stârneau marea în golfuri și agitau viețuitoarele din păduri. Aomame își termină ceaiul, plecă de la geam și spălă cana în chiuvetă. Ar fi băut un strop de coniac, dar nu avea voie să consume alcool în timpul sarcinii.

Aomame se așeză pe canapea, aprinse veioza și se hotărî să recitească *Crisalida de aer*. Trecuse până acum de cel puțin zece ori prin ea. Nu era un roman lung și aproape că memorase totul în detaliu. Însă își propuse să îl mai citească o dată cu și mai multă atenție. Oricum nu reușea să adoarmă. Cine știe cum descoperea ceva ce îi scăpase până atunci.

Crisalida de aer era ca o carte de coduri. Eriko Fukada spusese povestea cu scopul de a transmite un mesaj. Tengo o reconstruise, înlocuind-o cu un text frumos stilizat. Cei doi formaseră o echipă și creaseră împreună un roman care atrăsese mulți cititori. Din spusele Liderului, „ei au calități care se compensează reciproc. Și-au unit forțele și au reușit să facă un anumit lucru împreună”. Iar dacă era să creadă tot ce spusese Liderul, din cauza faptului că romanul devenise bestseller și se divulgaseră astfel anumite

secrete, Oamenii cei Mici nu se mai puteau manifesta și „vocea” încetase să mai vorbească. Prin urmare, fântâna secase și firul de apă nu mai curgea. Atât de puternică fusese influența pe care o exercitase acea carte.

Aomame se concentrează asupra fiecărui rând în parte.

Când limbile ceasului din perete indicau ora două și jumătate, Aomame parcursese deja două treimi din roman. Închise deodată cartea și se strădui să pună în cuvinte ceea ce simțea intens în sufletul ei. În acel moment avea, poate nu chiar o revelație, dar o imagine mult mai certă.

Nu am fost purtată aici din întâmplare.

Asta îi sugera ei acea imagine.

Sunt aici pentru că aici trebuie să mă aflu.

Până acum am crezut că am fost adusă în 1Q84 fără ca eu să am vreun cuvânt de spus. Că macazul s-a schimbat cu un anumit scop, trenul în care mă aflam eu a deraiat de la linia principală și m-a adus în lumea aceasta nouă și stranie. Eu m-am trezit deodată *aici*. Într-o lume în care pe cer sunt două luni și în care mișună Oamenii cei Mici. Care are o intrare, dar nu și o ieșire.

Liderul mi-a explicat aceste lucruri înainte să moară. „Trenul” a fost de fapt cartea scrisă de Tengo, iar eu sunt adânc implicată în această poveste. Tocmai de aceea mă aflu eu aici. Ca o existență pasivă. Ca un actor în rol secundar, neștiutor și confuz, care orbecăie printr-o ceață densă.

Dar nu e doar atât, își spuse Aomame. *Nu e doar atât.*

Eu nu sunt o simplă existență pasivă, adusă aici cu forța, din voința altcuiva. Sigur, există și acest aspect. Însă în același timp, am ales și eu să fiu aici, din voia mea.

Mă aflu aici și din propria mea voință.

Aceasta era convingerea lui Aomame.

Motivul pentru care sunt aici e clar. Și e unul singur – să-l întâlnesc pe Tengo și să fiu împreună cu el. De-asta mă aflu în această lume. Ba nu, invers spus, este unicul motiv pentru care lumea aceasta există înlăuntrul meu. Sau poate că e vorba de un paradox, ca două oglinzi puse față în față, care se reflectă reciproc la nesfârșit. Eu mă aflu în această lume, această lume se află în mine.

Evident, Aomame nu avea cum să știe care era acțiunea din cartea pe care Tengo o scria acum. Probabil că în universul acela, pe cer erau două luni. Probabil că apăreau și Oamenii cei Mici.

Cam asta era tot ce putea bănui ea. Dar era povestea lui Tengo și, în același timp, *era și povestea ei*. Aomame știa asta.

Își dăduse seama de acest lucru recitind scena în care eroina stă seara în șopron și țese crisalida de aer, alături de Oamenii cei Mici. Parcurgând cu privirea acea descriere amănunțită și proaspătă, simțise ceva cald în pânțele. O căldură fascinantă, ciudat de pătrunzătoare. Acolo exista o sursă de căldură care avea un nucleu mic, dar solid. Nici nu mai era cazul să se întrebe ce anume era acea sursă de căldură și ce reprezenta căldura pe care o degaja. Era *mica ei făptură*. Reacționase la imaginea eroinei țesând crisalida de aer alături de Oamenii cei Mici și de aceea emana căldură.

Aomame lăsă cartea pe masa de alături, își desfăcu nasturii de la bluza de pijama și își puse palma pe pânțele. Simțea în ea căldura emanată dinăuntru. Parcă înăuntru ei plutea o lumină portocalie. Aomame stinse veioza și, în bezna din dormitor, căută cu privirea acel punct. Era o pălpâire foarte slabă. Dar exista sigur o lumină. Nu sunt singură, își spuse ea. Suntem uniți. Probabil prin faptul că ne aflăm simultan în aceeași poveste.

Iar dacă aceasta este povestea lui Tengo și în același timp și a mea, ar trebui să o pot scrie și eu. Sigur trebuie să pot să adaug la ea, dar și să schimb ceva. Și, mai presus de toate, pot să hotărâsc eu finalul, prin propria mea voință. Așa e firesc.

Dar Aomame nu știa cum s-o facă. Tot ce știa ea era că această posibilitate sigur există. Deocamdată nu era decât o teorie, lipsită de partea concretă. Aomame cugeta la toate acestea strângând tare din buze în întinericul calm. E foarte important, își spuse ea. Trebuie să mă gândesc bine.

Noi doi formăm o echipă. Așa cum Tengo și Eriko Fukada au format o echipă bună pentru *Crisalida de aer*, așa formăm noi una pentru noua poveste. Voințele noastre – sau curenții adânci care curg prin ele – s-au unit, au dat startul acestei povești întortocheate și au dezvoltat-o. E vorba de un lucru care se întâmplă undeva în adâncuri, într-un loc nevăzut. Tocmai de aceea noi suntem uniți și fără să ne aflăm unul lângă celălalt. Noi construim o poveste, iar pe de altă parte, povestea ne pune pe noi în mișcare. Despre asta să fie vorba?

Am o singură nelămurire. O nelămurire foarte mare.

În povestea pe care o scriem *noi* oare ce semnificație are această *mică făptură*? Oare ce rol îndeplinește ea?

Văd că reacționează foarte puternic la scena în care Oamenii cei Mici și eroina țes crisalida de aer în șopron. Degajă în uterul meu o căldură ușoară, dar palpabilă, și emană o lumină portocalie. Aidoma unei crisalide de aer. Oare asta înseamnă că uterul meu îndeplinește rolul de crisalidă de aer?

înseamnă că eu sunt *mater*, iar această *mică făptură* este *filia* mea? Oare voința Oamenilor Mici a contribuit în vreun fel la faptul că port în mine copilul lui Tengo fără să fi avut relații sexuale? Au pus stăpânire pe uterul meu și îl folosesc pe post de crisalidă de aer? Vor să le produc o nouă *afilia*?

Nu, nici vorbă, își răspunse ea răspicat. *Nici nu încape vorbă.*

În momentul de față, Oamenii cei Mici și-au pierdut puterea de a acționa. Așa a spus Liderul. Deoarece *Crisalida de aer* s-a răspândit atât de mult în lume, mișcarea lor a fost blocată. Această sarcină a apărut departe de ochii lor, strecurându-se cu iscusință în afara puterii lor. Și atunci cine anume – sau ce forță – a făcut posibilă această sarcină? Și pentru ce?

Aomame nu știa.

Tot ce știa era că *mica făptură* era o viață neprețuită, zămislită de ea și de Tengo. Își puse din nou palma pe pânțele. Acoperi blând licărirea portocalie, apăsând ușor. Căldura pe care o simțea în căușul palmei o răspândi apoi încet prin tot corpul. Eu trebuie să protejiez această *mică făptură*, orice s-ar întâmpla. Nu las pe nimeni să mi-o răpească. Nu las pe nimeni să-i facă vreun rău. *Noi* o s-o protejăm și o s-o creștem împreună, își spuse Aomame în întuneric, cu hotărâre.

Se duse apoi în dormitor, își scoase halatul și se băgă în pat. Întinsă pe spate, își puse mâna pe pânțec și simți din nou căldura în palmă. Neliniștea dispăruse. Nu mai avea nici îndoieli. Trebuie să devin și mai puternică, își spuse ea. Inima mea trebuie să fie una cu trupul meu. Într-un sfârșit, somnul se apropie în tăcere, ca un fum și o învălui. În văzduh încă mai pluteau două luni, una lângă alta.

Capitolul 24 Să plec din orașul pisicilor

Trupul tatălui său, gătit în uniforma de NHK frumos călcată, stătea așezat într-un sicriu simplu. Probabil cel mai ieftin dintre toate. Era un obiect neprietenos, un pic mai zdravăn decât o lădiță. Deși răposatul era mic de statură, nu mai rămânea niciun pic de loc în lungime. Sicriul făcut din placaj nici măcar ornamentat nu era cum trebuie. Antreprenorul îl întrebă jenat pe Tengo dacă era în regulă așa. Tengo îi spuse că da. Acela era coșciugul ales din catalog și achitat de tatăl său. Dacă cel mort nu avea nimic de obiectat, atunci nici Tengo nu avea.

Îmbrăcat în uniforma de la NHK și întins în sicriul modest, tatăl său nu părea mort. Parcă doar moțâia un pic într-o pauză, la serviciu. Te așteptai să

deschidă ochii în orice clipă, să se ridice, să-și pună șapca pe cap și să plece pe teren. Uniforma pe care era cusută emblema NHK arăta ca o parte din pielea lui. Venise pe lume îmbrăcat în ea și urma să fie ars tot în ea. Privindu-l așa, Tengo nu se putea gândi la alte haine mai potrivite pentru ultimul său drum. Precum războinicii din opera lui Wagner, arși pe rug cu armura pe ei.

Marți dimineată, în fața lui Tengo și a lui Kumi, închiseră capacul sicriului și îl bătură în cuie. Îl mutară apoi în dric. Dricul era de fapt aceeași furgonetă Toyota foarte practică, în care corpul fusese transportat de la sanatoriu la firma de pompe funebre. Doar că, de data aceasta, în locul patului cu roțile era un coșciug. Probabil că și acela fusese cel mai ieftin dric. Nu avea nimic solemn. Nu se auzea nici măcar muzica din *Amurgul zeilor*. Dar asta nu însemna că Tengo găsea vreun motiv să obiecteze la adresa dricului. Nici pe Kumi nu părea să o preocupe. Nu era decât un mijloc de deplasare. Important era că un om dispăruse din această lume, iar cei rămași trebuiau să-și întipărească bine în minte acest fapt. Cei doi urcară într-un taxi și merșeră în urma furgonetei negre.

După ce părăsiră șoseaua de lângă faleză, parcurseră o scurtă distanță către munte și ajunseră la crematoriu. Era o clădire relativ nouă, dar extrem de impersonală și arăta mai degrabă a fabrică sau a instituție guvernamentală decât a crematoriu. Însă avea o grădină frumoasă și îngrijită, iar coșul care se înălța mândru către cer îți dădea de știre că era o clădire cu un scop mai aparte. În ziua aceea nu era foarte aglomerat, așa că sicriul merse direct la incinerator, fără să existe vreun interval de așteptare. Fu introdus încet, apoi capacul greu se închise ca trapa unui submarin. Un angajat în vârstă, cu mânuși în mâini, făcu o plecăciune în fața lui Tengo, apoi apăsă pe butonul de aprindere. Kumi își împreună palmele cu fața către capacul închis, iar Tengo o imită.

Cremarea dură o oră, pe care Tengo și Kumi o petrecură într-o sală de odihnă din clădire. Kumi cumpără două cutii de cafea caldă de la automat și le băură în tăcere. Stăteau unul lângă altul pe o bancă așezată cu fața la o fereastră mare de sticlă. Dincolo de ea se vedeau grădina cu gazonul pălit de iarnă și un pâlț de copaci desfrunziți, pe crengile cărora poposiseră două păsări negre, fără nume. Aveau coada lungă și corpul micuț, dar un ciripit ascuțit și puternic. Când cântau, își ridicau coada drept. Deasupra copacilor se întindea cerul albastru de iarnă, fără urmă de nor. Kumi era îmbrăcată cu o rochiță neagră, scurtă, peste care avea un mantou crem. Tengo purta un pulover negru cu gulă la baza gâtului și o jachetă cu model în zig-zag, gri

închis. În picioare avea niște mocasini cafenii. Aceasta era cea mai formală ținută a lui.

— Aici a fost cremat și tata, zise Kumi. Cei care au venit cu mine au fumat încontinuu. Ziceai că plutește un nor pe tavan. Ce să-i faci, erau cu toții prieteni de-ai lui, pescari.

Tengo își imaginează acea scenă. Un grup de oameni arși de soare, îmbrăcați în costume închise la culoare, în care nu se simțeau în largul lor, pufăind îndârjiți din țigară. Și jelindu-l pe tatăl ei, răpus de cancer pulmonar. Însă acum, în sală nu erau decât ei doi. În jurul lor, totul era cufundat în tăcere. Doar ciripitul răzleț al păsărilor din pâlcul de copaci mai străpungea acea liniște. Nu se auzea nici muzică, nici murmur de voci. Soarele își revărsa lumina blândă pe pământ. Razele lui pătrundeau în încăpere prin fereastră, proiectând un ochi tăcut de lumină la picioarele lor. Timpul se scurgea agale, ca apele unui râu în apropierea estuarului.

— Mulțumesc că ai venit cu mine, zise Tengo la capătul acelei tăceri îndelungate.

Kumi întinse o mână și o așeză pe a lui.

— Singur, e greu. E mai bine să fie cineva cu tine. Despre asta e vorba.

— Așa e, recunoscui Tengo.

— E greu când moare cineva, indiferent de situație. Fiindcă așa se cascadează gaură în lume. Iar noi trebuie să-i arătăm respectul cuvenit. Altfel, nu se mai închide cum trebuie.

Tengo încuviință.

— Gaura nu trebuie lăsată deschisă, zise Kumi. Fiindcă poate să cadă cineva în ea.

— Dar uneori oamenii mor purtând în suflet niște secrete, spuse Tengo. Iar când gaura se închide, secretele se duc și ele.

— Eu, una, cred că așa și trebuie să fie.

— De ce?

— Dacă acel om le duce cu el când moare înseamnă că erau niște secrete care nu trebuiau lăsate în urmă.

— De ce să nu fie lăsate în urmă?

Kumi își desprinsese mâna de pe a lui și îl privi în ochi.

— Poate pentru că e vorba de niște lucruri pe care doar cel care a murit putea să le înțeleagă exact. Lucruri imposibil de explicat, indiferent cât ai sta să le pui în cuvinte, și pe care omul acela n-avea decât să le ia cu el în moarte. Ca pe un bagaj de mână foarte important.

Tengo privea ochiul de lumină de la picioare, cu gura închisă. Strălucea puternic pe linoleumul care acoperea podeaua. Avea în față mocasinii lui jerpeliți și pantofii negri și simpli ai lui Kumi. Imaginea era chiar acolo, aproape, și în același timp părea să fie la mulți kilometri depărtare.

— Și tu ai lucruri pe care nu le poți explica altora, nu?

— Așa cred.

Kumi își privi picioarele învelite în dresuri negre, fără să mai spună nimic.

— Ziceai că tu ai murit o dată? o întrebă Tengo.

— Da, am murit o dată. Într-o noapte tristă, cu ploaie rece.

— Îți amintești ce s-a întâmplat?

— Da, e un lucru pe care îl tot visez, de demult. Un vis foarte real și mereu exact la fel. Nu-mi rămâne decât să cred că s-a întâmplat în realitate.

— Crezi că e vorba de metempsihoză?

— Metempsihoză?

— Da, să te fi născut din nou. Reîncarnare.

— Știi și eu? zise Kumi după câteva clipe de gândire. Poate că da. Sau poate că nu.

— Oare și tu ai fost arsă așa după ce ai murit?

Kumi clătină din cap.

— Nu-mi amintesc până într-acolo. Fiindcă asta se întâmplă după moarte. Eu îmi amintesc doar *când am murit*. Cineva m-a strâns de gât. Un bărbat necunoscut, pe care nu l-am văzut niciodată.

— Mai știi cum arăta?

— Sigur că da. Doar l-am văzut în vis de atâtea ori. Dacă m-aș întâlni cu el pe stradă, l-aș recunoaște dintr-o privire.

— Și dacă te-ai întâlni cu el pe stradă, ce-ai face?

Kumi își frecă nasul cu buricul degetului, de parcă voia să se asigure că încă îl mai avea.

— M-am gândit și eu la asta de nenumărate ori. Ce-aș face dacă aș da de el pe stradă. Poate c-aș lua-o la goană. Sau poate că m-aș ține după el. N-aș ști decât la momentul respectiv.

— Dacă te-ai ține după el, mai departe ce-ai face?

— Nu știu. Dar e posibil ca individul respectiv să știe vreun secret important legat de mine. Poate aș avea noroc și l-aș afla.

— Ce fel de secret?

— Ce înseamnă *să fii aici* sau ceva de genul ăsta.

— Dar poate că te-ar mai omorî o dată.

— Poate, zise Kumi și își strânse buzele ușor. Ar fi periculos. O știu, normal. Probabil că cel mai bine ar fi s-o iau la goană, să fug de acolo. Dar secretul ăsta, care sigur există, mă atrage irezistibil. Așa cum nicio pisică n-ar rezista să nu se uite într-o deschizătură întunecată, dacă i-ar ieși în cale.

*

După ce se încheie cremarea, conform ritualurilor, Kumi și Tengo luară oasele rămase ale tatălui său și le puseră într-o urnă. Urna i se înmână lui Tengo. Acesta o luă, neștiind însă ce să facă cu ea. Nu avea cum s-o abandoneze pe undeva. Cu ea în brațe, luă un taxi către gară, însoțit de Kumi.

— Rezolv eu de mărunțișurile administrative care au mai rămas de rezolvat, îi spuse Kumi în taxi și, după ce se gândi puțin adăugă: Vrei să mă ocup eu și de urnă?

— Poți să faci tu asta? zise Tengo uluit la auzul acelor cuvinte.

— Nu văd de ce nu, răspunse ea. S-a mai auzit și de alte înmormântări la care nu vine nimeni din familie.

— M-ai ajuta enorm dacă ai face asta, zise Tengo.

Se simțea oarecum vinovat, dar i-o înmână lui Kumi, răsuflând sincer ușurat. În acel moment se gândi că nu avea să mai vadă niciodată acele oase. În urmă mai rămâneau doar amintirile. Și chiar și amintirile acelea aveau să se transforme cândva în praf și pulbere.

— Eu sunt din partea locului și mă descurc mai ușor. Tu mai bine întoarce-te cât mai repede la Tokio. Sigur că nouă ne place de tine, dar aici nu e locul în care să stai la nesfârșit.

Adică să plec din orașul pisicilor, își zise Tengo.

— Îți mulțumesc pentru tot, îi spuse el din nou.

— Tengo, pot să-ți dau un sfat? Deși nu sunt eu în măsură să dau sfaturi.

— Sigur că da.

— Îmi imaginez că tatăl tău a plecat pe lumea cealaltă ducând cu el un secret. Iar tu pari puțin dezorientat din cauza asta. Nu pot să spun că nu te înțeleg. Dar, zău, încearcă să nu te mai uiți în deschizătura asta întunecată. Lasă treaba asta în seama pisicilor. Tu degeaba o faci, că nu te duce nicăieri. Mai bine gândește-te la ce o să fie.

— Gaura trebuie închisă, spuse Tengo.

— Exact. Asta zice și bufnița. Îți amintești de ea?

— Sigur că da.

Bufnițele sunt spiritele protectoare ale pădurii și pentru că le știu pe

toate, ne împărtășesc din înțelepciunea nopții.

— Oare tot în crâng stă și cântă?

— Bufnițele nu se duc nicăieri, zise asistenta. Stau acolo unde sunt.

Kumi îl privi cum se urca în trenul către Tateyama, de parcă ar fi vrut să se încredințeze cu propriii ei ochi că se suie în el și pleacă din acel oraș. Îi făcu de pe peron cu mâna până nu se mai văzu.

*

Tengo ajunse acasă în Kōenji marți seara, la ora șapte. Aprinse lumina, se așeză pe scaun la masă și se uită prin cameră. Era așa cum o lăsase cu o zi în urmă, când plecase dis-de-dimineată. Draperiile acopereau perfect geamul, iar pe birou era manuscrisul său, scos la imprimantă. În suport avea șase creioane frumos ascuțite. Vasele spălate rămăseseră stivuite pe chiuveta din bucătărie. Ceasul bătea tăcut timpul, iar calendarul din perete arăta că se apropia ultima lună din an. În încăpere parcă era mai liniște ca de obicei. Prea liniște. În tăcerea aceea se simțea ceva în plus. Dar poate că doar i se părea. Poate era din cauză că tocmai asistase la dispariția unui om. Poate că gaura lăsată în lume încă nu se închisese suficient.

Tengo bău un pahar cu apă, apoi făcu un duș fierbinte. Se spală bine pe cap, se curăță în urechi și își tăie unghiile. Scoase dintr-un sertar o pereche de chiloți curați și o cămașă curată și le puse pe el. Trebuia să scape de diversele mirosuri care se lipiseră de el. De mirosurile din orașul pisicilor. *Sigur că nouă ne place de tine, dar aici nu e locul în care să stai la nesfârșit*, îi spusese Kumi.

Poftă de mâncare nu avea. Nu avea nici chef să lucreze sau să deschidă vreo carte. Nu-i venea nici să asculte muzică. Își simțea corpul obosit, dar avea nervii ciudat de încordați și de aceea nu putea să se întindă să se culce. Liniștea care domnea împrejur părea și ea artificială.

Ce bine-ar fi să fie Fukaeri aici, se gândi Tengo. Să zică ceva, orice. Și ceva fără sens. Chiar dacă ar fi inevitabil lipsit de intonație sau semn de întrebare. Își dorea s-o mai audă vorbind. Dar știa și el că Fukaeri nu avea să se mai întoarcă acolo niciodată. Nu-și putea explica prea bine de ce știa asta, dar ea chiar nu mai avea să vină înapoi. Probabil.

Tengo simțea nevoia să vorbească cu cineva, cu oricine. Dacă s-ar fi putut, cu iubita lui. Însă nu putea să ia legătura cu ea. Nu știa nici cum și, după cum i se spusese, *era deja pierdută*.

Tengo formă numărul de telefon de la serviciul lui Komatsu. Avea un număr direct la biroul lui. Însă nu răspunse nimeni. Îl lăsă să sune de

cincisprezece ori, apoi renunță și puse receptorul în furcă.

Pe cine altcineva putea să mai sune? Tengo se gândi, dar nu găsi pe nimeni potrivit. Îi veni ideea să-i telefoneze lui Kumi, dar își dădu seama că nu-i știa numărul.

Se gândi apoi la gaura întunecată, rămasă căscată, undeva în lume. Nu era prea mare, dar era adâncă. Dacă se uita înăuntru și striga tare în ea, oare putea să mai poarte o conversație cu tatăl său? Morții spun adevărul?

„Tu degeaba o faci, că nu te duce nicăieri”, îi zisese Kumi. „Mai bine gândește-te la ce o să fie.”

Dar nu cred că e așa, își zise Tengo. Nu e doar asta. Poate că nu ajung nicăieri dacă aflu secretul. Dar trebuie să aflu motivul pentru care nu mă duce nicăieri. Dacă îl înțeleg cum trebuie, poate o să reușesc să ajung undeva.

Dacă ai fost sau nu tatăl meu adevărat, asta nu mai contează, zise Tengo către gaura neagră. Poate să fie cum o fi, nu mă deranjează. Oricum, tu ai murit ducând cu tine o parte din mine, iar eu am rămas în viață ducând cu mine o parte din tine. Că suntem sau nu legați prin sânge, e un fapt care nu se mai poate schimba. Timpul s-a scurs deja, lumea a mers înainte.

Lui Tengo i se păru că aude la geam o bufniță. Dar, desigur, nu fusese decât o iluzie.

Capitolul 25   **Rece sau nu, Dumnezeu va fi prezent**

— Nu se moare așa de ușor, veni din spate vocea bărbatului, de parcă îi citise gândurile. Doar ți-ai pierdut cunoștința. Dar ai ajuns la limită.

Vocea îi era necunoscută. Neutră, lipsită de orice emoție. Nici subțire, nici gravă. Nici prea dură, nici prea moale. O voce cu care se anunță orarul de zbor al curselor aeriene sau starea bursei de valori.

Ce zi era azi? se întrebă Ushikawa fără nicio legătură. E luni seară. Ba mai precis, e marți, că s-o fi schimbat data deja.

— Ushikawa-san, zise bărbatul. Pot să-ți zic Ushikawa-san, da?

Ushikawa tăcea. Liniștea continuă vreo douăzeci de secunde, după care bărbatul îi trase pe neașteptate un pumn scurt în rinichiul stâng. Un pumn de la spate, fără zgomot, dar cumplit de puternic. O durere năprasnică îi străpunse corpul. Toate organele i se contractară și nu mai putu să respire cum trebuie până nu se mai potoli un pic durerea. Intr-un sfârșit, din gura lui Ushikawa se auzi un icnet sec.

— Am întrebat ceva politicos și aș dori un răspuns. Dacă nu poți încă să

vorbești cum trebuie, e suficient să dai din cap în semn că da sau nu. E o chestiune de politețe, spuse bărbatul. Pot să-ți zic Ushikawa-san?

Ushikawa aprobă din cap de câteva ori.

— Ushikawa-san. Un nume ușor de reținut. L-am aflat din portofelul din pantaloni. Am găsit în el permisul de conducere și cărți de vizită. Manager permanent, Noua Asociație Japoneză pentru Promovarea Științei și Artei. Ce titlu impozant, Ushikawa-san! Dar ce face un manager permanent de la Noua Asociație Japoneză pentru Promovarea Științei și Artei într-un asemenea loc, cu un aparat de fotografiat ascuns?

Ushikawa tăcea. Încă nu era în stare să vorbească.

— Ai face bine să răspunzi, zise bărbatul. Eu așa te sfătuiesc. Un rinichi zdrobit îți provoacă durere tot restul vieții.

— Țineam sub observație pe cineva care stă aici în bloc, răspunse Ushikawa în cele din urmă.

Vocea îi era încă nesigură și îi mai ceda pe alocuri. Fiind legat la ochi, parcă nici nu-i suna a propria lui voce.

— Pe Tengo Kawana?

Ushikawa încuviință.

— Tengo Kawana, cel care a rescris *Crisalida de aer*. Ushikawa încuviință din nou și tuși. Individul era la curent cu chestia asta.

— Cine te-a pus?

— Pionierii.

— Măcar la atâta mă așteptam și eu, Ushikawa-san. Dar de ce să stea secta tocmai acum cu ochii pe Tengo Kawana? Doar nu e deloc un personaj important pentru ei.

Ushikawa își puse repede mintea la contribuție, încercând să-și dea seama în ce poziție se afla bărbatul acela și cât de multe știa. Nu avea habar cine e, dar măcar nu era trimis de Pionieri. Deocamdată nu-și dădea seama dacă era un lucru binevenit sau din contră.

— Te-am întrebat ceva, zise insul și îl împunse cu vârful degetelor în rinichiul stâng.

Cu putere.

— Are legătură cu o anumită femeie, gemu Ushikawa.

— Cum o cheamă pe această femeie?

— Aomame.

— Și de ce o urmărești?

— Pentru că i-a făcut rău Liderului sectei.

— I-a făcut rău, zise bărbatul de parcă îi examina expresia. Adică l-a omorât, nu? Mai simplu spus.

— Da, răspunse Ushikawa.

Tipului ăstuia nu poți să-i ascunzi nimic, își zise el. Mai devreme sau mai târziu, tot te face să vorbești.

— Dar ăsta nu e un lucru știut.

— E ținut secret.

— Câți oameni din sectă știu acest secret?

— Doar o mână.

— Iar tu te numeri printre ei.

Ushikawa încuviință.

— Ceea ce înseamnă că ocupi o poziție importantă în cadrul sectei.

— Ba nu, zise Ushikawa clătinând din cap. Când mișcă din cap, simți o durere în rinichiul lovit. Eu nu sunt decât un trepăduș. Așa s-a întâmplat, să aflu asta.

— Omul nepotrivit la locul nepotrivit. Cam așa ceva?

— Da.

— Apropo, acum acționezi singur?

Ushikawa încuviință.

— Cam ciudat. În mod normal, pentru supraveghere și filaj faci o echipă. Și dacă mai pui unul care se ocupă de provizii, ai nevoie de cel puțin trei oameni. Iar voi sunteți o organizație și vă mișcați mereu în grup. Acțiunile independente sunt nefirești. Motiv pentru care răspunsul tău nu-mi convine.

— Eu nu sunt un credincios din sectă, zise Ushikawa. Respirația i se calmase și reușea din nou să vorbească normal. Pe mine mă angajează în particular. Mă cheamă atunci când le convine mai mult să folosească un om din afară.

— În calitate de manager permanent la Noua Asociație Japoneză pentru Promovarea Științei și Artei?

— Asta e o asociație fantomă. Nu există în realitate. A fost creată ca să-i ajute pe ei la taxe. Eu le rezolv diverse treburi în calitate de persoană fizică independentă, fără să fiu unul de-al lor.

— Adică ești un fel de mercenar.

— Nu, nu mercenar. Eu doar adun informații, la cererea lor. Dacă e nevoie de violență, de asta se ocupă alte persoane din cadrul sectei.

— Ushikawa-san, secta te-a pus să-l urmărești pe Tengen și să afli ce legătură are cu Aomame?

— Da.

— Ba nu. Răspuns incorect. Dacă secta ar fi știut că există o legătură între Aomame și Tengo Kawana, nu te lăsau ei pe tine singur să-l supraveghezi. Ar fi trimis o echipă formată din oamenii lor. Așa aveau mai puține scăpări și puteau face și uz de forță.

— Dar chiar așa s-a întâmplat. Eu doar le urmez instrucțiunile. Nici eu nu știu de ce m-au pus să mă ocup singur, răspunse Ushikawa cu o voce din nou instabilă, care îi ceda pe alocuri.

Dacă află că Pionierii încă nu știu de legătura dintre Aomame și Tengo, probabil că s-a zis cu mine. Fiindcă așa n-o să mai afle nimeni de chestia asta dacă eu dispar.

— Mie nu-mi plac răspunsurile incorecte, spuse bărbatul cu răceală în glas. Iar tu va trebui să înveți asta pe propria ta piele. Aș putea să-ți mai trag un pumn în rinichi. Dar dacă te lovesc prea tare, mă doare și pe mine mâna, iar scopul meu nu e să-ți distrug rinichii. Eu n-am nimic personal cu tine. Scopul meu e unul singur, și anume să obțin răspunsuri corecte. Drept pentru care o să punem în aplicare un plan nou. Te trimit pe fundul mării.

Fundul mării? se miră Ushikawa. La ce naiba se referă?

Bărbatul păru că scoate ceva din buzunar. Se auzi un foșnet ca de folie de plastic și ceva îi acoperi în întregime capul. Era o pungă. Una groasă, ca acelea care se folosesc la congelat alimente. Apoi i-o fixă în jurul gâtului cu o bandă zdravă de cauciuc. Individul ăsta vrea să mă asfixieze, realiză Ushikawa. Încercă să tragă aer, dar punga îi intră în gură. Și nările îi erau blocate. Plămâni lui erau disperați să obțină oxigen proaspăt, dar nu găseau pe nicăieri. Punga i se lipise complet de față, ca o adevărată mască a morții. În scurt timp toți mușchii începură să i se convulsioneze. Ushikawa încercă să ajungă la ea ca s-o smulgă, dar mâinile îi erau imobilizate, legate strâns la spate. Creierul i se umflă ca un balon, gata-gata să-i plesnească. Îi venea să urle. Îi trebuia aer neapărat, orice s-ar fi întâmplat. Însă, desigur, nu avea voce. Limba i se lățise în toată gura. Conștiința începea să se scurgă din el.

În sfârșit, i se desfăcu banda de la gât și punga i se desprinse de pe cap. Ushikawa trase aer în plămâni cu disperare. Apoi, vreo câteva minute horcăi violent, arcuindu-și spinarea, ca un animal care încearcă să muște din ceva la care nu ajunge.

— Cum a fost pe fundul mării? îl întrebă bărbatul, așteptând să i se calmeze răsuflarea. Vocea lui era la fel de lipsită de inflexiuni. Te-ai dus până în adâncuri. Cred că ai văzut multe lucruri cum nu ți-a mai fost dat să

vezi. E o experiență foarte valoroasă.

Ushikawa nu putea să spună nimic. Nu avea voce.

— Ushikawa-san, ți-am spus și îți repet, eu vreau să primesc răspunsuri corecte. Așa că te mai întreb o dată. Secta te-a pus să îl urmărești pe Tengu Kawana și să găsești o legătură între el și Aomame? E un lucru foarte important. O chestiune de viață și de moarte. Gândește-te bine de tot și răspunde corect. Îmi dau seama dacă mă minți.

— Secta nu știe nimic despre asta, reuși Ushikawa să îngaima.

— Da, răspuns corect. Secta încă nu știe că există o legătură între Aomame și Tengu Kawana. Încă nu le-ai adus la cunoștință acest fapt. Nu-i așa?

Ushikawa încuviință.

— Dacă răspundeai corect din prima, scăpai fără să mai vezi fundul mării. A fost rău, nu?

Ushikawa încuviință.

— Știu. Am pățit-o și eu o dată, zise bărbatul de parcă vorbea despre o întâmplare banală. Cine n-a trecut prin asta n-are cum să știe cât e de rău. Durerea nu e ceva care se poate generaliza ușor. Fiecare durere are specificul ei. Dacă îmi permiți să-l parafrazez pe Tolstoi, toate plăcerile se aseamănă între ele, dar fiecare durere e în felul ei. Ca să nu zic totuși că are *savoarea* ei. Nu crezi?

Ushikawa încuviință. Încă mai respira greu.

Bărbatul continuă:

— Atunci hai să vorbim deschis, pe față, fără ascunzișuri. Ce zici, Ushikawa-san?

Ushikawa încuviință.

— Dacă mai primesc vreun răspuns incorect, te trimit iar la plimbare pe fundul mării. De data asta un pic mai mult timp și mai lent. Până mai aproape de limită. Și dacă iese prost, s-ar putea chiar să nu te mai întorci. Nu vrei să pățești așa ceva, nu?

Ushikawa clătină din cap.

— Văd că noi doi avem destule în comun, zise bărbatul. Ca niște lupi singuratici, așa suntem amândoi. Sau ca niște câini rățăciți de haită. Altfel spus, suntem inadaptații societății. Noi nu suntem croiți să ne adaptăm la grupuri. Sau nu suntem primiți în ele. Facem totul singuri. Hotărâm singuri, acționăm singuri, ne asumăm responsabilități singuri. Primim ordine de sus, dar nu avem colegi sau subalterni. Ne bazăm doar pe capul și pe abilitățile

noastre. Cam despre asta e vorba, nu?

Ushikawa încuviință.

— Åsta e punctul nostru forte, dar, uneori, și punctul nostru slab. De exemplu, tu te-ai cam grăbit aici. Ai vrut să închei socotelile de unul singur, fără să mai raportezi nimic sectei pe parcurs. Să fie frumoasa ta realizare personală. Și așa ai slăbit garda. Nu?

Ushikawa încuviință din nou.

— Ce te-a făcut să mergi așa departe?

— Sunt vinovat de moartea Liderului.

— În ce fel?

— Eu am investigat-o pe Aomame. Am făcut o verificare atentă înainte să-l întâlnească pe Lider. Nu am găsit nimic de obiectat.

— Dar ea s-a apropiat de Lider cu intenția de a-l ucide și chiar asta a reușit să facă. Ai dat-o în bară cu însărcinarea primită și știai că la un moment dat vei fi tras la răspundere. În fond, tu ești un individ de unică folosință, un străin. Iar acum ești un om care știe prea multe informații interne. Dacă vrei să rămâi în viață, trebuie să le oferi pe tavă capul lui Aomame. Cam așa ceva?

Ushikawa încuviință.

— Chiar îmi pare rău, zise bărbatul.

Chiar îmi pare rău? Ushikawa își bătu capul lui diform să priceapă sensul acelor cuvinte. Și înțelese.

— Dumneata ai aranjat uciderea Liderului? întrebă Ushikawa.

Bărbatul nu răspunse, însă Ushikawa înțelese că tăcerea lui nu însemna deloc un răspuns negativ.

— Ce ai de gând să faci cu mine? întrebă el.

— Știu și eu? Sincer să fiu, încă nu m-am decis. O să mă gândesc pe îndelete. Totul depinde de ce-o să faci tu, îi spuse Tamaru. Mai am să-ți pun câteva întrebări.

Ushikawa încuviință.

— Aș vrea un număr de telefon la care să-i contactez pe Pionieri. Ai tu un șef direct, ceva.

Ushikawa ezită puțin, dar până la urmă îi spuse numărul. Nu era o chestie pe care s-o țină ascunsă cu prețul vieții. Tamaru îl notă.

— Numele?

— Nume nu-l știu, minți Ushikawa, însă Tamaru nu-i acordă atenție.

— Tipi duri?

— Foarte duri.

— Dar nu profesioniști.

— Sunt pricepuți. Fac tot ce li se ordonă, fără ezitare. Dar nu sunt profesioniști.

— Cât ai aflat despre Aomame? îl întrebă Tamaru. Știi unde se ascunde? Ushikawa clătină din cap.

— Asta nu. Tocmai de-aia încă stau locului aici și-l urmăresc pe Tengu Kawana. Dacă știam unde e Aomame, m-aș fi dus acolo de mult.

— E logic, zise Tamaru. Apropo, cum ai aflat că există o legătură între ei doi?

— Mi-am folosit picioarele.

— Cum?

— Am luat la bani mărunți tot trecutul lui Aomame, până în copilărie. Ea a mers la o școală primară de stat din Ichikawa. Tengu tot din Ichikawa e. Am zis, măi, ce-ar fi? Și m-am dus acolo la școală și am aflat ca da, au fost colegi de clasă doi ani de zile.

Tamaru mârâi încet din fundul gâtului, ca o pisică.

— Aha. Faci niște verificări foarte meticuloase, Ushikawa-san. Ai investit foarte mult timp și efort. Impresionant!

Ushikawa nu spuse nimic. Nu-i pusese nicio întrebare.

— Te întreb din nou, zise Tamaru. În momentul de față tu ești singurul care știe despre legătura dintre Aomame și Tengu Kawana?

— Și dumneata.

— Lasă-mă pe mine, mă refer la oamenii din anturajul tău.

Ushikawa încuviință.

— Da, din partea mea, sunt singurul care știe.

— Și nu minți.

— Nu mint.

— Apropo, tu știai că Aomame e însărcinată?

— Însărcinată? zise Ushikawa cu surpriză în glas. Cu cine?

Tamaru nu răspunse.

— Chiar nu știai?

— Nu știam. Nu te mint.

Tamaru deliberă în tăcere dacă reacția lui Ushikawa era reală sau nu.

— Am înțeles, spuse el apoi. Chiar se pare că nu știai. Te cred. În altă ordine de idei, tu ai dat un timp târcoale Vilei cu sălcii din Azabu. Așa e, da?

Ushikawa încuviință.

— De ce?

— Proprietara casei merge la un club sportiv de lux din apropiere, iar instructorul ei personal era Aomame. Păreau să fi dezvoltat o strânsă relație personală. Femeia respectivă a construit pe terenul alăturat vilei un adăpost pentru femeile care suferă de pe urma violenței în familie. Iar acolo se iau niște măsuri de securitate foarte serioase. Prea serioase, din punctul meu de vedere. Evident, am presupus că Aomame s-a refugiat acolo.

— Și?

Și până la urmă am tras concluzia că nu. Femeia respectivă are bani și putere cu duiumul. Dacă avea de gând s-o adăpostească pe Aomame, n-o făcea practic sub acoperișul ei. Ar fi dus-o cât mai departe. De-asta am abandonat cercetările legate de vila din Azabu și m-am hotărât să merg pe firul Tengo Kawana.

Tamaru mârâi din nou încetișor.

— Ai o intuiție bună și îți folosești mintea logic. Ești și perseverent. E păcat să fii folosit doar ca trepăduș. Faci asta de mult?

— Pe vremuri aveam firma mea, ca avocat, zise Ushikawa.

— Aha. Presupun că erai foarte priceput. Dar te-ai lăsat un pic dus de val și la un moment dat ai alunecat și-ai picat. Acum ai decăzut și faci pe trepădușul pentru Noua Asociație Japoneză ca să scoți și tu un ban de buzunar. Cam așa ceva?

Ushikawa încuviință.

— Cam așa ceva.

— N-ai ce-i face, zise Tamaru. Unor lupi singuratici ca noi nu le e deloc ușor să iasă din umbră și să-și câștige traiul ca toți ceilalți. Când par lucrurile să meargă bine, ne împiedicăm. Așa e lumea, zise Tamaru și strânse din pumni, de-i trosniră articulațiile. Sunetul reverberă puternic, neplăcut. Le-ai spus celor din sectă despre Vila cu sălcii?

— N-am spus nimănui, răspunse Ushikawa sincer. Am adulmecat pe acolo mai mult la nimereală. Era prea bine păzită și oricum n-am găsit vreo dovadă certă.

— Foarte bine, zise Tamaru.

— Dumneata te-ai ocupat de asta, nu?

Tamaru nu răspunse. El era cel care punea întrebările și nu avea de ce să răspundă la ale interlocutorului.

— Până acum mi-ai răspuns cinstit, zise el. Cel puțin în cea mai mare parte. Odată ce ajungi pe fundul mării, îți pierd chef să mai minți. Iar

minciuna oricum se simte în glas. De la frică ți se trage.

— N-am mințit, zise Ushikawa.

— Foarte bine. Nimeni nu vrea să simtă durere inutil. Apropo, de Carl Jung ai auzit?

Ushikawa încruntă din sprâncene pe sub legătura de la ochi. Cari Jung? Ce naiba zice individul ăsta?

— Jung psihologul?

— Exact.

— Doar vag, răspunse Ushikawa precaut. Născut în Elveția, la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea. A fost inițial discipolul lui Freud, dar apoi și-a luat la revedere de la el. Subconștientul colectiv. Asta e tot ce știi.

— E suficient.

Ushikawa îl așteaptă să continue.

— Carl Jung avea o elegantă casă într-un cartier luxos și liniștit de lângă lacul Zürich, unde ducea un trai îndestulat alături de familia sa. Însă avea nevoie de un loc al său unde să se poată cufunda în meditație. Și atunci a găsit o mică parcelă de pământ chiar pe malul lacului, într-o zonă numită Bollingen, și a construit acolo o casuță. Nu ditamai vila sau ceva. A pus singur piatră peste piatră și a ridicat o construcție circulară și înaltă. A adus materialul de la o carieră din apropiere. La vremea aceea, în Elveția aveai nevoie de o licență de pietrar ca să poți construi cu piatră, iar Jung și-a obținut special calificarea. A intrat și în ghilda lor. A construi acea casă, și mai ales cu propriile sale mâini, avea o mare însemnătate pentru el. Moartea mamei sale a fost și ea unul dintre factorii majori care l-au determinat să o construiască.

Tamaru făcu o scurtă pauză.

— Acea clădire s-a numit „Turnul”. L-a modelat după niște colibe pe care le văzuse într-un sătuc din Africa, în timpul călătoriilor sale. L-a proiectat astfel încât toate activitățile cotidiene să se desfășoare într-un spațiu unic, nepartiționat. Era o locuință foarte simplă. Și-a zis că era suficient așa cum era. Fără electricitate, gaze sau apă curentă. Apă își lua din munții din apropiere. Însă mai târziu s-a dovedit că nu fusese decât un arhetip. Într-un final, Turnul a fost partiționat, divizat, i s-a adăugat un etaj, apoi câteva anexe. Jung a pictat pe pereți cu mâna lui. Acel lucru sugera divizarea și dezvoltarea psihicului său. Clădirea era un fel de *mandala* tridimensională. I-au trebuit cam doisprezece ani să o vadă terminată. Pentru cercetătorii lui Jung, este o clădire extrem de interesantă. Ai auzit vreodată povestea asta?

Ushikawa clătină din cap.

— Casa aceea încă mai există pe malul lacului Zürich. Se află în administrarea urmașilor lui Jung, dar din păcate nu e deschisă publicului și nu se poate vizita. Se spune că la intrarea în Turn încă mai există o piatră inscripționată chiar de Jung, cu mâna lui. „Rece sau nu, Dumnezeu va fi prezent”¹, asta a scris Jung pe ea.

Tamaru făcu din nou o pauză.

— „Rece sau nu, Dumnezeu va fi prezent”, repetă el încet, înțelegi sensul?

Ushikawa clătină din cap.

— Nu-l înțeleg.

— Păi, da. Nici eu nu pricep ce vrea să spună. Are implicații foarte profunde. Mult prea greu de găsit o interpretare. Însă Carl Jung a ținut să ia dalta și să imprime cu mâna lui aceste cuvinte la intrarea în casa construită tot cu mâna lui, piatră cu piatră. Și nu știu de ce, pe mine cuvintele astea m-au atras dintotdeauna. Nu le înțeleg foarte bine, dar au un ecou puternic în mine. Eu nu știu prea multe despre Dumnezeu. Am trecut prin niște chestii oribile la un orfelinat condus de catolici și n-am o impresie foarte bună despre El. Iar acolo era mereu frig, chiar și în miezul verii. Foarte frig sau extraordinar de frig, una din două. Dacă Dumnezeu era acolo, nu pot să spun că s-a arătat prea blând cu mine. Dar vorbele astea au pătruns adânc în faldurile sufletului meu. Uneori închid ochii și repet cuvintele astea iar și iar. Și în mod straniu, mă liniștesc. „Rece sau nu, Dumnezeu va fi prezent.” Vrei, te rog, să le spui și tu cu voce tare?

— „Rece sau nu, Dumnezeu va fi prezent”, zise Ushikawa încetișor, fără să înțeleagă prea bine.

— Nu te-am auzit.

— „Rece sau nu, Dumnezeu va fi prezent”, repetă Ushikawa cât putu de răspicat.

Tamaru închise ochii și savură ecoul acelor cuvinte. Apoi trase adânc aer în piept ca și cum ar fi luat, în sfârșit, o hotărâre și expiră. Deschise ochii și își privi mâinile. Purta mănuși subțiri, chirurgicale, ca să nu lase amprente.

— Îmi pare rău, zise el încetișor și în glas se simți o notă solemnă.

---

¹ Tamaru citează incorect, inscripția exactă, în limba latină, fiind: „Vocatus atque non vocatus, Deus aderit”. („Chemă sau nu, Dumnezeu va fi prezent.”)

Luă din nou punga de plastic și îi acoperi capul lui Ushikawa. Îi fixă în jurul gâtului și banda de cauciuc. Făcu totul cu mișcări hotărâte, rapide. Ushikawa încercă să protesteze, însă cuvintele nu-i mai părăsiră buzele și nu mai ajunseră la urechea nimănui. De ce? se gândi el dinăuntru pungii. I-am spus sincer tot ce știam. De ce trebuie să mă omoare?

În capul lui, care stătea să explodeze, apărui imaginea căsuței din Chūō-Rinkan și a fetițelor lui. A câinelui pe care îl aveau acolo. Nu-l îndrăgise niciodată pe cățelul acela pitic și alungit, și nici acesta nu-l îndrăgise niciodată pe Ushikawa. Era un animal prost, care lătra mult. Tot timpul rodea covoarele și făcea pipi în holul cel nou. Nu se asemena deloc cu corcitura deșteaptă pe care o avusese el când era mic. Cu toate acestea, în ultimele clipe ale vieții sale, în fața ochilor i se derulă imaginea acelui cățel nătâng zburdând prin curtea acoperită cu gazon. Tamaru vedea cu colțul ochiului cum corpul rotund al lui Ushikawa, legat fedeleș, se zbătea violent pe rogojina de paie, ca un pește uriaș rămas pe uscat. Avea mâinile și picioarele legate la spate și oricât s-ar fi agitat, nu era niciun risc să se audă ceva în apartamentele alăturate. Tamaru știa bine cât de dureroasă era moartea aceea, însă era cea mai eficientă și curată metodă de a omorî pe cineva. Fără țipete, fără sânge. Urmări cu privirea secundarul ceasului său pentru scufundări, marca TAG Heuer. După trei minute, zbuciumul violent al lui Ushikawa încetă. Un tremur mărunț îi străbătu corpul, parcă rezonând cu ceva, apoi mâinile și picioarele încetară să i se mai miște. Tamaru își privi ceasul încă trei minute, îi atinse apoi gâtul ca să-i verifice pulsul și se asigură că din corpul lui dispăruse orice semn de viață. Se simțea un iz slab de urină. Ushikawa făcuse din nou pe el. De data aceasta, vezica i se golise de tot. Cine să-l învinuiască? Chinul fusese pe măsură.

Tamaru îi desfăcu banda de cauciuc de la gât și îi scoase punga de pe cap. Plasticul îi intrase adânc în gură. Ushikawa murise cu ochii larg deschiși și gura căscată strâmb. Dinții lui încălecați și murdari erau dezveliți și i se vedea și limba acoperită cu mușchi verde. Avea o expresie ca într-un tablou de Munch. Capul lui diform era acum și mai strâmb. Trecuse prin niște chinuri cumplite.

— Îmi pare rău, zise Tamaru. N-am făcut-o de plăcere.

Îi aranjă mușchii feței cu degetele, îi potrivea bărbia la loc, încercând să-l facă să arate măcar un pic mai normal. Îi șterse cu un prosop găsit în bucătărie saliva din jurul gurii. Dură ceva timp, dar reuși să-i dea o înfățișare mai decentă. Măcar acum nu-ți mai venea să-ți abați instinctiv privirea de la

el. Doar ochii nu reuși să i-i închidă pentru nimic în lume.

— Așa cum a scris Shakespeare, șopti Tamaru către capul acela diform și greoi, dacă murim azi, nu vom mai muri și mâine. Să vedem partea bună a lucrurilor.

Nu-și mai amintea dacă citatul era din *Henric al IV-lea* sau din *Richard al III-lea*, dar lui Tamaru nu i se părea o chestiune importantă, iar pe Ushikawa sigur nu-l mai interesa acum să afle sursa exactă. Îi dezlegă mâinile și picioarele. Folosise niște fâșii moi, din prosop, pe care le legase într-un fel anume, ca să nu lase urme. Strânse fâșiile acelea, punga și banda de cauciuc și le puse într-o geantă de vinilin pe care o avea pregătită. Aruncă o privire prin lucrurile lui Ushikawa și adună toate fotografiile făcute de el. Se hotărî să bage în geantă și aparatul de fotografiat și trepiedul, ca să le ia cu el. Nu trebuia să se afle că supraveghea pe cineva acolo, pentru că s-ar fi pus problema pe cine anume. Și atunci era foarte posibil ca numele lui Tengo să iasă la iveală. Luă și carnețelul plin cu însemnări îndesate și mărunte. Nu lăsă în urmă niciun obiect important. În încăpere rămâneau doar sacul de dormit, mâncarea și hainele, portofelul și cheile, plus bietul trup neînsufletit al lui Ushikawa. La sfârșit, Tamaru scoase din portofelul lui una din cărțile de vizită inscripționate cu „Manager permanent, Noua Asociație Japoneză pentru Promovarea Științei și Artei” și o băgă în buzunarul de la haină.

— Îmi pare rău, îi mai spuse el o dată la plecare.

*

Tamaru intră într-o cabină telefonică din apropierea gării, introduse cartela și formă numărul pe care i-l dăduse Ushikawa. Era un număr local, probabil din sectorul Shibuya. I se răspunse la al șaselea apel.

Fără niciun preambul, Tamaru comunică adresa și numărul apartamentului din Kōenji.

— S-a notat? întrebă el.

— Puteți să repetați?

Tamaru repetă, iar interlocutorul său o notă, apoi o citi.

— Acolo îl găsiți pe Ushikawa-san, spuse Tamaru. Știți cine e, da?

— Ushikawa-san?

Tamaru îl ignoră și continuă.

— Ushikawa-san se află acolo, dar, din păcate, nu mai respiră. Nu pare să fi fost moarte naturală. În portofel are câteva cărți de vizită pe care scrie „Manager permanent, Noua Asociație Japoneză pentru Promovarea Științei și Artei”. Dacă le găsește poliția, mai devreme sau mai târziu, o să facă ei

legătura cu voi. Și atunci s-ar putea să iasă cu probleme, mai ales având în vedere situația actuală. N-ar strica să vă ocupați de chestiunea asta cât mai repede. Că doar vă pricepeți.

— Tu cine ești?

— Un mesager binevoitor, răspuse Tamaru. Nici mie nu-mi place poliția.

— N-a fost moarte naturală?

— Cel puțin, n-a murit de bătrânețe și nici în pace.

Interlocutorul nu spuse nimic o vreme.

— Și ce căuta acest Ushikawa-san acolo?

— Asta nu știu. Pe el ar trebui să-l întrebați detaliile, dar după cum vă ziceam, situația în care se află nu-i mai permite să răspundă.

— Presupun că ai legătură cu tânăra care a venit la Hotelul Okura, nu? zise interlocutorul după o scurtă pauză.

— Asta e o întrebare inutilă, care n-o să capete un răspuns.

— Eu sunt una dintre persoanele care au întâlnit-o pe femeia aceea. Spune-i asta și o să știe despre cine e vorba. Am un mesaj să-i transmit.

— Te ascult.

— Noi nu vrem să-i facem niciun rău.

— Dar înțeleg că o căutați cu disperare.

— Întocmai. O căutam de multă vreme.

— Dar spui că nu vreți să-i faceți niciun rău. Cum așa?

Înainte să vină răspunsul, urmă o scurtă pauză.

— În termeni mai simpli, la un moment dat, situația s-a schimbat. Desigur, moartea Liderului e amar deplânsă de cei din jurul său. Însă aceasta este o chestiune finalizată, încheiată. Liderul suferea și, într-un anumit sens, voia să-și pună singur capăt suferinței. De aceea, din acest punct de vedere, noi nu intenționăm s-o mai urmărim pe Aomame. Ceea ce ne dorim acum este să discutăm cu ea.

— Despre ce?

— Despre interese comune.

— Asta vreți voi. Aveți voi nevoie să discutați cu ea, dar poate nu vrea ea așa ceva.

— Trebuie să existe loc de discuție. Noi putem să vă oferim vouă niște lucruri. De exemplu, libertate și siguranță. Cunoștințe și informații. N-am putea să purtăm o conversație undeva, într-un loc neutru? Oriunde, hotărâți voi locul. Garantăm siguranța sută la sută. Nu doar a ei, ci a tuturor celor

implicați în asta. Nu mai trebuie să fugă nimeni. Mi se pare o propunere rezonabilă pentru ambele părți.

— Asta spui tu, zise Tamaru. Dar eu n-am niciun motiv să mă încred în propunerea ta.

— În orice caz, avem rugămintea ca acest mesaj să ajungă la doamna Aomame, spuse interlocutorul precaut. Este o chestiune presantă, iar noi lăsăm loc de compromis. Dacă e nevoie de dovezi mai concrete legate de încrederea noastră, o să ne gândim ce putem face în acest sens. Telefonați-ne și o să vă răspundem oricând.

— Ce-ar fi să-mi explici tu un pic mai bine cum stă treaba? De ce aveți voi atâta nevoie de ea? Ce s-a întâmplat de s-a schimbat situația așa drastic?

Interlocutorul respiră o dată, scurt. Apoi răspunse:

— Trebuie să continuăm să auzim vocea. Pentru noi, e ca o fântână bogată. Nu putem s-o pierdem. Cam asta e tot ce pot spune acum.

— Și aveți nevoie de Aomame ca să păstrați această fântână.

— E greu de explicat pe scurt. Nu pot decât să spun că are legătură cu dânsa.

— Cu Eriko Fukada cum rămâne? De ea nu mai aveți nevoie?

— În momentul de față, de Eriko Fukada nu avem neapărată nevoie. Poate să se ducă unde vrea și să facă ce vrea. Ea și-a încheiat deja misiunea.

— Ce misiune?

— E o chestiune un pic mai delicată, spuse interlocutorul după o scurtă pauză. Îmi pare rău, dar nu pot să dezvălui mai multe amănunte aici.

— Gândește-te bine la poziția în care sunteți, replică Tamaru. La jocul ăsta, noi suntem la servă. Noi putem să luăm când vrem legătura cu voi, dar invers, nu. Nici măcar nu știți cine suntem noi. Corect?

— Așa este. Voi sunteți cei care pot lua inițiativa. Nu știu cine sunteți, dar asta nu e o discuție de purtat la telefon. Oricum deja am vorbit prea mult. Mai presus de drepturile care mi-au fost date.

Tamaru tăcu o vreme.

— Bine. O să ne gândim la propunerea asta. Trebuie să ne sfătuim și noi. S-ar putea să revin la un moment dat.

— Aștept să ne contactați. Repet, e o propunere rezonabilă pentru ambele părți.

— Și dacă o ignorăm sau o refuzăm?

— Atunci nu ne rămâne decât să abordăm lucrurile în felul nostru. Noi avem ceva putere. Din păcate, lucrurile pot lua și o întorsătură mai violentă,

iar oamenii din jur ar putea fi afectați. Indiferent cine sunteți, nu aveți cum să scăpați nevătămați. S-ar ajunge la o situație neplăcută pentru ambele părți.

— Posibil. Dar ar dura ceva până să se ajungă acolo. Și, dacă îmi permiți să-ți împrumut expresia, este o chestiune presantă.

Bărbatul de la telefon tuși ușor.

— Da, posibil să dureze. Dar posibil și să nu dureze atât de mult.

— Până nu pui lucrurile în practică, n-ai de unde să știi.

— Întocmai, răspuse bărbatul. Ar mai fi o chestiune importantă pe care trebuie s-o menționez. Ca să-ți împrumut metafora, la jocul acesta, voi sunteți la servă. Însă nu cred că voi cunoașteți încă bine regulile de bază ale jocului.

— Nici asta n-ai de unde să știi până nu pui lucrurile în practică.

— Dar dacă le pui în practică și nu merg cum trebuie, nu iese bine.

— De ambele părți.

Urmă o tăcere scurtă, plină de implicații.

— Deci cum rămâne cu Ushikawa-san? întrebă Tamaru.

— Preluăm problema cu prima ocazie. Poate chiar la noapte.

— Să știi că ușa nu e încuiată.

— Mulțumim.

— Apropo, o să deplângeți amar moartea lui Ushikawa-san?

— Noi, aici, deplângem adânc moartea oricui.

— Foarte bine faceți. A fost un om foarte abil.

— Dar nu *suficient* de abil, nu?

— Nu există oameni atât de abili încât să trăiască la nesfârșit.

— Asta crezi tu.

— Bineînțeles, zise Tamaru. Asta cred eu. Voi, nu?

— Așteptăm să ne contactați, spuse bărbatul pe un ton rece, fără să răspundă.

Tamaru închise fără să mai adauge nimic. Nu mai era nimic de discutat. Dacă avea nevoie, putea să revină cu un telefon. Ieși din cabină și se duse până la locul în care își parcase mașina.

Era o camionetă Toyota Corolla, model vechi, de un bleumarin tern, care nu sărea deloc în ochi. Merse un sfert de oră cu ea, apoi opri în fața unui parc pustiu și, după ce se asigură că nu era văzut, aruncă într-un coș de gunoi punga de plastic, fâșiile și banda de cauciuc. Aruncă și mânușile chirurgicale.

— Deplângem adânc moartea oricui, mormăi Tamaru în timp ce pornea

mașina și își punea centura de siguranță. Mă bucur, își zise el. Așa se cuvine, să deplângi moartea cuiva. Chiar și pentru puțină vreme.

Capitolul 26   Ce romantic!

Marti după-amiază telefonul sună. Aomame era așezată pe salteluța de yoga, cu picioarele larg desfăcute și își întindea mușchiul iliopsoas. Era un exercițiu mai solicitant decât părea. Avea bluza ușor umedă de la transpirație. Aomame se opri, își șterse fața cu un prosop și ridică receptorul.

— Căpățână nu mai e în blocul ăla, o anunță Tamaru fără niciun preambul.

Fără „alo”, fără nimic.

— Nu mai e?

— S-a dus. A fost convins.

— A fost convins, îl îngână Aomame. Adică a fost înlăturat cu forța de Tamaru, într-un fel sau altul?

— Iar persoana pe nume Kawana care locuiește acolo e cel pe care îl cauți tu, Tenge Kawana.

În jurul lui Aomame, lumea se umflă, apoi se contractă. Ca și cum ar fi fost inima ei.

— Mă auzi? întrebă Tamaru.

— Te aud.

— Dar acum nu e acolo. E plecat pentru câteva zile.

— E în siguranță?

— Acum nu e în Tokio, dar sunt convins că e în siguranță. Căpățână a închiriat un apartament la parterul blocului și te aștepta să-i faci o vizită lui Tenge Kawana. Supraveghea holul cu ajutorul unui aparat de fotografiat ascuns.

— M-a fotografiat și pe mine?

— Da, a făcut trei poze. Era întuneric, purtai ochelari și aveai fața ascunsă cu o eșarfă, deci nu ți se distingeau bine chipul, dar erai tu, clar. Dacă te mai duceai o dată acolo, sigur o pățezi.

— Deci am ales corect când am lăsat totul pe mâna ta.

— Asta dacă există vreo alegere corectă.

— În orice caz, nu mai e o prezență îngrijorătoare.

— N-o să-ți mai facă niciun rău.

— Pentru că *l-ai convins* tu.

— Au fost și câteva chestiuni care au necesitat ajustări, dar până la urmă, da, răspuse Tamaru. Am confiscat toate fotografiile. Scopul lui era să aștepte până apăreai tu, iar Tenco Kawana nu era decât o momeală. De aceea, deocamdată nu văd niciun motiv să i se facă vreun rău. E în siguranță.

— Ce bine!

— Tenco Kawana predă matematică la o școală pregătitoare din Yoyogi. Pare să fie un profesor bun, însă nu muncește decât câteva zile pe săptămână și probabil nu câștigă prea bine. E necăsătorit și duce un trai simplu, singur, în blocul ăla modest.

Aomame închise ochii și își auzi în urechi bătăile inimii. Nu reușea să mai distingă hotarul dintre ea și restul lumii.

— Pe lângă faptul că predă matematica la școala pregătitoare, scrie și un roman. Un roman lung. Rescrierea *Crisalidei de aer* a fost doar o slujbă temporară. Are propriile sale ambiții literare. Asta e bine. O doză bună de ambiție te ajută să te dezvolți ca persoană.

— Și cum ai aflat asta?

— Nu era acasă, așa că mi-am permis să intru. Ușa era încuiată, dar aia nici nu se putea numi încuietorie. M-am simțit prost că i-am violat intimitatea, dar trebuia să fac o verificare de rutină. Deși locuiește singur, la el în casă e ordine. Până și aragazul era curat. În frigider erau toate frumos aranjate, fără verze stricate prin fundul raftului. Ba și calcă, din câte am văzut. N-ar fi rău deloc ca soț. Asta dacă nu cumva e gay.

— Ce altceva ai mai aflat?

— Am sunat la școală să întreb de orarul lui. Tipa cu care am vorbit la telefon mi-a spus că tatăl lui a murit duminică noapte într-un spital de prin prefectura Chiba și că a trebuit să plece din Tokio pentru înmormântare. Așa că și-a anulat orele de luni. Nu știa unde și când are loc înmormântarea. În orice caz, următoarele ore le are joi, deci până atunci se întoarce în Tokio.

Aomame își amintea, *bineînțeles*, că tatăl lui Tenco fusese încasator la NHK. Duminica, Tenco parcurgea rutele de colectare a taxei împreună cu el. Se întâlneau de câteva ori pe străzile orașului Ichikawa. Nu-și mai amintea bine chipul tatălui. Era un bărbat mic de statură, slab, îmbrăcat în uniformă de încasator. Și nu semăna deloc cu Tenco.

— Dacă nu mai e Căpățână, aș putea să mă duc să-l văd pe Tenco?

— Mai bine nu, răspuse Tamaru prompt. Căpățână a fost convins cum trebuie, însă a trebuit să contactez secta în legătură cu o chestiune care a rămas de pus la punct. Există un anumit obiect care nu aș dori să ajungă în

mâna organelor de justiție. Dacă ar fi fost descoperit, toți locatarii aceluia bloc ar fi fost anchetați, unul câte unul. Prietenul tău putea să fie și el implicat. Mi-ar fi fost foarte dificil să scap de obiectul respectiv de unul singur. Dacă organele de justiție mă chestionau în legătură cu obiectul cu care m-aș fi opintit eu din greu în miez de noapte, nu mai aveam cum să ies basma curată. Secta are și oameni, și mobilitate, plus că ei au experiență la astfel de activități. Au mai cărat ei un obiect și din hotelul Okura. Înțelegi ce vreau să spun?

Aomame înlocui în minte cuvintele folosite de Tamaru cu alți termeni mai concreți.

— Să înțeleg că munca ta de convingere a căpătat o formă mai dură.

Tamaru mârâi încetișor.

— Îmi pare rău, dar individul știa mult prea multe.

— Secta e la curent cu ce anume făcea el acolo?

— Căpățână lucra pentru sectă, dar până în momentul de față acționase independent. Încă nu raportase ce anume făcea. Lucru care nouă ne convine.

— Dar acum au aflat și ei că *ceva tot făcea* el acolo.

— Exact. Așa că mai bine nu te apropii o vreme de locul ăla. Lista lor sigur conține numele Tengo Kawana și adresa lui, ca autor al *Crisalidei de aer*. De legătura personală dintre tine și el probabil că n-au aflat. Dar dacă urmăresc motivul pentru care Căpățână se afla în apartamentul acela, până la urmă o să dea și de Tengo. E doar o chestiune de timp.

— Dar dacă avem noroc, poate că o să dureze mult până își dau seama. Poate n-o să facă prea repede o legătură între moartea lui Căpățână și Tengo.

— Dacă avem noroc, spuse Tamaru. Dacă tipii nu sunt atât de atenți pe cât mă aștept eu. Numai că eu nu mă bazez pe noroc. Tocmai de-asta am supraviețuit eu până acum fără să mă confrunt cu vreo problemă majoră.

— Și de aceea ar fi mai bine să nu mă apropii de locul ăla.

— Bineînțeles. Noi trăim ca pe muchie de cuțit. Nu putem spune niciodată că suntem prea atenți.

— Mă întreb dacă individul aflase unde mă ascund.

— Dacă ar fi aflat, acum erai deja într-un loc în care nu mai puteam ajunge la tine.

— Dar ajunsese foarte aproape de mine.

— Da. Dar părerea mea e că ceva întâmplător l-a atras pe el acolo. Nimic mai mult de atât.

— Și de aceea s-a afișat el vulnerabil în vârful toboganului.

— Da. Habar nu avea că tu erai cu ochii pe el. Nici nu se aștepta la așa ceva. Și până la urmă, asta i-a fost fatal. Nu ți-am spus eu? Viața omului e pe muchie de cuțit.

Urmără câteva secunde de liniște. O liniște adâncă, pe care o aduce moartea – moartea oricui.

— Căpățână nu mai este, dar secta mă urmărește în continuare.

— Iar aici mai intervine un lucru pe care mi-e greu să-l pricep, zise Tamaru. La început, ei au vrut să te prindă și să afle ce fel de organizație stă în spatele planului de asasinare a Liderului. Tu singură nu aveai cum să aranjezi totul. Le e și lor clar că cineva te-a susținut. Iar dacă te prindeau, te-ar fi așteptat un interogatoriu dur.

— Drept pentru care aveam nevoie de un pistol.

— În mod firesc, așa înțelesese lucrurile și Căpățână, continuă Tamaru. Credea că secta e pe urmele tale ca să te interogheze și să te pedepsească. Însă pe parcurs lucrurile au luat cu totul altă turnură. După ce Căpățână a dispărut din peisaj, am vorbit la telefon cu unul din tipi, care mi-a zis că nu mai vor să-ți facă niciun rău. Asta voia el să-ți transmit. Sigur, poate fi o cursă. Dar mie mi-a sunat adevărat. Tipul mi-a explicat că, într-un sens, Liderul asta și voia, să moară. Se poate spune că a fost un fel de sinucidere și de aceea nu au de ce să te mai pedepsească pe tine pentru asta.

— Așa e, spuse Aomame cu o voce uscată. Liderul a știut de la bun început că mă dusesem acolo să-l omor. Și chiar voia să o fac. În seara aceea, în apartamentul din hotelul Okura.

— Tipii de la pază nu te-au mirosit. Dar Liderul știa.

— Da, nu înțeleg cum, dar știa totul dinainte, spuse Aomame. *Mă aștepta.*

Tamaru făcu o scurtă pauză, apoi întrebă:

— Și ce s-a întâmplat?

— Am făcut un târg.

— Despre asta eu nu știu nimic, zise Tamaru pe un ton încordat.

— N-am avut ocazia să-ți spun.

— Explică-mi acum despre ce târg e vorba.

— Am făcut cu el o oră de *stretching*, timp în care a vorbit cu mine. Știa de Tengo. Aflase cumva și de legătura dintre mine și el. Și mi-a cerut să-lucid. Voia să se elibereze cât mai repede de durerea cumplită care nu-l slăbea niciodată. Mi-a spus că, dacă îi ofer moartea, el îi salvează în schimb viața lui Tengo. Așa m-am hotărât să-lucid. Altfel, el oricum mergea către moarte și fără să intervin eu și, având în vedere tot ce făcuse până atunci, aș fi vrut

să-l las așa, să sufere.

— Iar Doamnei nu i-ai spus nimic despre acest târg.

— Eu m-am dus acolo ca să-l ucid pe Lider și mi-am făcut treaba, spuse Aomame. Iar Tengo e o problemă personală.

— Bine, zise Tamaru pe jumătate resemnat. Fără îndoială, treaba ți-ai făcut-o foarte bine. Asta recunosc. Iar problema cu Tengo Kawana intră în categoria chestiunilor personale. Doar că, în perioada aia, tu ai rămas însărcinată. Asta e o problemă pe care nu prea pot s-o trec cu vederea.

— Nu *în perioada* aia, ci chiar în seara aceea furtunoasă. În seara în care eu „m-am ocupat” de Lider. Și, ți-am mai spus, asta fără să am niciun fel de relații sexuale.

Tamaru oftă.

— Problema de bază e dacă să cred tot ce-mi spui sau să nu cred nimic. Eu te-am considerat mereu o persoană demnă de încredere și aș vrea să te cred și acum. Însă povestea asta nu are niciun fel de logică. Iar eu sunt genul de om care nu poate să gândească decât în mod deductiv.

Aomame rămase tăcută.

— Există vreo relație de cauzalitate între uciderea Liderului și sarcina ta inexplicabilă? întrebă Tamaru.

— Nu știu ce să zic.

— Nu e cumva posibil să porți în tine copilul Liderului? Să fi reușit cumva, prin cine știe ce metodă, să te lase atunci însărcinată? Așa aș mai înțelege de ce încearcă indivizii să pună mâna pe tine. Au nevoie de un succes al Liderului.

Aomame își încleștă mâna pe receptor și clătină din cap.

— E imposibil. E copilul lui Tengo. O știu clar.

— Iar aici am tot două variante, dacă să te cred sau nu.

— Mai mult de atât nu pot să-ți explic.

Tamaru oftă din nou.

— Bine. Deocamdată o să iau ca atare ce îmi spui tu. E copilul tău și al lui Tengo. Știi tu asta. Dar tot nu văd o logică în toată povestea asta. Inițial, tipii au vrut să te prindă și să te pedepsească serios, însă la un moment dat s-a întâmplat ceva. Sau s-a aflat ceva. Iar acum *au nevoie* de tine. Nu numai că îți garantează siguranța, dar spun și că au ceva să-ți ofere. Iar despre asta vor să discute cu tine în persoană. Ce putea să se fi întâmplat?

— Nu au nevoie de mine, spuse Aomame. Au nevoie de ceea ce se află în pânțelele meu. Asta și-au dat ei seama la un moment dat.

— Ho, ho, o acompanie unul dintre Oamenii cei Mici de pe undeva.

— M-ai luat prea repede, spuse Tamaru și mârâi din nou încet din fundul gâtului. Încă nu văd firul logic.

Ce n-are logică e că pe cer sunt două luni, își zise Aomame. Asta a șters orice urmă de logică din toate. Însă nu spuse nimic.

— Ho, ho, făcură la unison ceilalți șase Oameni Mici.

— Lor le trebuie cineva care *să audă vocea*, spuse Tamaru. Asta mi-a spus tipul cu care am vorbit la telefon. Dacă pierd vocea, secta lor e posibil să dispară. Nu mi-e clar ce înseamnă concret chestia asta, dar așa mi-a zis tipul. Oare copilul pe care îl porți în tine poate să fie „cel ce aude vocea”?

Aomame își puse ușor mâna pe pânțele. *Mater și filia*, se gândi ea. Dar nu spuse nimic cu voce tare. Lunile nu trebuiau să afle *asta*.

— Nu știu, spuse Aomame alegându-și cuvintele cu grijă. Dar alt motiv pentru care să aibă nevoie de mine nu găsesc.

— Dar de ce să aibă această însușire specială copilul conceput de tine cu Tengo Kawana?

— Nu știu.

Poate că în schimbul propriei vieți, Liderul a vrut să mi-l încredințeze mie pe cel care să-l succedă, se gândi Aomame. Poate că special pentru asta, în noaptea aceea Liderul a deschis temporar circuitele prin care lumile se intersectează și ne-a unit pe mine și pe Tengo.

— Indiferent al cui e copilul și cu ce calitate se naște, nu ai nicio intenție să faci vreun târg cu secta, spuse Tamaru. Corect? Indiferent ce ți-ar oferi ei în schimb. Chiar dacă ți-ar elucida anumite enigme.

— Indiferent ce-ar fi.

— Dar ei o să încerce să obțină *asta* și cu forța, indiferent de intențiile tale. O să facă tot ce pot. Iar tu ai un punct slab, Tengo Kawana. Probabil unicul tău punct slab. Dar e unul critic. Dacă îl descoperă, poți să fii sigură că o să se concentreze asupra lui.

Tamaru avea dreptate. Tengo reprezenta pentru Aomame rațiunea ei de a trăi și în același timp, un punct slab fatal.

— E prea periculos să mai stai acolo. Trebuie să te mutăm într-un loc mai sigur înainte ca tipii ăștia să afle de legătura dintre voi.

— În momentul de față nu mai există un loc sigur nicăieri *în lumea asta*, răspunse Aomame.

Tamaru cugetă atent la vorbele ei. Apoi spuse calm:

— Spune-mi totuși la ce te gândești.

— În primul rând, trebuie să mă întâlnesc cu Tengo. Până atunci nu am cum să plec de aici. Oricât de periculos ar fi.

— Vă întâlniți. Și apoi?

— Știu exact ce am de făcut.

Tamaru tăcu preț de câteva clipe.

— Fără urmă de îndoială?

— Nu știu dacă o să-mi iasă, dar știu ce am de făcut. Fără urmă de îndoială.

— Dar mie nu vrei să-mi spui.

— Îmi pare rău, dar deocamdată nu pot. Nu doar ție, nu pot să spun nimănui. În clipa în care aș rosti cuvintele astea, s-ar afla în toată lumea.

Lunile ascultă. Oamenii cei Mici ascultă. Casa ascultă. Cuvintele acelea trebuiau ferecate bine înlăuntrul ei. Iar pentru asta trebuia să-și împrejmuiască inima cu un zid gros.

La celălalt capăt al firului, Tamaru bătea cu pixul în birou. Aomame auzea bățiile sacadate și seci. Era un sunet singuratic, fără ecou.

— Bine. O să iau legătura cu Tengo Kawana. Dar mai întâi trebuie să-și dea Doamna acordul. Ordinul meu a fost să te iau cât mai repede de acolo și să te mut în altă parte. Însă tu spui că nu vrei să pleci până nu te întâlnești cu el. N-o să-mi fie prea ușor să-i explic motivul. Înțelegi?

— E foarte dificil să explici logic un lucru illogic.

— Exact. Mai simplu cred că e să găsești o perlă într-un restaurant care servește scoici din Roppongi. Dar o să încerc eu cumva.

— Mulțumesc, spuse Aomame.

— Ceea ce insiști tu să faci mie, unul, mi se pare complet incoerent. Nu văd nicio legătură logică între cauză și efect. Și totuși, stând așa de vorbă cu tine, parcă îmi vine să iau deocamdată de bun ce spui. Mă întreb de ce.

Aomame rămase tăcută.

— Doamna are încredere în tine și te crede, spuse Tamaru. Iar dacă tu insiști atât de mult, nici dânsa nu o să vadă vreun motiv să nu te poți întâlni cu Tengo. Tu și Tengo păreți foarte strâns legați unul de altul.

— Mai mult ca orice pe lume, zise Aomame.

Mai mult ca orice din oricare lume, se corectă ea în gând.

— Și chiar dacă eu aș spune că e prea periculos și aș refuza să te pun în legătură cu el, tu tot te-ai duce să-i bați la ușă.

— Asta mai mult ca sigur.

— Nimeni nu te poate opri.

— Nu.

Tamaru rămase tăcut câteva clipe.

— Ce mesaj să-i transmit lui Tengo Kawana?

— Când se înserează, să vină pe tobogan. Oricând după lăsarea întunericii. Eu îl aștept. Zi-i că așa a spus Aomame și o să înțeleagă.

— Am priceput. Am să-i transmit. *Să vină pe tobogan după lăsarea întunericii.*

— Și să-i mai spui că, dacă are vreun lucru important pe care n-ar vrea să-l abandoneze, să-l ia cu el. Doar că trebuie neapărat să-și poată folosi liber ambele mâini.

— Și unde ar fi să se ducă el cu bagajul ăsta?

— Departe.

— Cât de departe?

— Nu știu.

— Bine. Îi transmit mesajul, bineînțeles, cu acordul Doamnei. Și am să fac tot posibilul să te țin în siguranță. Atât cât pot eu. Dar chiar și așa, pericolul tot o să dea târcoale. Indivizii sunt și ei disperați. Până la urmă, trebuie să ai și singură grijă de tine.

— Știu, spuse Aomame pe un ton liniștit.

Încă își mai ținea palma pe pânțele. *Și nu e vorba doar de mine, își zise ea.*

*

După ce închise telefonul, Aomame se prăvăli pe canapea. Închise ochii și se gândi la Tengo. La altceva nu mai putea să se gândească. Pieptul i se strânse dureros. Însă era o durere plăcută, o durere suportabilă. Tengo chiar locuia acolo, *foarte aproape* de ea. La mai puțin de zece minute depărtare. Doar la acest gând și simți cum se încălzește toată pe dinăuntru. Era necăsătorit și preda matematică la o școală pregătitoare. Locuia într-o casă modestă în care ținea ordine, gătea, călca și scria un roman lung. Aomame îl invidia pe Tamaru. Ar fi vrut și ea să se strecoare acolo, când el nu era acasă. Să atingă fiecare lucru în parte, în liniștea încăperii pustii. Să încerce cu degetul vârful creioanelor lui, să țină în mână cana lui de cafea, să-i adulmece mirosul impregnat în haine. Chiar și-ar fi dorit să poată face asta înainte să dea ochii cu el.

Dacă se trezea singură cu el fără niciun fel de introducere, habar n-ar fi avut cum să spargă gheața. Imaginându-și asta, respirația i se accelerează și mintea i se încețoșă. Erau prea multe lucruri de povestit. Însă, în același timp,

în ultimă instanță, parcă nici nu era nevoie să spună nimic. Lucrurile pe care voia ea să i le povestească și-ar fi pierdut toate noima, odată puse în cuvinte.

În orice caz, acum nu-i mai rămânea decât să aștepte. Să stea calmă și să aștepte cu multă atenție. Aomame își pregăti bagajul, astfel încât să poată s-o zbughească pe ușă imediat ce îl vedea pe Tengo. Îndesă în geanta de umăr din piele, mare și neagră, toate lucrurile care îi trebuiau, astfel încât să nu mai fie nevoie să se întoarcă în casă. Nu erau prea multe. Teancurile de bani, un rând de schimburi, pistolul Heckler & Koch, încărcat și atât. Puse geanta undeva la îndemână. Scoase din dulap costumul Junko Shimada, îl verifică să nu fie șifonat și atârnă umerășul în sufragerie. Pregăti și cămașa albă, ciorapii și pantofii cu toc Charles Jourdan. Plus pardesiul bej. Erau exact hainele pe care le purtase când coborâse de pe Autostrada Metropolitană pe scara de urgență. Pardesiul era cam subțire pentru o seară de decembrie. Însă nu avea de ales.

Odată terminate pregătirile, Aomame se așeză pe scaunul din balcon și se uită la toboganul din parc printre plăcile de plastic. Tatăl lui Tengo a murit duminică noaptea, se gândi ea. Ca să poată fi cremat, trebuie să treacă cel puțin douăzeci și patru de ore de la deces. Parcă așa spunea legea. Deci la calcul ar ieși că incinerarea se poate face abia de marți încolo. Azi e marți. Asta înseamnă că Tengo termină cu înmormântarea și se întoarce la Tokio de pe unde o fi cel mai devreme în seara asta. Și abia apoi îi transmite Tamaru mesajul de la mine. Mai repede de atât nu are cum să vină în parc. Și oricum e încă lumină afară.

Când a murit, Liderul a așezat în uterul meu această *mică făptură*. Asta presupun eu. Sau asta îmi spune intuiția. Adică sunt manipulată de o voință pe care a lăsat-o el în urmă și care mă ghidează către o destinație stabilită de el?

Aomame se încruntă. Nu reușea să-și dea seama. Tamaru bănuia că poate am rămas însărcinată cu „cel ce aude vocea” pentru că așa a plănuit Liderul. Pe post de crisalidă de aer. Dar de ce eu? Și de ce cu Tengo? Nici asta nu pot să-mi explic.

În orice caz, până în momentul de față s-au întâmplat tot felul de lucruri pe care n-am reușit să le pun cap la cap. Nu înțeleg principiile care stau la baza lor și nu știu nici în ce direcție se îndreaptă. Eu doar m-am trezit prinsă la mijloc. Dar până aici, se hotărî ea.

Aomame strâmbă din buze și se încruntă și mai tare.

De acum înainte n-o să mai fie la fel. Nu mă mai las manipulată de

nimeni. De acum încolo o să urmez un singur principiu, și anume propria mea voință. Am să protejiez această *mica făptură*, orice s-ar întâmpla. Pentru asta am să mă lupt până la ultima suflare. E viața mea și e copilul meu. Nu mă interesează cine și pentru ce l-a programat, el e, fără urmă de dubiu, copilul conceput de mine și de Tengo. Nu-l dau nimănui. Eu am să stabilesc ce e bine și ce e rău, eu am să fiu principiu de bază și direcția. Să nu uite nimeni asta!

*

A doua zi, miercuri după-amiaza, la ora două, sună telefonul.

— Am transmis mesajul, spuse Tamaru ca de obicei, fără niciun preambul. Acum e acasă. Am vorbit cu el de dimineață la telefon. O să vină pe tobogan diseară la șapte fix.

— Mă mai ținea minte?

— Sigur că da, chiar foarte bine. Și el a încercat să dea de tine.

Liderul a avut dreptate. Și Tengo mă căuta pe mine. E suficient să știu doar asta, își spuse ea și inima i se umplu de fericire. Niciun alt cuvânt din lume nu mai avea vreo noimă pentru ea.

— O să ia cu el lucrurile la care ține, așa cum ai spus tu. Eu, unul, bănuiesc că printre ele o să fie și manuscrisul la care lucrează acum.

— Sunt convinsă.

— Am verificat împrejurimile blocului și totul pare în regulă. N-am descoperit niciun individ suspect dând târcoale prin zonă. Apartamentul în care stătea Căpățână e pustiu. În jur era liniște, dar nu exagerat de liniște. Tipii s-au ocupat frumușel de obiect în timpul nopții și au șters-o. Au evitat să stea prea mult. Am inspectat totul în detaliu și probabil că nu există scăpări.

— Mă bucur.

— Dar e vorba de ceva *probabil*, de ceva *momentan*. Situația se schimbă de la o clipă la alta. Evident, nici eu nu sunt perfect. Poate mi-a scăpat din vedere ceva important. Poate pur și simplu se dovedește că tipii au fost mai abili decât mine.

— Și tocmai de aceea, până la urmă trebuie să am și singură grijă de mine.

— Așa cum ziceam.

— Îți mulțumesc pentru tot. Îți sunt recunoscătoare.

— Nu știi unde o să te duci și ce o să faci, spuse Tamaru. Dar dacă e să pleci undeva departe și să nu te mai văd niciodată, să știi că o să-ți simt un pic lipsa. Puțin spus, dar o figură ca tine mai rar întâlnești. Nu vezi prea des

oameni ca tine.

Aomame zâmbi în receptor.

— Cam asta e și impresia pe care voiam să ți-o las.

— Doamna avea nevoie de tine. Pe post de companion personal, în afara muncii. Și de aceea îi pare nespus de rău că a trebuit să vă despărțiți. În momentul de față nu poate veni la telefon. Te rog să înțelegi.

— Înțeleg. Nici eu nu cred că aş putea vorbi cum trebuie.

— Ai zis că te duci departe, zise Tamaru. Cât de departe?

— O distanță ce nu poate fi măsurată în cifre.

— Ca distanța ce desparte două suflete.

Aomame închise ochii și inspiră adânc. Aproape că-i dădeau lacrimile. Dar reuși să și le înfrâneze.

— Mă rog ca totul să-ți meargă bine, îi spuse Tamaru încetișor.

— Îmi pare rău, dar nu cred că mai pot să-ți dau înapoi pistolul.

— Nu-i nimic. A fost un cadou din partea mea. Dacă te incomodează, poți să-l arunci în golful Tokio. Așa mai face și lumea un mic pas către dezarmare.

— Poate că până la urmă nu se va trage cu pistolul. Contrar principiului lui Cehov.

— Nici asta nu mă deranjează. Cu atât mai bine dacă nu se trage. Ne apropiem și noi de sfârșitul secolului douăzeci. Lucrurile nu mai stau ca pe vremea lui Cehov. Nu mai sunt căruțe, femeile nu mai poartă corset. Lumea a trecut prin nazism, bomba atomică, muzica modernă și tot a supraviețuit cumva. Între timp s-a schimbat mult și tehnica literară. N-ai de ce să-ți faci griji, zise Tamaru. Dar am o întrebare. Diseară la ora șapte te întâlnești cu Tengo Kawana pe tobogan.

— Dacă am noroc, da.

— Presupunând că vă întâlniți, ce o să faceți voi acolo, în vârful toboganului?

— Ne uităm împreună la lună.

— Ce romantic! zise Tamaru admirativ.

Capitolul 27   **Poate lumea asta nu e de ajuns**

Când sună telefonul miercuri dimineată, Tengo dormea. Nu reușise să adoarmă până aproape în zori și încă resimțea whisky-ul pe care îl băuse cu o seară în urmă. Se ridică din pat și, spre surprinderea sa, văzu că afară se

luminase de tot.

— Domnul Tengo Kawana? se auzi o voce necunoscută de bărbat.

— Da, răspuse Tengo, gândindu-se că era probabil vorba despre vreo formalitate legată de moartea tatălui său.

În vocea bărbatului detectase o undă formală, de calm. Însă ceasul deșteptător arăta că era cu puțin înainte de ora opt. De la primărie sau de la firma de pompe funebre nu l-ar fi sunat la ora aceea.

— Îmi cer scuze că vă telefonez atât de devreme, dar a trebuit să mă grăbesc.

O treabă urgentă.

— Despre ce este vorba? întrebă Tengo, cu mintea încă buimacă.

— Vă amintiți cumva numele de Aomame?

Aomame? În acel moment buimăceala și amețeala de la băutura dispărură. Luminile se reaprinsă și în scenă intră cu rezeziune rațiunea. Tengo apucă mai bine receptorul în mână.

— Mi-l amintesc, răspuse el.

— E un nume destul de straniu.

— Am fost colegi de școală primară, zise Tengo dregându-și vocea.

Bărbatul făcu o mică pauză.

— V-ar interesa dacă v-aș vorbi acum despre ea?

Ce ciudat vorbește bărbatul ăsta, își spuse Tengo. Are o exprimare cu totul aparte. Parcă aș asculta în traducere replicile dintr-o piesă de avangardă.

— Dacă nu vă interesează, ne irosim amândoi timpul. Pot să închid telefonul imediat.

— Mă interesează, răspuse Tengo în grabă. Dar pot să vă întreb cine sunteți?

— Am un mesaj de la Aomame, spuse bărbatul ignorându-i întrebarea. Dorește să vă întâlnească. Dumneavoastră ce spuneți? Ați vrea s-o întâlniți?

— Da, spuse Tengo și tuși ca să-și elibereze presiunea din gât. Și eu îmi doresc să mă întâlnesc cu ea de multă vreme.

— Perfect. Ea dorește să vă întâlnească, dumneavoastră doriți s-o întâlniți.

Tengo realizează deodată că în cameră era frig. Înșfăcă un cardigan pe care-l avea pe aproape și-l îmbracă peste pijama.

— Atunci ce să fac? întrebă Tengo.

— Puteți să veniți pe tobogan după ce se întunecă?

— Pe tobogan? făcu Tengo.

Despre ce vorbea omul ăsta?

— Aomame a spus că veți înțelege despre ce este vorba. Să veniți pe tobogan. Eu doar vă transmit întocmai mesajul ei.

Tengo își duse inconștient mâna în păr. Era ciufulit de la somn, plin de smocuri care îi stăteau aiurea. Tobogan. De pe tobogan m-am uitat eu la cele două luni. La ăla se referă, evident.

— Am înțeles, spuse el cu o voce uscată.

— Foarte bine. Și să aveți la dumneavoastră lucrurile importante pe care vreți să le luați. Ca să vă puteți deplasa până departe.

— *Lucrurile importante pe care vreau să le iau?* întrebă Tengo mirat.

— Cele pe care nu vreți să le lăsați în urmă.

Tengo îi cumpăni cuvintele.

— Nu înțeleg eu prea bine, dar asta înseamnă că n-o să mă mai întorc aici?

— Nu știi atât de multe. După cum v-am mai spus, eu doar îi transmit mesajul întocmai.

Tengo se gândi, trecându-și degetele prin părul ciufulit. *Să ne putem deplasa?*

— S-ar putea să iau la mine mai multe hârtii.

— Nu e nicio problemă, spuse bărbatul. Sunteți liber să alegeți ce vreți. Doar că trebuie să le puneți într-o geantă care să vă permită să vă folosiți liber ambele mâini.

— Să-mi folosesc liber ambele mâini, repetă Tengo. Adică un geamantan nu ar merge, nu?

— Îmi imaginez că nu.

Din vocea bărbatului nu i se puteau ghici vârsta și înfățișarea. Era o voce care nu oferea niciun indiciu concret. Probabil avea s-o uite în secunda în care închidea telefonul. Particularitățile, emoțiile – presupunând că existau – erau bine reprimite.

— Asta e tot ce aveam de transmis, spuse bărbatul.

— Aomame e bine? întrebă Tengo.

— Fizic, nu sunt probleme, răspunse acesta cu atenție. Dar în prezent se află într-o situație destul de tensionată. Trebuie să fie foarte prudentă la orice mișcare, cât de mică. Altfel, ar putea avea de suferit.

— Ar putea avea de suferit, repetă Tengo mecanic.

— Ar fi bine să nu întârziați mult, adăugă bărbatul. Timpul este un factor

important aici.

Timpul este un factor important aici, repetă Tengo în gând. Cumva bărbatul acesta nu-și alegea bine cuvintele? Sau era el prea încordat?

— Cred că pot să vin pe tobogan diseară la ora șapte. Dacă din cine știe ce motiv nu ne putem întâlni diseară, atunci vin mâine la aceeași oră.

— Bine. Deci ați înțeles despre ce tobogan e vorba.

— Eu așa zic.

Tengo aruncă un ochi la ceasul din perete. Mai avea unsprezece ore.

— Apropo, am auzit că tatăl dumneavoastră a murit duminica aceasta. Condoleanțele mele.

Tengo îi mulțumi din reflex. Se întrebă apoi de unde știa bărbatul acela așa ceva.

— Îmi mai povestiți un pic despre Aomame? zise el. Unde este, cu ce se ocupă.

— E necăsătorită și lucrează ca instructor la un club sportiv din Hiroo. E un instructor strălucit, dar, printr-un concurs de împrejurări, nu mai lucrează acolo în prezent. Iar de ceva timp încoace, printr-o pură coincidență, locuiește în apropiere de dumneavoastră. Mai mult de atât puteți să aflați direct de la ea.

— Și despre ce fel de *situație tensionată* e vorba?

Bărbatul nu îi răspunse. Întrebările la care nu voia să răspundă – sau la care nu i se părea necesar s-o facă – le lăsa pur și simplu în aer. Tengo părea să atragă oamenii de genul acesta.

— Atunci rămâne pe diseară la ora șapte, zise bărbatul.

— Stați un pic! zise Tengo în grabă. Am o întrebare. O anumită persoană m-a avertizat că mă supraveghează cineva și că să am grijă. Îmi cer scuze, dar se referea cumva la dumneavoastră?

— Nu, nu eu sunt acela, răspunse bărbatul prompt. Altcineva vă supraveghea. Dar în orice caz, prea multă grijă nu strică. Așa cum v-a indicat persoana respectivă.

— Faptul că e posibil să fiu supravegheat ar putea avea vreo legătură cu situația foarte specială în care se află ea?

— *Situația destul de tensionată*, îl corectă bărbatul. Da, cred că există o legătură. Pe undeva.

— E riscant?

Bărbatul își alese cuvintele atent, fără să se grăbească, de parcă ar fi sortat niște boabe de mai multe soiuri, amestecate între ele.

— Dacă a nu o mai putea întâlni pe Aomame-san este, pentru dumneavoastră, ceea ce se poate numi un risc, atunci, desigur, ar putea fi riscant.

Tengo încercă să-și rearanjeze în minte modul alambicat în care se exprimase bărbatul ca să-l înțeleagă mai ușor. Deși nu reușea să descifreze faptele sau circumstanțele, realiza și singur că era vorba de o situație încordată.

— Dacă lucrurile ies prost, s-ar putea să nu ne mai întâlnim niciodată.

— Întocmai.

— Am înțeles. O să am grijă, spuse Tengo.

— Îmi cer scuze că v-am deranjat de dimineață. Am impresia că v-am trezit.

Cu aceste cuvinte, bărbatul închise. Tengo privi o vreme receptorul negru din mâna lui. Așa cum se aștepta, odată închis telefonul, nu reuși să-și mai amintească vocea acestuia. Tengo se uită din nou la ceas. Opt și zece minute. Cum să-și petreacă el orele rămase până la șapte seara?

*

Mai întâi intră sub duș, se spală pe cap și își aranjă cât putu părul ciufulit. Apoi se bărbieri la oglindă. Se spală bine pe dinți și se curăță chiar și cu ață dentară. Scoase niște suc de roșii din frigider și bău, apoi puse apă la fiert în ibric, măcină cafea și își făcu o cafea. Își prăji și o felie de pâine. Își fierse un ou cleios, cronometrând pe ceasul de bucătărie. Se concentră asupra fiecărei mișcări în parte și îi acordă mai mult timp ca de obicei. Și tot era abia nouă și jumătate.

Diseară mă întâlnesc cu Aomame pe tobogan.

La gândul acesta, simți cum i se destramă toate simțurile și i se împrăstie peste tot. Mâinile, picioarele și fața, fiecare o lua în altă direcție. Nu putea să-și țină emoțiile adunate multă vreme la un loc. Nu reușea să se concentreze, indiferent ce încerca să facă. Nu putea să citească și, bineînțeles, nici să scrie. Nu era în stare nici să stea liniștit într-un loc. Tot ce reușea cât de cât să facă era să spele vasele, rufele, să facă ordine în sertarele de la dulap și să-și aranjeze patul. Însă, orice ar fi făcut, din cinci în cinci minute se oprea și se uita la ceasul din perete. De fiecare dată când se gândea la oră, timpul părea să se scurgă tot mai încet.

Aomame știe.

Asta își spuse Tengo în timp ce ascutea deasupra chiuveții un cuțit care nici nu trebuia ascuțit. Știe că am fost de câteva ori pe toboganul din părculeț.

Sigur m-a văzut stând singur în vârful lui și uitându-mă pe cer. Altfel nu-mi explic. Tengo se imaginează pe tobogan, învăluit în lumina felinarului. La momentul respectiv nu avusese deloc senzația că era privit. Oare de unde se uitase la el?

Nu contează de unde, își zise el. Nu e o chestiune importantă. Indiferent de locul din care mă privea, m-a recunoscut imediat. La acest gând, un val puternic de bucurie îi străbătu întreg corpul. Așa cum și eu m-am gândit mereu la ea de atunci, așa s-a gândit și ea la mine. Lui Tengo i se părea incredibil că în lumea aceasta ca un labirint mișcător, inimile a doi oameni care nu s-au mai văzut nici măcar o dată timp de douăzeci de ani – a unui băiat și a unei fete – să rămână la fel de legate una de cealaltă.

Dar oare de ce Aomame n-a vorbit cu mine atunci, chiar acolo? se întrebă el. Ar fi fost mult mai simplu. Și de unde a știut că locuiesc aici? De unde a aflat ea sau bărbatul acela numărul meu? Nici nu e trecut în cartea de telefon, pentru că nu-mi place să mă sune lumea. Și nu e dat nici la serviciul abonați.

Sunt câteva lucruri greu de înțeles. Iar firele poveștii sunt foarte alambicate. Nu pot să-mi dau seama care fire se leagă între ele sau ce relație de cauzalitate există. Dar, dacă stau să mă gândesc, de când a intrat în scenă Fukaeri, am senzația că trăiesc într-un loc în care firesc e să existe prea multe semne de întrebare și prea puține indicii. Însă Tengo avea o vagă senzație că și această nebuloasă se îndreptă, puțin câte puțin, către sfârșit.

În orice caz, diseară, la ora șapte cel puțin se vor înlătura câteva întrebări, își spuse el. O să ne întâlnim pe tobogan. Nu ca doi copii neputincioși, ci ca doi adulți liberi și independenți. Un profesor de școală pregătitoare și o instructoare de la un club sportiv. Despre ce o să vorbim noi? Nu știu. Dar o să vorbim. Trebuie să umplem golurile, să ne împărtășim lucruri unul despre celălalt. Și dacă ar fi să împrumut expresia ciudată pe care a folosit-o tipul de la telefon, de acolo, „o să ne deplasăm” undeva. Motiv pentru care trebuie să adun la un loc lucrurile importante, pe care nu vreau să le las în urmă, și să le pun într-o geantă care să-mi permită „să-mi folosesc liber ambele mâini”.

Nu aș avea vreun regret să plec de aici. Am trăit în casa asta șapte ani și am predat la școala pregătitoare trei zile pe săptămână, dar nu am simțit nici măcar o dată că aici e viața mea. N-a fost decât o locuință temporară, o insulă plutitoare dusă de ape. Nu mai e nici iubita cu care mă vedeam în secret o dată pe săptămână. Fukaeri a stat o vreme la mine, apoi a plecat și ea. Pe unde erau ele acum și ce făceau, Tengo nu știa. Însă ele dispăruseră în tăcere

din viața lui. Iar dacă pleca, și la școala pregătitoare i-ar fi luat cineva locul. Lumea ar fi continuat să meargă mai departe la fel de bine și fără el. Dacă Aomame voia să se deplaseze undeva cu el, o însoțea fără să stea pe gânduri.

Oare care erau *lucrurile importante pe care voia să le ia cu el?* Cincizeci de mii de yenii și un card bancar de plastic. Ca avere, cam atât. În contul de economii avea depuși aproape un milion de yenii. De fapt, nu doar atât. Mai erau și banii virăți ca partea lui din drepturile de autor pentru *Crisalida de aer*. Avusese de gând să i-i înapoieze lui Komatsu, dar încă nu o făcuse. Pe lângă acestea, ar mai fi fost romanul început, scos la imprimantă. Pe acesta nu putea să-l abandoneze. Nu avea vreo valoare materială, dar era extrem de important pentru Tengo. Puse manuscrisul într-o pungă de hârtie și îl băgă în geanta de umăr din vinilin, maro-roșcată, pe care o folosea la școală. Doar de la ea, aceasta se îngreună considerabil. Luă și o dischetă, pe care o puse separat, în buzunarul de la geaca de piele. Cum nu putea căra după el procesorul de text, mai luă și un stilou și un caiet. Alceva ce mai era?

Își aminti de plicul pe care i-l înmânase avocatul în Chikura. În el erau carnetul bancar și ștampila personală, extrasul din registrul de familie și (aparenta) fotografie de familie lăsate moștenire de tatăl său. Ar fi trebuit să le ia și pe acestea. Sigur, fără carnetele de elev și diplomele de la NHK. Tengo se hotărî să nu-și ia haine de schimb și articole de toaletă. Nu mai aveau unde să încapă în geantă și oricum așa ceva putea să-și cumpere când avea nevoie.

Odată ce puse totul în geantă, termină tot ce avea de făcut. Nu mai erau nici vase de spălat, nici cămăși de călcat. Tengo se uită din nou la ceasul din perete. Zece și jumătate. Se gândi că ar fi cazul să ia legătura cu prietenul său și să-l roage să-i acopere orele de la școală, dar își aduse aminte că acestuia nu-i plăcea să primească telefoane în cursul dimineții.

Tengo se întinse pe pat, îmbrăcat cum era, și învărti în minte diverse posibilități. Ultima dată când o văzuse pe Aomame, avea zece ani. Acum, amândoi aveau treizeci. În tot acest timp, amândoi trecuseră prin multe experiențe. Unele plăcute, altele mai puțin plăcute (și probabil că acelea din urmă erau mai numeroase). Sigur apăruseră multe schimbări, în înfățișarea, în firea lor, în mediul lor de viață. Acum nu mai erau un băiat și o fată. Acea Aomame oare chiar era Aomame pe care o căuta el? Era el chiar Tengo Kawana pe care îl căuta ea? Tengo își imaginează că se întâlneau în seara aceea pe tobogan, se priveau de aproape și erau amândoi dezamăgiți. Poate nici măcar nu găseau ceva de spus. Asta chiar se putea întâmpla. Ce mai, ar fi

fost de-a dreptul ciudat dacă nu ieșea așa.

Poate că de fapt nici n-ar trebui să ne întâlnim, zise el către tavan. N-ar fi mai bine să rămânem separați, gândindu-ne fiecare cu drag cât de mult ne-am dori să ne vedem? Așa putem să trăim purtând la nesfârșit această speranță în suflet. Speranța aceasta e ca o mică, dar foarte importantă sursă de căldură care ne încălzește până în miezul ființei noastre. O mică flacără pe care am protejat-o în căușul palmei, ferind-o de vânt. Dacă ar năvăli peste ea suflul realității, s-ar putea stinge cu ușurință.

Tengo pendulă o oră întregă între cele două porniri contradictorii, uitându-se în tavan. Își dorea s-o întâlnească pe Aomame mai mult decât orice. Dar, în același timp, îi era o teamă cumplită să o aibă în fața ochilor. Dezamăgirea rece și tăcerea stânjenitoare care ar fi putut să-i cuprindă îi paralizau inima. Se simțea sfâșiat în două. Era mai mare de statură și mai zdravăn decât un om obișnuit, dar știa bine cât de neputincios se dovedea în anumite situații. Însă nu putea să nu se ducă s-o întâlnească. Acesta era lucrul pe care și-l dorise din tot sufletul, neîncetat, timp de douăzeci de ani. Nu putea să întoarcă spatele și să fugă, indiferent de ce dezamăgire îl aștepta.

Obosit să tot privească tavanul, Tengo adormi, întins pe spate. Timp de patruzeci, patruzeci și cinci de minute rămase cufundat într-un somn liniștit și fără vise. O odihnă plăcută, profundă, după ce obosise tot gândindu-se, concentrat. În ultimele zile dormise foarte neregulat și pe apucate. Înainte de apusul soarelui, trebuia neapărat să-și alunge toată oboseala acumulată din corp. Să plece de acasă odihnit și proaspăt și să se ducă în părculeț. Știa instinctiv că trupul lui avea nevoie de un repaus binemeritat.

Când îl cuprinse somnul, Tengo auzi vocea lui Kumi. Sau poate doar i se păru că o aude. *Când o să se lumineze de zi, să pleci de aici. Până nu se blochează ieșirea.*

Era vocea lui Kumi, dar în același timp, părea să fie vocea bufniței. Cele două erau inseparabil amestecate în amintirile lui. În acel moment, cel mai mult și mai mult avea nevoie de înțelepciune. O înțelepciune a nopții, adânc înrădăcinată în pământ. Un lucru care nu putea fi găsit decât într-un somn profund.

*

La ora șase și jumătate, Tengo ieși din casă, cu geanta pusă poștărește. Era îmbrăcat exact la fel ca ultima dată când se dusese la tobogan. Hanoracul gri, geaca veche de piele, blugi și ghetele maro. Toate erau cam uzate, dar se simțea bine în ele. Chiar le percepea ca pe o parte din el. Nu avea să se

mai întoarce aici. Scoase, într-o doară, cartonașul cu numele lui de pe ușa de la intrare și de pe cutia poștală. Ce avea să se întâmple mai departe, putea să se gândească atunci când venea vremea.

Tengo se opri în ușă și aruncă o privire atentă împrejur. Dacă era s-o creadă pe Fukaeri, cineva îl supraveghea. Însă nici de data aceasta nu detectă nimic. Totul arăta la fel ca întotdeauna. După asfințitul soarelui, pe drum nu mai era nici țipenie de om. Tengo o luă mai întâi către gară, mergând alene. Din când în când, se uita înapoi, ca să se asigure că nu-l urmărea nimeni. Coti de câteva ori inutil pe niște străduțe înguste, unde se opri și așteptă să vadă dacă apărea cineva. Bărbatul de la telefon îl sfătuisese să aibă grijă. Atât pentru el, cât și pentru Aomame, care se afla acum într-o situație tensionată.

Oare bărbatul care mi-a telefonat era într-adevăr un cunoscut de-al lui Aomame? se întrebă deodată Tengo. Nu era cumva o capcană bine meșteșugită? Odată ce luă în calcul această posibilitate, începu să se neliniștească. Dacă era vorba să fie o capcană, atunci nu putea să fie decât a Pionierilor. Din cauză că rescrisese *Crisalida de aer*, probabil (de fapt, sigur) acum se afla pe lista lor neagră. Tocmai de aceea individul acela bizar pe nume Ushikawa, care nu era decât sluga lor, îl abordase cu povestea aia dubioasă cu bursa. Și, în plus, timp de trei luni de zile, o adăpostise pe Fukaeri la el acasă – nu că ar fi avut de ales. Secta avea mai mult decât suficiente motive să nu-l agreeze.

Și totuși, și totuși, se gândi Tengo înclinându-și capul într-o parte, de ce să se apuce ei să-mi întindă o capcană folosind-o pe Aomame drept momeală, ca să mă scoată din bârlog? Ei știau unde locuia el. Nu e vorba că se ascundea. Dacă aveau vreo treabă cu el, puteau să vină direct și gata. Nu era nevoie să-l ademenească până în vârful toboganului. Pe de altă parte, invers văzută problema, dacă de fapt el era cel folosit ca momeală ca s-o atragă pe Aomame acolo, povestea se schimba.

Dar de ce s-o momească pe Aomame?

Nu găsea niciun fel de motiv. Nu cumva exista vreo legătură între ea și Pionierii? Însă Tengo nu reuși să-și ducă presupunerea mai departe de atât. Nu avea decât s-o întrebe direct pe ea. Asta dacă reușeau să se întâlnească.

În orice caz, după cum îi spusese și bărbatul la telefon, prea multă grijă nu strică. Tengo făcu mai multe ocolșuri, asigurându-se meticolos că nu-l urmărea nimeni. Apoi se îndreptă în viteză către părculeț.

*

Ajunse acolo la ora șapte fără șapte minute. Se înserase, iar felinarul

scălda parcul micuț într-o lumină artificială și neuniformă, care pătrundea până în toate ungherele lui. Fusese o după-amiază caldă și frumoasă, însă odată cu lăsarea întunericului, temperatura scăzuse rapid și începuse să bată un vânt rece. Se sfârșiseră zilele tomnatice, plăcute și liniștite, și iarna dură, adevărată, își reintrase în drepturi. Ramurile ulmului tremurau uscat, ca degetele unui bătrân care trimite un avertisment.

Câteva ferestre de la clădirile dimprejur erau luminate. Însă în parc nu se zărea nimeni. Inima lui Tengo bătea încet, menținând un ritm puternic. Își frecă palmele de câteva ori, vrând să vadă dacă era ceva în neregulă. Nu, era pregătit. Nu avea de ce să se teamă. Hotărât, Tengo începu să urce treptele de la tobogan.

Odată ajuns în vârful lui, se așeză în aceeași poziție ca mai înainte. Suprafața toboganului era rece și ușor umedă. Cu mâinile îndesate în buzunarele de la geacă, Tengo se sprijini de balustradă și își ridică privirea către cer. Nenumărați nori, de diferite mărimi, împresurau orizontul. Unii mari, alții mici. Tengo căută lunile, cu privirea încordată, dar păreau ascunse în spatele norilor. Nu erau groși și compacți, ci mai degrabă albi și moi. Însă erau suficient de denși cât să ascundă lunile. Lunecau alene de la nord la sud. Pesemne că vântul nu sufla tare în înaltul cerului.

Sau poate că se aflau ei și mai sus. În orice caz, nu păreau să se grăbească nicăieri.

Tengo își privi ceasul de la mână. Limbile indicau ora șapte și trei minute. Secundarul continua să măsoare timpul cu aceeași precizie. Aomame încă nu-și făcuse apariția. Tengo urmări câteva minute deplasarea secundarului, de parcă s-ar fi uitat la ceva nemaivăzut. Apoi închise ochii. Nici el nu se grăbea nicăieri, aidoma norilor purtați de vânt pe cer. Putea să dureze, nu-l deranja. Încetă să se mai gândească și se abandonează trecerii timpului. În acest moment, cel mai important lucru era ca timpul să curgă așa, natural și uniform.

Cu ochii închiși, Tengo își ciuli bine urechile la zgomotele lumii înconjurătoare, de parcă încerca să prindă un post de radio. La urechi îi ajungea vuietul mașinilor care străbăteau neîncetat Șoseaua de Centură nr. 7. Aducea cumva cu vuietul Pacificului pe care îl auzea din sanatoriul din Chikura. Mai că distingea în el și țipetele ascuțite ale pescărușilor. O vreme se auzi semnalul de avertizare intermitent pe care îl scot camioanele când dau cu spatele. Un dulău lătră scurt și amenințător. Undeva, în depărtare, cineva striga pe altcineva în gura mare. Tengo nu-și dădea seama din ce

direcție venea fiecare sunet. Stând multă vreme cu ochii închiși, nu mai reușea să deslușească direcția și distanța de la care veneau. Vântul înghețat sufla din când în când în rafale, dar el nu simțea frigul. Momentan, Tengo uitase să mai simtă frigul sau să mai reacționeze la el – și, de fapt, la orice alt stimul ori senzație.

*

Deodată se trezi că alături de el era cineva, care îi strângea mâna dreaptă. Mâna aceea i se strecurase în buzunarul gecii, aidoma unei mici viețuitoare care caută căldură și îi strângea palma lui mare, care se odihnea înăuntru. Când își venise în fire, totul se întâmplase deja, de parcă timpul ar fi făcut un salt înainte. Lucrurile trecuseră la următoarea etapă, fără niciun preambul. *Ce ciudat*, își zise el, cu ochii închiși. Cum s-o fi întâmplat așa ceva? Într-un moment, timpul se scurge insuportabil de încet, iar în momentul următor a sărit peste mai mulți pași.

Ca să se asigure că mâna lui mare exista acolo *în realitate*, acel cineva i-o strânse și mai tare. Avea degete lungi și delicate, dar puternice.

Aomame, se gândi Tengo, dar nu-i spuse numele cu voce tare. Nu-și deschise nici ochii. Doar o strânse și el pe-a ei. Era o mână pe care și-o amintea. Nu uitase nicio clipă atingerea ei în toți acești douăzeci de ani. Desigur, nu mai era mâna micuță a unei copile de zece ani. Fără îndoială, în douăzeci de ani această mână atinsese, apucase și mânuise fel și fel de lucruri. Lucruri de toate formele posibile. Și căpătase mai multă forță în ea. Însă Tengo știuse imediat că e una și aceeași. Îl strângea la fel, îi transmitea aceleași emoții.

Cei douăzeci de ani se topiră înlăuntrul lui într-o clipită, amestecându-se într-un vârtej. Toate imaginile, cuvintele, valorile pe care le acumulase între timp se adună la un loc, luând în mijlocul inimii lui forma unei coloane groase care se învârtea ca roata olarului. Tengo privea scena în tăcere, ca un om care asistă la distrugerea și renașterea unei planete.

Aomame păstra și ea tăcerea. Amândoi stăteau muți pe toboganul înghețat, strângându-se de mână. Erau din nou băiatul de zece ani și fata de zece ani. Un băiat singur și o fată singură. Sala de clasă după sfârșitul orelor, la începutul iernii. Cei doi nu erau în stare și nici nu știau ce anume să-și ofere și ce să ceară unul de la celălalt. De când se născuseră, nu fuseseră iubiți cu adevărat de nimeni și nici nu iuberă cu adevărat pe cineva. Nu îmbrățișaseră pe nimeni și nimeni nu-i îmbrățișase. Nu știau nici unde avea să-i ducă mai departe gestul lor. Pătrunseseră atunci într-o încăpere fără ușă.

Nu mai puteau ieși de acolo și nimeni nu putea nici să intre. Ei nu-și dăduseră seama atunci, dar acela era unicul loc desăvârșit din întreaga lume. Un loc infinit de izolat, dar neatins de singurătate.

Cât timp să fi trecut așa? Poate cinci minute, poate o oră. Poate se scursese o zi întreagă. Sau poate că timpul încremenise în loc. Ce știa Tengo despre timp? Doar că ei puteau să petreacă oricât de mult așa, în vârful toboganului din parc, ținându-se de mână, în tăcere. Asta simțise și la zece ani, asta simțea și acum, douăzeci de ani mai târziu.

În plus, mai știa și că are nevoie de timp ca să se adapteze la această lume nouă în care se afla. De acum încolo, felul în care simțea, în care privea lucrurile, în care își alegea cuvintele, în care respira sau se mișca, toate trebuiau ajustate una câte una și reînsușite. Iar pentru asta trebuia să adune tot timpul din lumea aceasta. Sau, cine știe, poate lumea asta nu e de ajuns, își spuse el.

— Tengo, îi șopti Aomame la ureche, pe o voce nici înaltă, nici joasă, o voce care îi promitea ceva. Deschide ochii.

Tengo deschise ochii. Timpul începu din nou să se scurgă în lume.

— Se vede luna, spuse Aomame.

Capitolul 28   **O parte din sufletul său**

Corpul lui Ushikawa era învăluit în lumina neoanelor din tavan. Încălzirea era oprită și o fereastră lăsată deschisă, motiv pentru care încăperea era rece ca o cameră frigorifică. În mijlocul ei fuseseră lipite mai multe mese de conferință, iar Ushikawa zăcea pe ele, întins pe spate. Era îmbrăcat în lenjerie de corp groasă, de iarnă, și acoperit cu o pătură veche. În dreptul abdomenului, pătura stătea umflată ca un mușuroi în mijlocul câmpului. Ochii lui deschiși întrebător – căci nimeni nu reușise să-i închidă – erau acoperiți cu bucată de pânză. Buzele îi stăteau ușor desfăcute, însă de pe ele nu aveau să se mai scurgă nici cuvinte, nici răsuflare. Creștetul capului îi arăta și mai plat și mai enigmatic decât atunci când fusese în viață. Sprâncenele negre, groase și cărlionțate, care te duceau cu gândul la păr pubian, îi încadrau sărăcăcios chipul.

Cheliosul era îmbrăcat cu o geacă de puf bleumarin, iar Pletosul, cu o jachetă maro din velur, cu blăniță la gât. Niciuna nu le venea pe măsură, de parcă fuseseră alese în grabă dintr-un stoc limitat. Deși erau înăuntru, scoteau aburi pe gură. În încăperea nu se aflau decât ei trei, Cheliosul, Pletosul

și Ushikawa. În partea de sus a peretelui, aproape de tavan, erau trei ferestre cu tâmplărie din aluminiu, iar una din ele stătea deschisă, ca să se mențină în cameră o temperatură scăzută. În afara meselor pe care era întins cadavrul, nu mai existau alte piese de mobilier. Era o încăpere foarte impersonală și formală. Așezat acolo, până și cadavrul – fie el și al lui Ushikawa – arăta foarte impersonal și formal.

Nimeni nu scotea un cuvânt. În cameră domnea o liniște deplină. Cheliosul avea multe lucruri la care trebuia să se gândească, iar Pletosul oricum nu vorbea. Ar fi putut vorbi Ushikawa, pentru că era un orator bun, însă cu două seri în urmă își dăduse suflarea. Cheliosul se plimba încet prin fața meselor pe care zăcea cadavrul lui Ushikawa, cufundat în gânduri. Cu excepția momentelor când se întorcea, ajuns la un perete, pașii săi își mențineau aceeași cadență. Pantofii lui de piele nu scoteau niciun sunet pe mocheta ieftină, prăzulină, care acoperea podeaua. Pletosul era postat ca de obicei lângă ușă, unde stătea înțepenit, fără să clinească. Își ținea picioarele ușor depărtate, spatele drept și privirea fixată într-un punct, în aer. Nu părea să simtă nici frig, nici oboseală. Abia reușeai să ghicești că e în viață după clipitul rar, dar rapid, și după aburul alb care îi ieșea din gură la intervale regulate.

*

În ziua aceea se strânseseră în camera aceea înghețată mai multe persoane și discutaseră. Câțiva membri din conducere erau plecați în teritoriu și durase o zi întreagă până reușiseră să se adune. Era o întrunire secretă, drept care conversațiile se purtaseră pe un ton reținut, șoptit, ca să nu audă nimeni de afară. În tot acest timp, trupul lui Ushikawa zăcuse întins pe masă, ca un exponat la un târg de mașini-unelte. Cadavrul era acum în *rigor mortis* și aveau să mai treacă cel puțin trei zile până se relaxa și devenea din nou flexibil. Persoanele adunate acolo discutaseră câteva chestiuni practice, aruncând uneori câte o privire scurtă către el.

Cât timp se purtară discuțiile, în încăpere nu se simți nicio undă de respect sau îndurerare față de răposat, nici măcar atunci când se făcea referire la el. Cadavrul acela scurt și îndesat nu reușea decât să le reamintească anumite lecții de viață și să le confirme unele convingeri. Odată ce a trecut, timpul nu poate fi dat înapoi, iar dacă moartea aduce vreo rezolvare, atunci e vorba de o rezolvare care îl privește doar pe răposat. Cam despre astfel de lecții și convingeri era vorba.

Ce trebuia făcut cu trupul lui Ushikawa? Răspunsul era de la sine înțeles.

Dacă poliția găsea cadavrul lui Ushikawa, mort din cauze nenaturale, ar fi demarat o investigație amănunțită și ar fi descoperit în mod inevitabil legătura lui cu secta. Nu puteau să-și asume un asemenea risc. Imediat ce ieșea din *rigor mortis*, trebuia dus în taină la incineratorul cel mare din perimetrul sectei și rezolvat rapid. Urma să se preschimbe în fum negru și cenușă albă. Fumul avea să se răspândească în văzduh, iar cenușa să fie risipită pe câmp, ajungând îngrășăminte pentru legume. Această procedură fusese aplicată de mai multe ori sub supravegherea Cheliosului. Trupul Liderului fusese prea mare și trebuise „procesat” în mai multe bucăți cu ajutorul unui fierăstrău. Dar pentru bărbatul acesta mărunțel nu era nevoie de așa ceva, ceea ce era o adevărată ușurare pentru Chelios. Lui nu-i plăceau activitățile sângeroase. Prefera pe cât posibil să nu vadă sânge în fața ochilor, indiferent dacă avea de-a face cu oameni vii sau morți.

Superiorii săi îi puseră Cheliosului diverse întrebări. Cine l-a omorât pe Ushikawa? Și de ce? Cu ce scop se ascundea el într-un apartament cu chirie din Kōenji? Ca șef al diviziei de pază și protecție, Cheliosul trebuia să răspundă la aceste întrebări. Însă adevărul era că nici el nu avea vreun răspuns.

El a primit un telefon de la un bărbat misterios (Tamaru) marți, înainte să se lumineze de ziuă și a fost înștiințat că trupul neînsuflețit al lui Ushikawa se afla în blocul respectiv. Conversația avută cu el fusese una practică, dar în același timp și indirectă. După ce a închis, Cheliosul a convocat de urgență niște credincioși din Tokio, aflați în subordinea lui, și patru persoane îmbrăcate în salopete asemănătoare s-au dus la fața locului într-o Toyota Hiace, deghizați în angajați ai unei firme de mutări. Le-a trebuit ceva timp până s-au asigurat că nu era vorba de o cursă. Au oprit mașina la o oarecare distanță și unul dintre ei s-a dus în recunoaștere. Era nevoie de atenție maximă. Trebuia evitată cu orice preț o situație în care poliția îi aștepta acolo și îi prindea imediat cum puneau piciorul în cameră.

Au îndesat cu greu trupul lui Ushikawa, care deja începuse să se rigidizeze, într-un container folosit la mutări, l-au cărat pe ușa de la intrare în bloc și l-au pus pe platforma furgonetei. Era o noapte friguroasă și, din fericire, nu se vedea nici țipenie de om. A durat ceva timp și până au verificat dacă în încăpere nu exista ceva care să le servească drept indiciu. Au scotocit prin toate ungherele cu lanterna, dar nu au găsit niciun lucru care să le atragă atenția. Doar alimente, o sobiță electrică, un sac de dormit și alte câteva obiecte trebuincioase. În coșul de gunoi nu erau decât conserve goale și sticle

de plastic. Probabil Ushikawa se ascundea acolo ca să supravegheze pe cineva. Privirea atentă a Cheliosului nu a ratat vagile urme de trepid de pe rogojina de paie. Însă nu au găsit nici aparat de fotografiat și nici fotografii. Probabil le luase cel care îl omorâse pe Ushikawa. Cu tot cu filme, bineînțeles. Murise îmbrăcat doar în lenjeria de corp, deci probabil că fusese atacat în timp ce dormea, în sacul de dormit. Individul respectiv pătrunsese în cameră neauzit. În plus, Ushikawa părea să fi murit în chinuri. Izmenele lui erau îmbibate în urină.

Cu mașina aceea au pornit către Yamanashi doar Cheliosul și Pletosul. Ceilalți doi au rămas în Tokio să termine curățenia. De la început și până la sfârșit, Pletosul a fost singurul aflat la volan. Mașina a trecut de pe Autostrada Metropolitană pe Autostrada Chūō și s-a îndreptat către vest. Înainte de ivirea zorilor, șoseaua era goală, dar acesta a respectat cu strictețe limita de viteză. Dacă îi oprea poliția, erau terminați. Plăcuțele de înmatriculare erau schimbate cu unele false, iar pe platformă cărau un container cu un mort în el. Nu aveau cum să se justifice. Tot drumul, cei doi au păstrat tăcerea.

În zori au ajuns la sectă, medicul care îi aștepta deja în incintă a examinat trupul lui Ushikawa și a confirmat faptul că murise prin asfixiere. În jurul gâtului nu existau totuși urme de strangulare. S-a sugerat ideea că avusese o pungă trasă peste cap. I-au fost examinate și mâinile, și picioarele, dar nu s-au găsit urme de legături. Nu prezenta nici semne că ar fi fost lovit sau torturat. Nici expresia lui nu sugera agonie. Tot ce se citea pe chipul lui era perplexitate pură, ca o întrebare care așteaptă un răspuns. Cu toate că fusese ucis, cadavrul arăta foarte decent. Medicul s-a arătat mirat. Era posibil ca după ce murise, cineva să-i fi masat fața, ca să-i redea o înfățișare mai liniștită.

— Se vede aici mână de profesionist căruia nu-i scapă nimic, le explică Cheliosul superiorilor. N-a rămas nicio urmă. Probabil nu l-a lăsat nici să vocifereze. Totul s-a petrecut în miezul nopții și dacă ar fi urlat de durere, s-ar fi auzit în tot blocul. Un ageamiu n-ar fi în stare de așa ceva.

De ce să piară Ushikawa de mâna unui profesionist?

Cheliosul își alege cuvintele cu grijă.

— Probabil că a reușit să calce pe cineva pe coadă. O coadă pe care nu trebuia să calce, fără să-și dea nici măcar el seama de ce făcea.

E vorba de aceleași persoane care s-au ocupat de Lider?

— Nu avem dovezi, dar e foarte probabil. În plus, Ushikawa a fost

aproape torturat. Încă nu știm ce anume i s-a făcut, dar investigăm chestiunea îndeaproape.

Cât o fi vorbit Ushikawa?

— A fost forțat să spună tot ce știa. Aici nu încapе îndoială. Cu toate acestea, Ushikawa a avut acces foarte limitat la informațiile legate de acest caz. De aceea, orice ar fi spus nu reprezintă o daună prea mare.

Cheliosul nu avea acces la toate informațiile legate de sectă, dar știa mult mai multe decât o persoană din afară, cum era Ushikawa.

Prin profesionist se înțelege că la mijloc e vorba de crimă organizată?

— Aici nu se vede mâna vreunei bande și nici *yakuza* nu poate fi, răspunse Cheliosul clătînd din cap. Ei au un stil mult mai dezordonat și sângerous. Nu fac lucrurile atît de elaborat. Cel care l-a ucis pe Ushikawa ne-a lăsat un mesaj. Sistemul nostru e foarte sofisticat și dacă vă băgați nasul, ripostăm pe măsură. Nu vă mai amestecați în chestiunea asta.

Chestiunea asta?

Cheliosul clătînd din cap.

— Nici eu nu știu concret despre ce chestiune e vorba. Ushikawa a acționat singur în ultima vreme. I-am cerut de mai multe ori să raporteze pe parcurs, dar pretextul lui a fost mereu că n-avea informații suficiente cît să facă un raport cum trebuie. Probabil a vrut să scoată singur adevărul la lumină. Iar asta înseamnă că tot ce aflase s-a dus odată cu el. Ushikawa a fost adus personal, nu se știe de unde, de către Lider și a funcționat și până acum ca un fel de agent independent. El nu ținea de vreo organizație. Iar ca ierarhie, eu nu eram într-o poziție care să-mi permită să-l controlez.

Cheliosul trebuia să-și specifice clar aria de responsabilitate. Gruparea reprezenta și ea o organizație. Orice organizație are reguli, iar încălcarea regulilor presupune pedepse. Nu voia să cadă vina în cărca lui.

Pe cine supraveghea Ushikawa acolo?

— Încă nu am aflat. În mod normal, trebuie să fi fost cineva care locuia în acel bloc sau în apropiere. Persoanele pe care le-am lăsat în Tokio investighează în prezent problema, dar deocamdată nu m-au contactat. Se pare că cercetările o să dureze ceva. Cred că ar trebui să mă duc chiar eu la Tokio și să mă ocup de asta.

Cheliosul nu punea mare preț pe abilitățile subalternilor pe care îi lăsase în Tokio. Erau devotați, dar nu prea pricepuți. Și încă nu le dăduse prea multe detalii despre situație. Mult mai eficient era să se ocupe el de tot. Și ar fi fost bine să verifice în amănunt biroul lui Ushikawa. Deși, poate că individul de

la telefon deja o făcuse. Însă nu primi permisiunea să meargă la Tokio. Trebuia să rămână la sediu împreună cu Pletosul până se mai clarifica situația. Era un ordin.

Oare pe Aomame o supraveghea Ushikawa?

— Nu, sigur nu era Aomame. Dacă ar fi fost vorba de ea, ne-ar fi informat imediat ce descoperea unde se afla, pentru că acolo s-ar fi încheiat responsabilitatea sa, însărcinarea care-i fusese dată. Trebuie să fi fost vorba de o persoană care l-ar fi condus la Aomame sau care *probabil* l-ar fi condus la ea. Altfel nu prea se leagă lucrurile.

Și în timp ce o supraveghea pe persoana respectivă, a fost depistat și pus la punct?

— Așa aș zice, răspunse Cheliosul. Era singur și s-a apropiat prea mult de pericol. A prins un indiciu valoros și s-a grăbit să obțină rezultate. Dacă de supraveghere s-ar fi ocupat mai mulți, puteau să se apere și nu s-ar fi ajuns la așa ceva.

Tu ai vorbit direct la telefon cu bărbatul acela. Crezi că există șanse să avem o discuție cu Aomame?

— Nici eu nu știu ce să zic. Dacă Aomame nu e dispusă să negocieze cu noi, atunci nu avem șanse să purtăm o discuție.

Asta a lăsat și bărbatul de la telefon să se înțeleagă din tonul lui. Totul depinde de ce vrea ea.

Ar trebui să aprecieze că vrem să lăsăm deoparte chestiunea cu Liderul și că îi garantăm siguranța.

— Și totuși ne cer informații mai amănunțite. De ce vrem să ne întâlnim cu Aomame, de ce suntem dispuși să facem pace cu ei sau, concret, ce anume încercăm să negociem cu ei.

Faptul în sine că ne cer nouă informații înseamnă că ei înșiși nu dețin informații exacte.

— Întocmai. Și totuși nici noi nu deținem informații exacte despre ei. Noi tot nu știm care sunt motivele pentru care au pus la cale un plan atât de meticulos și au depus atâta efort ca să-l ucidă pe Lider.

În orice caz, cât așteptăm un răspuns de la ei, noi trebuie s-o căutăm în continuare pe Aomame. Chiar dacă așa riscăm să călcăm pe cineva pe coadă.

Cheliosul făcu o scurtă pauză.

— Noi suntem o organizație foarte unită. Avem oameni și putem să acționăm rapid și eficient. Suntem consecvenți, avem moralul ridicat și, la

nevoie, ne sacrificăm. Dar, la nivel pur tehnic, nu suntem decât o adunătură de ageamii. Nu avem pregătire de specialitate. Spre deosebire de noi, ei sunt niște profesioniști. Au know-how, acționează cu calm și nu ezită orice ar face. Aș zice că au și experiență. Și, după cum știți, Ushikawa nu era în niciun caz o persoană neatentă.

În mod concret, cum o să continue investigația?

— În momentul de față, cea mai bună abordare ar fi să preluăm acel indiciu valoros pe care l-a avut Ushikawa și să-l urmărim. Oricare ar fi el.

Adică noi alt indiciu bun nu avem în afară de acesta?

— Nu, recunosc Cheliosul sincer.

Orice pericole am întâmpina și orice sacrificiu s-ar cere, noi trebuie să o găsim pe Aomame și să ne-o asigurăm. Cât mai repede.

— Așa ne-a indicat vocea care ne-a fost dată? Întrebă Cheliosul la rândul lui. *Să ne-o asigurăm pe Aomame cât mai repede, orice sacrificiu s-ar cere?*

Nu primi niciun răspuns. Astfel de informații nu puteau fi divulgate până la nivelul Cheliosului. El nu făcea parte din forurile superioare. El era doar însărcinat cu paza. Însă Cheliosul știa că fusese un ultimatum și că vestelele auziseră „vocea” pentru ultima dată.

*

Plimbându-se încolo și-ncoace prin fața cadavrului lui Ushikawa, în camera înghețată, ceva încolți într-un ungher al minții Cheliosului. Se opri, făcu o grimasă, încruntă din sprâncene și încercă să identifice acel ceva care îi străfulgerase prin minte. Când se opri din mers, Pletosul își schimbă imperceptibil poziția lângă ușă. Expiră îndelung și își mută greutatea de pe un picior pe altul.

Kōenji, își zise Cheliosul. Se încruntă ușor, scotocind prin adâncurile memoriei. Apucase un fir subțirel pe care îl trăgea încet, cu grijă. Mai era cineva implicat în acest caz care locuia în Kōenji. Cine să fi fost?

Scoase din buzunar un carnețel gros și mototolit și-l răsfoi în grabă. Se asigură că memoria nu-l înșela. Da, era Tengo Kawana. Adresa lui era în Kōenji, sectorul Suginaawa. Chiar în același bloc în care murise Ushikawa. Doar numărul apartamentului era altul. Unul era la etajul doi, celălalt la parter. Pe Tengo să-l fi supravegheat Ushikawa? Nici urmă de dubiu. Era imposibil să fi nimerit în același bloc din întâmplare.

Dar, când situația era atât de presantă, oare ce-l făcuse pe Ushikawa să stea cu ochii tocmai pe Tengo? Motivul pentru care Cheliosul nu-și amintise până atunci adresa lui Tengo era că își pierduse complet interesul față de el.

Tengo Kawana rescrisese *Crisalida de aer* a lui Eriko Fukada. Romanul câștigase premiul pentru debut oferit de revistă, fusese publicat și atâta timp cât stătuse în topul vânzărilor, și Tengo se aflase pe lista neagră. Se speculase că juca un rol major sau că deținea un secret important. Dar în momentul de față, rolul său se încheiase. Reieșise că el nu fusese decât un simplu autor din umbră. Rescrisese cartea la rugămintea lui Komatsu și câștigase o mică sumă de bani. Iar asta era tot. În momentul de față, interesul grupării era direcționat doar asupra lui Aomame. Și totuși Ushikawa se concentrase asupra aceluși individ. Se organizase cum trebuie și îl ținu sub supraveghere. Și din cauza asta își pierduse viața. De ce?

Cheliosul nu avea nici cea mai vagă idee. Ushikawa sigur obținuse un indiciu și părea să creadă că, dacă se ține scai de Tengo Kawana, o să dea de urma lui Aomame. Tocmai de aceea își închiriasse apartamentul, montase trepidul lângă geam și continuase supravegherea probabil de ceva vreme. Să fi existat vreo legătură între Aomame și Tengo Kawana? Și dacă exista, ce fel de legătură putea să fie?

Fără să scoată o vorbă, Cheliosul ieși din încăpere, se duse în camera încălzită de alături și telefonă la Tokio. Apelă un număr dintr-o anumită clădire din Sakuragaoka, în Shibuya. Își convocă subalternii aflați acolo și le ordonă să se întoarcă numaidecât la apartamentul din Kōenji unde fusese Ushikawa și să-i supravegheze mișcările lui Tengo Kawana. Acesta era un bărbat mare de statură, cu părul scurt. Nu avea cum să le scape. Dacă îl vedeau că pleacă, să se ducă amândoi după el, cu grijă să nu-i observe. Nu care cumva să-l scape din ochi. Să vadă unde se duce. Să se țină după el orice s-ar întâmpla. Veneau și ei cât puteau de repede.

Cheliosul se întoarse în camera în care se afla cadavrul lui Ushikawa și îl informă pe Pletos că plecau imediat la Tokio. Acesta doar încuviință scurt din cap. El nu cerea explicații. Doar înțelegea ce i se cerea și trecea rapid la acțiune. Când ieși, Cheliosul încuie camera, ca să nu intre vreun străin. Apoi părăsi clădirea și din cele zece mașini aflate în parcare alege un Nissan Gloria negru. Și de data aceasta tot Pletosul se ocupă de condus. Urcară amândoi în mașină, Pletosul învârti cheia aflată deja în contact și pomi motorul. Conform regulilor, rezervorul era plin. Numărul de înmatriculare al acestei mașini era legal, iar certificatul de înmatriculare era în regulă. N-ar fi fost nicio problemă dacă accelerau un pic.

Abia la o vreme după ce intraseră pe autostradă, Cheliosul își dădu seama că nu ceruse permisiune să plece la Tokio. Asta risca să devină problematic

ulterior. Dar nu avusese încotro. Era o chestiune urgentă și nu avusese timp de pierdut. Acum nu putea decât să explice situația după ce ajungea la Tokio. Cheliosul se încruntă ușor. Uneori era sătul de toate restricțiile impuse de organizație. Numărul regulilor putea să crească, dar de scăzut, nu scădea niciodată. Însă știa și el că nu ar fi putut trăi separat de ei. El nu era un lup singuratic, ci un dinte dintr-o mare roată zimțată, care se mișca așa cum i se dicta de sus.

Cheliosul porni radioul și ascultă știrile de la ora opt. Când se încheie buletinul, îl opri, își lăsa scaunul pe spate și dormi puțin. Când se trezi i se făcuse foame (oare când mâncase ceva ca lumea ultima dată?), dar nu aveau timp să se oprească într-un spațiu de servicii. Erau obligați să se grăbească mai departe.

Însă la acea oră, Tengo deja se reîntâlnea cu Aomame pe toboganul din parc. Cei doi nu mai aflară încotro se ducea Tengo. Deasupra capului său și al lui Aomame pluteau în văzduh două luni.

*

Cadavrul lui Ushikawa stătea întins liniștit în întunericul înghețat. În încăpere nu se mai afla nimeni. Lumina era stinsă, iar ușa încuiată pe dinafară. Prin ferestrele înalte, aproape de tavan, pătrundeau razele palide ale lunii. Însă din cauza unghiului, Ushikawa nu putea s-o vadă. De aceea nu avea cum să știe dacă era una singură sau două.

În cameră nu exista niciun ceas, drept pentru care nu se știa ora exactă. Trecuse cam o oră de când plecaseră Cheliosul și Pletosul. Dacă s-ar fi întâmplat să fie cineva acolo, ar fi văzut cum gura lui Ushikawa începe să se miște și s-ar fi speriat îngrozitor. Era un lucru din cale afară de înspăimântător, deoarece e de la sine înțeles că Ushikawa era deja mort și chiar intrat complet în *rigor mortis*. Însă gura lui continuă să tremure ușor până ce, într-un final, se căscă de tot cu un sunet sec.

Cel ce s-ar fi întâmplat să fie de față ar fi crezut că Ushikawa o să înceapă să vorbească. Să spună ceva foarte important, ce numai un mort poate ști. Persoanei respective i-ar fi fost frică, dar ar fi așteptat cu sufletul la gură. Oare ce secrete urmau să-i fie dezvăluite?

Însă gura larg căscată a lui Ushikawa nu produse o voce. Ceea ce ieși din ea nu erau cuvinte, nici respirație, ci șase omuleți. Aveau cam cinci centimetri înălțime. Trupurile lor mici erau îmbrăcate în straie mici. Veniră pe limba acoperită cu mușchi verde, pășiră peste dinții încălecați și murdari și ieșiră pe rând, ca niște mineri care se întorc seara la suprafață, după ce-și

termină munca. Însă hainele și fețele lor erau curate, fără urmă de mizerie pe ele. Ei erau oameni care nu cunoșteau mizeria sau ponoseala.

Când ieșiră din gura lui Ushikawa, cei șase Oameni Mici coborâră pe masa de conferință pe care se afla cadavrul și acolo începură să se scuture și să crească treptat în înălțime. Ei puteau să-și modifice mărimea după bunul lor plac. Însă nu puteau depăși un metru și nici nu puteau scădea sub trei centimetri. Când ajunseră de vreo șaiszeci, șaptezeci de centimetri, încetară să se mai scuture și coborâră pe rând de pe masă. Pe chipurile lor nu se citea nicio expresie. Asta nu însemna că fețele lor arătau ca niște măști. Erau chiar foarte normale. Cu excepția mărimii, erau la fel ca al tău sau al meu. Doar că în acel moment nu era nevoie să afișeze vreo expresie.

Nu păreau nici să se grăbească, nici să lăncezească. Aveau la dispoziție exact timpul necesar ca să facă ce aveau de făcut. Nu era nici prea mult, nici prea puțin. Fără să dea careva vreun semnal, cei șase se așezară în liniște pe podea, în cerc. Era un cerc frumos, neîntrerupt, cu un diametru de aproximativ doi metri.

În cele din urmă, unul dintre ei întinse tăcut mâna și apucă din aer un fir subțire. Avea o lungime de vreo cincisprezece centimetri și o culoare crem, aproape albă, semitransparentă. Îl puse pe podea. Următorul făcu exact același lucru. Un fir de aceeași culoare și aceeași lungime. Următorii trei repetară și ei mișcarea. Însă ultimul făcu altceva. Acesta se ridică, ieși din cerc, se cățără la loc pe masa de ședință, întinse mâna către capul diform al lui Ushikawa și îi smulse un fir de păr creț. Îl folosi în locul celorlalte. Primul dintre ei toarse cu îndemânare cele cinci fire trase din văzduh și pe cel din capul lui Ushikawa.

Așa făceau cei șase Oameni Mici o nouă crisalidă de aer. De data aceasta, nimeni nu vorbea. Și nici nu se mai acompaniau. Trăgeau tăcuți fire din văzduh, smulgeau fire de păr din capul lui Ushikawa și țeseau cu iuțeală crisalida de aer, păstrând un ritm lin și constant. Deși în încăpere era frig, nu scoteau aburi pe gură. Dacă s-ar fi nimerit cineva acolo, s-ar fi mirat și de acest lucru. Sau poate că erau deja prea multe lucruri care să-i provoace mirarea și nici n-ar fi fost atent la așa ceva.

Cu oricâtă râvnă ar fi muncit Oamenii cei Mici și fără odihnă (ei chiar nu se odihneau), nu puteau face o crisalidă de aer într-o singură noapte. Le lua cel puțin trei zile. Însă cei șase nu păreau că s-ar grăbi. Mai dura două zile până Ushikawa ieșea din *rigor mortis* și ajungea în incinerator. Ei erau conștienți de acest fapt. Era bine dacă în două nopți reușeau să-i dea măcar

o formă. Pentru asta, aveau timp suficient. Și în plus, ei nu cunoșteau oboseala.

Ushikawa era întins pe masă, scăldat în razele palide ale lunii. Avea gura larg căscată și ochii, care refuzau să se închidă, acoperiți cu o bucată de pânză groasă. În ultima clipă a vieții, în fața acelor ochi se perindase casa lui de-a gata din Chūō-Rinkan și cățelul pitic, țopăind vesel prin micuța curte cu gazon.

Iar o parte din sufletul său urma să se preschimbe într-o crisalidă de aer.

Capitolul 29   Nu mai dau drumul acestei mâini

Tengo, deschide ochii, îi șopti Aomame. Tengo deschise ochii. Timpul începu din nou să se scurgă în lume.

Se vede luna, spuse Aomame.

Tengo își lăsa capul pe spate și se uită la cer. Norul tocmai se îndepărta și printre crengile uscate ale ulmului se vedeau două luni. Una mare și galbenă, una mică și verzuie, mai diformă. *Mater și filia*. Conturul norului care tocmai trecuse era pictat palid într-un amestec din cele două culori. Ca poala unei fuste lungi, muiată din greșeală în vopsea.

Apoi Tengo o văzu alături de el pe Aomame. Nu mai era fetița slăbuță de zece ani, subnutrită, îmbrăcată în haine vechi, care nu-i veneau, și cu părul tuns aiurea de mama ei. Nu mai rămăsese nimic din înfățișarea de odinioară. Cu toate acestea, o recunoscu dintr-o privire. Nu putea fi decât Aomame și nimeni alta. Expresia din ochii ei nu se schimbase nici după douăzeci de ani. Era puternică și infinit de limpede. Erau niște ochi siguri de ceea ce voiau. Care știau perfect la ce să se uite și cărora nimeni nu le putea sta în cale. Iar acei ochi îl priveau pe el. Vedeau până în străfundul sufletului său.

Aomame petrecuse acești douăzeci de ani prin locuri necunoscute lui și se transformase într-o femeie adultă și frumoasă, însă Tengo absorbi instantaneu înăuntrul lui acele locuri și acei ani și le asimilă în carnea și în sângele lui. Acum erau locurile lui, anii lui.

Trebuie să spun ceva, își zise el. Însă cuvintele nu-i veneau. Buzele i se mișcară ușor, căutând în văzduh vorbele potrivite.

Dar acestea nu erau de găsit. Dintre buzele întredeschise nu apărea nimic altceva decât un abur alb, ca o solitară insulă răătăcitoare. Privindu-l în ochi, Aomame clătină scurt din cap, o singură dată, iar Tengo înțelese. *Nu trebuie*

să spui nimic. Continua să-i strângă mâna lui Tengo, în buzunar. Degetele ei nu se dezlipeau de ale lui nici măcar o clipă.

Vedem același lucru, spuse Aomame încet, privindu-l în ochi. Era o întrebare și în același timp nu era. Ea deja știa. Îi mai trebuia doar o confirmare.

Pe cer sunt două luni, zise ea.

Tengo încuviință. Pe cer erau două luni. Dar nu o spuse cu voce tare. Dintr-un motiv sau altul, nu prea reușea să vorbească. Doar gândi asta în sinea lui.

Aomame închise ochii și se ghemui cu obrazul pe pieptul lui. Își lipi urechea în dreptul inimii lui și îi ascultă gândurile. Asta voiam să știu, spuse ea. Că suntem în aceeași lume și vedem aceleași lucruri.

Tengo realizează deodată că acea coloană care se învârtea în inima lui dispăruse. Doar seara liniștită de iarnă îl mai învăluia. Luminile din blocul de peste drum – locul în care Aomame își petrecuse zile întregi ca fugar – le spuneau că pe lume mai există și alți oameni în afară de ei. Dar lor li se părea tare straniu, ba chiar ilogic să mai fie încă și alții, fiecare cu viața lui.

Tengo se aplecă puțin și îi miroși părul. Aomame avea un păr drept și frumos. Urechiușa ei rozalie se ițea din el ca o vietate timidă.

A trecut mult timp, zise Aomame.

A trecut mult timp, se gândi și Tengo. Însă, în același timp, observă că cei douăzeci de ani își pierduseră consistența. Trecuseră într-o clipită și, prin urmare, puteau fi umpluți într-o clipită.

Tengo își scoase mâna din buzunar și și-o petrecu în jurul ei. Îi simțea în palmă fermitatea trupului. Își ridică apoi capul și privi din nou cerul. Dintre nori, cele două luni încă își mai revărsau pe pământ lumina lor stranie, amestecată. Norii alunecau foarte încet. În lumina aceea, Tengo simți din nou acut cât de ușor poate inima să transforme timpul într-un lucru relativ. Douăzeci de ani erau o perioadă îndelungată, în care se puteau întâmpla multe. Se puteau naște multe lucruri și la fel de bine puteau să dispară. Iar cele rămase puteau să-și schimbe forma și să se deterioreze. Era mult timp. Dar pentru o inimă hotărâtă nu însemna *prea mult*. Și dacă ar mai fi trecut douăzeci de ani până se întâlneau, în fața ei, Tengo ar fi simțit același lucru. Și dacă ajungeau împreună la vârsta de cincizeci de ea, inima i-ar fi tresărit la fel și s-ar fi tulburat la fel de mult privind-o. Ar fi simțit în suflet aceeași bucurie și aceeași certitudine.

Tengo gândi aceste lucruri în sinea lui, fără să le rostască. Însă știa că

Aomame aude toate acele cuvinte mute, unul câte unul. Își ținea urechea rozalie lipită de pieptul lui și îi asculta bătăile inimii. Ca și cum ar fi parcurs cu degetele o hartă și ar fi deslușit în ea peisaje vii și colorate.

Aș vrea să rămân aici și să uit de timp și de tot, murmură ea. Dar avem ceva de făcut.

Trebuie să ne deplasăm, se gândi Tengo.

Da, trebuie să ne deplasăm, spuse Aomame. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, pentru că nu mai avem mult timp. Dar încă nu-ți pot spune în cuvinte unde urmează să mergem.

Nu e nevoie de cuvinte, gândi Tengo.

Nu vrei să știi unde mergem? întrebă Aomame.

Tengo clătină din cap. Vântul realității nu-i stinsese flacăra din inimă. Nimic altceva nu conta mai mult.

N-o să ne despărțim niciodată, zise Aomame. Mi-e mai clar ca orice altceva. Eu, una, nu mai dau drumul acestei mâini.

Un nor nou se apropie și înghiți treptat cele două luni. Ca și cum pe scenă se lăsase cortina, umbra care învăluia lumea se mai adânci cu o treaptă.

— Trebuie să ne grăbim, șopti Aomame și amândoi se ridicară în picioare.

Umbrele lor se uniră. Se țineau strâns de mână, ca doi copii care orbecăie împreună prin pădurea deasă și întunecată.

— Plecăm din orașul pisicilor, rosti Tengo primele cuvinte, iar Aomame ascultă cu atenție vocea aceea nouă, proaspăt născută.

— Orașul pisicilor?

— Un oraș dominat de singurătate în timpul zilei și stăpânit de niște pisici mari în timpul nopții. Are și un râu frumos, peste care trece un pod vechi de piatră. Dar nu trebuie să rămânem în el.

Fiecare folosim expresii diferite pentru *lumea asta*, își zise Aomame. Eu îi spun „1Q84”, el îi spune „orașul pisicilor”. Dar ambele se referă la același lucru. Aomame îi strânse mâna și mai puternic.

— Da, o să plecăm din orașul pisicilor. Împreună, spuse ea. Odată plecați de aici, că e noapte sau e zi, noi n-o să mai fim nicicând despărțiți.

Când cei doi părăsiră parcul în grabă, lunile încă se ascundeau în spatele norului care aluneca alene pe cer. Ochii le erau acoperiți. Băiatul și fata părăseau pădurea, ținându-se de mână.

Cei doi ieșiră din parc și luară un taxi. Aomame îi spuse șoferului să-i ducă pe DN 246 până la Sangenjaya.

Abia în acel moment privirea lui Tengo poposi asupra hainelor cu care era îmbrăcată. Purta un pardesiu deschis la culoare, puțin cam subțire pentru acel anotimp. Își ținea cordonul legat în față. Pe dedesubt se vedea un costum verde, cu o croială foarte frumoasă. Fusta era scurtă și strâmtă. Avea dresuri, pantofi lucioși cu toc și o geantă de umăr neagră, din piele, care arăta îndesată și grea. Nu purta mănuși sau fular. Și nici inele, lăncișor la gât sau cercei. Nu se dăduse cu parfum. Tot ce avea pe ea, precum și ceea ce nu avea, i se părea lui Tengo foarte natural. Nu ar fi găsit niciun lucru de înlăturat sau de adăugat.

Taxiul o luă pe Șoseaua de Centură nr. 7, îndreptându-se către DN 246. Se circula fără probleme. Mult timp după ce mașina pornise din loc, cei doi nu suflară o vorbă. Radioul nu era pornit, iar șoferul cel tânăr se arăta tăcut. Tot ce se auzea era vuietul monoton și continuu al anvelopelor. Aomame se sprijini de Tengo, ținându-l mai departe de mână. Dacă i-ar fi dat drumul, risca să nu-l mai găsească niciodată. Străzile orașului nocturn se perindau pe lângă ei aidoma unor curenți marini, colorați de vietăți fosforescente.

*

— Am multe lucruri să-ți spun, zise Aomame după o vreme. Nu cred că o să reușesc să ți le explic pe toate până ajungem *acolo*. Nu avem atât de mult timp. Dar poate că n-aș reuși să-ți explic totul indiferent cât timp am avea.

Tengo clătină scurt din cap. Nu era nevoie să se chinuie cu explicații. De acum încolo puteau să stea pe îndelete și să umple golurile, unul câte unul – presupunând că existau goluri de umplut. Însă în momentul de față, în simplul fapt că aveau ceva de împărtășit, fie el un gol lăsat neumplut ori o enigmă de nedezlegat, Tengo găsea o plăcere dulce, vecină cu tandrețea.

— Deocamdată ce ar trebui să știu despre tine? o întrebă el.

— Tu ce știi despre mine? îi întoarse ea întrebarea.

— Mai nimic, răspunse el. Că ești instructoare la un club sportiv, ești necăsătorită și locuiești în Kōenji.

— Și eu la fel, spuse Aomame. Deși știi totuși câteva lucruri. Că predai matematică la o școală pregătitoare din Yoyogi și locuiești singur. Și că tu

ai scris, de fapt, *Crisalida de aer*.

Tengo o privi cu gura ușor căscată de uimire. Foarte puține persoane cunoșteau acel lucru. Oare Aomame avea vreo legătură cu secta?

— Nu te îngrijora. Noi doi suntem de aceeași parte a baricadei, spuse ea. Ar dura prea mult să-ți explic de unde știu. În orice caz, știu că tu și Eriko Fukada ați scris cartea împreună. Și că eu și cu tine am ajuns într-o lume în care pe cer sunt două luni. Iar eu port în mine un copil. Copilul tău. Astea ar fi cele mai importante lucruri pe care trebuie să le știi deocamdată.

— *Porți în tine copilul meu?*

Era posibil ca șoferul să le audă conversația, dar lui Tengo nu-i mai stătea mintea la așa ceva.

— Noi nu ne-am întâlnit nicio dată în acești douăzeci de ani, zise Aomame. Și totuși, m-ai lăsat însărcinată. Copilul pe care urmează să-l nasc e al tău. Știu că sună complet ilogic.

Tengo o așteptă în tăcere să continue.

— Îți amintești că pe la începutul lui septembrie a fost o furtună puternică?

— Chiar foarte bine, răspunse Tengo. La amiază a fost o vreme foarte frumoasă, dar după ce a apus soarele au început să bubuie tunetele și s-a pornit furtuna. A intrat apă în stația Akasaka-Mitsuke și s-a oprit metroul.

Oamenii cei Mici se agită, spusese Fukaeri.

— În noaptea aceea, eu am rămas însărcinată. Dar nici în ziua aceea și nici timp de câteva luni înainte sau după, eu n-am avut deloc relații *din alea*.

Aomame așteptă ca acest fapt să pătrundă bine în mintea lui Tengo. Apoi continuă.

— Dar sunt convinsă că *asta* s-a întâmplat în noaptea aceea. Și e sigur copilul tău. Nu pot să explic, dar *știu*.

Amintirea acelui act sexual straniu cu Fukaeri din noaptea cu tunete îi răsări în minte lui Tengo. Afară tuna puternic și stropi mari de ploaie izbeau în geam. După cum spusese Fukaeri, Oamenii cei Mici se agitau. Era întins pe pat într-o stare de paralizie totală, iar ea se urcase deasupra lui, îi vârâse penisul întărit înăuntrul ei și îi primise sperma. Părea căzută în transă. Ochii ei rămăseseră închiși, cufundați în contemplație, de la început și până la sfârșit. Avea sâni mari și rotunzi, dar nici urmă de păr pubian. Scena nu păruse deloc reală. Dar nu exista niciun dubiu că se întâmplase în realitate.

A doua zi dimineață, Fukaeri nu-și mai amintea nimic din cele petrecute cu o noapte în urmă. Sau cel puțin nu dădea niciun semn că și-ar aminti. Acel

act sexual i se păruse lui Tengo mai degrabă ca o tranzacție formală. În noaptea aceea furtunoasă, Fukaeri se folosise de paralizia lui Tengo ca să-i adune toată sperma. Până la ultima picătură. Tengo își mai amintea bine acea senzație stranie. Fukaeri parcă fusese o altă persoană.

— Îmi amintesc un anumit lucru, spuse Tengo cu o voce uscată. În noaptea aceea mi s-a întâmplat și mie ceva care nu se poate explica logic.

Aomame îl privi în ochi.

— Atunci nu am înțeles ce anume semnifica acel lucru, zise Tengo. Și nici acum nu înțeleg perfect. Dar dacă tu ai rămas însărcinată în noaptea aia, iar altă explicație nu există, înseamnă că e sigur copilul meu.

Fukaeri fusese doar *o cale de trecere*. Acela fusese rolul care i se încredințase, să funcționeze ca un pasaj care să-i lege pe Tengo și pe Aomame. Să-i unească fizic, pentru scurt timp. Tengo știa asta.

— Cândva o să pot să-ți povestesc ce s-a întâmplat atunci, zise Tengo. Dar cu cuvintele pe care le am acum la dispoziție nu pot.

— Dar *chiar* mă crezi? Crezi că această *mică făptură* e copilul tău?

— Din tot sufletul, răspunse Tengo.

— Ce bine! Asta e tot ce voiam să știu. Dacă mă crezi când îți zic asta, nimic altceva nu mai contează. Nu mai e nevoie de nicio explicație.

— Deci ești însărcinată.

— În patru luni, îi răspunse Aomame, punându-i mâna pe abdomenul ei, peste pardesiu.

Cu respirația tăiată, Tengo încercă să găsească un semn de viață. Era încă foarte mic, dar îi simțea căldura în palmă.

— Unde o să ne ducem? Eu, tu și *mica făptură*?

— Undeva în altă parte, răspunse Aomame. Într-o lume în care pe cer e o singură lună. În locul în care ar trebui să fim de fapt și unde Oamenii cei Mici nu au nicio putere.

— Oamenii cei Mici? întrebă Tengo încruntându-se ușor.

— I-ai descris în detaliu în *Crisalida de aer*. Cum arată, ce fac.

Tengo încuviință.

— Ei chiar există în lumea asta. Așa cum i-ai descris tu.

Când rescrisese *Crisalida de aer*, pentru el, Oamenii cei Mici nu fuseseră decât niște creaturi imaginare, născocite de imaginația debordantă a unei fete de șaptesprezece ani. Sau poate doar o metaforă sau un simbol. Însă aceștia existau cu adevărat și aveau puteri reale. Acum, Tengo putea să creadă aceste lucruri.

— Și nu e vorba doar de Oamenii cei Mici. Crisalidele de aer, *mater* și *filia*, cele două luni, toate există în lumea asta.

— Știi vreo cale să plecăm din *lumea asta*?

— Putem să plecăm urmând calea prin care am ajuns eu. Altă ieșire nu mi vine în minte, spuse Aomame, apoi adăugă: Ai luat manuscrisul pe care l-ai început?

— E aici, răspunse Tengo, bătând ușor cu palma în geanta maronie de umăr.

De unde știe ea despre carte? se întrebă el mirat.

— Știu și gata, zise Aomame cu un zâmbet șovăitor.

— Tu pari să știi o mulțime de lucruri, replică Tengo.

Era prima oară când o vedea zâmbind. Fusese doar o frântură de zâmbet, însă el simți cum fluxul lumii prinde să se schimbe în jurul său. Un lucru de care el era conștient.

— Nu-i da drumul, zise Aomame. Pentru noi, e un lucru foarte important.

— Stai liniștită, nu-i dau.

— Noi am venit în *lumea asta* ca să dăm unul de altul. Țsta e scopul cu care am pătruns aici, deși nici noi n-am știut-o. A trebuit să trecem prin multe întâmplări neplăcute. Lucruri ilogice și inexplicabile. Lucruri stranii, sângeroase sau triste. Uneori, lucruri frumoase. Ni s-a cerut să facem un jurământ și l-am făcut. Ni s-au dat încercări grele și am trecut prin ele. Și așa ne-am îndeplinit scopul pentru care am venit. Dar acum pericolul e pe urmele noastre. Ei o vor pe *filia* dinăuntrul meu. Știi ce anume semnifică *filia*, nu?

Tengo trase adânc aer în piept, apoi spuse:

— Tu și cu mine am zămislit o *filia*.

— Exact. Nu știu exact după ce principii funcționează, dar eu urmează să dau naștere unei *filia*. Fie printr-o crisalidă de aer, fie chiar eu voi îndeplini acest rol, de crisalidă de aer. Iar ei încearcă să pună mâna pe noi, pe toți trei. Să creeze un sistem care „să audă vocea”.

— Și care e rolul meu aici? Dacă există un altul decât acela de a fi tatăl acestei *filia*.

— Tu... începu Aomame, dar se opri, negăsind cuvintele ca să continue.

În jurul lor rămăseseră mai multe goluri, pe care trebuia să le umple împreună, pe îndelete, unindu-și forțele.

— Eram hotărât să te gădesc, spuse Tengo. Dar nu am reușit. M-ai găsit *tu* pe mine. Am senzația că eu n-am făcut absolut nimic. Și așa zice că nu mi

se pare drept.

— Nu ți se pare drept?

— Îți sunt dator pentru multe. Până la urmă, eu n-am fost de niciun folos.

— Nu-mi datorezi nimic, zise Aomame răspicat. Până acum, tu mi-ai arătat drumul. Într-o formă care nu se vede cu ochiul liber. Noi doi suntem una.

— Cred că eu am văzut-o pe *filia*, zise Tengo. Sau cel puțin ce *semnifică* această *filia*. Arăta exact ca tine când aveai zece ani și dormea într-o crisalidă de aer, învăluită într-o lumină plăpândă. I-am atins degetele. Dar asta s-a întâmplat o singură dată.

Aomame își sprijini capul pe umărul lui Tengo.

— Tengo, noi nu ne datorăm nimic unul altuia. Absolut nimic. Lucrul la care trebuie să ne gândim noi acum e cum să protejăm *mica făptură*. Ei sunt pe urmele noastre, foarte aproape de noi. Le aud pașii.

— Orice s-ar întâmpla, eu nu vă dau pe mâna nimănui. Nici pe tine, nici pe mica făptură din tine. Ne-am întâlnit, deci am îndeplinit scopul pentru care am venit în această lume. E un loc periculos. Dar tu știi o ieșire de aici.

— Cred că știi, zise Aomame. Asta dacă nu cumva mă înșel.

Capitolul 31   Ca un bob de fasole în teacă

Coborând din taxi într-un loc care arăta familiar, Aomame aruncă o privire împrejur din dreptul intersecției și descoperi depozitul întunecat de materiale de sub autostradă, înconjurat de gardul din tablă. Traversă strada trăgându-l pe Tengo de mână și se îndreptă către el.

Nu-și mai amintea prea bine unde era placa aceea fără șuruburi, dar încercându-le cu răbdare una câte una, reuși să creeze suficient spațiu cât să permită unui om să treacă. Aomame se ghemui și se strecură înăuntru, atentă să nu-și agațe hainele. Tengo își chirci și el trupul său mare și o urmă. Înăuntru arăta la fel ca în aprilie. Sacii decolorați de ciment abandonați acolo, stâlpii de fier ruginiți, bălării veștejite, hârtii vechi aruncate, găinaț alb de porumbel, căzut din loc în loc. Absolut nimic nu se schimbase în ultimele opt luni. Poate că nimeni nu mai călcase pe aici între timp. Deși aflat în centrul orașului, de-a lungul unei artere principale, era un loc abandonat și dat uitării.

*

— Asta e locul? întrebă Tengo, uitându-se împrejur.

Aomame încuviință.

— Dacă ieșirea nu e aici, nu ne mai ducem nicăieri.

În întuneric, Aomame căută scara de urgență pe care coborâse ea cândva. Scara îngustă, care lega Autostrada Metropolitană de pământ. *Trebuie să fie aici*, încercă ea să se convingă. Trebuie să cred asta.

Și o găsi. Era mai degrabă o biată scăriță, mult mai prăpădită și mai periculoasă decât și-o amintea ea. Pe asta am venit eu tocmai de sus până aici? se miră Aomame din nou. În orice caz, era acolo. Mai rămânea doar să o parcurgă în sens invers, treaptă cu treaptă. Își scoase pantofii cu toc, îi vârî în geantă, iar geanta și-o puse poștarește. Cu piciorul desculț, călcă pe prima treaptă.

— Vino după mine, îi spuse ea lui Tengo, întorcându-se către el.

— Nu mai bine o iau eu înainte? întrebă Tengo îngrijorat.

— Nu, o iau eu.

Era drumul pe care venise. Trebuia să urce ea prima.

Scara era mult mai rece decât atunci când o coborâse. Măinile îi înghețaseră deja pe ea, de aproape că nu și le mai simțea. Vântul șuiera mult mai aspru printre stâlpii de susținere. Scara aceea era agresivă și rece și nu promitea nimic bun.

Când venise pe autostradă în căutarea ei, la începutul lui septembrie, aceasta dispăruse. Accesul era blocat. Însă dinspre depozitul de materiale în sus, exista o cale de acces, așa cum bănuise și ea. Aomame avusese o presimțire cum că scara încă mai exista din direcția aceea. Port în mine o *mică făptură* care, dacă e să aibă vreo putere specială, sigur mă ocrotește și îmi arată calea cea bună.

Găsise scara, însă nu avea de unde să știe dacă aceasta chiar ducea până pe autostradă. Poate era blocată pe parcurs și nu se putea trece mai departe. În lumea aceea orice era posibil. Iar ei nu aveau decât să urce până la capăt folosindu-și mâinile și picioarele și să vadă cu propriii lor ochi ce era acolo – sau ce nu era.

Aomame începu să urce atent, treaptă cu treaptă. Se uită în jos și văzu că Tengo o urma îndeaproape. Câte o pală puternică de vânt îi umfla șuierând poalele pardesiului. Era un vânt tăios. Fusta ei scurtă i se ridică până în dreptul coapselor. Rafalele îi ciufuleau părul și i-l lipeau de față, restrângându-i câmpul vizual. Abia dacă mai putea respira. Trebuia să-mi fi prins părul la spate, regretă ea în gând. Și trebuia să-mi fi luat și o pereche de mănuși. De ce nu mi-a dat prin cap? Însă regretele nu o ajutau cu nimic.

Singurul lucru la care se gândise fusese să se îmbrace la fel ca la venire. Iar acum nu avea încotro decât să se țină bine de balustradă și să meargă mai departe așa cum era.

Înaintând cu tenacitate și tremurând de frig, Aomame aruncă o privire la balcoanele blocului de peste drum. Era o clădire cu patru etaje, din cărămidă roșcată. O văzuse și la venire. La jumătate din geamuri se vedea lumină. Era foarte aproape, practic nas în nas cu autostrada. Dacă vreun locatar îi vedea cățărându-se noaptea pe scara de urgență, riscau să dea de bucluc. Siluetele lor încă erau luminate destul de puternic de felinarele de pe DN 246.

Însă, din fericire, nu se vedea nimeni pe la geamuri. Toate draperiile erau trase bine. Ceea ce era foarte firesc. Cine să iasă pe balcon într-o asemenea seară rece de iarnă ca să admire scara de urgență de pe Autostrada Metropolitană?

Într-unul din balcoane era un ghiveci cu un arbore de cauciuc. Stătea chircit lângă un scaun de grădină prăfuit. Îl observase și în aprilie, când coborâse scara. Era chiar mai prăpădit decât cel pe care îl abandonase ea în apartamentul din Jiyugaoka. Probabil că în aceste opt luni stătuse chircit în aceeași poziție și în același loc. Era pătat, decolorat, ascuns în cel mai dosit colț din lume, uitat de toată lumea. Poate că nici măcar nu era udat cum trebuie. Dar lui Aomame, care urca pe scara aceea nesigură, roasă de neliniște și dubii, cu mâinile și picioarele înghețate, arborele acela de cauciuc reușea să-i insuflă un strop de curaj și de încredere. E în regulă, n-am făcut nicio greșală. Măcar parcurg în sens invers drumul pe care am venit. Arborele acesta de cauciuc îmi servește ca punct de reper. Un punct de reper foarte discret.

Când am coborât scara atunci am văzut mai multe pânze de păianjen ca vai de ele. Și m-am gândit la Tamaki. La vara din liceu când am mers în excursie cu cea mai bună prietenă a mea, la cum am stat noaptea în pat și ne-am atins, dezbrăcate. Oare cum de mi-am amintit deodată toate astea în timp ce coboram de pe Metropolitană pe scara de urgență? Parcurgând în sens invers aceeași scară, Aomame se gândi din nou la Tamaki. Își aminti de sânii ei frumoși și fini. Întotdeauna o invidiase pentru cât erau de plini. Nici nu se comparau cu bietul ei piept nedezvoltat. Dar nici ei nu mai existau acum.

Aomame se gândi apoi la Ayumi, polițista însingurată, care într-o noapte de august fusese legată la mâini cu o pereche de cătușe și strangulată cu cordonul halatului într-un hotel din Shibuya. O tânără singură, cu probleme pe suflet și care se îndrepta către abisul distrugerii. Și ea avea sânii plini.

Aomame jelea din suflet moartea celor două prietene. Faptul că ele nu mai existau în lumea aceasta o întrista nespus. Îi era ciudă că două perechi de sâni superbi dispăruseră fără urmă.

Apărați-mă cumva, se rugă Aomame în sinea ei. *Vă rog, am nevoie de ajutorul vostru*. Vocea sa mută sigur răzbătea până la urechile bietelor ei prietene. Iar ele sigur aveau să o apere.

Urcând, în sfârșit, până la capătul acelei scări drepte, ajunse la o pasarelă care ducea către marginea exterioară a drumului. Avea o balustradă joasă și trebuia să se aplece ca să poată înainta. La capătul ei se vedea scara cotită. Nici aceasta nu era prea brează, dar măcar era un pic mai răsărită decât cea dreaptă de până acum. Din câte își amintea Aomame, din ea se ieșea în spațiul pentru staționare de urgență de pe autostradă. Trepidațiile provocate de camioanele care goneau pe drum făceau pasarela să se clatine nesigur, ca o bărcuță pe apă. Vuietul mașinilor crescuse deja în intensitate.

Aomame se asigură că Tengo urcase scara și era în spatele ei, apoi se întinse și îl luă de mână. Palma lui era caldă. Cum de mai are el mâinile calde, într-o asemenea seară rece, după ce și le-a ținut lipite de scara aia înghețată? se miră ea.

— Mai e puțin, îi spuse ea, apropiindu-și buzele de urechea lui. Din cauza vuietului mașinilor și a vântului șuierător, trebuia să vorbească tare. Urcăm pe scara aia și ieșim în autostradă.

Dacă nu e blocată, adăugă ea în gând.

— Asta era intenția ta, să urcăm pe aici, nu? întrebă Tengo.

— Da, dacă găseam scara.

— Și totuși ai ales să te îmbraci așa. Adică fustă scurtă și strâmtă, pantofi cu toc. Nu sunt haine în care să te cațeri pe o scară abruptă.

Aomame zâmbi din nou.

— A trebuit să mă îmbrac așa. Am să-ți explic eu cândva de ce.

— Ai niște picioare foarte frumoase, îi spuse Tengo.

— Îți plac?

— Enorm.

— Mulțumesc, zise Aomame, apoi se aplecă spre el și își lipi buzele delicat de urechea lui.

Urechea lui zdrelită, ca o conopidă. Era înghețată de frig.

Aomame o luă din nou înaintea, traversă pasarela și începu să urce treptele înguste și abrupte de la capătul ei. Îi înghețaseră tălpile și îi amortiseră buricele degetelor. Trebuia să aibă grijă să nu calce strâmb. Înainta atent,

dându-și de pe față părul ciufulit de vânt. Rafalele reci îi făceau ochii să lăcrimeze. Se ținea bine de balustradă, de teamă să n-o dezechilibreze vântul, și urca treaptă cu treaptă, gândindu-se la Tengo. La mâinile lui mari, la urechea lui înghețată, ca o conopidă. La *mica făptură* culcușită înăuntru ei. La pistolul negru ascuns în geantă și la cele șapte gloanțe de nouă milimetri.

Trebuie să scăpăm din lumea asta, orice s-ar întâmpla. Și de aceea trebuie să crezi din tot sufletul că scara asta duce la autostradă. *Trebuie să crezi*, se îndemnă ea. Își aminti cuvintele rostite de Lider înainte să moară, în noaptea aceea furtunoasă. Erau versurile unui cântec, pe care și le amintea și acum perfect.

*E o lume de circ,
O lume artificială,
Însă de-ai crede în mine
Ar putea fi reală.*

Orice ar fi, orice s-ar întâmpla, trebuie s-o fac reală prin propriile mele puteri. Ba nu, o s-o facem reală împreună, umăr la umăr. O să ne adunăm forțele și o să le unim. Pentru noi, dar și pentru această *mică făptură*.

Aomame se opri la capătul unui rând de trepte și se uită înapoi. Tengo era acolo. Întinse mâna și el i-o prinse într-a lui. Simți în ea aceeași căldură ca mai devreme, care îi dădea putere. Aomame se aplecă din nou către el și își apropie buzele de urechea lui.

— Știi, la un moment dat, a fost gata să renunț la viață pentru tine, i se destăinuia ea. Chiar am fost la un pas de moarte. La doar câțiva milimetri. Mă crezi?

— Sigur că da, zise Tengo.

— Îmi spui că mă crezi din suflet?

— Te cred din suflet, îi spuse Tengo din suflet.

Aomame încuviință și îi lăsă mâna. Apoi se întoarse și începu din nou să urce.

*

După câteva minute ajunse în capătul scărilor, pe Autostrada Metropolitană nr. 3. Accesul nu fusese blocat. Presimțirea i se adevărase și efortul îi fusese răsplătit. Înainte să sară peste grilajul de fier, își șterse lacrimile reci de la ochi cu dosul palmei.

— Metropolitana nr. 3, zise Tengo mirat după ce se uită mut împrejur o

vreme. Aici e ieșirea din lumea asta.

— Da, răspunse Aomame. Intrarea și ieșirea din această lume.

Aomame își sumese fusta și Tengo o ajută din spate să sară peste grilaj. De partea cealaltă era un spațiu pentru staționare de urgență în care ar fi încăput două mașini. Era a treia oară când ajungea acolo. În fața ochilor i se înfățișa panoul uriaș cu reclama la Esso. *Un tigru în rezervorul dumneavoastră*. Același text, același tigru. Aomame rămase acolo în picioare, desculță, fără să spună nimic. Trase adânc în piept aerul de seară îmbibat cu gaze de eșapament. Pentru ea, era un aer mai proaspăt ca oricare altul. Ne-am întors, își zise ea. Ne-am întors aici.

Autostrada era la fel de aglomerată. Șirul de mașini în direcția Shibuya nu avansa deloc. Aomame observă asta cu surprindere. Oare de ce? Când vin eu aici e mereu ambuteiaj. E foarte straniu să fie atâta trafic către centru la ora asta, într-o zi lucrătoare. Poate a avut loc vreun accident undeva în față. În cealaltă direcție circulația se desfășura normal. Doar către centru era dezastru.

Tengo o urmă și sări și el peste grilaj. Ridică un picior și se saltă peste el cu ușurință. Se postă apoi lângă Aomame. Priveau amândoi muți învălmășeala de mașini din fața lor, ca doi oameni care stau pe țărm și văd pentru prima oară în viață Oceanul Pacific.

Și oamenii din mașini se uitau la ei nedumeriți, neștiind dacă să-și creadă ochilor. În privirile lor era mai degrabă o undă de suspiciune decât de mirare. Ce căuta cuplul acela tânăr acolo? Își făcuseră apariția ca din senin și stăteau absenți în spațiul pentru staționare de urgență. Ea purta un costum elegant, dar avea un pardesiu subțire și era desculță. El era un tip solid, îmbrăcat într-o geacă de piele. Ambii, cu câte o geantă pusă poștarește. Oare li se defectase mașina undeva în apropiere sau avuseseră accident? Dar nu se vedea pe nicăieri o astfel de mașină. Iar ei nu păreau să caute ajutor.

Aomame își reveni în cele din urmă în fire, scoase pantofii din geantă și se încălță cu ei. Își trase fusta la loc și o netezi, apoi își trecu geanta pe umăr. Își legă cordonul de la pardesiu. Își umezi buzele cu limba și își aranjă bretonul. Scoase o batistă și își șterse lacrimile de la ochi. Apoi se trase din nou aproape de Tengo.

Stăteau unul lângă altul ținându-se de mână, fără să spună nimic, așa cum stătuseră și cu douăzeci de ani în urmă, într-o zi de decembrie, în clasa din școala primară, după terminarea orelor. În lumea aceea nu mai exista nimeni în afara lor. Priveau fluxul lin al mașinilor din fața lor. Dar, de fapt, niciunul

dintre ei nu se uita la nimic. Pentru ei nu conta ce vedeau și ce auzeau. În jurul lor, imaginile, sunetele, mirosurile își pierduseră orice noimă.

— Deci am ieșit într-o altă lume? zise Tengo în cele din urmă.

— Probabil, răspunse Aomame.

— Ar fi mai bine să ne asigurăm.

Exista o singură metodă, pe care nu era nevoie s-o mai pună în cuvinte. Fără să spună nimic, Aomame își ridică privirea către cer. Tengo făcu și el același lucru, aproape odată cu ea. Amândoi căutau cu privirea luna. Trebuia să fie undeva deasupra panoului publicitar la Esso. Însă luna nu se vedea. Părea ascunsă în spatele norilor, care lunecau alene către sud, purtați de vânt. Așteptară. Nu aveau de ce să se grăbească. Timp aveau destul. Aveau cât să recupereze tot timpul pierdut. Timp pe care îl aveau împreună. Nu-i împingea nimic de la spate. Cu pompa de benzină într-o labă și un zâmbet complice pe față, tigrul din reclamă îi privea cu coada ochiului cum se țineau de mână.

În acel moment, Aomame realizează că ceva era altfel. Deocamdată nu-și dădea seama ce era schimbat și în ce fel. Se concentrează, încordându-și privirea. Și își dădu seama. Tigru din reclamă se vedea din profil stânga. Dar cel pe care și-l amintea ea era îndreptat către lume din profil dreapta. *Imaginea tigrului era invers*. Fața i se încruntă automat. Inima i-o luă razna. Avu senzația că ceva înlăuntrul ei o ia într-o direcție opusă. Dar putea să afirme asta cu siguranță? Erau amintirile ei atât de precise? Nu era sigură. Doar i se părea. Uneori memoria ne înșală.

Aomame nu-și mărturisii îndoiala. Încă nu trebuia să-i dea glas. Închise ochii, își reglă respirația, își calmă bătăile inimii și așteptă să treacă norii.

Oamenii se uitau la ei prin geamurile mașinilor. Oare ce priveau cei doi cu atâta interes? Și de ce se țineau așa strâns de mână? Câțiva își întoarseră capetele în direcția în care se uitau ei. Însă nu văzură decât norii albi și reclama la Esso. *Un tigru în rezervorul dumneavoastră*. Tigru stătea întors cu obrazul stâng către oamenii care treceau, îndemnându-i să consume și mai multă benzină. Își ținea coada portocalie și vârgată ridicată triumfător în aer.

*

Într-un sfârșit, norii se împrăștiară și pe cer apăru luna.

Era una singură. Obișnuita lună galbenă și semeță. Luna care lunecă în tăcere pe deasupra pampasului, care se oglindește pe suprafața netulburată a lacurilor ca o farfurioară albă și luminează discret acoperișurile caselor

cufundate în somn. Luna care trage marea la flux către plaje, mângâie blana sălbăticiunilor și îi învăluiește pe călătorii nocturni în mantia sa protectoare. Cea care se preschimbă într-un crai-nou tăios și scrijelește pielea sufletelor sau se transformă într-o lună nouă și picură pe pământ stropi muți de însingurare. Stătea acum chiar deasupra reclamei la Esso. Alături de ea nu se mai zărea luna cea diformă, mică și verzuie. Plutea pe cer taciturnă, fără să asculte de nimeni. Fără doar și poate, amândoi aveau în fața ochilor aceeași priveliște. Aomame îi strânse mâna lui Tengo, fără să spună nimic. Îi dispăruse senzația aceea de flux contrar dinlăuntru ei.

Ne-am întors în 1984, își spuse în sinea ei. Nu mai suntem în 1Q84, ci înapoi în 1984.

Dar oare sigur să fie așa? Poate reveni lumea atât de ușor la cum era? Nu a zis Liderul înainte să moară că pasajul înapoi către vechea lume nu mai există?

Nu cumva aici suntem în *alt loc*? Nu cumva doar am trecut într-o a treia lume, diferită și ea? O lume în care tigrul ne arată zâmbind obrazul stâng, nu pe dreptul? Nu cumva aici ne așteaptă enigme noi și reguli noi?

Posibil, își zise Aomame. Sau cel puțin deocamdată nu pot să susțin că nu. Însă un singur lucru pot să afirm cu încredere deplină. Orice ar fi, nu mai suntem în lumea *aceea* cu două luni pe cer. Iar eu îl țin de mână pe Tengo. Noi am pătruns într-un loc periculos în care logica era neputincioasă, am trecut prin încercări grele și ne-am regăsit. Apoi am plecat de acolo. Că ne-am întors în vechea lume sau am nimerit în alta, de ce să mă tem? Dacă ne așteaptă noi încercări, o să le trecem și pe acelea. Asta e tot. Cel puțin nu mai suntem singuri.

Aomame se relaxă și, ca să creadă în ce avea nevoie să creadă, se lăsă la pieptul lat al lui Tengo. Își lipi urechea de el și îi ascultă bătăile inimii. Se abandonează în brațele lui. Ca un bob de fasole în teacă.

*

— Și acum încotro? o întrebă Tengo după o bună bucată de timp.

Nu puteau zăbovi acolo la nesfârșit. Asta era cert. Însă Autostrada Metropolitană nu avea acostament. Ieșirea de la Ikejiri era relativ aproape, dar ar fi fost prea periculos să se strecoare pe lângă mașini prin spațiul acela îngust, oricât de lent era traficul. Și ce șofer ar fi oprit pe autostradă să culeagă niște autostopiști? Sigur, ar fi putut să sune de la telefonul de urgență la Direcția autostrăzii să ceară ajutor, dar ar fi trebuit să le ofere o explicație convingătoare legată de felul în care ajunseseră ei acolo. Și chiar dacă ar fi

reușit să meargă pe jos până la ieșirea de la Ikejiri, sigur i-ar fi luat la întrebări încasatorul de la punctul de taxare. Să se întoarcă pe scară, de unde veniseră, nici nu intra în discuție.

— Nu știu, spuse Aomame.

Chiar nu știa ce să facă și încotro s-o apuce. Rolul ei se încheiase în momentul în care ajunseseră la capătul de sus al scării de urgență. Nu mai avea energie să se gândească, să chibzuiască ce era bine și ce nu. Nu mai rămăsese în ea niciun strop de combustibil. Nu putea decât să lase ce urma în seama unei alte puteri.

Doamne care ești în ceruri, pur fie numele Tău, vie împărăția Ta. Și ne iartă nouă păcatele noastre. Și ne binecuvântează nouă calea. Amin.

Rugăciunea se prelinse firesc de pe buzele ei. Era aproape ca un reflex condiționat. Nici nu trebuia să se gândească. Luate în parte, cuvintele acelea nu aveau nicio noimă. Erau doar o înșiruire de sunete, de simboluri. Dar rostind mecanic acea rugăciune, o cuprinse o emoție mistică. Poate chiar de pietate. Ceva o atingea profund, în adâncul sufletului. Mă bucur că, orice s-ar fi întâmplat, am reușit să nu mă pierd pe mine însămi, își spuse ea. Mă bucur că am reușit să ajung aici – oriunde aș fi *aici* – simțindu-mă eu însămi.

Vie împărăția ta, repetă Aomame cu voce tare, așa cum făcea în cantina de la școala primară, înainte de masă. Orice ar fi însemnat aceste cuvinte, asta își dorea ea din tot sufletul. Vie împărăția ta.

Tengo o mângâie, trecându-și degetele prin părul ei.

*

Zece minute mai târziu, Tengo opri un taxi. O vreme nici nu le veni să-și creadă ochilor. Pe Autostrada Metropolitană, sugrumată de trafic, se apropia cu viteza melcului un taxi liber. Când Tengo ridică mâna incredul, portiera din spate se deschise automat și cei doi urcară grăbiți înăuntru, de teamă să nu fie doar o fantasmă care avea să dispară. Șoferul tânăr, cu ochelari la ochi, întoarse capul către ei.

— Din cauza traficului va trebui să coborâm pe la prima ieșire, la Ikejiri. Vă deranjează? întrebă acesta cu o voce cam subțirică pentru un bărbat, dar nu stridentă.

— E în regulă, răspunse Aomame.

— Adevărul este că legea ne interzice să luăm clienți de pe Metropolitană.

— Ce lege? întrebă Aomame.

Chipul ei reflectat în oglinda retrovizoare era ușor încruntat.

Șoferul nu reuși să-și amintească numele legii care interzicea taximetriștilor să ia clienți de pe autostradă. Iar chipul lui Aomame îl cam intimidă.

— Ei, asta e, zise el și schimbă subiectul. Deci încotro mergeți?

— Vă rog să ne lăsați în apropiere de stația Shinjuku, spuse Aomame.

— N-o să pornesc aparatul, zise șoferul. O să vă rog să-mi achitați doar bucată de după ce coborâm de pe autostradă.

— Dar ce caută aici un taxi fără client? îl întrebă Tengo.

— E o poveste mai complicată, răspunse acesta cu o voce extenuată. Vreți să v-o spun?

— Da, zise Aomame.

Putea să fie oricât de lungă și de plicticoasă, pe ea n-o deranja. Voia să asculte ce aveau de povestit oamenii din lumea aceasta nouă. Poate că așa descoperirea noi secrete, noi indicii.

— În apropiere de parcul Kinuta, am luat un domn între două vârste care mergea pe la Universitatea Aoyama Gakuin. M-a rugat s-o iau pe autostradă, fiindcă pe jos se aglomerează în zona Shibuya. La momentul respectiv, încă nu se anunțase nimic despre ambuteiajul de pe Metropolitană și presupuneam că se merge lejer. Așa că l-am ascultat și am urcat pe la Yoga. Numai că a fost un accident, ceva, pe la Tanimachi și uitați și dumneavoastră cum se merge. Iar odată ce-ai intrat pe Metropolitană, nu mai ai cum să te dai jos până la Ikejiri. Ei, și cu una, cu alta, clientul meu dă de o cunoștință. Eram înțepenii pe la Komazawa, când pe banda de lângă noi vine un Mercedes Benz coupe argintiu, iar clientul meu o cunoștea pe doamna de la volan. Au lăsat geamul și au stat un pic la taclale, până când doamna l-a invitat la ea în mașină. Atunci omul m-a rugat să-l las să-mi achite până acolo și să se mute la cucoană. Eu n-am mai auzit de așa ceva, să las clientul să coboare pe autostradă, dar practic nici nu ne mișcăm de pe loc și oricum n-aveam cum să-l refuz. Așa că s-a dus în Mercedes. Bine, s-a simțit prost și mi-a lăsat și mie un bacșiș, dar asta nu înseamnă că mi-a convenit ce mi-a făcut. Că eu rămăsesem înțepenit acolo. Și uite-așa am ajuns cu chiu, cu vai până aici. Până aproape de ieșirea Ikejiri. Și ce văd eu? Un client care îmi face semn cu mâna. Să nu-ți vină să crezi, nu?

— Ba da, răspunse Aomame simplu.

*

În noaptea aceea luară o cameră la un hotel zgârie-nori din Akasaka. Stinseră luminile, se dezbrăcară unul pe celălalt și se îmbrățișară în pat. Aveau multe lucruri să-și spună, dar puteau s-o facă și după răsăritul soarelui. Deocamdată aveau altceva de făcut mai întâi. În întuneric, cei doi își cercetară trupurile fără să scoată o vorbă, pe îndelete. Degetele și palmele lor luau fiecare bucățică în parte și se încredințau de locul și de forma ei. Aidoma unor copii care caută comori într-o încăpere tainică, cu inimile bătându-le nebunește. Fiecare părticică descoperită o pecetluiau cu un sărut.

Odată încheiat acest capitol, Aomame strânse mult timp în mână penisul întărit al lui Tengo, așa cum îi strânșese odinioară mâna în sala de clasă, după sfârșitul orelor. Îl simțea mai tare ca orice. Era aproape straniu. Apoi își desfăcu picioarele, se lipi de el și îl vâri adânc înăuntru ei. Învăluită în întuneric, închise ochii și inspiră adânc. Apoi expiră încet, prelung. Tengo îi simți pe piept răsuflarea caldă.

— Dintotdeauna mi te-am imaginat ținându-mă așa în brațe, îi șopti ea la ureche, încetând să se mai miște.

— Făcând sex cu mine?

— Da.

— Asta ți-ai imaginat tu încă de la zece ani? întrebă Tengo.

— Ei, na! râse Aomame. După ce am mai crescut un pic.

— Și eu mi-am imaginat același lucru.

— Că mă pătrunzi?

— Da.

— Și e cum ți-ai imaginat?

— Încă nu-mi vine să cred că se întâmplă cu adevărat, răspuse Tengo sincer. Parcă ar fi încă în imaginația mea.

— Dar se întâmplă în realitate.

— E prea frumos ca să fie adevărat.

Aomame zâmbi în întuneric. Își lipi buzele de buzele lui și o vreme rămaseră așa, încolăcindu-și limbile.

— Am sâni un pic cam mici, nu? zise Aomame.

— Sunt numai buni, răspuse el, atingându-i-l.

— Chiar crezi?

— Bineînțeles. Dacă l-ai avea mai mare, nu ai mai fi tu.

— Mulțumesc, îi zise Aomame, apoi adăugă: Dar nu e doar atât. E și o diferență cam mare de mărime între stângul și dreptul.

— E numai bine așa. Dreptul e dreptul, stângul e stângul. Nu trebuie

schimbat nimic.

Aomame își lipi urechea de pieptul lui.

— Știi, multă vreme am fost singură. Și multe lucruri m-au rănit adânc. Ce bine ar fi fost dacă ne reîntâlneam acum mai multă vreme! N-am mai fi trecut prin atâtea ocolișuri.

Tengo clătină din cap.

— Nu, nu gândi asta! E bine așa. Acum e momentul potrivit. Pentru amândoi.

Aomame începu să plângă. Lacrimile stăpânite îndelung i se revărsară din ochi. Nu le putea stăvili. Picurau pe așternut ca niște stropi de ploaie. Continuă să suspine, tremurând ușor, ținându-l pe Tengo adânc în lăuntrul ei. Tengo o cuprinse în brațe și o ținu așa. Era trupul pe care avea să-l țină în brațe mereu de acum înainte. Iar acest gând îl făcea mai fericit ca orice altceva.

— De atâta timp am avut nevoie ca să ne dăm seama cât de singuri am fost.

— Mișcă-te, îi șopti ea la ureche. Încet, fără grabă.

Tengo făcu întocmai. Începu să se miște încetișor. Respirând ușor și ascultându-și bătăile inimii. Aomame se agățase de trupul lui masiv ca un om care se înecă. Încetă să mai plângă, încetă să mai gândească, se desprinse de trecut și de viitor și se contopi cu mișcărilor lui Tengo.

*

La revărsatul zorilor stăteau la fereastra uriașă în halate de baie, cu câte un pahar de vin roșu în mână, comandat la room-service. Aomame doar își umezi puțin buzele în el. Încă nu aveau nevoie de somn. De la fereastra camerei de la etajul șaisprezece, puteau admira luna în voie. Norii se retrăseseră deja și nimic nu le bloca vederea. Până în zori, luna parcursese o distanță mare și ajunsese până foarte aproape de orizont. Albindu-se tot mai mult, aidoma cenușii, urma în curând să coboare sub linia orizontului, încheindu-și rolul.

La recepție, Aomame ceruse o cameră la un etaj superior, de unde se putea vedea luna, indiferent dacă era mai scumpă.

— E foarte important, spusese ea.

Recepționera se arătase foarte amabilă cu acel cuplu tânăr care venise fără rezervare. Nici hotelul nu era aglomerat în seara aceea, iar ea îi îndrăgise de la prima vedere. Trimisese un băiat de serviciu în cameră să se asigure că se vedea luna, apoi le întinsese cheia de la un *junior suite*. Le făcuse chiar și o

reducere specială.

— Cumva e lună plină în seara asta? îi întrebuse ea foarte interesată.

Auzise până atunci de la nenumărați clienți toate doleanțele și cerințele posibile, dar nu mai întâlnise până atunci pe cineva care să țină morțiș să se vadă luna frumos din cameră.

— Nu, îi răspunsese Aomame. A trecut luna plină. Acum a ajuns cam la două treimi. Dar e bine și așa. Atâta timp cât se vede.

— Vă place să vă uitați la lună?

— E un lucru important, îi răspunsese Aomame zâmbind. Foarte important.

*

Veniseră zorii, dar numărul lunilor de pe cer rămăsese neschimbat. Era una singură, luna obișnuită, dintotdeauna. Acel unic satelit care se învârte neîncetat în jurul Pământului, cu aceeași viteză, încă din timpuri imemorabile. Privind luna, Aomame își atinse din nou abdomenul, să se asigure că înăuntru e culcușită *mica făptură*. Avu senzația că era un pic mai umflat ca mai înainte.

Încă nu mi-e clar ce lume e aceasta, își spuse ea. Dar oricum ar fi ea construită, *noi* aici rămânem. Probabil că are propriile ei primejdii și e plină de riscuri. Și tot atâtea enigme și contradicții. Probabil că vom avea de urmat multe căi întunecate și neștiute.

Dar nu-i nimic. Dăm noi piept pe rând cu toate. Eu de aici nu mai plec. Orice s-ar întâmpla, o să rămânem în lumea asta cu o singură lună. Toți trei, Tengo, eu și *mica făptură*.

Un tigru în rezervorul dumneavoastră, spunea tigrul de la Esso, îndreptându-și către lume obrazul stâng. Dar nu conta din ce parte se vedea. Zâmbetul lui larg, firesc și cald, era îndreptat direct către Aomame. Deocamdată putea să se încreadă în el. Asta era important. Zâmbi și ea la fel. Foarte firesc și blând.

Aomame ridică ușor mâna și Tengo i-o prinse. Stând acolo în picioare, uniți, priveau tăcuți luna care plutea chiar deasupra clădirilor. O priviră cum își pierde sclipirea intensă din timpul nopții, luminată de soarele abia răsărit, până ce se transformă într-un biet decupaj cenușiu, agățat în văzduh.